

ПИЪРС БРАУН УТРИННА ЗВЕЗДА

Част 3 от „Червен изгрев“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2017

chitanka.info

На сестрата, която ме научи да слушам.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ЗЛАТНИ

Октавия ау Лун — управляващият Суверен на Обществото.

Лисандър ау Лун — внук на Октавия, наследник на Дом Лун.

Адрий ау Август/Чакала — АрхиГубернатор на Марс, брат-близнак на Виргиния.

Магнус ау Грим/Властелинът на пепелта — АрхиИмператор на Суверена, баща на Айя.

Айя ау Грим — Рицар Протей, главен телохранител на Суверена.

Касий ау Белона — Рицар на утрото, телохранител на Суверена.

Рок ау Фабии — Император на Армадата на Меча.

Антония ау Север-Юлии — полусестра на Виктра, дъщеря на Агрипина.

Виктра ау Юлии — полусестра на Антония, дъщеря на Агрипина.

Кавакс ау Телеман — глава на Дом Телеман, баща на Даксо и Пакс.

Даксо ау Телеман — наследник и син на Кавакс, брат на Пакс.

Ромул ау Раа — глава на Дом Раа, АрхиГубернатор на Йо.

Паламидата — бивша Виеща, понастоящем лейтенант от Костната конница.

Лайлат ау Фаран — спътница на Чакала, водачка на Костната конница.

Викс ау Сарна — бивш член на Дом Марс, лейтенант от Костната конница.

СРЕДНО- И НИЗШЕЦВЕТНИ

Триг ти Накамура — легионер, брат на Холидей, Сив.

Холидей ти Накамура — легионер, сестра на Триг, Сива.

Регул аг Слънце/Живака — най-богатият човек в Обществото, Сребърен.

Алия Снежноврабка — царица на Валкириите, майка на Рагнар и Сефи, Обсидианова.

Сефи Тихата — военачалник на Валкириите, дъщеря на Алия, сестра на Рагнар.

Орион ксе Акварии — капитан на кораб, Синя.

СИНОВЕТЕ НА АРЕС

Дароу от Ликос/Жътваря — бивш улан на Дом Август, Червен.

Севро ау Барка/Гоблина — Виещ, Златен.

Рагнар Волар — нов Виещ, Обсидианов.

Танцьора — лейтенант на Арес, Червен.

Мики — Ваятел, Виолетов.

*Надигам се в мрака, далеч от градината,
която поляха с кръвта на моите приятели.
Златният мъж, убил жена ми, лежи мъртъв до
мен на студената метална палуба, издъхнал от
ръката на собствения си син.*

*Есенният вятър развява косите ми.
Корабът тътне под мен. В далечината
пламъците от триенето раздират нощта с
яркооранжеви остриета. Телеманите слизат от
орбита, за да ме спасят. По-добре да не слизат.
По-добре да оставят мрака да ме погълне и
лешоядите да се счепкат за парализирания ми
труп.*

*Гласовете на моите врагове кънтят зад
мен. Извисяващи се демони с ангелски лица. Най-
дребният от тях се навежда и гали косата ми,
загледан в мъртвия си баща.*

*— Все тъй се свършва — казва ми той. —
Не с твоите писъци. Не с твоя гняв. А с
мълчанието ти.*

*Рок, моят предател, седи в ъгъла. Той ми бе
приятел. Имаше твърде добро сърце за своя
Цвят. Сега той извързва глава и виждам сълзите
му. Но те не са за мен. За себе си плаче той. За
изгубеното. За онези, които аз му отнех.*

*— Няма го Арес да те спаси. Няма я
Мустанга да те обича. Ти си сам, Дароу. —
Погледът на Чакала е сдържан и кротък. —
Като мен. — Той вдига черна безока маска с
намордник и я надява на лицето ми. Пред очите
ми чернее. — Ето тъй се свършва.*

За да ме сломи, той уби любимите ми хора.

*Но има надежда в оцелелите. В Севро. В
Рагнар и в Танцьора. Мисля за всички свои хора,
оковани в мрака. От всички Цветове по всички*

*светове, овързани с окови, за да властват
Златните, и гневът се разгаря в черната бездна,
издълбана от Чакала в душата ми. Не съм сам.
Не съм негова жертва.*

Нека се развилнее. Аз съм Жътваря.

Знам как да страдам.

Познавам мрака.

И не, не свършва тъй.

ЧАСТ I ТРЪНИ

Per aspera ad astra.

1.

САМО ТЪМА

Лежа в дълбините на мрака, далеч от топлината, слънцето и луните, притихнал като камъка край мен, заключил сгърбеното ми тяло в затвора на страшна утроба. Не мога да се изправя, да се протегна. Мога само да се свивам на кълбо — съсухрен фосил на мъжа, който някога бях. Ръцете ми са оковани зад гърба. Лежа гол на студения камък.

Сам-самичък в тъмното.

Като че са минали месеци, години, хилядолетия, откакто коленете ми са се разгъвали, а гръбнакът ми се е изпъвал от тази свита поза. Болката е влудяваща. Ставите са се сраснали като ръждиво желязо. Колко време е минало, откакто видях кръвта на Златните ми приятели да изтича в тревата? Откакто усетих целувката на нежния Рок по бузата си, когато ми сломи сърцето?

Не, времето не е река.

Не и тук.

В тази утроба времето е камъкът. В мрака, безпросветен и непоклатим, отмерван единствено от двойното махало на живота — дишането и биенето на сърцето ми.

Вдишай. Бу... бум. Бу... бум.

Издишай. Бу... бум. Бу... бум.

Вдишай. Бу... бум. Бу... бум.

И се повтаря навеки. До... докога? Докато умра от старост? Докато разбия черепа си в камъка? Докато изгриза тръбите, напъхани от Жълтите в корема ми, за да ми вкарват насила хранителни вещества и да извеждат отпадъците?

Или докато полудееш?

— Не — скърцам със зъби аз.

Дааааа.

— Това е само тъмата — вдишвам аз. Успокоявам се. Докосвам стените в утешителна последователност. Гръб, пръсти на ръцете,

опашна кост, пети, пръсти на краката, колене, глава. Повтори. Десетина пъти. Сто. Е, хайде за по-сигурно да са хиляда.

Да. Сам съм.

Преди бих си казал, че има и по-зла съдба от тази, ала сега знам, че няма. Човек не е остров. Нужни са ни онези, които ни обичат. И онези, които ни мразят. Нужни са ни другите, за да ни вържат за живота, за да има защо да живеем, да чувстваме. А аз си имам само мрака. Понякога крещя. Друг път се смея. Нощем ли, денем ли... Кой може да ми каже? Смея се, за да минава времето, за да изразходя калориите, с които Чакала ме тъпче, и да приспя тялото си с треперене.

И ридая. И тананикам. И си свиркам.

Слушам гласовете горе, долитащи до мен от безкрайното море на мрака. Придружават ги влудяващото дрънчене на вериги и тракането на кости, и те разтърсват стените на моя затвор. И всичко е тъй близо, ала на хиляда километра от тук, сякаш току отвъд мрака съществува цял един свят и аз не мога да го видя, да го докосна, да го вкуся, усетя и да разкъсам този воал, и отново да ме има на света. Аз съм затворник на самотата.

Сега долавям гласове. Веригите и костите си пробиват път и влизат в затвора ми.

Мои ли са гласовете?

Тази мисъл ме размива.

Псувам.

Кроя интриги. *Убий! Коли! Дълбай! Раздирай! Пали!*

Моля се. Халюцинирам. Пазаря се.

Хленча молитви към Ео, щастлив, че ѝ спестиха тази участ. *Тя не слуша.*

Пея балади от детството и декламирам „Умираща земя“, „Фенерджията“, „Рамаяна“, „Одисея“ на старогръцки и латински, а после на изгубените езици — арабски, английски, китайски и немски, извличам спомените от дейтаБонбонките, които ми даваше Матео, когато още бях момче. Търся сила от блудния ахеец, който желаел единствено да се завърне у дома.

Забравяш какво е сторил той.

Одисей е бил герой. С дървения си кон той разбил стените на Троя. Както аз разбих армиите на Белона в Железния дъжд над Марс.

И после...

— Не! — крясвам. — Тихо!

... мъжете влезли в Троя. Там открили майки. И деца. Познай какво направили?

— Млък!

Знаеш какво. Кости. Пот. Плът. Пепел. Плач. Кръв.

Мракът радостно се киска.

Жътварю, Жътварю, Жътварю... Всички вековечни дела са оцапани с кръв.

Спя ли? Или съм буден? Загубих се. Всичко кърви и ме дави във видения, шепот и звуци. Отново и отново дръпвам тънките, крехки глезени на Ео. Разбивам лицето на Юлиан. Чувам последната въздишка на Пакс, Куин, Такт, Лорн, Виктра. Тъй много болка. И за какво? За да изменя на жена си. И на народа си.

Да измениш и на Арес. И на своите приятели.

Колцина ли са останали?

Севро? Рагнар?

Мустанга?

Мустанга. Ами ако тя те знае, че си тук... Ами ако на нея не ѝ пука... Та защо да ѝ пука? Ти, предателят. Ти, лъжецът. Ти, който използва разума ѝ. Тялото ѝ. Кръвта ѝ. Ти ѝ показва истинското си лице и тя избяга. Ами ако е била тя? Ако тя те е предала? Би ли могъл тогава да я обичаш?

— Млък! — крещя на себе си, на мрака.

Не мисли за нея. Не мисли за нея.

Защо пък да не мислиш? Тя ти липсва.

Нейният образ се ражда от мрака, тъй както толкова много образи преди него — момиче на кон, което се отдалечава от мен сред зелени поля, завърта се на седлото и смехът ѝ ме зове да я последвам. Косите ѝ се стелят като сено лете, хвърчащо от каруцата на фермер.

Ти копнееш за нея. Обичаш я. Златното момиче. Забрави онази Червена кучка.

— Не! — забивам глава в стената. — Това е само тъмата... — прошепвам. Само тъмата, и тя разиграва ума ми. Но все тъй се мъча да забравя Мустанга, Ео. Не съществува свят отвъд това място. Не може да ми липсва нещо, което не съществува.

Топла кръв се стича по челото ми от старите струпеи, разранени отново. Капе от носа ми. Изплзвам език и близвам студения камък,

докато напипам капките. Вкусвам солта, марсианското желязо. Бавно. Бавно. Нека свежестта на усещането трае по-дълго. Нека вкусът се задържи на езика ми и да ми напомня, че съм човек. Червен от Ликос. Пъклолаз.

Не, не си. Ти си едно нищо. Жена ти те изостави и ти открадна детето. Твоята пачавра ти обърна гръб. Не бе достоен. Бе твърде горделив. И твърде глупав и покварен. А сега си забравен.

Нима?

Когато за последно видях Златното момиче, бях коленичил до Рагнар в тунелите на Ликос и молах Мустанга да предаде своите хора и да заживее за нещо повече. Знаех, че ако тя реши да се присъедини към нас, мечтата на Ео ще разцъфне. Един по-добър свят бе почти в ръцете ни. Ала тя си тръгна. Дали може да ме забрави? Дали е угаснала любовта ѝ към мен?

Тя обичаше само твоята маска.

— Това е само тъматата. Само тъматата. Само тъматата... — ломотя аз все по-бързо.

Не ми е мястото тук.

Трябваше да умра. След смъртта на Лорн трябваше да ме дадат на Октавия, та Ваятелите ѝ да ме подложат на дисекция и да открият тайните на моето превъплъщение в Златен. Да видят дали е възможно да има и други като мен. Но Чакала се спазари и ме задържа за себе си. Измъчва ме в имението си в Атика и ме разпитва за Синовете на Арес, за Ликос и семейството ми. Така и не ми каза как е разкрил моята тайна. Умолявах го да сложи край на живота ми.

Накрая той ми даде камъка.

— Когато всичко е загубено, честта изисква смърт — каза ми веднъж Рок. — Това е благороден край.

Но какво ти знае един богат поет за смъртта? Смъртта я познават бедните. Познават я робите. Ала макар да копнея за нея, от нея и се боя.

Защото колкото повече опознавам този жесток живот, толкова по-малко вярвам, че в края му ни чака някаква приятна измислица.

Няма Долина.

Това е лъжа, която майките и бащите разказват на гладуващите си деца, за да има за какво да търпят този ужас. Няма за какво. Ео я няма. Тя така и не видя как се боря за мечтата ѝ. Не я бе грижа каква

съдба си изковах в Института и дали обичам Мустанга, защото в деня на смъртта си тя се разтвори в нищото. Няма нищо друго, освен този свят. Той е нашето начало и край. Единственият ни шанс да се порадваме, преди всичко да свърши.

Да. Но не е нужно и ти да си свършен. Можеш да избягаш от тук — шепти ми мракът. — Кажу думите. Кажу ги. Знаеш как.

Правилно, знам.

— Трябва да кажеш само „Сломен съм“, и всичко това ще свърши — каза ми Чакала много отдавна, преди да ме спусне в този ад. — Ще те настаня в чудно имение до края на дните ти, ще ти пращам топли, прекрасни Розови и толкова много храна, че да надебелееш повече и от Властелина на пепелта. Но думите си имат цена.

Струва си. Спаси се. Никой друг няма да се спаси.

— Тази цена, скъпи ми Жътварю, е твоето семейство.

Семейството, което той отвлече от Ликос с неговите копои и сега държи в своя затвор, в недрата на крепостта си в Атика. И не ми позволява да ги видя, никога. Не ми дава да им кажа, че ги обичам и колко съжалявам, че не се оказах достатъчно силен да ги защитя. Никога.

— Ще нахраня с тях затворниците в тази крепост — каза той. — Тези мъже и жени, които ти мислиш, че трябва да управляват вместо Златните. Видиш ли веднъж звяра в човека, ще разбереш, че правият съм аз, а ти грещиш. Властта е за Златните.

— *Зарежи ги* — говори ми мракът. — *Практично жертвоприношение. И умно.*

— Не... Няма...

Майка ти би искала да живееш.

Не на тази цена.

Кой мъж би проумял майчината любов? Живей. За нея. За Ео.

Би ли могла да го иска? Прав ли е мракът? В края на краищата аз не съм важен. Ео го каза. Арес го каза — той ме избра. От всички Червени — мен. Аз мога да разкъсам оковите. Да живея за нещо по-голямо. Няма да проявя егоизъм, ако избягам от този затвор. Според Великия замисъл това дори е самоотверженост.

Да, да, самоотверженост...

Майка ми би ми се молила да сторя тази жертва. Кийран би го разбрал. И сестра ми — също. Аз мога да спася нашия народ. Мечтата

на Ео трябва да се сбъдне, на каквато и да е цена. Мой дълг е да упорствам. И мое право.

Кажу думите.

Забивам глава в камъка и крясвам на мрака да се маха. Не може да ме прилъже. Да ме сломи.

Ти не знаеше ли? Всеки се сломява.

Пискливият му кикот ми се подиграва и се разнася до безкрай.

А аз зная, че е прав. Всеки се сломява. Мъченията му вече ме сломиха. Казах му, че съм от Ликос и къде да намери семейството ми. Но изход има — да остана верен на това, което съм, на това, което Ео обичаше. Да накарам гласовете да замълчат.

— Рок, ти беше прав — прошепвам. — Прав беше.

Искам само да се върна у дома. Да се махна от тук. Но е невъзможно. Останал ми е едничък достоен път — смъртта. Преди да извърша още по-голямо предателство спрямо своята същност.

Единственият изход е смъртта.

Стига глупости. Спри. Спри.

Забивам чело в стената още по-силно отпреди. Не за наказание — за да се убия. Да сложа край на живота си. Щом този свят не свършва добре, ще се задоволя с нищото. Но ако отвъд тази равнина има Долина, аз ще я открия. Идвам, Ео. Най-сетне тръгнах.

— Обичам те.

Не. Не. Не. Не. Не.

Отново разбивам черепа си в камъка. Горещина облива лицето ми. В тъмното танкуват искри от болка. Мракът вие насреща ми, ала не спирам.

Ако това е краят, ще го връхлетя с бяс.

Но когато отдръпвам глава, за да нанесе последния мощен удар, битието стене. Тътне като земетресение. Не е мракът, а нещо отвъд. Нещо в самия камък, все по-силно и надълбоко, над мен... И мракът се пропуква, разсечен от сияен огнен меч.

2.

ЗАТВОРНИК L17L6363

Таванът се разтваря и светлина изгаря очите ми. Стисвам клепачи, а подът на килията ми се издига, докато най-сетне изщраква и се застопорява, а аз лежа, изложен на показ, на плоската каменна повърхност. Протягам крака, задъхвам се и едва не припадам от болка. Стави пукат. Възлести сухожилия се разгъват. Мъча се да отворя очи срещу беснеещата светлина. От тях бликват сълзи. Светлината е тъй ярка, че зървам само безцветни проблясъци от света наоколо.

Край мен се чуват откъслечни чужди гласове.

— Адрий, какво е това?

— През цялото време ли е бил долу?

— Как вони...

Лежа на камъка. Той се простира и от двете ми страни. Черен, облян от синьо-лилави оттенъци като крилата на креонски бръмбар. Под? Не, виждам чаши, чинии. Количка с кафе. Маса! Това е бил затворът ми. Не някаква страховита бездна, а мраморен блок, метър широк и дванайсет метра дълъг, кух в средата. Всяка вечер са яли на педя над мен. Далечният шепот в мрака са били гласовете им. Дрънченето на сребърните им прибори и чиниите им — единствената ми компания.

— Варварство...

Сега си спомням. Това е масата, която Чакала нареди при посещението ми, след като заздравяха раните ми от Железния дъжд. Още тогава ли е замислял да ме хвърли в този затвор? Когато ме пъгнаха тук, бях с качулка. Мислех си, че съм в недрата на крепостта му. Но не — трийсет сантиметра камък е дялял вечерята им от моя ад.

Вдигам очи от подноса за кафе до главата ми. Някой ме гледа втренчено. Неколцина са. Не мога да ги видя, сълзи и кръв заливат очите ми. Обръщам се с гърч и се свивам на кълбо като сляпа къртица, извадена за пръв път от пръстта — тъй ужасена, че не помни ни гордост, ни омраза. Ала знам, че той се вира в мен. Чакала. Детинско

лице над стройно тяло, с пепелява коса, разделена на път отстриани. Той се прокашля.

— Почитаеми гости, представям ви затворник L17L6363.

Лицето му — раят и адът в едно.

Да видя друг човек...

Да зная, че не съм сам...

Но после да си спомня какво ми е сторил... Това изтръгва душата от тялото ми.

И други гласове си проправят път към мен и кънтят, кънтят оглушително. Дори и свит на кълбо, усещам нещо отвъд техния шум. Нещо естествено, нежно, добро. Мракът ме убеди, че никога повече няма да го почувствам. То леко полъхва през отворения прозорец и целува кожата ми. Зимен повей издухва влажната животинска воня на полепналата по мен мръсотия и ми навява мисли за дете, което тича някъде сред снега и дърветата, прокарва длани по дървесната кора, докосва боровите иглички и смола капе в косите му. Спомен, какъвто зная, че нямам, но ми се струва, че трябва да имам. Ето такъв живот бих желал. Това е детето, което можех да имам.

Заплаквам. Не толкова за себе си, колкото за онова момче, което си мисли, че живее в един мил, добър свят, където Мама и Татко са грамадни и силни като планини. Да можех пак да бъда тъй невинен! Да знаех само, че този миг не е някаква измама! Ала той е. Чакала не дава нищо, без след това да си го вземе обратно. Скоро светлината ще е само спомен и мракът ще се върне. Стискам здраво очи, чувам как кръвта от лицето ми капе по камъка и очаквам обрата.

— Кръвогадост, Август! Кому беше нужно? — измърква котешки една убийца. Дрезгав глас, наквасен в ленивото напевно наречие на Луна, заучавано в дворовете на Палатинския хълм, където никой от нищичко не се впечатлява. — Мирише на смърт.

— Ферментирала пот и мъртва кожа под магнитните окови. Виждаш ли жълтеникавата кора под лактите му, Айя? — отбелязва Чакала. — Но иначе е съвсем здрав и напълно готов за твоите Ваятели, предвид всичко.

— Ти познаваш човека по-добре от мен — казва Айя на някой друг. — Провери дали е той, а не някой натрапник.

— Усъмняваш се в думите ми? — пита Чакала. — Оскърбяваш ме.

Трепвам — усещам някой да се приближава.

— Моля ти се! Та ти нямаш сърце, АрхиГубернаторе. Много дарби имаш, но този орган, боя се, при теб напълно отсъства.

— Прекаляваш с комплиментите.

Тракане на лъжици по порцелан. Хора прочистват гърлата си. Копнея да си запуша ушите. Оглушителни звуци. Залива ме информация.

— Сега Червеният в него е излязъл съвсем наяве. — Студен, школуван глас от Северен Марс. По-безцеремонен от лунния акцент.

— Точно така, Антония! — отвръща Чакала. — Интересно ми беше да го видя какъв е станал. Един Ауреат никога не би деградирал като това нищожество тук пред нас. Да знаете, той ме молеше да умре, преди да го туря тук. Разрева се за смърт! Иронията е, че би могъл да се самоубие, когато си поиска. Обаче не се самоуби, защото на някаква част от него ѝ харесваше да седи в тази дупка. Червените много отдавна са се приспособили към мрака, разбираш ли. Като червеите. Тяхната ръждива раса няма гордост. Там, долу, той си беше у дома. Както никога не е бил сред нас.

Сега си спомням какво е омраза.

Отварям очи, за да им покажа, че ги виждам. Че ги чувам. Ала щом клепачите ми се вдигат, погледът ми е привлечен не от моя враг, а от зимната гледка, ширнала се оттатък прозорците зад гърба на Златните. Там шест-седем планински върха на Атика блестят на утринните лъчи. Сгради от стъкло и метал увенчават скалите и стърчат към синьото небе. Мостове съшиват върховете. Вали снежец. Замъглен мираж пред късогледите ми пещерни очи.

— Дароу?

Познавам този глас. Обръщам леко глава и виждам едната от мазолестите му ръце на края на масата. Извръщам се, мисля си, че ще ме удари. Но не. На средния пръст е кацнал златният орел на Белона. Семейството, което разбих. Другата длан е прикрепена към ръката, която отсякох на Луна при последния ни дуел. Възстановена е от Занзибар Ваятеля. Два пръстена с вълчата глава на Дом Марс са надянати на тези пръсти. Единият е моят, другият — неговият. Всеки струва живота на един млад Златен.

— Позна ли ме? — пита той.

Изпъвам врат, за да погледна лицето му над мен. Аз може и да съм сломен, ала Касий ау Белона е недокоснат ни от войната, ни от времето. Далеч по-красив, отколкото в спомените ми, той кипи от живот. Над два метра висок, в златистобелите одежди на Рицар на утрото, вълнистата му коса блести като дирята на падаща звезда. Гладко обръснат, носът му — леко изкривен от скорошно счупване. Щом го поглеждам в очите, се напъвам неистово да възпра риданията. Той ме гледа тъжно, почти с нежност. Що за сянка трябва да съм станал, та да заслужа жал от мъж, когото съм наранил тъй дълбоко!

— *Касий...* — измърморвам без никаква друга умисъл, освен да произнеса името. Да проговоря на друг човек. Да ме чуят.

— И? — пита Айя ау Грим иззад гърба му. Най-свирепата от фуриите на Суверена е облечена в същите доспехи, с които я видях при първата ни среща в Цитаделата на Луна, в нощта, когато Мустанга ме спаси, а тя преби Куин до смърт. Бронята ѝ е издрана, очукана от битки. Страхът надделява над омразата ми и аз отново извързвам очи от тъмнокожата жена.

— Той все пак е жив — отбелязва тихо Касий и се обръща към Чакала. — Какво си му причинил? Белезите...

— Струва ми се очевидно — отвръща Чакала. — Разкатах Жътваря.

Поглеждам надолу към тялото си под мърлявата си брада и виждам за какво говори. Аз съм труп. Блед съм, приличам на скелет. Ребра напират да пробият кожата, по-тънка и от ципата от каймак върху топло мляко. Коленете се издуват върху кльоцави нозе. Ноктите на краката ми са израсли дълги и дращят. Белези от изтезанията на Чакала изпъстрят плътта ми. Мускулите са се спаружили. А тръбите, поддържали живота ми в мрака, стърчат от корема ми — черни и жилави пъпни върви, те все тъй ме приковават към пода на килията ми.

— Колко време е бил вътре? — пита Касий.

— Три месеца разпити и после девет месеца строг тъмничен затвор.

— Девет...

— Както подобава. Че е война — война е, но не бива да зарязваме метафорите. Та нали все пак не сме диваци, а, Белона?

— Чувствата на Касий са наранени, Адрий — обажда се Антония от мястото си до Чакала. Отровна ябълка е тази жена. Лъскава, ярка и

мамеща, но прогнила до мозъка на костите си. Тя уби приятелката ми Лея в Института. Пусна куршум в главата на майка си, а после още два — в гръбнака на сестра си Виктра. Сега се е съюзила с Чакала — мъжа, който я разпна на кръст в Института. Що за свят! Зад Антония стои тъмноликата Паламида, някога Виеща, а днес — ездач от Костната конница на Чакала, както показва птичий череп, овесен на врата ѝ като колие. Не ме поглежда, забила е поглед в земята. Неин капитан е Лайлат с обръснатата глава, седнала отдясно на Чакала. Любимата му лична убийца още от Института.

— Прости ми, но не виждам смисъл да се измъчва победеният враг — отвръща Касий. — Особено след като е дал всички сведения, които може.

— Смисълът? — Чакала втренчва в него кротки очи, докато обяснява. — Смисълът, драги ми господине, е в наказанието. Тази... тази *твар* си въобразяваше, че мястото ѝ е сред нас. Все едно ни е равен, Касий. Та даже и ни превъзхожда. Подиграваше ни се. Легна със *сестра ми*. Присмиваше ни се и ни разиграваше като глупаци, докато го разкрихме. Трябва да разбере, че загубата му не е случайност, а неизбежност. Червените винаги са били дребни хитреци. А той, приятели мои, е олицетворение на онова, което им се ще да бъдат; което ще станат, ако им позволим. Затова оставих времето и мрака да го върнат към действителната му същност. *Homo Flammeus* — да използваме новата класификация, която предложих на Съвета. Почти не се отличава от *Homo Sapiens* в хода на еволюцията. Останалото беше само маска.

— Искаш да кажеш, че *теб* те направи на глупак, когато баща ти предпочете един Изваян Червен пред кръвния си наследник? — парира Касий. — Точно това е, Чакал — сърдитият срам на необичано и нежелано момче.

При тези думи Чакала потръпва. Айя е също тъй недоволна от тона на младия си придружител.

— Дароу отне живота на Юлиан — припомня Антония. — А после изкла семейството ти. Касий, той прати убийци да съсекат децата от твоята кръв, докато се криеха на Планината Олимп. Да се пита човек какво ли би си помислила майка ти за това, че го жалиш.

Касий пропуска всичко покрай ушите си и обръща глава към Розовите в края на стаята:

— Донесете одеяло на затворника.

Те не помръдват.

— Що за възпитание! Дори и ти ли, Паламидо? — Тя не отговаря. Касий изсумтява презрително, сваля бялата си мантия и завива треперещото ми тяло. За миг всички онемяват, поразени от постъпката му — точно колкото и аз.

— *Благодаря* — грача аз. Но той извързва очи от хлътналото ми лице. Жалостта не е прошка, а благодарността не значи оправдание.

Лайлат прихва, без да вдига очи от купичката си с рохки яйца от колибри. Всмуква ги като бонбонки.

— *Има* една граница, след която честта се превръща в недостатък на характера, Рицарю на утрото. — Седнала до Чакала, жената с голата глава се взира в Айя и очите ѝ са като на онези змиорки в пълните с пещери морета на Венера. Налапва още едно яйце. — Старецът Аркос го научи по мъчния начин.

Айя не отговаря, държи се безупречно. Но вътре в тази жена дебне смъртоносна тишина — тишина, която си спомням от миговете, преди да убие Куин. Лорн я е учил да борава с меча и тя няма да търпи да се гаврят с името му. Лайлат лакомо поглъща още едно яйце и жертва добрите маниери в името на обидата.

Между тези съюзници съществува неприязън. Както е винаги при такива като тях. Но това изглежда като съвсем ново разделение между старите Златни и новата, по-съвременна порода на Чакала.

— Тук всички сме приятели — игриво подмята Чакала. — Лайлат, внимавай как се държиш. Лорн бе Железен Златен, който просто зае погрешната страна. Та, любопитно ми е, Айя. Сега, когато моят наемен срок за Жътваря приключи, все още ли възнамерявате да го подложите на дисекция?

— Възнамеряваме — отвръща Айя. В края на краищата, не биваше да благодаря на Касий. Честта му не е истинска, а само повърхностна. — Занзитар изгаря от любопитство да открие каква му е направата. Има си теории, но не е спрял да моли за проба от образеца. Надявахме се да спипаме Ваятеля, който е свършил тая работа, но мислим, че е загинал след ракетен обстрел в Като, провинция Алцидалия.

— Или те искат да си мислите така — заявява Антония.

— Ти навремето го държеше тук, нали? — пита натъртено Айя.

Чакала кимва.

— Мики се казва. Загубил си лиценза, след като помогнал за неразрешено раждане на Ауреат. Семейството се опитвало да спести на детето си Изоставянето. Както и да е, след това започнал да работи на черно по въздушни и водни модели за удоволствие. Имаше работилница в Йорктон, преди Синовете да го привлекат за специално задание. Дароу му помогна да избяга от моето попечителство. Ако мнението ми те интересува, според мен е още жив. Моите детективи твърдят, че е в Тинос.

Айя и Касий се споглеждат.

— Ако имаш сведения за Тинос, трябва сега да ги споделиш с нас — заявява Касий.

— Все още не разполагам с нищо сигурно. Тинос е... добре укрит. А тепърва ни предстои да заловим един от капитаните им на кораби... жив. — Чакала отпива от кафето си. — Ала желязото се нажежава и вие ще сте първите, които ще разберете, ако излезе нещо. При все че, струва ми се, моята Костна конница ще иска да нанесе първия удар по Виещите. Не е ли тъй, Лайлат?

При споменаването на името се мъча да не трепна. Ала е трудно да устоя. Те са живи. Поне някои от тях. И са избрали Синовете на Арес пред Златните...

— Тъй вярно! — отвръща Лайлат, докато ме изучава с поглед. — Един истински лов ще е наслада за нас. Боят с Червения легион и останалите метежници е голяма скука дори и за Сивите.

— Бездруго Суверенът има нужда от нас у дома, Касий — напомня Айя и се обръща към Чакала: — Ще потеглим веднага, щом моят Тринайсети легион напусне лагера в Голанския басейн. Най-вероятно сутринта.

— Връщаш легионите си на Луната?

— Само Тринайсети. Останалите остават под твое началство.

Чакала се изненадва.

— Под мое началство?

— Назаем, докато това... *въстание* бъде потушено напълно. — Тя буквално изплюва думата. Тя е нова за слуха ми. — Знак, че Суверенът ти има доверие. Знаеш, че е доволна от напредъка ти тук.

— Въпреки твоите методи — додава Касий и привлича ядния поглед на Айя.

— Е, щом тръгваш сутринта, разбира се, би трябвало да вечеряш с мен преди това. Щеше ми се да обсъдим някои... политики относно бунтовниците в Периферията. — Чакала говори неопределено, защото аз слушам. Информацията е неговото оръжие. Загатва, че приятелите ми са ме предали. Без да казва кои. Хвърляше намеци и подсказки, докато ме изтезаваше, преди да ме запратят в тъмното.

Влиза Сив и му казва, че сестра му го чака в салона. Пръстите му лъхат на пенлив чай, любимото питие на сестра му. Знае ли тя, че съм тук? Седяла ли е на тази маса? Чакала продължава да дърдори. Трудно ми е да различавам гласовете. Колко много информация за обработване. Прекалено много.

— Ще поръчам на моите хора да измият и почистят Дароу за пътешествието му, а след нашата дискусия можем да си спретнем Трималхионов пир^[1] — продължава Чакала. — Знам, че Волоксите и Кориалите ще са възхитени да ви видят пак. От твърде отдавна не съм бил в такава августейша компания като двама Рицари Олимпийци. Толкова често сте на терен, обикаляте провинциите, ловувате в тунели, в морета, в гета. От колко време не сте сядали на хубава вечеря, без да се тревожите от нощни нападения или бомбардировачи самоубийци?

— Кратък отдых имаше — признава Айя. — Възползвахме се от гостоприемството на братя Рат на път през Тесалоника. Те страстно желяеха да докажат своята лоялност след... поведението си по време на Лъвския дъжд. Беше... обезпокоително.

Чакала се размива.

— Боя се, че моята вечеря ще е невзрачна в сравнение с тяхната. Напоследък все с политици и войници си общувам. Нали си представяте как страшно ми обърка светския график тая кръвогадна война.

— Но несъмнено не е навредила на славата ти на гостоприемен домакин? — пита Касий. — Нито пък на диетата ти?

Айя въздъхва, мъчейки се да прикрие колко е развеселена.

— Дръж се прилично, Белона. Не се бой... Между нашите домове съществува враждебност и това няма как да се забрави, Касий. Ала в такива времена трябва да намерим какво да ни обедини. Заради Златните. — Чакала се усмихва, макар и вътрешно да знам, че си представя как сече главите и на двамата с тъп нож. — Както и да е, всички си имаме случки от училище и мен няма от какво да ме е срам.

— Имаше още един въпрос, който искахме да обсъдим — казва Айя.

Ред е на Антония да въздиша.

— Казах ти аз, че ще има. Какво изисква в момента нашият Суверен?

— Отнася се до споменатото по-рано от Касий.

— Моите методи — потвърждава Чакала.

— Да.

— Мислех, че Суверенът е доволна от умиротворителната кампания.

— Да, така е, но...

— Тя поиска ред. Аз го осигурих. Хелий-3 продължава да тече, спадът на производството е само 3,2 процента. Въстанието се бори за последни глътки въздух — скоро ще открият Арес и Тинос и всичко това ще остане зад гърба ни. Фабии е този, който ще поведе своя...

Айя се намесва:

— Усмъртителният отряд.

— Ах...

— И ликвидационните протоколи, които си въвел в разбунтувалите се мини. Тя се тревожи, че свирепостта на твоите методи срещу низшеЧервените ще предизвика ответен удар, сравним с предишните пропагандни поражения. На Палатинския хълм хвърляха бомби. В латифундии по Земята стачкуват. Дори имаше протест пред портите на самата Цитадела. Бунтовният дух е жив. Ала е разпилян. Така и трябва да остане.

— Съмнявам се, че ще наблюдаваме кой знае колко протести, след като пратят Обсидианите — заявява Антония самодоволно.

— При все това...

— Няма опасност моите тактики да стигнат до очите на обществото. Синовете бяха скопени и лишени от способността да разпространяват посланието си — обяснява Чакала. — Айя, сега посланието го контролирам аз. Хората знаят, че тази война е вече изгубена. Никога няма да видят снимки на труповете, няма и да зърнат ликвидирана мина. Но ще продължават да гледат как Червени атакуват граждански цели. СредноЦветни и висшеЦветни деца, убити в училищата. Обществото е с нас...

— Ами ако действително прозрат какво правиш? — пита Касий.

Чакала протака с отговора — вместо това привиква със знак една полугола Розова от диваните в съседната всекидневна. Момичето, не по-възрастно от Ео, идва до него и покорно забива поглед в земята. Очите ѝ са розов кварц, косата — сребристолилава и се спуска, сплетена на плитки, чак до голия ѝ кръст. Възпитана е да носи наслада на тези чудовища и се боя, че знам какво са виждали тези нейни кротки очи. Болката ми изведнъж изглежда тъй мъничка. Полудата в мислите ми — тъй кротка. Чакала гали момичето по лицето и без да откъсва очи от мен, бръква с пръсти в устата ѝ, между зъбите. Бута главата на момичето така, че аз да видя, а после да видят и Айя, и Касий.

Тя няма език.

— Сам го отрязвах, след като я взехме преди осем месеца. Опитва се да убие един от моята Костна конница в клуб „Перлата на Егия“. Тя ме мрази. Нищо не иска повече на този свят от това да ме види как гния в пръстта. — Пуска лицето ѝ, вади пистолета от кобура на гърдите си и го набутва в ръцете на момичето: — Простреляй ме в главата, Калиопа. Заради всички унижения, с които съм затрупвал и теб, и всички като теб. Давай! Аз ти отрязвах езика. Помниш какво ти сторих в библиотеката. То ще се повтори пак и пак, и пак. — Той отново посяга към лицето ѝ и стисва крехката ѝ челюст. — И пак. *Дръпни спусъка, курвенце. Дръпни го!*

Розовата трепери от страх и захвърля пистолета на пода, пада на колене и прегръща нозете му. Той се извисява над нея, милосърден и любящ, и я гали по главата.

— Няма, няма, Калиопа. Добре се справи, добре се справи. — Чакала се обръща към Айя. — За публиката медът винаги е по-вкусен от оцета. Но на онези, които воюват с гаечни ключове, с отрова, със саботаж в канализацията и терор по улиците и ни гризкат като хлебарки в нощта, само страхът действа. — Той се вира в очите ми. — Страхът и изстреблението.

[1] Трималхион — персонаж от Петрониевия „Сатирикон“, забогатял освободен роб. В романа е описана дадената от него пищна гощавка, завършила с оргия. — Б.пр. ↑

3. ЗМИЙСКА ОТРОВА

Капки кръв избиват там, където бръмчащият метал хапе скалпа ми. Мръсна руса коса се трупа по цимента, докато Сивият ме скалпира с електробръснач. Сънародниците му го наричат Данто. Той завърта главата ми, за да се увери, че е приключил, а после ме плясва здраво по темето.

— Една баня, *домине*? — пита той. — Грим обича пленниците й да миришат на хубаво, като хората, чу ли?

Той потупва намордника, който закопчаха за лицето ми, след като се опитах да ухапя един от тях, докато ме влачеха към масата на Чакала. Водеха ме с електронашийник на врата, ръцете ми все още закопчани зад гърба — отряд от дванайсет корави мелези ме мъкнеше из коридорите като торба с боклук.

Друг Сив ме вдига от стола за каишката, а Данто измъква от стената мощен маркуч. Те са по-ниски от мен с една глава и повече, ала са стегнати и яки. Тежък им е животът — преследват Ездачи из пояса, дебнат убийци от Синдиката из лунните недра, гонят Синовете на Арес в мините...

Гадно ми е да ме докосват. Гадно ми е и да ги гледам, и да слушам звуците им. Много ми идва. Твърде грубо. Твърде силно. От всяко тяхно действие боли. Дърпат ме насам-натам. Зашлевяват ме небрежно. Опитвам се да накарам съзнанието си да възприема всичко, на части — парченце по парченце, за да не осъзная всичко наведнъж — за да не ме смаже то. Но не успявам.

Редицата от дванайсет войници се скупчва и ме гледа, докато Данто се прицелва с маркуча. С тях има трима Обсидиани. Така е в повечето отряди от мелези. Водата ме изритва с конски къч в гърдите и раздира кожата. Завъртам се върху бетонния под, хързулвам се по него и ме приклепват в ъгъла. Главата ми се трясва в стената и пред очите ми изскача рояк звезди. Въздухът не ми стига и се сгърбвам, за да опазя лицето си, защото ръцете ми все така са закопчани зад гърба.

Когато приключват, аз все тъй се задъхвам, кашлям зад намордника и се мъча да си поема въздух. Откопчават ме и напъхват ръцете и краката ми в черен затворнически гащеризон, а после пак ме връзват. Има и качулка, която скоро ще нахлузят на главата ми, за да ми отнемат и малкото човешко, което ми е останало. Блъсват ме обратно на стола и закопчават оковите ми в гнездата на облегалките му, та да не мога да помръдна. Всичко това е излишно. Следят всяко мое помръдване. Вардят ме, сякаш съм онова, което бях преди, а не този, в когото са ме превърнали. Присвивам очи и се вирам в тях, всичко се размазва пред късогледия ми поглед. От миглите ми тече вода. Опитвам се да подсмръкна, ала носът ми е задръстен със съсирена кръв от ноздрите до носната кухина. Счупиха го, като ми сложиха намордника.

Намираме се в стаята за обработка на Съвета за Качествен контрол, който управлява затвора под крепостта на Чакала. Сградата представлява бетонен куб като всяко правителствено учреждение. Отровното осветление превръща всекиго тук в ходещ труп с пори колкото метеорни кратери. Освен Сивите, Обсидианите и единственият Жълт лекар има и стол, кушетка за прегледи и маркуч. Но петната от течности около металните канали на пода и одраскванията от нокти по металния стол са лицето и душата на тази стая. От тук започва свършекът на живота.

Касий никога не би дошъл в тази дупка. Малцина са Златните, които някога ще имат нужда или биха пожелали да слязат тук, освен ако не са се смразили с не когото трябва. Това е вътрешността на часовника, където бръмчат и стържат зъбчатите колела. Как някой да прояви храброст в такова нечовешко място?

— Лудница, а? — пита Данто онези зад гърба му, а после се извързва към мен. — Откак се помня, не съм виждал такава шантава шлакания.

— Ваятелят сигур му е лепнал стотина кила отгоре — казва друг.

— И повече даже. Виждали ли сте го в доспехите му? Проклятие, същинско чудовище!

Данто ме първа по намордника с татуиран пръст.

— Бас ловя, че е било болезнено да се родиш два пъти. Туй трябва да се уважава. Болката е всеобщият език. Нали така бе, *Ръждавел*? — Не отговарям, той се навежда напред и настъпва босия

ми крак с ботуша си със стоманен ток. Нокътят на палеца ми се разцепва. Болка и кръв рукват от оголената плът отдолу. Главата ми се люшва настрана и изпъшквам.

— Нали, бе? — пита той отново.

От очите ми потичат сълзи — не от болката, а заради нехайната му жестокост. Тя ме кара да се чувствам нищожество. Защо на него му струва толкова малко да ме нарани тъй силно? Това ме изкарва от релси.

— Той е само костюмиран маймун — обажда се друг. — Зарежи го. Той нищо по-добро не знае.

— Не знае ли? — пита Данто. — Дрън-дрън! Харесала му е кройката на господарските дрехи. Харесало му е да властва над нас. — Данто се навежда и ме поглежда в очите. Опитвам се да се извърна, страх ме е, че пак ще ми причини болка, но той грабва главата ми, отваря ми очите с палци и погледите ни се впиват един в друг. — Две от сестрите ми загинаха в онзи твой Дъжд, Ръждавел. Много приятели изгубих, чу ли? — Той ме удря по слепоочието с метален предмет. Пред очите ми изскачат петна. Усещам как още кръв изтича от мен. Зад него техният центурион поглежда дейтапада си.

— И искаш същото и за децата ми, нали? — Данто търси отговор в очите ми. Нямам отговор, приемлив за него.

Също като другите, и Данто е ветеран легионер, загрубял като ръждясала решетка на канал. Технически приспособления обвиват като гирлянди черното му бойно облекло, украсено с поизтрит, едва забележим филигран от виещи се пурпурни дракони. Има оптични импланти в очите — за инфрачервено зрение и разчитане на бойни карти. Под кожата му сигурно е имплантирана още оптика, за да му помага да преследва Златни и Обсидианови. Татуировка — цифрата XIII в лапите на виещ се морски дракон — бележи вратовете на всички, с могилка от пепел в основата на цифрата. Те са от Легион XIII — Драконите, любимия Преториански легион на Властелина на пепелта, а сега и на дъщеря му Айя. Цивилните биха ги нарекли просто драгуни. Мустанга мразеше тези фанатици. Това си е цяла независима армия от трийсет хиляди души, избрани от Айя, за да бъдат ръката на Суверена извън пределите на Луна.

Те ме мразят.

Те мразят низшеЦветните до мозъка на костите си и дори Златните не могат да се мерят с тях по расизъм.

— Ако искаш да го накараш да скимти, залавяй се с ушите му, Данто — предлага една от Сивите. Жената стои до вратата и подобната ѝ на орехотрошачка челюст се лашка нагоре-надолу, докато дъвче дъвка или по-скоро я ръфа. Пепелявата ѝ коса е обръсната отстрани и подстригана на къс гребен. Говори провлачено, на някакъв диалект на Земнородените. Облегнала се е на метала до прозяващ се Сив мъж с фин нос, подобаващ по-скоро на Розов, отколкото на войник. — Ако ги удариш с шепа, от налягането тъпанчетата му ще се пръснат.

— Благодаря, Холи.

— Тук съм, за да помагам.

Данто свива длан в шепа.

— Така ли? — и фрасва главата ми.

— Окръгли я още малко.

Центурионът щрака с пръсти.

— Данто, Грим го иска цял-целеничък. Дръпни се и остави доктора да го поогледа. — Посрещам с въздишка на облекчение този кратък отдых.

Дебелият Жълт доктор с бавна крачка идва да ме огледа с мънистените си очи в цвят охра. На бледата светлина от тавана плешивината му лъщи като натъркана с восък бяла ябълка. Той прокарва биоскопа си по гърдите ми и наблюдава картината през малките дигитални импланти в очите си.

— Е, докторе? — пита центурионът.

— Забележително! — прошушва Жълтият след малко. — Плътноста на костите е добра, а органите са съвсем здрави въпреки нискокалоричната диета. Мускулите са атрофирани, както установихме и в лабораторията, но не толкова силно, колкото естествените тъкани на Ауреатите.

— Твърдиш, че той превъзхожда Златните? — пита центурионът.

— Не съм казвал такова нещо! — сопва се докторът.

— Спокойно, докторе, тук няма камери. Това е стая за обработка. Каква е присъдата?

— То може да пътува.

— „То“? — успявам да изръмжа изпод намордника. Тихо, нечовешко ръмжене.

Докторът отскача, изненадан, че мога да говоря.

— А ще понесе ли дългосрочна упойка? От тази орбита до Луна ще се влачим три седмици.

— Няма проблеми. — Докторът ме поглежда уплашено. — Обаче аз бих качвал дозата с по десет милиграма на ден, Капитане, ей тъй, да не стане беля. То има ненормално добро кръвообращение.

— Ясно. — Капитанът кимва на Сивата жена. — Ти си наред, Холи. Сложи го да легне. После докарваме количката и го извозваме. Докторе, айде готово. Връщай се обратно в своя малък свят при еспресото и коприните. Ние ще се погрижим за...

Пук. Предната половина на центурионското чело се откъртва. Нещо метално се удря в стената. Взирам се в центуриона и за ума ми е непостижимо защо той вече няма лице. Пук. Пук. Пук. Пук. Все едно пукат ставите на пръсти. Червена мъгла изригва като гейзер във въздуха от главите на най-близките драгуни и опръсква лицето ми. Свеждам лице, за да се опазя. Зад тях жената с челюст на орехотрошачка с небрежна походка минава по редиците им и ги прострелва от упор в тила. Останалите вдигат оръжия, залитат и дори не успяват да изругаят — още един Сив почва да ги обстрелва от мястото си до вратата със старомоден барутен пистолет. На дулото има заглушител и всичко минава тихо и спокойно. Обсидиановите първи се строполяват на пода и го обагрят в червено.

— Чисто е — казва жената.

— Още двама — отвръща мъжът и застрелва Жълтия доктор, докато пълзи по пода и се мъчи да избяга, а после настъпва с ботуш гърдите на Данто. Сивият се втренчва в него, под челюстта му тече кръв.

— Триг... Защо...

— Арес ти праща много поздравя, копеле! — Сивият прострелва Данто точно под ръба на тактическия шлем, между очите, завърта пистолета в ръка и духва дима от дулото, а после го прибира в кобур на крака си. — Чисто е.

Устните ми мърдат, смазани от намордника, и се опитват да изкажат свързана мисъл.

— Кои... сте вие...

Сивата избутва един труп, за да мине.

— Името ми е Холидей ти Накамура. Това е мойто малко братче Триг. — Тя вдига прорязана от белег вежда. Широкото ѝ лице е обсипано с лунички, носът — сплескан. Очите — тъмносиви цепки. — Въпросът е ти кой си?

— Кой съм аз? — смотолевям.

— Дойдохме за Жътваря. Но ако това си ти, май трябва да ни върнат парите. — Неочаквано тя ми намига. — Шегувам се, господине.

— Холидей, стига! — Триг я бутва покровителствено настрана. — Не виждаш ли, че той е в шок след боя? — Триг се приближава полека, протегнал ръце, и говори успокоително. — С вас всичко е примно, господине. Дошли сме да ви спасим. — Говори с по-дебел глас, не толкова гладко като Холидей. Прави още една крачка, аз се стряскам и оглеждам ръцете му за оръжие. Той ще ми навреди. — Само ще ви откопчeya, нищо повече. Искате го, нали?

Това е лъжа. Трик на Чакала. Той носи татуировката XIII. Те са Преторианци, не Синове. Лъжци. Убийци.

— Ако не желаете, няма да ви отключвам.

Не. Не, той изби охраната. Дошъл е да ми помогне. Трябва да е тук, за да ми помогне. Кимвам предпазливо на Триг и той се промъква зад мен. Нямам му вяра. Почти очаквам в мен да се забиe игла. Да ми извият врата. Но усещам само как ме освобождават и бивам възнаграден за поетия риск. Белезниците падат. Раменните ми стави изпукват и аз със стон изтеглям ръцете си пред тялото за първи път от девет месеца насам. Треперят от болка. Ноктите са израсли големи и страшни. Но тези ръце отново са мои. Скачам на крака, за да побягна, и се строполявам на пода.

— Ей, ей! — възкликва Холидей и пак ме тръшва на стола. — По-полека де, герой. Имаш бясна мускулна атрофия. Ще трябва да смениш маслото.

Триг ме заобикаля и застава пред мен — усмихва се накриво, лицето му е открито и момчешко, изобщо не всява страх като лицето на сестра му въпреки двете златни татуирани сълзи под дясното му око. Прилича на вярно куче. Той внимателно сваля намордника от лицето ми, а после се сепва — сетил се е за нещо.

— Нося ви нещо, господине.

— Не сега, Триг. — Холидей оглежда вратата. — Нямаме толкова време.

— То му трябва! — прошепва Триг, но изчаква Холидей да му кимне и чак тогава вади от раницата си, тип костенурка, една кожена кесия, която ми подава. — Това е ваше, господине. Вземете го. — Усеща страха ми. — Хей, не ви излъгах, че ще ви отключа, нали?

— Не...

Протягам ръце и той поставя в тях кожената кесия. С разтреперани пръсти аз дръпвам връвта на отвора ѝ и усещам мощта още преди да зърна смъртоносното сияние. Ръцете ми едва не изтърват кесията, също тъй уплашени от нея, колкото и очите ми — от сиянието.

Това е моят бръснач. Онзи, който ми даде Мустанга. И който губих вече два пъти. Веднъж от Карн и после пак, когато триумфирах над Чакала. Бял и гладък като първото детско зъбче. Ръцете ми се плъзват по хладния метал и дръжката от телешка кожа с избили по нея петна от сол. Допирът пробужда печални спомени за отдавна угаснала сила и отдавна забравена топлина.

Мирисът на лешник отново ме облъхва и ме пренася в тренировъчните зали на Лорн, където той ме учеше, докато любимата му внучка се учеше да пече в съседната кухня.

Бръсначът разсича въздуха, тъй прекрасен, тъй измамен с обещанията си за мощ. Острието ми казваше, че съм бог, както бе убеждавало поколения мъже преди мен, ала сега зная — това е лъжа. Познавам страховитата цена, която тази лъжа е накарала мъжете да плащат за своята гордост.

Страх ме е отново да го държа в ръце.

И със стържене, подобно на брачния зов на пъклена пепелянка, то се извива в Секач. Когато го видях за последен път, той беше безцветен и гладък, ала сега върху белия метал играят изографисани образи. Накланям острието, за да разгледам по-добре изображението, гравирано точно над ефеса. Взирам се тъпо. От там ме гледа Ео. Нейният образ, врязан в метала. Художникът не я е изобразил на ешафода, не я е показал в онзи миг, в който тя навеки ще остане в мислите на другите. Той е нарисувал съкровения образ на момичето, което аз обичах. Привела се е, разбърканите ѝ коси се стелят по раменете, тя откъсва от земята хемант и поглежда нагоре, и всеки миг на устните ѝ ще разцъфти усмивка. А над Ео моят баща целува майка ми на прага на нашия дом. И по-нататък, към върха на острието —

Лиана, Лоран и аз, маскирани за Октобернахт, гоним Кийран по един тунел. Моето детство.

Който и да е рисувал това, той ме познава.

— Златните гравират своите подвизи върху мечовете си. *Великите, насилствени* гадости, които са направили. Но Арес реши, че ти би предпочел да видиш любимите си хора — обажда се тихо Холидей иззад гърба на Триг и пак поглежда вратата.

— Арес е мъртъв. — Оглеждам изпитателно лицата им и търся там измамата. Виждам покварата в очите им. — Пратил ви е Чакала. Това е номер. Клопка. За да ви отведе в базата на Синовете. — Дланта ми се ключва около дръжката на бръснача. — За да ме използвате. Лъжете ме.

Холидей отстъпва крачка назад, уплашена от острието в ръката ми. Но това обвинение раздира душата на Триг.

— Да лъжем? *Вас?* Господине, та за вас сме готови да умрем! Готови сме да умрем за Персефона... за Ео. — С мъка намира думите и оставам с чувството, че е свикнал да оставя сестра си да говори. — Навън пред стените ви чака войска — схващате ли? Армия, която чака своя... своята *душа* да се завърне при нея. — Той се навежда напред умолително, а Холидей отново поглежда вратата. — Ние сме от Южна Пасифика, от гъза на Земята. Мислех си, че там и ще си умрем на стража на зърнените силози. Но ето ни тук, на Марс. И единствената ни задача е да ви върнем у дома...

— И по-добри лъжци от теб съм срещал — присмивам му се аз.

— Зарежи я тая работа. — Холидей посяга за дейтапада си.

Триг се опитва да я спре:

— Арес каза — само при спешни случаи! Ако засекаат сигнала...

— Я го погледни. Случаят е спешен. — Холидей откопчава дейтапада си и ми го подхвърля. Той се свързва с друго устройство. Мониторът мига в синьо в очакване на отговор отсреща. Докато го въртя в ръка, изведнъж във въздуха разцъфва холограма на шлем с шипове като слънчеви лъчи колкото свития ми юмрук. От шлема злобно светят червени очи.

— Фичнър?

— Я пробвай пак бе, тъпоглавец — изчуруликва гласът.

Не може да бъде.

— Севро? — изхленчвам аз.

— Ухаха, малкият, изглеждаш като изплют от разкъртената пичка на скелет, бе!

— Ти си жив... — мълвя, а холографският шлем се надига и открива издяланото като с брадва лице на приятеля ми. Той се ухилва и зъбите му лъсват като ножовка. Образът трепти.

— Няма такава Феичка на света, дето да може да ме утрепе — изкикотва се той. — Време е да се прибираш, Жътварче. Обаче аз не мога да дойда при тебе, ти трябва да дойдеш при мене. Вдываш ли?

— Как? — Избърсвам сълзите от очите си.

— Повярвай на моите Синове. Ще можеш ли?

Поглеждам брата и сестрата и кимвам.

— Чакала... Той плени семейството ми.

— Нищо не е пленил тоя долен канибал. Семейството ти е при мен. Изкарах ги от Ликос, като те гепиха. Майка ти те чака да те види. — Пак се разплаквам. Облекчението е непосилно. — Ама трябва вече да се стегнеш, малкият. И да се размърдаш. — Той поглежда настрани към някого. — Я ми дай пак Холидей. — Давам му я. — Свършете я чисто тая работа, ако може. Дайте газ, ако може. Схвана ли?

— Схванах.

— Разкъсайте оковите.

— Разкъсайте оковите! — отвърщат като ехо Сивите, образът му трепва и угасва.

— Не ни гледай Цвета — казва ми Холидей и посяга надолу с татуирана ръка. Виждам Сивите сигли, вградени в плътта ѝ, а после вдигам очи да огледам луничавото ѝ лице със сплескан нос. Едното ѝ око е бионично и не мига като другото. Думите на Ео звучат тъй различно, излезли от нейната уста. И все пак ми се струва, че точно в този миг започвам да си връщам душата. Не и разумът. Все още усещам пукнатините в него. Хлъзгавата тъма на съмнението. Но надеждата ми се възвръща. Вкопчвам се отчаяно в не толкова едрата ѝ длан.

— Разкъсайте оковите — повтарям пресипнало като ехо. — Ще трябва да ме носите. — Поглеждам негодните си крака. — Не мога да се изправа.

— Затова сме ти донесли едно коктейлче. — Холидей вади спринцовка.

— Какво е? — питам.

Триг се засмива.

— Ще ти сменим маслото. Сериозно, приятелю. Не ти трябва да знаеш. — Той се ухилва. — Тая гадория и труп ще съживи.

— Бийте ми я. — Протягам китка.

— Ще боли — предупреждава Триг.

— Той е голямо момче. — Холидей се приближава.

— Господине... — Триг ми подава едната си ръкавица. — Захапете я.

Не толкова самоуверено аз впивам зъби в оцапаната със сол кожа и кимвам на Холидей. Тя замахва край китката ми и забива спринцовката право в моето сърце. Металът пробива плътта и веществото се излива в мен.

— Олеле! — мъча се да изкрещя, но от устата ми излиза само гъргорене. Огън лудува по вените ми, сърцето ми се превръща в бутало. Поглеждам надолу с очакване да го видя как, кърваво проклятие, то изскача в галоп от гърдите ми. Усецам всяко свое мускулче. Всяка клетка на тялото ми избухва, пулсира с кинетична енергия. Повръща ми се и се строполявам, забил нокти в гърдите си. Дишам тежко. Изплювам жлъчка. Удрям пода с юмруци. Сивите се дръпват от моето гърчещо се тяло. Удрям завинтения за пода стол и го изтръгвам наполовина. Изригвам такъв порой от проклятия, че Севро би се изчервил. После се разтрепервам и ги поглеждам. — Какво... беше... *това*?

Холидей едва сдържа смеха си.

— Мама му вика „змийска отрова“. С твоята обмяна на веществата ще трае само трийсет минути.

— Забъркала го е майка ти?

Триг вдига рамене.

— Ние сме от Земята.

4.

КИЛИЯ 2187

Извеждат ме като затворник по коридорите, с качулка на главата. Ръцете ми са закопчани зад гърба с белезници. Братът върви отляво на мен, сестрата — отдясно, и двамата ме крепят. Змийската отрова ме изправи на крака, ала често ги заплитам. Чувствам натъпканото си с дрога тяло все още отпуснато като мокри дрехи. Едва усещам разбития си палец и немошните си нозе. Тънките ми затворнически обувки дращят по пода. Главата ми се лашка, но мозъкът ми щрака на хиперобороти. Това е някаква фокусирана мания. Дъвча си езика, за да не шепна, и си напомням, че вече не съм в тъмното като преди. Тялото ми се тътри по бетонен коридор. Върви към свободата. Към семейството ми, към Севро. Никой няма да спре двама драгуни от Тринайсети легион, не и когато имат позволение за достъп и самата Айя е тук. Съмнявам се, че мнозина от армията на Чакала изобщо знаят, че съм жив. Ще ме видят какъв съм заслабнал и блед като призрак и ще решат, че съм някой нещастен затворник — Обсидиан. И все пак усещам погледите им. Параноята се прокрадва в мен. *Те знаят. Знаят, че сте оставили трупове след себе си. Колко време ще мине, докато отворят онази врата? След колко време ще ни разкрият?* Мислите ми препускат, изреждат всеки възможен изход. Как всичко може да се провали. Дрогата. Само от дрогата е.

— Не трябва ли да се качваме нагоре? — питам, когато слизаме с гравиАсансьор дълбоко вдън затвора в планинската цитадела. — Или по-надолу има хангар?

— Уцелихте, господине — отвръща впечатленият Триг. — Корабът ни чака.

Холидей прави балонче с дъвката си.

— Триг, носът ти е омазан с кафяво. Ей... там.

— Я си затваряй плювалника! Не съм аз тоя, дето се изчерви, докато той беше гол.

— Сигурен ли си бе, малкият? Тихо. — ГравиАсансьорът забавя ход и братът и сестрата се напрягат. Чувам как ръцете им освобождават

предпазителите на оръжията. Вратите се отварят и при нас влиза някой.

— *Домине* — казва любезно Холидей на новия в компанията и ме побутва настрана да направя път. Ботушите, които влизат, са тежки — значи е или Златен, или Обсидианов, но Сивите никога не биха нарекли Обсидиан *домине*, а и един Обсидиан никога не би лъхал на карамфил и канела.

— Сержант. — Гласът ме прорязва. Мъжът, на когото принадлежи, някога нижеше гerdани от уши. Викс. Един от старата банда на Тит. При моя Триумф и той участва в клането. Залепям се за стената на гравиАсансьора и той продължава да се спуска надолу. Викс ще ме познае. Ще ме подуши. И в момента ме подушва, гледа към нас. Чувам как шумоли яката на връхната му дреха.

— Тринайсети легион? — пита Викс след малко. Трябва да е забелязал татуировките по вратовете им. — От тези на Айя ли сте, или на баща й?

— На Фурията, за този тур, *домине* — отвърща хладнокръвно Холидей. — Но служехме под командата на Властелина на пепелта.

— А, значи сте участвали в Битката за Деймос миналата година?

— Да, *домине*. Бяхме с Грим в авангарда от кораби пиявици, изпратен да убие Телеманите, преди Ау Фабии да ги разгроми заедно с корабите на Аркос. Брат ми пусна куршум в рамото на стария Кавакс. Без малко да го пленим, но Август и съпругата на Кавакс разбиха щурмовия ни отряд.

— Леле, леле — възкликва одобрително Викс. — Кръвогадно проклятие, това си е било направо награда и половина. Можеше да добавиш още една сълза на лицето си, легионер. Аз преследвах онзи Обсидианов пес със Седми легион. Властелинът на пепелта предложи хубава цена, за да му върнат неговия роб. — Той изсумтява нещо под носа си. Като че е взел някоя от тубите със стим, така любими на Такт. — Та, значи, кой е този?

Говори за мен.

Сърцето думка в ушите ми.

— Дар от Претор Грим в замяна на... *пратката*, която тя ще си отнесе у дома — отвърща Холидей. — Ако ме разбирате, господине.

— Пратка. По-скоро половин пратка. — Той се изхилва на собствената си шега. — Познавам ли го? — Ръката му докосва ръба на

качулката ми. Дръпвам се страхливо. — Ако е Виещ, ще ми се стопли душата. Чакълчето? Паламидата? Не, много е висок.

— Обсидианов е — бърза да се намеси Триг. — Де да беше Виещ.

— Пфу. — Ръката на Викс отскача все едно от зараза. — Чакайте! — Хрумнало му е нещо. — Ще го турим в килия заедно с оная кучка от Юлиите. Да се сбият за вечерята. Как ви се струва, Тринайсети? Навити ли сте да се повеселим?

— Триг, угаси камерата — озъбвам се изпод качулката си.

— Какво? — обръща се Викс.

Пук — включва се полеЗаглушител.

Раздвижвам се — непохватно, ала на скорост. Изтръгвам ръце от оковите, вадя скрития си бръснач с една ръка, а с другата свалям рязко качулката. Промушвам Викс в рамото, приклепвам го до стената и му удрям една глава в лицето. Но не съм този, който бях преди, дори и с дрогата. Картината пред очите ми плува. Препъвам се. Той остава на крака и преди да успея да реагирам, преди дори да фокусирам зрението си, Викс сам вади бръснач.

Холидей ме заслания с тялото си и ме избутва настрана. Падам на земята. Триг действа още по-бързо — забива дулото на пистолета право в отворената уста на Викс. Златният се вцепенява и се вторачва надолу в металния корпус на оръжието с език, залепен за студената цев. Бръсначът му спира на сантиметри от главата на Холидей.

— Шшшт — прошепва Триг. — Пусни бръснача. — Викс го пуска.

— Какви ги мислиш, по дяволите? — крясва ми сърдито Холидей. Диша тежко, помага ми да се изправа. Още ми се вие свят. Извинявам се. Тъпо от моя страна. Закрепвам се на крака и поглеждам Викс, който с ужас се взира в мен. Краката ми треперят и се налага да се държа за един от парапетите на гравиАсансьора. Сърцето ми тупти бясно от напора на дрогата в организма ми. Тъп беше този опит да се бия. Тъпо беше да използвам заглушител. Зелените наблюдатели ще зацепят какво става и ще пратят Сиви да проверят стаята за обработка. И те ще открият труповете.

Опитвам се да свържа разхвърчалите се мисли. Съсредоточи се!

— Виктра жива ли е? — успявам да изцедя. Триг вади дулото и го опира в зъбите на Викс, та да отвърне. Но той мълчи. Още не

отговаря.

— Знаеш ли какво ми причини той? — питам.

След малко упорстване Викс кимва.

— И... — Смея се. Смахът ми се плъзва като пукнатина в леда, става по-силен и се готви да се пръсне в хиляда различни посоки, ала прехапвам език да го спра. — И... И все още имаш куража да ме караш да те питам втори път?

— Жива е.

— Жътварю... Те ще дойдат за нас. Ще разберат за заглушителя — Холидей се е взряла в оченцето на камерата горе на тавана. — Не можем да променим плана.

— Къде е тя? — извивам бръснача. — Къде е тя?

Викс изсъсква от болка.

— Ниво 23, килия 2187. Би било разумно да не ме убиваш. Можеш да ме пратиш в килията й. Избягай. Ще ти кажа по кой път, Дароу. — Мускулите и вените под кожата на врата му се приплъзват и надигат като змии под пясък. По тялото му няма грам подкожна мазнина. — Двама предатели Преторианци няма да те заведат далече. В тази планина има цяла армия. В града, на орбита, има легиони. Трийсет Безподобни белязани. В Южна Атика е Костната конница. — Той кимва към малкия птичи череп на ревера на униформата си. — Помниш ли ги?

— Тоя не ни трябва! — изстрелва Триг и опипва спусъка на пистолета.

— Нима? — киска се Викс и увереността му се възвръща, щом забелязва колко съм слаб. — А какво смяташ да правиш *ти* срещу Олимпийски рицар бе, Тенеке? А, чакай! Тука те не са ли двама?

Холидей изпръхтява.

— Същото като тебе, златокоско. Ще бягам.

— Ниво 23 — казвам на Триг.

Триг натиска копчетата на гравиАсансьора и ни отклонява от техния маршрут за бягство. Изкарва карта върху дейтапада си и двамата с Холидей я изучават набързо.

— Килия 2187 е... тук. Ще има код. Камери.

— Твърде далече е от точката за евакуация. — Устните на Холидей се свиват. — Ако тръгнем нататък, спукана ни е работата.

— Виктра е моя приятелка — казвам. А аз я мислех за мъртва, ала тя по някакъв начин е оцеляла от изстрелите на сестра си. — Няма да я зарежа.

— Избор няма — заявява Холидей.

— Избор винаги има. — Думите прозвучават немощно дори и за собствения ми слух.

— Погледни се бе, човек. Та ти си една люспа!

— Остави го, Холи — обажда се Триг.

— Тая Златна кучка не е от нашите! Няма да умирам за нея.

Но Виктра би умряла за мен. В мрака аз мислех за нея. За детинската радост в очите ѝ, когато ѝ дадох шишенцето с петрихор^[1] в кабинета на Чакала. „Не знаех. Дароу, не знаех!“, бяха последните ѝ думи към мен след предателството на Рок. Наоколо вилнее смърт, гърбът ѝ е пронизан от куршуми, а тя иска само най-накрая да остана с добро мнение за нея.

— Няма да зарежа приятелката си — повтарям аз сериозно.

— Ще те последвам — изрича провлечено Триг. — Каквото и да кажеш, Жътварю, аз съм твоят човек.

— Триг — прошепва Холидей. — Арес каза...

— Арес не е обърнал посоката на прилива. — Триг кимва към мен. — Той може. Отиваме там, където и той.

— Ами ако изтървем уреченото време?

— Тогава ще се оправим сами. Експлозивни имаме достатъчно.

Очите на Холидей се изцъклят и грамадната ѝ челюст щръква напред. Познавам го този поглед. Тя не вижда брат си, както го виждам аз. Той не е копой, не е убиец. За нея той е момчето, с което е израснала.

— Добре, пишете ме и мен — казва тя с неохота.

— Ами Безподобният? — пита Триг.

— Въвежда кода и остава жив — отвърщам. — Ако се пробва да направи нещо, застреляйте го.

Слизаме от асансьора на ниво 19. Пак съм сложил качулката и Холидей ме води, а Викс върви най-отпред, все едно ни откарва в килия. Триг се е залепил за него с пистолета. Коридорите са тихи. Стъпките ни отекуват. Качулката скрива всичко от погледа ми.

— Тук е — казва Викс, щом стигаме до вратата.

— Вкарай кода, скапаняко! — командва Холидей.

Той го въвежда и вратата се отваря със свистене. Чува се страшен шум. Ужасно пращане от тонколониите. В килията е мраз, всичко е побеляло. Таванът грее с ослепителна светлина, не мога да го погледна. Измършавялата обитателка на килията лежи в ъгъла, свила крака в зародишна поза с гръб към мен. Гърбът ѝ е нашарен със стари белези от изгаряния и ивици от боя с камшик. Разбърканата, руса до бяло коса, спускаща се над очите ѝ, е единственият щит на жената срещу заслепяващата светлина. Нямаше да я позная, ако не бяха двата белега от куршуми горе по гръбнака ѝ, между лопатките.

— Виктра! — мъча се да надвикам грохота, ала тя не ме чува. — Виктра! — крясвам отново, шумът утихва и от тонколониите зазвучава биене на сърце. Измъчват я със звук и светлина. Усещания. Точно обратното на моето изтезание. Сега тя успява да ме чуе и рязко завърта глава към мен. Подивели златисти очи се взират изпод сплъстената коса. Дори не зная дали ме разпознава. Дързостта, с която Виктра показваше голотата си преди, я няма. Уязвима, тя се прикрива. Тя е в ужас.

— Изправи я на крака! — Холидей бутва в корема Викс. — Трябва да се махаме.

— Тя е парализирана... — установява Триг. — Нали?

— Гадост. Тогава ще я носим.

Триг се устремява към Виктра. Забивам длан в гърдта му и го спирам. Дори и в това състояние тя е способна да му откъсне ръцете. Знаем в какъв ужас изпаднах, когато ме извадиха от дупката ми и пълпя бавно към нея. Собственият ми страх отстъпва в подсъзнанието ми и на негово място нахлува гняв заради онова, което ѝ е сторила собствената ѝ сестра. И защото зная, че виновният съм аз.

— Виктра, аз съм. Дароу. — Тя не дава с нищо да се разбере, че ме е чула. Прикляквам до нея. — Ще те измъкнем от тук. Може ли да вдигнем...

Тя се мята към мен, изтласква се напред с ръце.

— *Свали си лицето!* — пищи тя. — *Свали си лицето!* — Разтърсват я конвулсии, а Холидей се втурва напред и забива палка под кръста ѝ. Електрошокът не е достатъчен.

— Лягай долу! — крясва Холидей. Виктра я халосва в средата на гърдната ѝ пластина от дурупласт, праща Сивата на метри назад и тя се удря в стената. Триг изстрелва с амбипушката си — универсална

карабина — два упойващи заряда в бедрото ѝ. Бързо я повалят. Но на земята тя все така диша тежко и ме гледа с присвитото си око, докато изпада в несвяст.

— Холидей... — подемам аз.

— Да позлатея дано! — изсумтява Холидей и се надига. В средата на нагръдника ѝ има вдлъбнатина колкото юмрук. — Бива си го ударът на Феичката! — Холидей оглежда възхитено вдлъбнатината. — Тая броня уж трябва да издържа на куршуми от релсово оръжие!

— Гените на Юлиите — измърморва Триг. — Пак добре че е внимавала с калориите. — Той мята Виктра на рамо и излиза след Холидей обратно в коридора. Тя ме подканя троснато да побързам. Зарязваме Викс, проснат по корем в килията. Жив, както обещах.

— Ще те намерим! — Той се надига и сяда, щом посягам да затворя вратата. — Ще те намерим, знаеш. Кажи на малкия Севро, че идваме. Един Барка гътнахме, остава още един.

— Какво каза? — питам.

Пристъпвам обратно в килията и очите му светват от страх. Същият онзи страх, който сигурно е изпитвала Лея преди толкова много години, докато се криех в тъмното, а Антония и Викс я измъчваха, за да ме подмамят да изляза. Той се смееше, докато нейната кръв попиваше в мъха. И докато приятелите ми умираха в градината. Искане сега да го пощадя, та да продължи да убива. Злото се охранява с милосърдие.

Бръсначът ми се извива в Секач.

— Недей! — моли ми се той сега и тънките му устни затреперват, та да видя и момченцето в него, когато осъзнава, че е допуснал грешка. Някой някъде все още го обича. Помни го като непослушно дете или заспало в люлката. Да беше си останал това дете. Да бяхме си останали всички деца. — Нямах ли сърце! Дароу, ти не си убиец! Ти не си Тит.

Биенето на сърцето отеква в стаята, тътне все по-силно. Бялата светлина очертава силуета му.

Той иска да го пожалия.

Но моята жалост се е стопила в мрака.

Героите от песните на Червените притежават чест и милосърдие. Те оставят хората живи, както аз оставих жив Чакала — та да останат неомърсени от грях. Нека злото да е за злодея. Нека той да бъде този в

черно. Нека опита да ме промуши, щом му обърна гръб, та да се извъртя и да го убия, и да удовлетвори желанието си, без да ме мъчи чувство за вина. Но това тук не е песен, а война.

Дароу...

Трябваш ми, за да предадеш вест на Чакала.

Прерязвам гърлото на Викс. И когато той се строполява на земята и животът му изтича от него, аз зная, че той се страхува, защото там, отвъд, не го чака нищо. От гърлото му излиза гъргорене. Той хленчи, преди да издъхне. А аз съм безчувствен.

Навън сирени надават вой и заглушават ударите на сърцето.

[1] Петрихор се нарича мирисът на дъжд върху суха почва. — Б.ред. ↑

5. ПЛАН Б

— Да му се не види! — изругава Холидей. — Казах ти, че няма време!

— Ще се оправим — заявява Триг.

Заедно сме в асансьора. Виктра лежи на пода. Триг се мъчи да ѝ надене черния си дъждобран, та да я докара в що-годе приличен вид. Кокалчетата на ръцете ми са побелели. Кръвта на Викс се стича по гравюрата с децата, играещи в тунели, капе върху майка ми и баща ми и оцветява косата на Ео в червено, а после аз я избърсвам от острието със затворническия си гащеризон. Забравил съм колко е лесно да отнемеш живот.

— Живей за себе си и умри сам — изрича тихо Триг. — Мислиш си, че като са такива мозъци, ще имат достатъчно акъл да не се държат като пълни задници. — Той ме поглежда и отмята косата от кремъчните си очи. — Ще извинявате, че се държа като чвор, господине. Да знаете, ако той беше приятел...

— Приятел? — поклащам глава. — Той нямаше приятели.

Навеждам се да отметна косата на Виктра от лицето ѝ. Тя спи кротко до стената. Бузите ѝ са хлътнали от глад, устните — изтънели и тъжни. Дори и сега чертите ѝ притежават драматична красота. Питам се какво ли са ѝ сторили. Горката жена, винаги толкова силна, тъй безразсъдна, но вечно криеща добротата в себе си. Питам се останало ли е нещо от нея.

— Всичко примно ли е с теб? — пита Триг. Не отговарям. — Тя твоето момиче ли беше?

— Не — отвръщам и докосвам брадата, израсла по лицето ми. Гадно ми е как драци и смърди. Ще ми се Данто да ми я беше обръснал. — Не ми е примно.

В мен няма надежда. Няма любов.

Не и докато гледам какво са сторили на Виктра, и на мен — също.

Омразата вилнее.

Омраза и към онова, в което съм се превърнал. Усещам погледа на Триг. Зная, че е разочарован. Той е искал Жътваря. А аз съм само съсухрената обвивка на човек. Прокарвам пръсти по ребрата си. Тъй много крехки пластинки. Обещах на тези Сиви твърде много. На всички обещавах твърде много, особено на Виктра. Тя ми беше вярна. Какво ли бях за нея освен поредният, пожелал да я използва? Още един от онези хора, с които майка ѝ я беше подготвяла да се бори.

— Знаеш ли от какво имаме нужда? — пита Триг.

Вдигам очи и се вирам напрегнато в него.

— От справедливост?

— От една студена бира.

От устата ми изригва смях. Толкова шумен, че ме стряска.

— Гадост — мърмори Холидей и ръцете ѝ хвърчат по управлението. — Гадост, гадост, гадост...

— Какво? — питам.

Заседнали сме между двацет и четвъртия и двацет и петия етаж. Тя натиска копчета, ала внезапно асансьорът подскача нагоре. — Завзели са управлението. Няма да успеем да стигнем до хангара. Пренасочват ни... — Тя изпуска дълга въздишка и ме поглежда. — Към първия етаж. Гадост, гадост, гадост. Ще ни причакат със Сиви, Обсидианови може би... А може би и Златни. — Тя се умълчава. — Те знаят, че си тук.

Боря се с отчаянието, което се надига вътре в мен. Няма да се върна. Каквото ще да става. Ще убия Виктра, и себе си ще убия, но няма да им се дадем.

Триг се е навел над сестра си.

— Можеш ли да проникнеш в системата?

— Кога, по дяволите, според теб съм го научила това?

— Де да беше тук Ефраим! Той може.

— Да, ама не съм Ефраим.

— А да излезем?

— Ако искаш да се превърнеш в размазано по гащите лайно, то да, става.

— Значи явно ни остава един-единствен избор, а? — Той бръква в джоба си. — План Б.

— Мразя План Б!

— Е, кукличке, време е да прегърнеш гадорията. Освободи дивака в себе си.

— Какъв е План Б? — питам тихо.

— Издигане. — Триг активира комлинка си. По екрана му се мяркат кодове, докато се свързва със секретна честота. — Ездач до Кост на гнева, приемаш ли? Ездач до...

— Кост на гнева приема — отеква призрачен глас. — Моля за код за достъп Ехо. Приемам.

Триг прави справка с дейтапада си.

— 13439283. Приемам.

— Зелено.

— Трябва ни вторично изваждане след пет минути. Взехме принцесата плюс още един на втори етап.

Отсреща се умълчават, облекчението в гласа осезаемо се усеща дори и през смущенията.

— Закъсняло известие.

— Убийство не се върши по точен график.

— Там съм след десет минути. Опази го жив. — Връзката прекъсва.

— Проклети аматьори — мрънка Триг.

— Десет минути — повтаря Холидей.

— И в по-гадни лайна сме затъвали.

— Кога? — Той не й отговаря. — Трябваше да си отидем в проклетия хангар!

— Аз какво мога да направя? — Питам, усетил страха й. — С нещо да помогна?

— Недей да умираш — отвръща Холидей и смъква раницата си. — Тогава всичко ще е било залудо.

— Ти ще си мъкнеш приятелката — нарежда ми той и почва да сваля техника от тялото си, остава само по броня. Вади още две старинни оръжия от раницата си — два пистолета в допълнение към газовата амбипушка с голяма мощност. Подава ми единия. Ръката ми трепери. Не съм държал барутно оръжие, откакто бях на шестнайсет и се обучавах със Синовете. Безмерно неефикасни са и са тежки, а откатът им ги прави неточни до безобразие.

Холидей вади от раницата си голяма пластмасова кутия. Пръстите й се задържат на закопчалките.

Отваря я — вътре има метален цилиндър с въртящо се топче живак в центъра. Втрещвам се в устройството. Ако Обществото я хване, че го носи, повече бял ден няма да види. Неизмеримо незаконно е. Оглеждам екрана на гравиАсансьора на стената. Остават ни десет етажа. Холидей стисва дистанционното на цилиндъра. Осем етажа.

Касий ли ще ни причаква? Айя? Чакала? Не. Те ще са на кораба си и ще се приготвят за вечеря. Чакала ще си живее живота. Няма да разберат, че тревогата е за мен. А дори и да разберат, ще се забавят. Но и никой от тях да не дойде, има от какво да се страхуваме. Един Обсидиан с голи ръце ще ги разкъса тия двамата. Триг го знае. Той затваря очи и докосва гърдите си на четири места — кръсти се. Холидей забелязва жеста, но не го повтаря.

— Това ни е занаятът — казва ми тихо тя. — Тъй че преглътни гордостта си. Стой зад нас и ни остави с Триг да свършим работата.

Триг разкършва врат и целува облекения си в ръкавица ляв безименен пръст.

— Стойте плътно до нас. Гъз до гъз, господине. Недейте се стеснява.

Остават още три етажа.

Холидей подготвя газова пушка за изстрел, стисва я в десницата си и усърдно си дъвче дъвката с левия палец върху дистанционното. Още един етаж. Забавяме ход. Гледам двойната врата. Нагласям краката на Виктра под мишниците си.

— Обичам те, малкия — казва Холидей.

— И аз те обичам, кукличке — измърморва Триг в отговор. Гласът му сега звучи напрегнато и механично.

Сега ме е страх повече, отколкото когато лежах затворен в звездна Черупка в камерата на тръбата-катапулт преди моя Дъжд. Не се боя само за себе си, а и за Виктра, за брата и сестрата. Искам да живеят. Искам да опозная Южна Пасифика. Да узная какви пакости са погаждали на майка си. Дали са имали куче, дом в града, в провинцията...

ГравиАсансьорът спира със скърцане.

Лампичката над вратата припламва и дебелите метални врати, отделящи ни от елитен взвод на Чакала, със свистене се отварят. Две сияйни шокови Гранати влетяват вътре и се прилепват за стените. *Бип, бип.* И Холидей натиска бутона на устройството. Тътнеща имплозия от

звук раздира тишината в асансьора, докато невидими електромагнитни пулсации се изливат от сферичното устройство в краката ни. Гранатите изсъскват на умряло. В асансьора и навън светлините гаснат. И всички Сиви, причакващи ни пред вратата с техните високотехнологични пулсОръжия, и всички Обсидианови в тежките си брони с електронни стави, шлемове и филтри получават плесница по лицето от Средновековието.

Но антиките на Холидей и Триг работят. Те се измъкват от асансьора в каменния коридор, приведени над оръжията си като зли гаргойли. Сеч! В просторните коридори двама отлични стрелци изстрелват на кратки откоси архаични сачми от упор във взводове беззащитни Сиви. Няма къде да се укриеш. Огнени проблясъци в коридора. Титаничен грохот на мощни огнестрелни оръжия. Зъбите ми тракат. Стоя вцепенен в асансьора, докато Холидей ми крясва и хуквам след Триг, помъкнал подире си Виктра.

Холидей мята древна граната и трима Обсидианови се сгромолясват. *Баммм!* В тавана зейва дупка. Посипва се хоросан. Прахоляк. От стаята горе през дупката се изсипват столове и Медни и се стоварват сред суматохата. Дишам учестено. Главата на един мъж отхвърча. Тялото се завърта и рухва на земята. Една Сива тича да се скрие по каменен коридор. Холидей я прострелва в гръбнака. Тя се просва като дете, подхлъзнало се на лед. Движение навсякъде. Един Обсидианов напада отстрани.

Стрелям с пистолета, прицелът ми е ужасен. Куршумите отхвъркват от бронята му. Двестакилограмовият мъж вдига йонСекира — батерията е изтощена, ала тя е все така наточена. Той надава вой — гърлената бойна песен на себеподобните му, и от шлема му изригва червена мъгла. Куршумът е влязъл през визьора. Тялото му се люшва напред, подхлъзва се и едва не ме събаря. Триг вече минава на следващата мишена и дупчи хората с метал търпеливо като майстор, забиващ гвоздеи в дърво. Тук няма страст, няма изкуство. Само тренинг и физика.

— Размърдай си задника, Жътварю! — крясва Холидей и ме помъква по един коридор далеч от хаоса, а Триг хуква подире ни и мята залепваща граната на бедрото на един невъоръжен Златен, избягнал четири негови изстрела. *Баммм!* Кости и месо се раздробяват в мъгла.

Братът и сестрата презареждат бежешком, Триг отново е нарамил Виктра, след като преодоляхме първия взвод. Едвам се удържам да не се строполя и да не припадна.

— След петдесет крачки вдясно и после нагоре по стълбите! — крясва Холидей. — Имаме седем минути.

В коридорите витае призрачно безмълвие. Няма сирени, няма светлини, няма го жуженето на горещ въздух, втурнал се навън през отдушниците. Само чаткането на ботушите ни, далечни викове, пукотът на ставите ми и хриптенето на дробовете. Подминаваме прозорец. Кораби, черни и мъртви, се сипят от небето. Малки огньове пламтят там, където други са се приземили. Вагонетки спират със стържене по магнитни релси. Единствените неугаснали светлини греят върху двата най-далечни върха. Скоро ще дойдат подкрепления с техника, но те няма да знаят къде да търсят. Системите за видеонаблюдение и биометричните скенери не работят и Касий и Айя няма да могат да ни открият. Това може и да ни спаси.

Хукваме нагоре по стълбите. Спазъм се впива в десния ми прасец и подколянното сухожилие. Изсумтявам, аха-аха да се строполя, но Холидей поема почти цялата ми тежест, мощният ѝ врат се притиска в мишницата ми. Забелязват ни трима Сиви долу, под дългото мраморно стълбище. Тя ме бутва настрана и гръмва двамата, но третият стреля в отговор. Куршумите захапват мрамора.

— Имат резервни, газове — излайва Холидей. — По-живо, по-живо!

Още два десни завоя покрай неколцина низшеЦветни, които ме зяпат вторачено, по мраморни коридори с извисени тавани, украсени с гръцки статуи, покрай галерии, където Чакала си пази откраднатите артефакти и някога ми бе показал декларацията на Ханкок и съхранената глава на последния владетел на Американската империя.

Мускулите ми горят. Цепят се.

— Насам! — провиква се най-сетне Холидей.

Стигаме до сервизна врата в един страничен коридор и изскачаме на студената дневна светлина. Вятърът ме налапва. Ледени зъби разкъсват комбинезона ми, докато четиримата се препъваме по металната пътека, опасваща крепостта на Чакала. Вдясно от нас планинските скали отстъпват пред съвременното здание от метал и стъкло над нас. Вляво зее хилядаметрова пропаст. Снежни вихрушки

вилнеят по планинските склонове. Вятърът вие. Вървим неотстъпно напред по пътеката, докато тя заобикаля част от крепостта и излиза на павиран мост, прострял се от планината до изоставена летателна площадка като ръка на скелет, стиснала покрита със сняг бетонна чиния.

— Четири минути — провиква се Холидей и ми помага да издрапам по моста до летателната площадка. Най-накрая ме тръшва на земята. Триг полага Виктра до мен. Твърдата ледена покривка прави бетона хлъзгав и го оцветява в опушено сиво. Покрай високата до кръста бетонна стена, заграждаща кръглата площадка от пропастта, се трупат снежни преспи.

— Имам осемдесет в дългия пълнител и шест в реликвата — подвиква той на сестра си. — И после край.

— Аз имам дванайсет — отвръща тя и мята надолу една димна шашка. Тя се пука и във въздуха се извива зелен пушек. — Трябва да удържим моста.

— Аз имам шест мини.

— Заложи ги.

Той хуква обратно по моста. В края му има двойна блиндирана врата, много по-голяма от сервизния изход, през който излязохме. Разтреперан и заслепен от снега, придърпвам Виктра до мен и се прилепяме до стената, за да се скрием от вятъра. Снежинки се трупат по черния й дъждобран, стелят се като пепелта, когато с Касий и Севро опожарихме Цитаделата на Минерва и отмъкнахме готвачката им.

— Ще се оправим — казвам й. — Ще оцелеем.

Надничам над ниската бетонна стена към града отдолу. Електромагнитният импулс заглушава всеки негов звук, всичките му беди. Гледам как една снежинка, по-голяма от другите, се носи по вятъра и кацва на юмрука ми.

Как попаднах тук? Момче от мините, а сега — разтреперан и повален военачалник, взирац се в потъналия в мрак град и надяващ се, противно на всичко, че може да си отиде у дома. Затварям очи, мечтая да съм с приятелите си, с моето семейство.

— Три минути — обажда се Холидей зад мен. Облечената й в ръкавица ръка докосва закрилнически рамото ми, докато тя оглежда небето за врагове. — Три минути и се махаме от тук. Само три минутки.

Иска ми се да ѝ повярвам, ала снегът е спрял да вали.

6. ЖЕРТВИ

Присвивам очи и се вирам зад Холидей, където защитен екран в преливащи се цветове се разгръща над седемте върха на Атика и ни откъсва от облаците и небето отгътък. Генераторът на щита явно е бил извън обхвата на електромагнитния импулс. Никаква помощ няма да го пробие, за да дойде при нас.

— Триг! Връщай се! — крясва тя, щом той залага и последната мина на моста.

Самотен изстрел разтърсва зимното утро. Ехото е крехко и ледено. Следват и още. Пук. Пук. Пук. Снегът около Триг избухва. Той тича обратно и Холидей се навежда да го прикрие, а изстрелът разтърсва рамото ѝ. Напрягам се и се надигам. Очите ме болят и се мъчат да се фокусират, заслепени от слънцето. Бетонът пред мен изригва. В лицето ми се забиват отломки. Привеждам се, разтреперан от страх. Войниците на Чакала са намерили резервните си оръжия.

Надниквам отново. През стиснати клепащи виждам Триг, заковал се по средата на пътя, да води престрелка с взвод Сиви, нарамили газови пушки. Те се изливат през бронираната врата на крепостта в другия край на моста, сега зейнала. Двама падат. Още двама стъпват до една мина с близък обсег и изчезват сред облак дим, щом Триг я гръмва в краката им. Холидей взривява още една тъкмо когато Триг, залитайки, отново минава в прикритие, улучен с куршум в рамото. Забива доза стим в бедрото си и пак скача. Един куршум се удря в бетона пред мен, рикошира в Холидей и я поразява в ребрата — пробива бронята точно под мишницата и с глух звук се забива в плътта ѝ.

Тя се завърта и пада. Валящите куршуми ме принуждават да приклекна до нея. Дъжд от бетон. Тя изплюва кръв, дъхът ѝ излиза на влажни, слузести хрипове.

— Уцели ме в белия дроб — изпъшква тя, докато търси опипом доза стим в кесията на крака си. Ако не бяха изгорели електрическите вериги на бронята ѝ, лекарствата щяха да се инжектират автоматично.

Но ѝ се налага да пооткрехне калъфа и да си вкара дозата собственоръчно. Помагам ѝ — изваждам една от микроспринцовките от гнездото и я забивам във врата ѝ. Зениците ѝ се разширяват и тя започва да диша бавно, докато наркотикът се разнася по кръвта ѝ. До мен Виктра лежи със затворени очи.

Обстрелът спира. Внимателно надниквам навън. Сивите на Чакала се крият зад бетонните стени и пилоните отатък моста, на шейсетина метра от тук. Триг презарежда. Единственият шум е свистенето на вятъра. Нещо не е наред. Оглеждам небето, страх ме е от тишината. Златен идва насам. Усещам го по пулса на битката.

— Триг! — крещя така, че чак тялото ми се тресе. — Бягай!

Холидей забелязва погледа ми. Надига се с мъка и хрипти от болка, а Триг напуска прикритието си и ботушите му се подхлъзват по заледения мост. Той пада, изправя се отново и пълзи към нас ужасен. Късно е. Зад него Айя ау Грим изхвърча през вратата на крепостта покрай Сивите, покрай стаените в сенките Обсидиани. Облечена е с черното си официално облекло. Дългите ѝ крака сега заобикалят Триг. Една от най-тъжните гледки, които съм виждал.

Стрелям с пистолета. Холидей изпразва своя. Уцелваме само въздуха. Айя прави крачка встрани, извива се и когато Триг е на десет крачки от нас, го пронизва в гърдите със своя бръснач. Стърчащото от гърдата му метално острие лъщи окървавено. От шока очите му се отварят широко. Тихо издихание се изтръгва от устата му. И той надава писък, когато, нанизан на бръснача на Айя като треперееща езерна жаба на момчешко тръстиково копие, се издига във въздуха.

— Триг... — прошепва Холидей.

Тръгвам, олюлявайки се, към Айя и вадя бръснача, но Холидей ме блъсва отново зад стената, а куршумите на далечните Сиви дълбаят бетона край нас. Кръвта ѝ топи снега под нозете ѝ.

— Я без глупости! — изръмжава тя и ме дръпва на земята с последни сили. — Не можем да му помогнем.

— Той ти е брат!

— Мисията ми не е да спася него, а теб.

— Дароу! — провиква се Айя от моста. Холидей наднича и я съзира, застанала до брат ѝ със смъртнобледо, спокойно лице. Рицарката крепи Триг на върха на бръснача си с една ръка. Нанизан на острието, той се гърчи и се хлъзга по него към дланта ѝ, стиснала

дръжката. — Драги ми господине, времето ти за криене зад гърба на другите изтече. Излез.

— Недей — мърмори Холидей.

— Излез! — извиква Айя, вади острието и запраща Триг над перилата на моста. Той пропада двеста метра надолу и тялото му се разбива в една гранитна издатина.

Холидей хрипти от болка, задушаваше се. Вдига празния си пистолет, прицелва се в Айя и натиска спусъка десетина пъти. Айя се привежда, а после разбира, че оръжието на Холидей не е заредено. Дръпвам Сивата надолу и един куршум от снайпер, прицелен в гърдите ѝ, удря пистолета, разцепва го и го избива от ръката ѝ. Пръстът ѝ е разкъсан. Отново седим на бетона и треперим край полегналата помежду ни Виктра.

— Съжалявам — успявам да кажа, но тя не ме чува. Ръцете ѝ треперят повече и от моите. В хладните ѝ очи няма сълзи, в прорязаното ѝ от бръчки лице не е останала и капчица кръв.

— Те ще дойдат — казва тя след проточилата се глуха тишина. Очите ѝ следят зеления дим. — Трябва да дойдат.

Кръвта се просмуква през дрехите ѝ, стича се от ъгълчето на устата, а после засъхва по врата. Тя стисва затъкнатия в ботуша ѝ нож и се опитва да се изправи, ала тялото ѝ се е предало. Дъхът ѝ е тежък и влажен и лъха на бакър. — Те ще дойдат.

— Какъв е планът? — питам я. Очите ѝ се затварят. Разтърсвам я. — Как ще дойдат?

Тя кимва към края на площадката.

— Вслушай се.

— Дароу! — надвиква вятъра гласът на Касий. Дошъл е при Айя. — Дароу от Ликос, излез! — Плътният му глас така не подхожда на този миг. Твърде е царствен, възвишен и недокоснат от поглъщащата ни тъга. Избърсвам сълзите си. — Ти трябва да решиш какъв си, в края на краищата, Дароу. Ще излезеш ли като мъж? Или ще трябва да те вадим като плъх от пещера?

Гневът стяга гърдите ми, но не искам да се изправа. Някога бих се изправил — когато бях облечен в бронята на Златен и си мислех как ще се извися над убиеца на Ео и ще разкрия истинската си същност, докато градовете му пламтят в пожар, а техният Цвят пада от власт. Но тази броня я няма вече. Съмненията и мракът са разръфали маската на

Жътваря. Аз съм само едно момченце, треперя стаен и се крия от врага, защото зная цената на провала и много, много ме е страх.

Ала няма да им се оставя. Няма да бъда жертва пред тях и няма да дам Виктра отново да попадне в лапите им.

— Я се шлакай — изругавам, сграбчвам виктрината ръка и Холидей за яката и с пламнал от напрежението поглед, заслепен от слънчевите отблясъци по снега, с вкаменено лице ги повличам с всички сили от скривалището ни към отсрещния край на площадката, към рева на вятъра.

Враговете ми се смълчават.

Каква ли гледка съм само — олюляващ се черен силует, аз влача моите приятели, с хлътнали очи, с лице на прегладнял стар демон, брадата и нелепо — жалка картинка! На два̀сет метра зад мен двамата Рицари Олимпийци властно са се изправили на моста, там, където той излиза на площадката, а от двете им страни са се наредили над петдесет Сиви и Обсидианови, излезли от портите на Цитаделата. От сребристия бръснач на Айя капе кръв. Но тази кръв не е нейна, тя е на Лорн — кръвта, която тя изцеди от трупа му. Пръстите на краката ми пулсират в мокрите ми чехли.

Войниците им изглеждат тъй мънички срещу фасадата на необятната планинска крепост. Металните им оръжия са тъй елементарни и незначителни. Поглеждам вляво зад моста. На километри от тук ято войници излита над далечна планина, там, където електромагнитният импулс няма обхват, сгъстява се и полита към нас през нисък облачен слой. Следва ги цепоКрил.

— Дароу! — провиква се Касий към мен, докато заедно с Айя слиза от моста на площадката. — Не можеш да избягаш! — Наблюдава ме с непроницаем поглед. — Щитът е вдигнат. Няма достъп до небето. Никакви кораби не могат да дойдат от Космоса да те избавят! — Поглежда зеления дим, виещ се в зимния въздух от шашката върху летателната площадка. — Приеми участта си.

Вятърът вие помежду ни, понесъл снежни парцали, откъснати от планината.

— Дисекция? — питам. — Според теб това ли заслужавам?

— Ти си терорист. Каквито и права да си притежавал, ти си се отказал от тях.

— Права ли? — изревавам над телата на Виктра и Холидей. — Да издърпам нозете на жена си на бесилото? Да гледам как баща ми умира? — Понечвам да се изплюя, но слюнката залепва на устните ми. — Какво ви дава на вас право да ми отнемете тях?

— Тук няма място за спорове. Ти си терорист и трябва да бъдеш изправен пред правосъдието.

— Тогава защо разговаряш с мен, лицемер с лицемер, кърваво проклятие да те стигне дано?

— Защото честта все още има някаква стойност. *Честта е отгласът във вековете.* — Бащините му думи. Ала от неговите уста те излизат напълно безсъдържателни — така ги възприема моят слух. Тази война му е отнела всичко. По очите му виждам колко е съкрушен. Колко упорито се мъчи да бъде достоен син на баща си. Де да можеше, той би избрал да се върне край нашия лагерен огън сред високите планини в Института. Би се върнал в славното време, когато животът бе простичък, а приятелите изглеждаха истински. Но мечтите за миналото не измиват кръвта нито от неговите, нито от моите ръце.

Вслушвам се в стенещия вятър откъм долината. Петите ми опират в края на площадката. Зад мен няма нищо освен въздух. Въздух и изменчивият пейзаж на тъмния град най-долу в долината, две хиляди метра под нас.

— Той ще скочи — казва тихо Айя на Касий. — Тялото ни е нужно.

— Дароу... Недей — призовава ме Касий, но очите му ми казват да скоча, да избира този изход пред капитулацията, пред това да ме откарат на Луната, за да ме одерат и разфасоват. Така е по-благородно. Той сякаш пак ме завива с наметалото си. Мразя го заради това.

— За почтен ли се мислиш? — изсъсквам. — И за свестен? Кой от обичните ти хора е останал на този свят? За кого се биеш? — Гневът се процежда в думите ми. — Ти си *сам*, Касий. Ала аз не съм. Не бях сам и когато се изправих срещу брат ти на Посвещението. Не бях и докато се криех сред вас. И докато лежах в тъмното, не бях. Дори и сега не съм сам. — Сграбчвам безчувственото тяло на Холидей здраво, доколкото мога, и промушвам пръсти в ремъците на бронята й. Стисвам ръката на Виктра. Петите ми одраскват бетонния ръб. — Заслушай се във вятъра, Касий. Кърваво проклятие, заслушай се във вятъра!

Двамата Рицари накланят глави. И все още не разбират какви са тези странни стенания, носещи се откъм дъното на долината. Как биха могли един син и една дъщеря на Златните да разпознаят писъка на ноктоСонда, заръфала скалата? Как ли да се досетят, че моите бойци ще дойдат не от небето, а от сърцето на нашата планета?

— Сбогом, Касий — казвам аз. — Очаквай ме.

И се отгласквам с два крака от перваза, мятам се гърбом в откритото пространство и повличам Холидей и Виктра във въздуха.

7.

ЗЕМНИТЕ ПЧЕЛИ

Падаме към разтопено око в центъра на заснежения град. Там, сред редиците от заводи, цели сгради се тресат и сгромолясват, щом земята се надига. Тръби се пукат и отхвърчат, въртейки се във въздуха. Пàра свисти през дупки в асфалта. Изригва корона от взривове и те чертаят огнени линии по пропадащите и издигащи се улици, сякаш самият Марс се протяга шест етажа нагоре, за да роди някой древен левиатан. А после, когато и земята, и градът няма накъде да се протегнат повече, една ноктоСонда пробива зимния въздух — великанска метална ръка със стопени пръсти, те дращят и от тях се вдига пара, а после изчезват, когато ноктоСондата отново потъва в марсианската почва и повлича подире си половин квартал. Пропадаме стремглаво.

Подренили сме със скока.

Земята се надига насреща ни.

А после гръм разцепва въздуха.

И пак. И пак, и накрая цял хор отеква в мрака на прокопания от ноктоСондата тунел, и той ражда малка армия. Два, двацет, петдесет бронирани силуета с гравиБотуши изхвърчат с писък от него и политат към нас. Вляво, вдясно от мен. Боядисани в кървавочервено, те изригват пулсОгън в небето зад нас. Косата ми се изправя, долавям мирис на озон. Сврѳхзагрети заряди се обливат в синя мараня от триенето, докато пробиват път през въздушните молекули. Миниорѳдия, монтирани върху плещи, бълват смърт.

Сред надигащите се Синове на Арес един ален мъж, надянал броня под бащиния си шлем с шипове, литва напред и улавя Виктра мигове преди тялото ѳ да се стовари върху покрива на небостъргач. От високоговорителите на шлема му руква вълчи вой. Това е самият Арес. Най-добрият ми приятел по всички светове не ме е забравил. Дошъл е със своя легион от разбивачи на империи, терористи и ренегати — Виещите. Десетина железни мъже и жени с ветреещи се черни наметала от вълчи кожи хвърчат след него. Най-едрият от тях е с чисто

бяла броня със сини отпечатъци от длани по гърдите и плещите. Червена ивица разполовява черното му наметало. За миг ми се струва, че Пакс е възкръснал заради мен. Но щом мъжът ни улавя двамата с Холидей, виждам глифите, изписани в синята боя на отпечатъците. Глифи от Южния марсиански полюс. Това е Рагнар Волар, принц на Валкириевите кули. Той подхвърля Холидей на друг Виещ и ме избутва зад гърба си, та да обвия врата му с ръце и да забия пръсти в нитовете на бронята му. После поема през димящия град в долината към тунела и ми изкрещява:

— **Дръж се здраво, малко братче!**

И се гмурва в тунела. Севро е вляво, награбил Виктра, навсякъде наоколо кръжат Виещи и гравиБотушите им надават вой, щом пропадаме в черния вход на тунела. Врагът ни преследва. Ужасни звуци. Вятърът пищи, скали се цепят, щом пулсОгънят се врязва в стените зад нас и запяват оръжията. Челюстта ми трака в железното рамо на Рагнар. ГравиБотушите му вибрират на пълна газ. Болтовете на бронята се забиват в ребрата ми. Батерията над опашната му кост ме удря в слабините, докато се носим стремглаво на зигзаг в катранения мрак. Яхнал съм желязна акула и тя потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в търбуха на разбесняло се море. Ушите ми пукат. Вятърът свисти. Камъче се забива в челото ми. Кръв рука по лицето ми и ми подлютява очите. Единствените светлини са сиянието на ботушите и огънят, бълван от оръжията.

Дясното ми рамо пламва от болка. ПулсОгънят на преследвачите ни цепи въздуха на педя от мен, ала кожата ми се покрива с мехури, дими и ръкавът на комбинезона ми се подпалва. Вятърът гаси пламъците. Но покрай мен пулсОгън отново прорязва въздуха и докарва до кипене гравиБотушите на летящия току пред мен Син. Краката му се спояват в единен къс разтопен метал. Той изхвърча, удря се в тавана и тялото му се размазва по него. Шлемът се откъсва и изфучава с въртене край мен.

Червена светлина пулсира през клепачите ми. Дим се вие във въздуха. Гъст е и мирише на месо. Пари дълбоко в гърлото. Масна тъкан, хрупкава и овъглена. Гърдите горят от болка. Писъци, вой и викове „Мамо!“ заливат всичко наоколо. И още нещо. Бръмченето на

земни пчели в ушите ми. Има някой над мен. Щом отворям очи, ги виждам, огрени от червената светлина. Те крещат в лицето ми. Притискат към устата ми маска. Подгизнало наметало от вълча кожа, провиснало от желязно рамо, ме гъделичка по врата. Още ръце ме докосват. Вибрации разлюлюват света и той се килва на една страна.

— Дясно на борд! Дясно на борд! — крещи някой, сякаш сме под вода.

Обкръжен съм от умиращи мъже. Изгорели и разкривени черупки. Върху тях — по-дребни мъже, приведени като лешояди, трионите в ръцете им блестят, докато отстраняват черупките и се мъчат да освободят затворените вътре умиращи от изгаряния. Но те здраво са се споили. Една ръка докосва моята. Момче ляга до мен. Очите му — широко отворени, бронята — обгоряла. Кожата по бузите му е млада и гладка под налепа от сажди и кръв. Усмивката още не е разлепила устните му. Дъхът му излиза все по-накъсано и учестено. Изговаря безшумно с устни името ми.

И после вече го няма.

8. У ДОМА

Сам съм, далеч от ужаса, стоя безтегловен и чист на път, ухаещ на мъх и на пръст. Нозете ми докосват земята, ала не я усещам под тях. И от двете ми страни се простира обрасла с треви и шибана от ветровете пустош. Далечни мълни огряват небето. По ръцете ми няма Сигли. Докосвам лъкатушния каменен зид, прострял се и пред мен, и зад мен. Кога ли съм закрачил? Неяде в далечината над запалени дърва се вие дим. Вървя по пътя, ала чувствам, че нямам избор. Иззад едно възвишение ме призовава глас:

*О, гроб и брачна зала, в земята прокопани,
дом, вечно бдящ над мен, където и да ида!
О, чуйте, близки мои там долу във недрата,
що Персефона вас ви отведе под земята!
От всинца най-злочест по сетния си път
и аз ще сляза долу, щом дойде ми редът.
Пристигна ли обаче последен, най-препатил,
надявам се да дойда като скъп приятел
при вас, о, мили татко и мамо, скъпи братко.
И тримата в смъртта познахте ми ръката.
Телата ви умивам...*

Гласът е на чичо ми. В Долината ли съм? Предсмъртният ми път ли е това? Невъзможно. В Долината няма болка, ала болки измъчват тялото ми. Нозете ми парят. Ала все тъй чувам гласа му напред и той ме тегли в мъглата. Мъжът, който ме научи да танцувам след смъртта на баща ми, който ме оварди и ме прати при Арес, а сам той загина в минна шахта и сега живее в Долината.

Мислех, че Ео ще излезе да ме посрещне. Или баща ми. Не Нарол.

— Чети, чети — прошепва друг глас. — Доктор Вирани каза, че той ни чува. Само трябва да намери обратния път. — Дори и докато вървя, усещам легло под себе си. Въздухът наоколо нахлува в дробовете ми хладен и свеж. Чаршафите са меки и чисти. Мускулите по краката ми играят, все едно ги жилият пчелички. И с всяко ужилване светът от сънищата гасне и душата ми се приплъзва обратно в тялото.

— Е, като ще му четем на тоя тулуп, то дай да е нещо като за Червени, а не тия префърцунени Виолетови простотии.

— Танцьора каза, че това му е много любимо.

Очите ми се отварят. Лежа в легло. Бели чаршафи, в ръцете ми са забити системи. Под чаршафите докосвам електродите колкото мравки, залепени по краката ми, за да провеждат ток през мускулите и да се борят с атрофията. Стаята представлява пещера, отрупана в безпорядък с научна апаратура, машини и терариуми.

Значи, в края на краищата, съм чул насън чичо Нарол. Ала той не е в Долината — жив-живеничък е. Седи до леглото ми и примижава, вторачил се в една от вехтите книги на Мики. Прошарен е и жилав дори за Червен. Мазолестите ръце се опитват да пипат деликатно крехките хартиени страници. Сега е оплешивял, ръцете и вратът му са покрити с тъмен загар. Ще трябва да е на четирийсет и една години. Изглежда по-възрастен. И още по-голям дивак. Излъчва дебнеща опасност, още по-зъбата заради релсовия пистолет в кобура на бедрото му. На черното му военно яке, върху откъснатата и обърната емблема на Обществото, е избродиран Секач — с червен връх и златна основа.

Мъжът е бил на война.

До него седи майка ми — прегърбена и крежка след получения удар. Колко пъти съм си представял Чакала над нея с клещи в ръце? А тя през цялото време е била на сигурно място. Разкривените ѝ пръсти държат игла и конец — кърпят дупките по дрипави чорапи. Не са чевръсти като едно време. От старост и болести пипа по-бавно. Изнуреното тяло не съответства на вътрешната ѝ същност. Там тя се възправя, същинска Златна на ръст, с мощна, досущ Обсидианова снага.

Докато я гледам как седи и диша кротко, вгълбена в задачата си, ми се иска да я закрилям повече от всичко на света. Искам да я изцеля. Да ѝ дам всичко онова, което никога не е имала. Толкова я обичам, че не зная какво да кажа. Какво да сторя, та да ѝ покажа колко я обичам.

— Майко... — прошепвам.

И двамата вдигат очи. Нарол се вцепенява на стола. Майка ми захлупва с длан ръката му и бавно се изправя до леглото ми. Крачи бавно и предпазливо.

— Здравей, рожбо.

Тя стои над мен и погледът ѝ ме залива с обич. Дланта ми е поедра от главата ѝ, но аз нежно я докосвам по лицето, сякаш сам на себе си да докажа, че е жива. Проследявам бръчките, вдълбани от очите към слепоочията ѝ. Като момче не я харесвах толкова много, колкото харесвах баща ми. Тя понякога ме биеше. Плачеше сама и се преструваше, че няма нищо. А сега искам само да я слушам как тананика, докато готви, нищо друго не искам. Искам само онези тихи нощи, когато имахме покой и бях дете.

Искам да върна времето назад.

— Съжалявам... — чувам се да произнасям. — Много съжалявам...

Тя ме целува по челото и допира глава до моята. Мирише на ръжда, на пот и масло. Така мирише у дома. Тя ми казва, че съм неин син. Няма за какво да се извинявам. Тук нищо не ме заплашва. И ме обичат. Семейството е тук — Кийран, Лиана, децата им. Чакаат да ме видят. Ридая неудържимо и споделям цялата болка, която самотата ме принуди да трупам в себе си. Сълзите са по-дълбокомислен език от думите, които може да издума устата ми. Когато тя ме целува отново по темето и се дръпва, вече съм изтощен. Нарол застава до нея и ме прихваща над лакътя.

— Нарол...

— Здравсти бе, копеленце — изтърсва той. — Още си си цял бащичко, а?

— Мислех те за мъртъв — казвам.

— А, не. Смъртта си гризна от мен, а после ми изплю обратно кървавия задник. Рече, че имало народ за трепане и че трябвало било да се спасява някакъв щурак, дето с него сме били една кръв. — Той ми се ухилва отвисоко. До стария белег на устните му се мъдрят още два.

— Чакахме те да се свестиш — обажда се майка ми. — Два дена минаха, откакто те докараха със совалката.

Още усещам дима от изгоряла плът да дращи гърлото ми.

— Къде сме? — питам.

— В Тинос. Градът на Арес.

— Тинос... — прошепвам и рязко се надигам. — Севро...
Рагнар...

— Живи са! — изсумтява Нарол и ме бутва назад да легна. — Недей, че ще ти изскочат тръбите и ще ти се разкъса реПлътта. Доктор Вирани те кърпи с часове след оная кървава баня при бягството. Костната конница уж трябваше да е в радиуса на електромагнитния импулс, ама не беше. В тунелите ни съдраха на парчета. Рагнар е единствената причина да си още жив.

— Ти си бил там?

— Според тебе кой водеше сондажния екип, дето проби до Атика? Беше кръвта на Ликос — Ламбда и Омикрон!

— А какво стана с Виктра?

— По-полека бе, момче. — Той натиска с длан гърдите ми, за да ме спре пак да стана. — Тя е при доктора. Същото важи и за Сивата. Живи са и сега ги кърпят.

— Трябва да ме провериш, Нарол. Кажи на докторите да ме проверят за проследяващи устройства. За импланти. Може да са ме пузнали нарочно да намеря Тинос... Трябва да се видя със Севро.

— Ой! По-полека, казах! — сопва ми се Нарол. — Проверихме те. В тебе имаше два импланта, ама и двата електромагнитният импулс ги беше изпържил. Не са те проследили. А пък Арес го няма тука. Още е навънка с Виещите. Върна се само да докара ранените и да се наплюска. — Вълчите наметала бяха почти дузина. Значи е вербувал хора. Паламидата ни предаде, но Викс спомена Чакълчето и Клоуна. Чудя се дали и Шибаната мутра е с тях.

— Арес все не го свърта — казва майка ми.

— Има много работа, а Арес е само един — отвръща отбранително Нарол. — Още търсят оцелели. Скоро ще си дойдат. Сутринта, ако извадят късмет. — Майка ми го прострелва със сърдит поглед и той млъква.

Отпускам се обратно в леглото, изцеден от разговора с тях. От това, че ги виждам. Едва успявам да сглобя някое изречение, а имам толкова много за казване. Толкова много непознати чувства бликат в мен. И най-накрая само седя там и дишам учестено. Майчината ми обич изпълва стаята, ала при все това чувствам и движението на мрака

отвъд пределите на този миг. Той настъпва към това семейство. Мислех, че съм загубил и сега се боя, че не мога да бъда закрилник. Враговете ми са твърде силни и твърде много. А аз съм твърде слаб. Тръсвам глава и прокарявам палец по свития ѝ юмрук.

— Мислех, че никога повече няма да те видя.

— И все пак ето те тук. — Произнася го така, че прозвучава някак студено. Такава си е майка ми, все нейните очи остават сухи, когато и двамата мъже едва връзват и думица. Все се питах как съм оцелял в Института. По дяволите, хич не беше заради баща ми. Той беше нежен човек. Майка ми, тя ми е дала този гръбнак. Железния. И аз стискам здраво ръката ѝ, сякаш един толкова простичък жест би могъл да изкаже всичко това.

На вратата леко се почуква и Танцъора подава глава вътре. Дяволски красив както винаги, той е единствен и неповторим сред живите Червени, красавец и в старостта. Чувам как кракът му леко се тътри подире му в коридора. И майка ми, и чичо ми му кимват почтително. Нарол с уважение отстъпва настрана, когато той идва до леглото ми, ала майка ми не помръдва от мястото си.

— Този Пъклолаз комай не ще да е приключил още. — Танцъора стисва ръката ми. — Ама адски ни уплаши.

— Кърваво проклетие, радвам се да те видя, Танцъоре.

— И аз тебе, момчето ми. И аз тебе.

— Благодаря ти, задето си се погрижил за тях. — Кимвам към майка ми и чичо. — И задето си помогнал на Севро...

— Семейството е за това! — казва той. — Ти как си?

— Болят ме гърдите. И всичко останало.

Той се позасмива.

— То няма как. Вирани вика, че оная щуротия, дето са ти я били Накамуриите, без малко да те прати на оня свят. Получил си инфаркт.

— Танцъоре, а Чакала откъде разбра? Всеки ден съм се питал. Разнищих докрай какви следи съм му оставял. Издал ли съм се?

— Не си се издал ти — отвръща Танцъора. — Хармъни те издаде.

— Хармъни... — прошепвам. — Тя не би го сторила... Тя мрази Златните. — Но още докато го произнасям, се досещам колко безразсъдна е нейната омраза. Как сигурно е жадувала за мъст, след

като не взривих бомбата, дадена ми от нея да убия Суверена и останалите на Луната.

— Тя смята, че ние сме продали нашия бунт — казва Танцъора.
— Че допускаме твърде много компромиси. Тя каза на Чакала кой си.

— Той е знаел, когато бях в кабинета му. Когато му връчих дара...

Той кимва уморено.

— Присъствието ти доказва твърденията ѝ и затова Чакала ни остави да спасим нея и останалите. Доведохме я обратно в базата и само час преди да пристигнат неговите усмъртителни отряди, тя се изпари.

— Фичнър умря заради нея. Той ѝ даваше цел... Разбирам как е могла да предаде мен, ала него? Арес?

— Тя откри, че е Златен и тогава го предаде. Трябва да е дала на Чакала координатите на базата. — Арес бе нейният герой. Нейният бог. След като децата ѝ загинали в мините, той осмислил живота ѝ, дал ѝ за какво да се бие. А сетне тя открила, че той е врагът и уредила убийството му. Мисълта, че той е загинал заради това, ме смазва.

Танцъора тихомълком ме оглежда. Ясно е, че не отговарям на очакванията му. Майка ми и Нарол го наблюдават почти със същото внимание, както и мен, и стигат до същия извод.

— Знам, че не съм като едно време — изричам бавно.

— Не, момче. Минал си през ада. Не е това.

— А какво е тогава?

Той и майка ми се споглеждат.

— Сигурна ли си?

— Той има нужда да знае. Кажи му — отвръща тя и Нарол също кимва.

Танцъора все така се колебае. Оглежда се за стол. Нарол се втурва да му донесе и го наглася до леглото. Танцъора му кимва за благодарност, а после се навежда над мен и събира длани.

— Дароу, твърде дълго търпя хора да крият неща от теб. Затова оттук нататък искам да ти осигуря пълна прозрачност. Допреди пет дни те мислехме за мъртъв.

— То така си и беше, почти.

— Не. Не, искам да кажа, че спряхме да те търсим преди девет месеца.

Ръката на майка ми стисва моята.

— Три месеца след залавянето ти Златните те екзекутираха по холото за държавна измяна. Извлякоха момче, наглед досуц като теб, на стъпалата на Цитаделата в Егия и изчетоха списък с престъпленията ти. Преструваха се, че все още си Златен. Опитяхме се да те освободим. Но това беше клопка. Загубихме хиляди бойци. — Погледът му се задържа върху устните ми, върху косите ми. — Той имаше твоите очи, твоите белези, лицето ти! Кърваво проклятие! И ние трябваше да гледаме как Чакала ти отсече главата и разруши твоя обелиск на Марсово поле.

Гледам ги и не разбирам съвсем.

— Скърбяхме за теб, рожбо — изрича майка ми с изтънял глас. — Целият клан и целият град. Аз сама поведох Загълхващата погребална мелодия и погребяхме ботушите ти в дълбоките тунели отгатак Тинос.

Нарол скръства ръце и се опитва да се заслони от спомена.

— Той беше досуц като теб! Същата походка. Същото лице. Стори ми се, че те гледам как умираш пак.

— Вероятно е било плът. Маска или са Изваяли някого, а може и дигитални ефекти да са били — обяснява Танцьора. — Сега вече няма значение. Чакала те уби като Ауреат, не като Червен. Глупаво щеше да е да разкрият самоличността ти. С това щяха да ни дадат оръжие. И вместо това ти издъхна като поредния Златен, въобразил си, че може да стане крал. За назидание.

Чакала бе обещал, че ще стори зло на обичните ми хора. И сега виждам как дълбоко ги е наранил. Фасадата на майка ми се е пропукала. Цялата скръб, която тя бе притаила у себе си, се сгъстява в очите й, докато се взира в мен. Виновността е изопнала лицето й.

— Предадох те — изрича тя тихо, пресежливо. — И аз се предадох.

— Ти нямаш вина — отвръщам. — Нямало е как да знаеш.

— Севро знаеше — казва тя.

— Той така и не спря да те търси — обяснява Танцьора. — За луд го мислех. Твърдеше, че не си мъртъв. Усещал го бил. Ако си умрял, щял да разбере. Дори го помолих да предаде ръководството на някой друг. Твърде много безразсъдство проявяваше в тия негови издирвания.

— Ама те намери, копелето му — вметва Нарол.

— Да — потвърждава Танцъора. — Намери те. Тука сбърках. Трябваше да повярвам в теб. И в него — също.

— Ти как ме намери?

— Теодора разработи операция.

— Тя тук ли е?

— Работи за нас в разузнаването. Тая жена има връзки. До ушите на някои от информаторите ѝ в клуб Перла стигнало, че Рицарите Олимпийци превозвали пратка от Атика до Луната за Суверена. Севро бе убеден, че пратката си *ти* и вложи грамадна част от ресурсите ни в тази атака, похаби две от дълбоките ни предимства...

Докато говори, гледам как майка ми се взира в една пращяща крушка на тавана и сякаш е далеч — далеч от тук. Как ли ѝ се струва всичко това? Какво ли е за една майка да види детето си, сломено от други? Да види болката, изписана с белези по кожата му, изречена в мълчания, в погледи, взрени в далечното? Колко майки са се молили за синовете, за дъщерите си да се върнат от война само за да разберат, че те са пленници на войната, че светът ги е отровил и нивга вече няма да бъдат същите?

Девет месеца майка ми ме е жалила. Сега тъне във вина, че се е предала, и в отчаяние, докато слуша как войната отново ме поглъща и знае, че е безпомощна да я спре. В миналото съм смачкал толкоз много хора, за да получа онова, което си въобразявах, че искам. Ако това е последният ми шанс да живея, искам да сторя всичко както трябва. Длъжен съм.

— Обаче сега истинският проблем не е снаряжението, войници ни трябват...

— Танцъоре... спри — казвам.

— Да спра? — Той се мръщи объркано и поглежда Нарол. — Какво не е наред?

— Нищо нередно няма. Но за това ще поговоря с тебе утре сутринта.

— Сутринта? Дароу, светът под краката ти се клати. Загубихме контрол над останалите Червени групировки. Синовете няма да оцелеят до края на годината. Трябва да те информирам за цялата ситуация. Имаме нужда да се върнеш при нас...

— Танцъоре, аз съм жив — казвам и си мисля за всички въпроси, които искам да задам. За войната, за приятелите ми, как са ме

разпарчетосали, за Мустанга. Но това може да почака. — Ти разбираш ли изобщо какъв съм късметлия? За това, че съм способен пак да ви видя, всички вас, на този свят? Не съм виждал и брат си, и сестра си от шест години! Значи утре ще изслушам сведенията ти. Нека утре войната ме вземе пак. Ала тази вечер принадлежа на семейството си.

Чувам децата още преди да стигнем до вратата и се чувствам като гост в нечий сън. Непригоден за детския свят. Обаче по въпроса аз нямам думата и майка ми изтиква инвалидната ми количка напред в сбутано спално помещение, задръстено от железни легла, деца, врява и мирис на шампоан. Пет деца от моята кръв, току-що излезли от душа, ако мога да съдя по косата им и пръснатите по пода сандалки, се боричкат на едно от леглата — двете по-височки деветгодишни са се съюзили срещу двете шестгодишни и едно мънинко херувимче — момиченце, което постоянно набива главички в крака на най-голямото момче. Той още не я е и забелязал. Шестото дете в стаята го помня от онзи път, когато посетих майка си в Ликос. Момиченцето, което не можеше да заспи, от Кийрановата челяд. От друго легло тя гледа останалите деца над лъскавата си книжка с басни и първа ме забелязва.

— Тати! — провиква се тя, опулила очи. — Тати...

Кийран играе на зарове с Лиана и щом ме вижда, подскача.

След него и Лиана.

— Дароу! — Той се втурва към мен и спира досами инвалидния ми стол. Сега и той е брадясал. Преполовил е двајсетте. Раменете му вече не са прегърбени като едно време. Очите му излъчват добрина, която навремето смятах, че го прави глуповатичък, но сега изглежда храбра до безумие. Той самият се сеща да махне на децата си да дойдат.

— Риган, Айро, деца! Елате да се запознаете с малкото ми братче! Елате, запознайте се с чичо си!

Децата неловко се нареждат около него. В дъното на стаята се засмива бебе и една млада майка се надига от леглото си, където го е кърмила.

— Ео? — прошепвам. Жената е видение от миналото. Дребна, със сърцевидно лице. Косата ѝ е гъста и сплъстена, от ония коси, които се накъдрят от влагата, същата като на Ео. Но това не е Ео. Очите ѝ са

по-малки, носът ѝ — елфически. Тук изящството е повече от огъня. И тя е жена, а не момиченце като жена ми. Сега е на двайсет години по мои изчисления.

Всички се взират странно в мен.

Чудят се полудял ли съм.

Всички освен Дио, сестрата на Ео, чието лице разцъфва в усмивка.

— Извинявай, Дио — бързам да кажа. — Изглеждаш... досущ като нея.

Тя не позволява да изпаднем в неловкост, пресича извиненията ми с молба да замълча и казва, че по-мило нещо не бих могъл да кажа.

— А кой е това тогава? — питам за бебето в ръцете ѝ. Косите на момиченцето изглеждат нелепо. Ръждивочервени и вързани с връзка на кукуруигу, те стърчат право от темето ѝ като антенка. Тя ме гледа възбудено с тъмночервените си оченца.

— Това дребосъче ли? — пита Дио и се приближава до количката ми. — О, това е човек, с когото искам да те запозная, откакто Диана ни каза, че си жив. — Тя поглежда с обич брат ми. Жегва ме ревност. — Първородната ни щерка. Искаш ли да я подържиш?

Да я подържа ли? Не... Аз...

Пълничките ръчички на момиченцето се протягат към мен и преди да успея да отскоча, Дио го бутва в скута ми. Момиченцето се вкопчва в пуловера ми и сумти, докато се върти и усуква, за да се намести върху крака ми, както ѝ се харесва. Пляска с ръчички и се смее. Няма си и понятие какъв съм аз или защо ръцете ми са покрити с толкова белези. Радва им се колко са големи. Радва се и на Златните сигли. Награбва палеца ми и се опитва да го ухапе с беззъбите си венци.

Нейният свят е чужд на ужасите, които познавам. Детето вижда само обич. Кожата ѝ е бледа, допирът ѝ до моята е мек. Тя е направена от облаци, а аз — от камък. Очите ѝ са големи и сияйни като майчините ѝ. По изражението си и по тънките си устни прилича на Кийран. Да живеехме друг живот, тя можеше да е моето дете от Ео. Мисълта, че най-накрая заедно ще са брат ми и нейната сестра, а не ние, би разсмяла жена ми. Ние бяхме кратка буря, която бързо щеше да отшуми. Но може би за Дио и Кийран това ще трае дълго.

Дълго след като светлините из целия комплекс помръкват, за да се намали натоварването на генераторите, аз седя с чичо и брат ми на масата в дъното на стаята и слушам как Кийран ми разказва за новите си задължения — как се учи от Оранжевите да обслужва цепоКрили и совалки. Дио отдавна си е легнала, но ми остави малката и тя сега спи в прегръдките ми и току шава насам-натам, накъдето я отведат сънищата ѝ.

— Тук всъщност не е чак такава мизерия — обяснява Кийран. — По-добре е от теснотията там долу. Имаме храна. Водни душеве. Край с промивките! Над нас имало езеро, разправят. Кърваво проклятие, това душевете са направо нещо ослепително! Децата са влюбени в тях! — Той гледа децата си в сумрака. Спят по две в легло и кротко помръдват. — Трудното обаче е да не знаеш какво ги чака. Ще станат ли миньори някога? Дали ще работят в Паяжинотъкачницата? Все съм си мислил, че тъй ще стане. Че предавам нещо на идните поколения — мисия, занаят. Чуваш ли? — Кимвам. — Май ми се искаше синовете ми да станат Пъклолази. Като тебе. Като тате. Обаче... — Той свива рамене.

— Сега нищо не е останало там от онова, дето ти е хващало окото — заявява чичо Нарол. — Като знаеш, че са те настъпили, животът ти е празен.

— Да — отвръща Кийран. — Пукни на трийсет, та ония да доживеят до сто. Кърваво проклятие, не е право тъй! Искам само за децата ми да има и нещо повече, братко. — Той се взира напрегнато в мен и аз си спомням как майка ми ме попита какво ще последва след революцията. Що за свят създаваме? Това ме запита Мустанга. За това Ео никога не се бе замисляла. — Трябва за тях да има и нещо повече от това. А аз обичам Арес както всеки друг. На него дължа живота си и живота на децата си. Ала... — Той поклаща глава, иска му се да каже и още нещо, ала усеща тежестта на вперения в него Наролов поглед.

— Кажи де — подканям го.

— Не знам дали той е наясно какво ще дойде. Затова се радвам, че се върна, малко братче. Знаем, че ти имаш план. Знаем, че можеш да ни спасиш.

Казва го с такава вяра, с таково доверие.

— Имам план, разбира се — отвърщам, защото знам, че това има нужда да чуе. Но докато брат ми доволно си пълни наново чашата, чичо улавя погледа ми и разбирам, че той прозира лъжата, и двамата усещаме напора на мрака.

9. ГРАДЪТ НА АРЕС

Ранно утро е, пия си кафето с купа зърнена закуска, която майка ми донесе от интенданта. Все още не съм готов да се изправя пред тълпите. Кийран и Лиана вече са отишли на работа и седя с Дио и майка ми, докато децата се обличат за училище. Добър признак. Разбираш, че един народ се е предал, когато престане да образова децата си. Допивам си кафето и майка ми долива още.

— Цял кафеник ли си взела? — питам.

— Готвачът настоя. Два се опита да ми връчи.

Отпивам от чашата.

— Почти като истинско е.

— То си е истинско — заявява Дио. — Има един пират, дето ни праща заграбени стоки. Кафето е от Земята, струва ми се. Ямака, казаха.

Не я поправам.

— Ехооо! — изкрещява глас в коридорите и при този звук майка ми подскача. — Жътварю! Жътварю! Излез да си играееееем! — В коридора се чува трясък и тропане на ботуши.

— **Припомни си, Диана ни каза да почукаме!** — прокънтява гръмовен глас.

— Голям досадник си. Добре де. — По вратата учтиво се почуква. — Вести! Дошли са чичко Севро и Що-годе дружелюбният великан!

Майка ми махва на една от развълнуваните ми племенници.

— Ела, бъди любезна.

Ела се стрелва да отвори на Севро. Той нахлува, като пътъом я награбва. Тя пици от радост. Той е по долна дреха от черен попиващ потта плат, каквито войниците носят под пулсБронята. Под мишниците има кръгли петна от пот. Щом ме зърва, погледът му заиграва, той мята Ела на едно легло и се юрва към мен с протегнати ръце. Безумен смях се изтръгва от гърдите му, щърба усмивка разсича издълженото му

като острие на брадва лице. Мръсната му, просмукана от пот коса е подстригана на гребен.

— Севро, по-внимателно! — обажда се майка ми.

— Жътварче! — Той се стоварва върху ми, завърта стола ми настрана и зъбите ми изтракват, когато той почти ме вади от него — по-силен е от едно време, лъха на тютюн, гориво и пот. Смее се и плаче едновременно на гърдите ми като зарадвано куче. — Знаех си, че си жив! Кърваво проклятие, знаех си! Тия кучки Феичките няма как да ме преметнат! — Дръпва се и ме оглежда отгоре с усмивка на водач на рикша. — Копеле с копеле, кърваво проклятие да те стигне дано!

— Внимавай с изразите! — сопва се майка ми.

Потрепервам.

— Ребрата ми!

— Уф, бе, да му се не види! Извинявай, браточка. — Той ме пуска обратно в стола и коленичи, та да се гледаме в очите. — Казвал съм го веднъж, сега ще го кажа и втори път. Ако има две неубиваеми неща на тоя свят, то това са гъбичките под моите топки и Жътваря от Марс, кърваво проклятие да го стигне дано. Ха-ха!

— Севро!

— Ще прощаваш, Диана, ще прощаваш.

Дръпвам се от него.

— Севро, смърдиш... ужасно.

— Пет дни не съм се къпал — хвали се той и се гепва за чатала. — Тука вътре е чорба от Севро, малкия. — Слага ръце на хълбоците си. — Да знаеш, изглеждаш... кхъм... — поглежда майка ми и си укротява езика — ... яко зле, кърваво проклятие!

Сянка пада над стаята, щом един мъж влиза и засенчва лампата горе до вратата. Децата радостно се скупчват около Рагнар и той едва върви.

— **Здравей, Жътварю** — надвиква той крясъците им.

Посрещам Рагнар с усмивка. Лицето му е все тъй безстрастно както винаги. Татуиран и блед, с кожа, загрубяла от ветровете на неговия арктически дом, като кожата на носорог. Бялата му брада е сплетена на четири плитки, а главата му е обръсната и е оставен само един дълъг бял кичур, заплетен с червени панделки. Децата го питат носи ли им подаръци.

— Севро! — Привеждам се напред. — Очите ти...

И той се привежда към мен.

— Кефят ли те?

Вдълбани в това съставено от остри ъгли лице с присвити клепачи, очите му вече не са в онзи мръснозлатист оттенък, а са червени като марсианската почва. Той си повдига клепачите, та да виждам по-добре. Не носи контактни лещи. А дясното вече не е бионично.

— Кърваво проклятие! Изваяха ли ти ги?

— Да, бе, най-добрият в занаята! Кефиш ли им се?

— Кърваво проклятие, чудни са! Пасват ти като ръкавица.

Той чуква юмруци.

— Радвам се, че го каза. Щото са твоите.

Пребледнявам.

— Какво?

— Твоите са.

— Кое да е мое?

— Очите ти, бе!

— Моите очи...

— Ей оня там, Дружелюбния великан, като те е спасявал, да не те е изтървал, та си си паднал на главата? Мики пазеше очите ти в криокутия в дюкяна си в Йорктон — зловещо местенце, впрочем. Та, извършихме набег връз него за продукти, да ги закараме в Тинос в помощ на Въстанието. И сметнах, че като ти не ги употребяваш... — Той свива неловко рамене. — Та го питах ще ми ги тури ли на мен. Таковата де... да можеш да виждаш и като си умрял. Да ни сближи. За спомен от тебе. Не е чак пък толкоз шантаво, нали така?

— **Аз му казах, че е странно** — обажда се Рагнар. Едното от момичетата се катери по крака му.

— Искаш ли си очите обратно? — пита ме Севро, внезапно разтревожен. — Мога да ти ги върна.

— Не! — заявявам. — Само бях забравил каква си откачалка.

— А... — Той се засмива и ме шляпва по рамото. — Хубаво. Рекох си, че е нещо сериозно. Значи си е примно да ги задържа?

— Кой каквото си намери, за него си е — свивам аз рамене.

— **Диана от Ликос, може ли да вземем сина ти по военна работа?** — пита Рагнар майка ми. — **Много неща има той за вършене. И много неща трябва да узнае.**

— Само ако го върнете цял и невредим. И ако вземете малко кафе да си носите. И занесете тия чорапи за пране. — Майка ми набутва в ръцете на Рагнар торба с току-що изкърпени чорапи.

— **Както желаеш.**

— Ами подаръците? — пита един от племенниците ми. — Не носите ли?

— Аз имам подарък за теб... — обажда се Севро.

— Севро, недей! — изкрещяват в един глас Дио и майка ми.

— Какво? — Той вади една торба. — Тоя път са само бонбонки!

— И тогава Рагнар се спъна в Чакълчето и изпадна отзад от транспортъора — киска се Севро. — Като тъпунгер! — Гризе десертно блокче над главата ми, докато безразсъдно бута количката ми по каменния коридор. Пак се затичва и се мята на облегалката, завиваме и се забиваме в стената. — Та, значи, изтърсва се Рагнар право в морето. Затуй скачам и аз, мисля си, че има нужда да му помогна, и тъкмо навреме, та оня грамаден... Де да знам как му се вика на туй, по дяволите. Някакъв Изваян дзвер...

— **Демон** — обажда се Рагнар зад гърба ми. Не бях забелязал, че ни следва. — **Морски демон от третия кръг на Хел**^[1].

— Да, бе, да. — Севро ме подкарва покрай един ъгъл, забърсва стената, така че си прехапвам езика, и разпръсва една групичка пилоти от Синовеите. Ние продължаваме да се лангъркаме, а те ме сподирят с очи. — Та тоя морският... — той поглежда Рагнар — ... демон явно смята Рагнар за вкусна наглед хапчица и го налапва още щом той цопва във водата. И като я виждам аз тая работа, с Шибаната мутра се скъсваме от хилеж, и как да не се скъсаш, та то си е за смях, а пък го знаеш Шибаната мутра как си пада по яки майтапи. Ама после дзверът се гмурка и аз също скачам от транспортъора и го погвам, изстрелвам пулсЮмрука си по тоя морския... — той пак поглежда Рагнар — ... демон, докато той се гмурка към дъното на проклетото му Термично море. Налягането се покачва, костюмът ми хърка. И тъкмо си викам, ще се мре, и изведнъж Рагнар разпорва отвътре оная люспестата гад и изскача навънка. — Той се привежда до мен. — Ама познай отде излезе! Айде де, сети се! Сети се де!

— Севро, от ректума на морския демон ли е излязъл? — питам.

Севро квичи от смях.

— От там, я! Право от гъза! Като гомно се изстреля... — Количката ми спира. Гласът му секва, после се чува глухо тупване и приплъзване.

Количката ми пак тръгва напред. Поглеждам назад и виждам как Рагнар най-невинно я бута. Севро го няма в коридора отзад. Набърчвам чело и се чудя къде ли се е дянал и той нахълтва от един страничен проход.

— Абе, трол! — крясва Севро. — Аз съм военачалник на терористите, бе! Стига си ме хвърлял! Заради тебе си изтървах фъстъковката! — Севро поглежда към пода на коридора. — Я чакай, тя къде е? Рагнар, да те вземат мътните! Къде ми е фъстъковката? Знаеш колко народ се наложи да изтрепя, та да я докопам! Шестима! Шест парчета! — Рагнар кротко си дъвче над мен и макар и вероятно да греша, струва ми се, че го забелязвам как се подсмива.

— Рагнар, да не си почнал да си миеш зъбите? Разкошно изглеждат!

— **Благодаря!** — Той се надува от гордост, колкото един над двуметров мъж с натъпкана с фъстъковка уста може да се надуе. — **Магьосника ми махна старите. Страшно ме боляха. Тези са нови. Не са ли хубави?**

— Мики Магьосника — потвърждавам.

— **Тъкмо той. Освен туй ме научи и на четмо, преди да си тръгне от Тинос** — и Рагнар го доказва, като чете на глас де що има табела или предупредителен знак, покрай които минаваме в коридора, докато влезем в хангара десетина минути по-късно.

Севро се мъкне подире ни и продължава да мрънка за загубената си фъстъковка. Според критериите на Обществото хангарът е тесен, но пак си е близо трийсет метра на височина и шейсет — на ширина. Издълбан е в скалата с лазерни бормашины. Подът е каменен, почернял от изгорелите газове на двигателите. Няколко разбрицани совалки седят на котва до три нови лъскави цепоКрила. Под ръководството на двама Оранжеви, Червени обслужват корабите и се вторачват в мен, докато завиваме покрай тях. Тук се чувствам външен човек.

Пъстра групичка войници бавно се отдалечава от очукана совалка. Някои са още в броня, с увиснали на раменете вълчи наметки. Други са се съблекли по долни дрехи или се разхождат голи до кръста.

— Шефе! — подвиква Чакълчето изпод ръката на Клоуна. Тя си е все тъй закръгленка, ухилва ми се и помъква Клоуна да ускори крачка. Пухкавата му коса е сплъстена от пот и той се подпира на понисичкото момиче. Лицата и на двамата грейват, щом се приближават, все едно съм досущ какъвто ме помнят. Чакълчето бутва Клоуна от рамото си и ме прегръща. Клоуна, на свой ред, нелепо ми се покланя.

— Виещите са налице, Приме! Рапорт даден! — казва той. — Извинявай за неразборията.

— Тука положението се понапече — обяснява Чакълчето, преди да съм проговорил.

— Напече се здравата. Има някаква промяна в теб, Жътварю. — Клоуна прихваща хълбоците си с ръце. — Изглеждаш... строен. Да не си се подстригал? Не ми казвай. Заради брадата е... Много те вталява.

— Много любезно, че забелязваш — казвам. — И че си останал, предвид всичко.

— Какво, искаш да кажеш — предвид това, че ни лъжеш от пет години?

— Да, точно това — отвърщам.

— Абе... — Клоуна понечва да ми светне един, но Чакълчето го тупва по рамото.

— Много ясно, че ще останем, Жътварю! — казва тя мило. — Та това е семейството ни...

— Само че ако искаш да ти служим докрай, ние си имаме искания! — размахва пръст Клоуна. — Обаче... засега трябва да тръгваме. Боя се, че в гъза ми е заседнал шрапнел и затуй моля да ме извиниш, ще тръгвам. Хайде, Чакълче, да вървим при хирурзите.

— Чао, шефе! — възкликва Чакълчето. — Радвам се, че не си умрял!

— Отрядът вечеря в осем! — подвиква Севро подире им. — Да не закъснеете! Шрапнелът в гъза ти не те оправдава, Клоуне!

— Тъй вярно!

Севро се обръща към мен, ухилен.

— На тия скапаняци окото им не мигна, като им казах, че си Ръждавел. Веднага тръгнаха с мен и Рагс да доведем семейството ти. Ама си беше жив ужас, докато им обясня кое как е. Насам.

Докато минаваме край кораба, от който излязоха Чакълчето и Клоуна, надзъртам над рампата в търбуха му. Вътре се трудят две

млади момчета — мият подовете с маркуч. Водата, кафеникавочервена, се стича надолу по рампата върху палубата на хангара и се оттича не в канал, а по тесен улей към края му и там се излива през ръба.

— Някои татковци оставят на синовете си кораби или вили. А Арес, гъзошлемецът му, ми завеща тоя мизерен мравуняк, бъкащ от страх и селяния.

— *Кърваво проклятие!* — прошепвам, когато осъзнавам какво е това пред очите ми.

Зад хангара преобърнатата гора от сталактити блещука в лъчите на подземната зора. Не само от водата, стичаща се по гладката им сива повърхност, но и от лампите по доковете, бараките и редовете от сензори, придаващи на великия бастион на Арес способността да хапе. Кораби за доставки сноват между многобройните докове.

— Ние сме в сталактит! — смея се в почуда, но после поглеждам ужаса долу и бремето на гърба ми натезава двойно.

Сто метра по-надолу от нашия сталактит се е разпрострял бежански лагер. Някога той бе подземен град, вкопан в марсианските скали. Улиците се врязват толкова надълбоко между сградите, че по-скоро са миниатюрни каньони. А градът се разлива по земята от колосалната пещера до далечните стени на цели километри от тук, където са построени още къщи — пчелни килийки. Там улиците се катерят нагоре по варовика. Но между тях е изникнал нов, непокрит град. Град на бежанци. Окаляна кожа, плат и коси, всичко това се гърчи като някакво странно море от плът. Спят по покривите. По стъпалата на обратните завои виждам набързо стъкмени метални символи на Гама, Омикрон, Епсилон. Всичките дванайсет клана, на които разделят моя народ. Гледката ме поразява.

— Колко са?

— Да пукна, ако знам. Барем двацет мини. Ликос беше малък в сравнение с някои от тези до по-големите находища на хелий-3.

— **Четиристотин шейсет и пет хиляди. Според регистрите** — уточнява Рагнар.

— Само половин милион? — прошепвам.

— Изглежда, че има още адски много, нали?

Кимвам.

— Защо ги няма тук?

— Трябваше да бъдат подслонени. Клетите копеленца до един идват от мините, които Чакала прочисти. Дори и само да подозира присъствието на Синове, изпомпва ахлис-9 в отдушниците. Невидим геноцид.

Студени тръпки ме разтърсват.

— Протоколът за ликвидация. Последната мярка на Съвета за Качествен контрол спрямо компрометирани мини. Как всичко това се пази в тайна? Със заглушители?

— Да. А ние сме на повече от два километра под земята. Татенцето е изменило топографските карти в базата данни на Обществото. За Златните тук има твърда скала, в която хелий-3 е изчерпан още преди повече от триста години. Хитричко, засега.

— А как изхранвате всички?

— Не ги изхранваме. Тоест мъчим се, обаче в Тинос от месец се навъртат плъхове. Хората спят, заврели палците на краката си в носа на съседа. Започнахме да местим бежанци в сталактитите. Но болестите вече покосяват народа. Лекарствата не стигат. А аз не мога да рискувам моите Синове да се поболеят. Без тях ставаме беззъби и сме като стара крава, която чака да я заколят.

— **А те се разбунтуваха** — додава Рагнар.

— Разбунтували са се?

— Да, замалко да забравя. Наложил се да намалим дажбите наполовина, а те бездруго бяха съвсем малки. На тия неблагодарни тъпунгери долу това хич не им се хареса.

— **Мнозина загубиха живота си, преди аз да слеза долу.**

— Щитът на Тинос! — обяснява Севро. — Той е по-популярен от мен, дума да няма. Него не го обвиняват за тъпите дажби. Ама аз пък съм по-популярен от Танцъора, щото шлемът ми кърти, пък той отговаря за основните работи, дето аз не мога да ги свърша. Големи тъпаци са това хората. Човек се трепе заради тях, а пък те го смятат за тепегъоз и циция.

— Все едно сме се върнали хиляда години назад — промълвявам безнадеждно.

— Горедолу да, само дето си имаме генератори. Под скалата тече река и затова има вода, канализация, че и ток понякога. И... разврат също има. Престъпност. Убийства. Изнасилвания. Кражби. Тия шлаки Гамите трябва да ги държим отделно от всички останали.

Миналата седмица няколко Омикрони обесиха един дечко Гама — вдълбали в гърдите му Златна сигла и изтръгнаха Червените сигли от ръцете му. Казаха, че бил лоялист, златистичък. Беше на четиринайсет.

Гади ми се.

— **Държим лампите постоянно светнати, дори и нощем.**

— Да. Угасим ли ги, там долу става... друг свят. — Севро се взира надолу в града, изглежда уморен. Приятелят ми знае да се бие, но това е съвсем друга битка.

Взирам се в града долу и не намирам думи да се изкажа. Чувствам се като затворник, дълбал цял живот стената, най-сетне излязъл и открил, че се е озовал в друга килия. Само че изходът винаги ще е друга килия. И още една, и още една. Тези хора не живеят. Всички те само се мъчат да отложат края.

— Не това искаше Ео — казвам.

— Е... да де — свива рамене Севро. — Мечтите са лесна работа. Войната не е. — Той замислено загризва устната си. — Касий виждал ли си го изобщо?

— Видях го веднъж, накрая. Защо?

Той се обръща към мен и очите му святкат.

— Тъкмо той утрепа Татенцето.

[1] Хел, или Хелхайм — подземният свят в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

10. ВОЙНАТА

— Нашето Общество води война... — казва ми Танцъора в щаба на Синовете на Арес.

Той е покрит с купол, вдълбан в скалата и осветен от бледосинкавите лампи горе и корона от компютърни терминали, грейнали около централния холографски монитор. Стои отстрани на монитора, облян от синьото сияние на марсианското Термично море. С нас са Рагнар, няколко по-възрастни Синове, които не разпознавам, и Теодора, която ме поздрави с изящната целувка по устните, популярна сред висшеЦветните кръгове на Луната. Елегантна дори и в черните си работни панталони, в тази стая тя излъчва власт. Също като моите Виещи, и тя не бе поканена от Август в градината след Триумфа. Не е достатъчно важна личност, слава на Юпитер. Севро прати Чакълчето да я изкара от Цитаделата, когато всичко се сгромоляса. От тогава тя е със Синовете и помага на пропагандното и разузнавателното крило на Танцъора.

— Не става дума само за Въстанието срещу силите на Златните тук и за другите ни бойни групи из цялата Система, а за бунта *сред* самите Златни — продължава Танцъора. — След убийството на Аркос и Август, както и на най-крепките им поддръжници по време на твоя Триумф, Рок и Чакала разиграха координирана игра, за да завладеят флота, който беше на орбита. Бояха се, че Виргиния или Телеманите ще съберат корабите на убитите в градината Златни. Виргиния опита — не само корабите на баща ѝ, а и тези на Аркос под командата на три от снахите му. Стигна се до Битката за Деймос. И флотилията на Рок, макар и врагът да я превъзхождаше числено, срази флотилията на Мустанга и ги прати в бягство.

— Значи тя е жива — казвам и зная, че се притесняват как ли ще реагирам на тази информация.

— Да — потвърждава Севро. Наблюдава ме внимателно, останалите — също. — Жива е, доколкото знаем. — Рагнар като че се

кани да каже нещо, но Севро го отрязва. — Танцьоре, покажи му Юпитер.

Погледът ми се задържа върху Рагнар, а Танцьора махва с ръка, над холографския монитор се разливат вълнички и се показва петнистата грамада на газовия гигант Юпитер. Обкръжават го шейсет и трите му по-малки, подобни на астероиди, спътници и четирите големи Юпитерови луни — Европа, Йо, Ганимед и Калисто.

— Чистката, задействана от Чакала и Суверена, бе впечатляваща операция, обхващаща не само трийсетте убийства в градината, но и още над триста други убийства по цялата Слънчева система. Повечето са осъществени от Рицари Олимпийци или Преторианци. Тя бе предложена и разработена от Чакала за елиминиране на ключовите врагове на Суверена на Марс, но също и на Луната, и из цялото Общество. Излезе много, много сполучлива. Ала допуснаха една грандиозна грешка. В градината те убиха Рев ау Раа и деветгодишната му внучка.

— АрхиГубернаторът на Йо — казвам. — За да пратят вест на Спътниковите владетели?

— Да, но тази вест рикошира. Седмица след Триумфа децата на Спътниковите владетели, които Суверенът държеше на Луната като повереници — откуп за лоялността на техните родители, избягаха. Два дни след това наследниците на Раа откраднаха *Класис Сатурнус*. Целият гарнизон на Осма флотилия в доковете на Калисто с помощта на Кордованите от Ганимед.

— Второ Спътниково въстание. Шейсет години след изпепеляването на Рея — казвам аз и на устните ми бавно пропълзва усмивка при мисълта за Мустанга начело на цяла планетна система. Макар и тя да ме напусна, макар и при мисълта за нея дълбоко в мен да зейва бездна, новината е добра за нас. Ние не сме единственият враг на Суверена. — Уран и Сатурн присъединиха ли се? За Нептун не се съмнявам.

— Всички се присъединиха.

— Всички? Значи надежда има... — казвам.

— Да, бе, ужким да. Нали така? — мърмори Севро.

Танцьора обяснява:

— Спътниковите владетели също допуснаха грешка. Очаквах Суверенът да закъса на Марс и да я порази метежът на низшеЦветните

в Ядрото. И затова решиха, че поне още три години тя няма да може да прати достатъчно голяма флотилия на шестстотин милиона километра от там, та да потуши въстанието им.

— И сбъркаха смъртоносно, идиотите му с идиоти — мърмори Севро. — Изловиха ги със смъкнати гащи.

— Колко време ѝ отне да прати флотилия? — питам. — Шест месеца?

— Шейсет и три дни.

— Невъзможно! Логистиката само за гориво... — Гласът ми глъхне, щом си спомням, че Властелинът на пепелта бе на път да подкрепи Дом Белона в орбита около Марс, преди да превземем планетата. Тогава му оставаха още седмици път. Трябва да е продължил към Периферията и да е проследил Мустанга докрай.

— Ти най-добре от всички трябва да знаеш колко оперативно действа Флотът на Обществото. Те са бойна машина — казва Танцъора. — Логистиката и системите за действие са свършени. Колкото по-дълго време оставеха на Периферията, толкова по-трудно щеше да е за Суверена да ги спре след това. Суверенът го знаеше. И затова цялата Армада на меча незабавно потегли към орбитата на Юпитер и са там почти от десет месеца.

— Рок въртна една гадорийка — обажда се Севро. — Промъкна се пред основната си флотилия и гепи луноРазбивача, дето дъртят Нерон се опита да го отмъкне миналата година.

— Откраднал е луноРазбивач.

— Да, бе, да, знам. Прекръсти го на „Колос“ и го тури за свой флагмански кораб, женчото му с женчо. Гадна железария! Пред него Пакс е едно дребосъче.

Холото горе показва флотилията на Рок, връхлитаща към Юпитер, където луноРазбивачът ги чака да ги посрещне. Дните, седмиците, месеците война профучават стремглаво.

— Размахът е... направо маниашки — казва Севро. — Хиляди товарни кораби за доставки, стотици бойни кораби. Всяка флотилия — двойно по-голяма от коалицията, която събра ти, за да удариш Белона... — Продължава да говори, ала аз съм объркан, докато гледам как месеците война вихрено прелитат и разбирам как планетите все така са се въртели и без мен.

— Октавия не би вкарала в действие Властелина на пепелта — казвам аз сдържано. — Ако той някога премине през астероидния пояс, повече няма да има помирение. Периферията никога не би се предала. А кой ги предвожда? Айя?

— Рок ау Фабии Гъзолизии — отвръща присмехулно Севро.

— Той предвожда цялата флотилия? — възкликвам изненадано.

— Да, бе, да, знам! След Обсадата на Марс и Битката за Деймос той стана свидна рожба на Ядрото, кърваво проклятие да го стигне дано. Същински Железен Златен, изваден от анализите. Няма значение, че ти се шмугна вътре под носа му. Нито че в Института беше ходеща гавра. Него го бива за три неща — да се лигави, да ти забие нож в гърба и да разбива флотилии.

— **Наричат го Поета на Деймос** — обажда се Рагнар. — **Непобедим е в бой. Дори срещу Мустанга и нейните титани. Много е опасен.**

— Нея войната с флотилии не я влече — казвам аз. Мустанга умее да се бие. Но винаги по-добре се е оправяла с политиката. Тя сплотява хората. Обаче суровата тактика? Това е в сферата на Рок.

Военачалникът в мен жали, че толкова дълго са го държали настрана. Че е пропуснал такъв спектакъл като Второто спътниково въстание. Шейсет и седем луни, повечето — военизирани, четири — с население над сто милиона. Битки между флотилии. Орбитални бомбардировки. Нападателни маневри от астероид на астероид, с армии в механокостюми. Как щях да се разиграя на това игрище! Но човекът в мен знае, че ако аз не бях затворник, в тази стая някои хора щяха да отсъстват.

Осъзнавам, че твърде съм се вгълбил и се принуждавам да поддържам разговора.

— Времето ни изтича, нали?

Танцъора кимва.

— Миналата седмица Рок превзе Калисто. Само Ганимед и Йо се крепят. Ако Спътниковите владетели капитулират, флотът и Легионите с него се връщат тук да помагат на Чакала срещу нас. Ще сме единствен фокус на обединената военна мощ на Обществото и те ще ни изкоренят.

Ето защо Фичнър мразеше бомбите. Те отварят очите на великана и го будят.

— А какво става с Марс? С нашата война? По дяволите, що за война водим?

— Пълна каша е тя, ето какво, кърваво проклятие да я стигне дано! — тросва се Севро. — Преди около осем месеца се превърна в открита война. Синовете все тъй си остават сплотени. Орион не я знам къде е. Смятаме я за мъртва. „Пакс“ и твоите кораби ги няма, и сега си имаме паравоенни армии, несвързани със Синовете, които се надигат на север, трепят цивилни и после въздушните отряди на Легионите ги изтриват от лицето на земята. След туй имаме масови стачки и протести в десетина градове. Затворите са претъпкани с политически до пръсване и затова ги пренасочват в тия временни лагери, където знаем със сигурност, че се извършват масови екзекуции.

Танцъора вади някои холограми и виждам размазани изображения на сгради, подобни на огромни затвори сред пустинята и вдън горите. В едър план ми показват низшеЦветни, които слизат от кораби под дулата на пушки и в колона по един влизат в бетонните постройки. Изображението се сменя с изглед на обсипани с чакъл улици. Мъже с маски и Червени ленти на ръцете стрелят над димящите останки на градски вагонетки. Един Златен каца помежду им и изображението угасва.

— Нанасяме им удари с всичка сила — казва Севро. — Хич не си поплюваме. Свихме десетина кораба, два изстребителя. Разрушихме Командния център на Термично море...

— И сега го строят наново — додава Танцъора.

— А после пак ще го разрушим! — изстрелва Севро.

— **Тези Червени не са воини** — прекъсва Рагнар и двамата. — **Те могат да управляват кораби, да стрелят с оръжия, да пускат бомби, да се бият със Сиви. Но щом пристигне Златен, те нямат шанс.**

След думите му всички потъват в дълбоко мълчание. Синовете на Арес са бойци-партизани. Саботьори. Шпиони. Но в тази война ме преследват думите на Лорн: „Как овце убиват лъв? Като го удавят в кръв“.

— Приписват ни всяка смърт на цивилен на Марс — казва найсетне Теодора. — Убием ли двама при бомбардировка на завод за производство на боеприпаси, те заявяват, че сме убили хиляда. При всяка стачка или демонстрация агенти на Обществото се инфилтрират

в тълпите, маскирани като демонстранти, за да стрелят по Сиви офицери или да се взривяват с елечи за самоубийци. Тези изображения се разпространяват по медиите. А когато камерите са изключени, Сивите нахлуват с взлом в домове и правят така, че симпатизантите ни да изчезнат. СредноЦветни, низшеЦветни, няма значение. Те удържат разкола. На север, както каза Севро, бушуват открити бунтове.

— Една групировка, наречена Червения легион, избива всички висшеЦветни, които им попаднат — промълвява мрачно Танцъора. — Една наша стара приятелка влезе в ръководството им. Хармъни.

— Подхожда й.

— Тя ги е надъхала срещу нас. Те не желаят да приемат заповеди от нас, а ние спряхме да им пращаме оръжие. Духът по върховете ни пада.

— Онзи, който притежава глас и ярост, командва света — измърморвам.

— Аркос? — пита ме Теодора. Кимвам. — Де да беше тук!

— Не съм убеден, че би ни помогнал.

— За жалост, гласът сякаш не съществува без ярост — казва Розовата и кръстосва крак върху крак. — Най-великото оръжие на един бунт е неговият дух. Духът на промяната. Семенцето, открило надежда в мислите, което разцъфва и избуява. Но способността да засадиш тази идея и дори самата идея ни бе отнета. Посланието — откраднато. От Чакала, докато той ни реже езиците. Безгласни сме.

Когато тя заговори, другите слушат. Не за да й угодят, както е при Златните, а така, сякаш по положение е почти равна на Танцъора.

— Всичко това са пълни безсмислици — заявявам. — Кое е разпалило откритата война? Чакала не обяви публично, че е убил Фичнър. Би му се искало тихомълком да очисти Синовеите. Какъв е катализаторът? И освен това ти твърдиш, че сме безгласни. Но Фичнър притежаваше комуникационна мрежа, която можеше да излъчва и в мините, и навсякъде. Той пробута смъртта на Ео на масите. Направи я лицето на Въстанието. Чакала ликвидира ли мрежата му? — Оглеждам загрижените им лица наоколо. — Какво ми намеквате?

— Не сте ли ми казали вече? — попита Севро. — По дяволите, какви сте ги вършили, докато ме нямаше, човъркахте си в гъза ли?

— Дароу искаше да се събере със семейството си! — сопва се Танцъора и се обръща към мен с въздишка: — Голяма част от

дигиталната ни мрежа бе унищожена по време на Чакаловите чистки в месеца след убийството на Арес и твоето пленяване. Севро успя да ни предупреди, преди бойците на Чакала да нападнат базата ни в Егия. Укрихме се под земята и опазихме оборудването, но загубихме огромни количества човешка сила. Хиляди Синове, обучени да боравят с машини. Следващите три месеца прекарахме в опити да те търсим. Завзехме кораб, летящ за Луната, но ти не беше на него. Претърсихме затворите. Бутахме рушвети. Но ти все едно се беше изпарил, сякаш не си и съществувал. А после Чакала те ексукутира на стъпалата на Цитаделата в Егия.

— Всичко това го знам.

— Ама не знаеш каква я свърши Севро след това.

Поглеждам приятеля си.

— Каква си я свършил?

— Каквато си трябваше. — Той поема контрола върху холограмата, изтрива Юпитер и го заменя с мен. Шестнайсетгодишен. Мършав, блед и гол, проснат на маса, а Мики се е надвесил над мен с дисковия си трион. Ледена тръпка пропълзява надолу по гръбнака ми. Но този гръбнак дори не е мой. Буквално не е. Той принадлежи на тези хора. На революцията. И се чувствам... употребен, щом осъзнавам какво е сторил Севро.

— Раздухал си го.

— Дяволски си прав — отвръща гадно Севро и усещам как погледите им се вперват в мен. Сега разбирам защо моят Секач е изрисуван по покривите на бежанците в Тинос. Всички те знаят, че някога съм бил Червен. Знаят, че един от техните е завладял Марс с Железния дъжд.

Аз съм започнал войната.

— Излъчих твоето Извайване във всяка мина. Пуснах го във всеки холоСайт. На всеки милиметър в това Общество, кърваво проклятие да го стигне дано! Златните си мислеха, че могат да те пречукат, да те смажат и напълно да обезсмислят смъртта ти. Проклет да съм, ако бях позволил да се случи това! — Той тупва с ръка по масата. — Проклет да съм, ако ти позволя да потънеш, безлик в машината като майка ми! На Марс няма ни един Червен, дето да не ти знае името, Жътварче. Един човек няма в целия дигитален свят, който да не знае, че Червен се е издигнал и е станал принц сред Златните, за

да завоюва Марс. Аз те превърнах в мит. И сега, след като възкръсна, ти не си само мъченик. Ти си проклетият месия, когото Червените чакат цял живот.

11. МОЯТ НАРОД

Седя на края на хангара с крака, увиснали във въздуха, и гледам кипящия от живот град долу. Врявата на стотици приглушени гласове се издига към мен като люшноло се море. Бежанците знаят, че съм жив. Рисуват Секачи по стените, по покривите — отчаяният безмълвен вик на един загубен народ. Шест години исках да се върна сред тях. Но докато гледам надолу, съзирам тегобите им и си спомням думите на Кийран, усещам как се давя в тяхната надежда.

Те очакват твърде много.

Не разбират, че не можем да спечелим тази война. Дори и Арес знаеше, че няма как да влезем в двубой със Златните. А как тогава да повдигна духа им? Да им покажа пътя?

Страх ме е — не само от това, че не мога да им дам каквото искат. Но и че с огласяването на истината Севро е изгорил моста зад нас. Няма връщане назад.

А какво означава това за семейството ми? За моите приятели и за тези хора? Тези въпроси ме съкрушиха, съкрушава ме и как Севро се е възползвал от моето Извайване — изстрелях се навън побеснял, без да кажа и дума.

Зад мен Рагнар се намества до количката ми, смъква се и провесва като мен крака във въздуха. Ботушите му са толкова големи, че ме напушва смях. Вятърът от прелитаща совалка развява панделките, вплетени в брадата му. Нищо не казва, мълчанието не го напряга. Знанието, че е тук, че е с мен, ме кара да се чувствам защитен. Така както смятах, че ще се чувствам до Севро. Но той се промени. Шлемът на Арес му натежава.

— Като бях малък, все искахме да разберем кой е най-храбър сред нас — казвам. — Измъквахме се нощем от къщи и слизахме в дълбинните тунели, и заставахме с гръб към тъмното. Ако не шумиш, се чуват пъклените пепелянки. Но никога не се знае колко наблизко са. Повечето момчета го удряха на бяг след минута, пет минути — най-

много. Аз винаги издържах най-дълго. Докато Ео разбра как си играем. — Тръсвам глава. — Сега надали бих издържал и минута.

— **Защото знаеш колко много има за губене.**

В черните очи на Рагнар витаят сенки на дълга и предълга история. Почти четиридесетгодишен, той е мъж, израснал в свят от лед и магия, продаден на Боговете, за да откупи живот за своя народ, и служил като роб по-дълго, отколкото аз съм живял. Колко ли по-добре разбира той живота от мен?

— Още ли тъгуваш за дома? За сестра си? — питам.

— **Тъгувам. Копнея за първия сняг, когато лятото се гърчи в родилни мъки, и как полепваше той по обущата на Сефи, докато я носех на раменете си да види как Нидхьог се излюпва от пролетната черупка.**

Нидхьог бил дракон, който живеел под световното дърво на древните скандинавски общества и по цял ден ръфал корените на Игдрасил^[1]. Много Обсидианови племена вярват, че той излиза от дълбините на тяхното море, за да пропука леда, сковал пристанищата им, и да отвори вените на полюса за пролетното нашествие на техните лодки. В негова чест те пращат телата на своите престъпници в дълбините по случай празника, наречен Остара, първия ден на истинската пролетна светлина.

— **Пратих приятели в Кулите и по Леда да проповядват словото ти. Да кажат на моя народ, че техните богове са неистински. Те са в окови и ние скоро ще дойдем да ги освободим. Те ще познаят песента на Ео.**

Песента на Ео. Сега тази песен звучи толкова крехко и глупаво.

— Аз вече не я чувствам, Рагнар. — Поглеждам зад нас, към Червените и Оранжевите, които ни мятат по някое око, докато се трудят по цепоКрилите в хангара. — Зная, те си мислят, че аз ги свързвам с нея. Ала аз я загубих в тъмата. Навремето мислех, че тя бди над мен. Разговарях с нея. А сега... тя ми е чужда. — Обронвам глава. — Толкова съм виновен за това, което се случва, Рагнар. Да не бях тъй горделив, щях да прозра знаците. Фичнър щеше да е жив. И Лорн.

— **Мислиш си, че познаваш нишките на съдбата? —** присмива се той на моята наглост. — **Ти не знаеш какво щеше да се случи, ако бяха оживели.**

— Знам, че аз не мога да съм онова, от което се нуждаят тези хора.

Той се мръщи.

— **А как да узнаеш какво им е нужно, щом се боиш от тях? Щом дори не можеш да ги погледнеш?** — Не знам как да отговоря. Той поривисто става и ми подава ръка. — **Ела с мен.**

Болницата някога е била кафене. Сега го изпълват редици от носилки и набързо стъкмени легла, а също и кашлица, и тържествен шепот, докато Червени, Розови и Жълти болногледачки в жълти престилки обикалят леглата и проверяват пациентите. В дъното на стаята е отделението за изгаряния, преградено с жълти пластмасови стени от контейнери. От другата страна на пластмасата жена пици и се бори със сестрата, докато онази се опитва да ѝ постави инжекция. Още две сестри притичват да я укротят.

Стерилната тъга на това място сякаш ме поглъща. Кървища няма, по пода не капе кръв. Но ето това са последствията от моето бягство от Атика. Дори да разполагат с такъв добър Ваятел като Мики, те нямат средствата да излекуват тези хора. Ранените, втренчени в каменния таван, се питат какъв ли ще е животът сега. Точно това чувство витае в тази стая — чувството за травма. Не травма на плътта, а на прекършени животи и мечти.

Иска ми се да изляза от стаята, но Рагнар ме подкарва напред към леглото на един млад мъж. Когато влязох, той ме наблюдаваше. Косата му е къса, лицето — закръглено и разкривено, с изпъкнала обратна ухапка.

— К'во става? — питам, гласът ми си възвръща звученето на мината.

Той свива рамене.

— Ударил съм го на танци, та да минава времето по-леко, чат ли си?

— Чат съм. — Протягам ръка. — Дароу... от Ликос.

— Знаем. — Ръцете му са толкова дребни, че дори не може да склучи длан около моята. Толкова е смешно, че той се разкикотва. — Вано от Карос.

— Нощна или дневна?

— Дневна смяна бе, хапльо. Да ти приличам на нощен копач с провиснали бузи?

— В днешно време никога не се знае...

— То че си е така, така си е. Аз съм Омикрон. Трето сондърче на втора линия.

— Значи твоите простотии щях да ги отбягвам там, на дълбокото.

Той се ухилва.

— Тия Пъклолази вечно се гледат сами в очите! — Той прави неприлично движение с ръце. — Някой трябва да те научи да поглеждаш нагоре!

Смеем се.

— Много ли болеше? — кимва той към мен. Отначало си мисля, че ме пита за стореното от Чакала и после се усещам, че ме пита за Сиглите на ръцете. Онези, които се опитвах да прикривам с ръкавите на пуловера. Сега ги откривам.

— Мания, казвам ти.

Той първа сиглата с пръст.

Оглеждам се, осъзнал изведнъж, че не само Вано ме гледа. Всички ме гледат. Дори и от дъното на стаята, където е отделението за изгаряния. Червени се отгласкват от леглата, за да ме погледнат. Те не виждат стаения в мен страх. Виждат онова, което искат. Поглеждам Рагнар, но той оживено разговаря с една пострадала жена. Холидей. Тя ми кимва. Скръбта по загубения ѝ брат се е приютила в чертите ѝ. Пистолетът ѝ е до леглото, а неговият е подпрян на стената. Синовете са донесли тялото му при спасителната операция, за да го погребат.

— Много ли болеше? — повтарям. — Ами представи си как пропадаш в ноктоСонда, Вано. Сантиметър по сантиметър. Първо се обелва кожата. После и плътта, накрая и костта. От лесно по-лесно.

Вано подсвирва и поглежда надолу, там, където краката му ги няма, с израз на умора, преливаща в досада.

— Хич не го и усетих. Скафандърът ми инжектира толкова хидрофон, че и някого от тях щеше да прати в несвяст. — Той кимва към Рагнар и всмуква въздух през зъби. — Поне чепът ми си е на мястото.

— Питай го! — увещава го един мъж до него. — Вано...

— Млък! — Ваню въздъхва. — Момчетата се чудеха... Успя ли да си го запазиш?

— Какво да си запазя?

— *Онуй*. — Той поглежда чатала ми. — Или са го... толкова... докарали до съразмерност?

— Много ли искаш да знаеш?

— Таковата де... аз не че се интересувам лично, ама залагаме на вързано.

— Абе... — навеждам се сериозно напред. Ваню и съседите му по легла — също. — Ако действително искаш да знаеш, вземи попитай майка си.

Ваню вперва очи в мен, а после избухва в смях. Съседите му по легло се размиват и пускат майтапа към далечните краища на стаята. И в този кратичък миг настроението се променя. Веселба и солени майтапи разкъсват задушавачата стерилност. Внезапно да се шепне тук, изглежда нелепо. Изпълвам се с енергия, като гледам как отливът се обръща, и разбирам, че е станало заради единия смях. Вместо да избягам от погледите и от стаята, аз се дръпвам от Рагнар и тръгвам надолу по редиците от койки, за да си пообщувам с ранените, да им благодаря, да ги разпитам откъде са и да им науча имената. И тук благодаря на Юпитер, че имам добра памет. Забравиш ли името на човека, той ще ти прости. Но запомниш ли го, и той ще те закриля довеки.

Повечето ме наричат „господине“ или „Жътварю“. Все ми се ще да ги поправа и да ги помоля да ми казват „Дароу“, ала зная цената на уважението, на дистанцията между бойците и водача. Защото макар и да се смее с тях, макар и да ми помагат да изцеля извратеното в мен, те не са ми приятели. Не са моето семейство. Все още не. Още не разполагаме с този лукс. Засега те са мои войници. И аз съм им нужен, както те са ми нужни. Аз съм техният Жътвар. Рагнар трябваше да ми напомни. Той ме насърчава с непохватна усмивка, тъй се радва да ме види усмихнат, как се смее с войниците. Никога не съм бил ни веселяк, ни боец, ни остров сред буря. Никога не съм бил абсолютен като Лорн. Такъв се преструвах, че съм. Аз съм и винаги съм бил човек, когото обкръжаващите го хора правят пълноценен. Усещам как в мен силата намира. Сила, която тъй отдавна не съм усещал. Не само съм обичан — те вярват в мен! Не в маската като войниците ми в Института. Не в

лъжливия идол, който изградих на служба при Август, а в скрития зад тях човек. Ликос може и да го няма вече. Ео може и да е замлъкнала, а Мустанга — на другия край на света, Синовете — да са на изчезване. Ала усещам как душата ми се процежда обратно в моето тяло, докато осъзнавам, че най-сетне съм си у дома.

Придружен от Рагнар, се завръщам в щаба, където Севро и Танцъора са се привели над един чертеж. Теодора води кореспонденция в ъгъла. Щом влизам, те се обръщат и се изненадват от усмивката на лицето ми и от това, че стоя на крака. Не се крепя самичък, Рагнар ми помага. Зарязах инвалидния стол в болницата и го накарах да ме заведе обратно в щаба, от който избягах само час преди това. Чувствам се нов човек. И може и да не съм какъвто бях, преди да пропадна в мрака, ала навярно това ме прави по-добър. Обзет съм от смирение, каквото не притежавах преди.

— Извинявам се за поведението си — казвам аз на своите приятели. — Това ме... смаза. Зная, че сте влагали всичките си сили и сте се справили по-добре от всекиго при тези обстоятелства. Всички вие сте опазили надеждата жива. И ме спасихте. Спасихте и семейството ми. — Замлъквам, за да се уверя, че са разбрали колко много значи това за мен. — Зная, не ме очаквахте да се върна такъв. Зная, мислели сте, че ще се върна с гняв и огън. Но вече не съм какъвто бях. Просто не съм — казвам, щом Севро понечва да ме поправи. — Вярвам ви. Вярвам в планете ви. Искам да ви помогна с каквото и както мога. Но такъв няма как да ви помогна. — Протягам измършавелите си ръце. — И затова имам нужда да ми помогнете за три неща.

— Все с тоя драматизъм — подмята Севро. — Какво ще искате от нас, принцесо?

— Първо, искам да проводя пратеник при Мустанга. Знам, според вас тя ме е предала, но искам тя да знае, че съм жив. Може би има някакъв шанс това да промени нещата и тя да ни помогне.

Севро изпръхтява:

— Веднъж вече й дадохме шанс и тя без малко не уби и тебе, и Рагса.

— **Обаче не ни уби** — отбелязва Рагнар. — **Ако е склонна да ни помогне, рискът си струва. Аз ще замина като пратеник, за да не се усъмни тя в намеренията ни.**

— Как пък не! — възкликва Севро. — Ти си един от най-усърдно издирваните мъже в цялата Система. Златните са спрели целия неоторизиран въздушен трафик. А на един космодрум ти няма да издеядиш и две минути, даже и маскиран.

— Ще пратим един от шпионите ми — обажда се Теодора. — Имам една наум. Бива си я и със сто килограма по-малко се набива на очи от тебе, принце на Кулите. Това момиче вече се намира в пристанищен град.

— Евей? — пита Танцъора.

— Уцели! — Теодора поглежда към мен. — Евей даде всичко от себе си, за да поправи греховете от миналото. Дори и онези, които не бяха нейни. Проявява голяма отзивчивост. Танцъоре, аз ще уредя пътуването и прикритието, ако не възразяваш.

— Не възразявам — бърза да каже Севро, макар Теодора да изчаква одобрителното кимване на Танцъора.

— Благодаря — казвам. — Освен това ми е нужно да докарате Мики пак в Тинос.

— Защо? — пита Танцъора.

— Нужен ми е, за да ме превърне отново в оръжие.

Севро се кикоти.

— Ей това сега е приказка! Да ти окичим костите с месо — убиец! Стига вече си се разкарвал като анорексично плашило.

Танцъора клати глава.

— Мики е на петстотин километра от тук във Варос и работи по проектчето си. Нужен е там. Калории ти трябва, не Ваятел. В сегашното ти състояние това би могло да е опасно.

— Жътварчето ще издеяди. Можем да докараме Мики и апаратурата му тук в четвъртък — казва Севро. — Вирани бездруго се консултираше с него за състоянието ти. Голям гъдел ще е за него да те види пак, чак ще порозовее!

Танцъора се вира в Севро и едва се сдържа.

— А последната молба?

Смръщвам се.

— Имам чувството, че тая няма да ти хареса.

[1] Игдрасил — световното дърво, свързващо в скандинавската митология трите свята — подземното царство, света на хората и небесния свят на боговете. — Б.пр. ↑

12. ЮЛИИ

Намирам Виктра в една изолирана стая, пред чиято врата пазят няколко Синове. Тя лежи, краката ѝ стърчат от болничното легло и гледа холото до леглото — новинарските канали на Обществото дуднат за храброто нападение на Легиона над терористична групировка, разрушила язовир и наводнила долната част на поречието на река Мистос. Наводнението прогонило двама Кафяви фермери от домовете им. Сивите разтоварват пакети с помощи от каросериите на военни камиони. Като нищо тия, дето са гръмнали язовира, може да са и Червени. А може и Чакала да е бил. Кой да ти знае на този етап?

Платинената коса на Виктра е вързана отзад на стегната опашка. Всички крайници, дори и парализираните крака, са приковани за леглото. Тука нямат много-много доверие на такива като нея. Когато холоновините стигат до портрет на Рок ау Фабии, Поета на Деймос и най-новата сърдечна тръпка из клюкарските кръгове, тя не ме и поглежда. Ровене в миналото му, интервюта с неговата майка — Сенатор, учителите му отпреди Института го показват като момченце в селското им имение.

— За Рок светът на природата винаги е бил по-красив от градовете — заявява майка му пред камерата. — В така обожаваната от него природа цари идеалният ред. Как той без усилие се подрежда в йерархия! Мисля, че затова той толкова обичаше Обществото, дори и тогава...

— Тази жена ще изглежда много по-добре със заврян в устата пистолет — измърморва Виктра и изключва звука.

— Сигурно през последния месец тя е произнасяла името му често, отколкото през цялото му детство — отговарям.

— Е, политиците никога не оставят популярен семеен член да артиса без полза. Какво беше казал Рок едно време за Август на един купон? „О, как се трупат лешоядите около силните, та труповете да кълват подире им“. — Виктра ме поглежда със светналите си

войнствени очи. Лудостта, която съзрях в тях по-рано, е поутихнала, ала не е изчезнала съвсем. — Като нищо може и за тебе да е приказвал.

— Тъй си е то — казвам.

— Ти ли си водачът на тая малка глутница терористи?

— Имах шанса да бъда водач. Оплесках работата. Севро командва.

— Севро. — Тя се обляга назад. — Сериозно?

— Това смешно ли е?

— Не, кой знае защо, ни най-малко не съм изненадана. Той открай време хапе по-силно, отколкото лае. Като го зърнах за пръв път, нарича гъза на Такт.

Приближавам се.

— Убеден съм, че ти дължа обяснение.

— Дяволите да го вземат, това не можем ли да го прескочим? — пита тя. — Каква досада!

— Да го прескочим?

Тя въздиша тежко.

— Извинения. Контраобвинения. Всичките незначителни дреболии, в които хората се забъркват заради своята несигурност. Не ми дължиш извинение.

— Как разбра?

— Живеейки в това наше Общество, всички влизаме в определени социални връзки. Моите хора угнетяват вас, дребосъците. Ние живеем от трофеите на вашия труд и се преструваме, че вие не съществувате. И вие се съпротивявате. Обикновено страшно неумело. Лично аз смятам, че това е ваше право. То не е ни добро, нито зло. Но е честно. Аз бих ръкопляскала на мишка, успяла да убие орел, а ти не би ли? Браво на нея! Абсурдно и лицемерно е Златните сега да се оплакват просто защото Червените са започнали най-сетне да се борят добре. — Моята изненада я кара рязко да избухне в смях. — Какво, миличък? Да не очакваше да пицця, да се пенявя и да беснея на тема чест и предателство като ония ходещи рани Касий и Рок?

— Малко, да — признавам. — Аз бих...

— То е, защото си по-емоционален от мен. Аз съм от Юлиите. Във вените ми тече лед. — Понечвам да я поправа и тя завърта очи. — Не искай от мен да съм различна, защото имаш нужда да се утвърждаваш, моля ти се. Под достойнството и на двама ни е.

— Ти никога не си била толкова студена, колкото се преструваш, че си — казвам.

— Съществувах и дълго преди ти да се появиш в живота ми. Та какво знаеш ти за мен? Аз съм дъщеря на майка си.

— Ти си нещо повече.

— Щом казваш.

В нея няма хитрост, няма лукава манипулативност. Мустанга, тя вечно се усмихва лъстиво и крои тънки интриги. А Виктра е като таран. Преди Триумфа тя поомекна, посвали гарда. Но сега го е вдигнала отново и ме държи далеч от себе си също като при първата ни среща. Ала колкото повече разговаряме, толкова повече забелязвам, че косата ѝ е прошарена със сиво, не само с бледозлатисто. Бузите ѝ са хлътнали, десницата ѝ, от другата страна на койката, стиска чаршафите.

— Зная защо ме излъга, Дароу. И мога да го уважа. Но това, което не разбирам, е защо ме спаси в Атика. От жал ли? Или беше тактика?

— Защото си ми приятелка — казвам.

— Моля ти се!

— Бих предпочел да умра при опит да те измъкна от онази килия, отколкото да те оставя да гниеш там. А Триг действително загина, докато те измъкваше.

— Триг ли?

— Единият от Сивите зад мен, когато влязохме в килията ти. Другата е сестра му.

— Не съм молила за спасение — сопва се тя; така си измива ръцете от кръвта на Триг. Сега е извърнала очи от мен. — Знаеш ли, Антония си мислеше, че ние с тебе сме любовници. Показа ми твоето Извайване. Подиграваше ми се. Все едно бих се отвратила, като те видя какъв си в действителност. Като видя откъде идваш и как съм била лъгана.

— И тъй ли беше?

Тя се усмихва саркастично.

— Че защо ли да ми пука какъв си бил? На мен ми пука от постъпките на хората. Пука ми от истината. Ако ми беше казал, и едно нещо не бих извършила по-различно. Щях да те закрилям. — Вярвам ѝ, вярвам и на болката в очите ѝ. — Защо не ми каза?

— Защото се боях.

— Обзалагам се обаче, че си казал на Мустанга?

— Да.

— Защо на нея, а не на мен? Поне това заслужавам.

— Не зная.

— Защото си лъжец! В коридора каза, че не съм покварена. Ала дълбоко в душата си смяташ точно така. Никога не си ми имал доверие.

— Не — потвърждавам. — Нямах ти доверие. И там е грешката ми. За нея приятелите ми платиха с живота си. Тази... тази вина бе единственият ми спътник в клетката, в която той ме държа девет месеца. — По погледа ѝ разбирам, че не е знаела какво са ми сторили. — Но сега ми се даде шанс за втори живот и не искам да го пропилявам. Искам да ти се реванширам. Дължа ти живота си. Дължа ти справедливост. И искам ти да се присъединиш към нас.

— Да се присъединя към вас? — подсмивва се тя. — Като Син на Арес?

— Да.

— Говориш сериозно. — Тя ми се смее. Още един защитен механизъм. — Миличък, не си падам особено по самоубийствата.

— Светът, който познаваше, вече го няма, Виктра. Твоята сестра ти го открадна. Майка ти и нейните приятели бяха изтрети от лицето на земята. Сега твоят дом е твой враг. А за своите ти си изгнаница. Такъв е проблемът с това общество. Само изяжда своите. Насъсква ни един срещу друг. И няма къде да отидеш...

— Брей, наистина умееш да накараш едно момиче да се почувства неповторимо.

— Искам да ти дам семейство, което няма да ти забие нож в гърба. Искам да ти дам смислен живот. Зная, че си добър човек, макар и да ми се смееш, че ти го казвам. Но аз вярвам в теб. И все пак... всичко това няма значение — какво искам аз и в какво вярвам аз. Важното е какво искаш ти.

Тя се вглежда изпитателно в очите ми.

— Какво искам аз?

— Ако искаш да напуснеш това място, можеш. Ако искаш да останеш в това легло, можеш. Кажки какво искаш, и то ще е твое. Дължа ти го.

Тя се замисля.

— Твоето въстание не ме засяга. Нито пък ми пука за мъртвата ти жена. Както и за сдобиването със семейство и откриването на смисъл. Искам да мога да заспя, без да ме тъпчат с химикали, Дароу. Искам пак да мога да сънувам. Искам да забравя разбитата глава на майка ми и празния ѝ поглед, и потреперващите ѝ пръсти. Искам да забравя смеха на Адрий. Искам и да се отплатя на Антония и Адрий за тяхното гостоприемство. Искам да застана над тях и над онова лайненце Рок и те да реват да ги довършат и да пулят очи, докато наливат разтопено злато в очите им, и да пицят, и да се гърчат, и да разплискват урината си по пода, и да молят за прошка, задето изобщо им е хрумнало да тикнат Виктра ау Юлии в кръвогадната им клетка! — Тя се усмихва като диво животно. — Мъст искам.

— Мъстта не води доникъде — казвам.

— И аз сега съм заникъде.

Зная, че не е така. Зная, че тя е нещо повече. Но и зная по-добре от всички, че раните не зарастват за един ден. Самия мен едва са ме закърпили и цялото ми семейство е тук.

— Щом това искаш, това и ти дължа. След три дни Ваятелят, който ме претвори в Златен, ще е тук и ще ни направи отново каквито бяхме. Ще оправи гръбнака ти. Ще ти върне нозете, ако поискаш.

Тя присвива очи и се визира в мен.

— И ти ми вярваш, след като доверието ти струва толкова много?

Вземам магнитния ключ, който Синовеите ми дадоха, и го притискам до вътрешната страна на закопчалките ѝ. Една по една те се откачат от леглото и освобождават нозете ѝ, ръцете ѝ.

— По-тъп си, отколкото изглеждаш — заявява тя.

— Ти може и да не вярваш в нашето въстание. Но аз видях как Такт се промени, преди да му ограбят бъдещето. Видях как Рагнар забрави оковите си и посегна да вземе желаното от него в този свят. Пред очите ми Севро стана човек. Виждам съм промяната и у себе си. И действително вярвам, че сами избираме какви да бъдем в този живот. Предопределение няма. Ти ме научи на лоялност повече от Мустанга и повече от Рок. И заради това аз ти вярвам, Виктра. Не по-малко, отколкото съм вярвал във всеки друг. — Протягам ръка. — Влез в семейството ми, и аз никога няма да се отрека от теб. Никога няма да те излъжа. Ще съм твой брат, докато си жива.

Стресната от прочувственото ми излияние, хладнокръвната жена се взира в мен. Защитата, издигната от нея, сега е забравена. В някой друг живот можеше и да сме двойка. Можеше да ни изгаря огънят, който ме изгаря за Мустанга, за Ео. Но не и в този живот.

Виктра не омеква. Сълзите ѝ не рукват. В нея още бушува гняв. Суровата омраза, огромното предателство и мъка, и загубата все тъй стягат леденото ѝ сърце. Ала в този миг тя е свободна от всичко. В този миг тя тържествено посяга да стисне ръката ми. И аз усещам как в мен трепва надежда.

— Добре дошла сред Синовеите на Арес.

ЧАСТ II ЯРОСТ

Сговнясването ескалира.

Севро ау Барка

13.

ВИЕЩИТЕ

— Кръвогаден бяс те хваща, като те държат на тъмно — измърморва Виктра, докато ми помага да наглася лоста върху стойката на лежанката. Звукът отеква в каменния гимнастически салон. Тук всичко е оголени скелети. Метални тежести. Гуми. Въжета. Тук съм лял пот с месеци.

— Те не знаят ли коя си? — Надигам се аз и сядам.

— Я млъквай! Не си ли ти основател на Виещите? Ти въобще ли нямаш думата как да се държат с нас? — Тя ме избутва с лакът от лежанката да се настани на моето място, полага гръб ма тапицираната повърхност, изтласква ръце и се хваща за лоста. Свалям няколко от тежестите, но тя ми хвърля кръвнишки поглед и аз ги връщам, а тя наглася захвата си.

— Практически не — отвърщам.

— Добре, но сега сериозно: какво трябва да направи едно момиче, та да получи вълча наметка? — Мощните ѝ ръце отлепят лоста от стойката и го изтласкват нагоре, а после го задвижват нагоре-надолу, докато тя говори. Над триста кила тежести! — Преди две мисии застрелях Легат в главата. Легат! Виждала съм ги твоите Виещи. Без... Рагнар те са дребосъци! Имат нужда от... повече здравеняци, ако искат да... надвият Костната конница на Адрий или... Преторианците на Суверена. — Когато довършва последната серия, тя скърца със зъби, наглася лоста без моя помощ, изправя се и насочва пръст към образа си в огледалото. Тялото ѝ е мощно и лаконично. Широки плещи, полюшващи се в такт с горделивата ѝ походка. — Аз съм съвършен физически образец — и на крака, и без тях. Това, че Северо не ме използва, е обвинителен акт срещу неговата интелигентност.

Завъртам очи.

— Той сигурно е обезпокоен от твоята липса на самоувереност.

Тя ме замеря с кърпа.

— И ти си същият досадник като него. Кълна се в Юпитер, ако той изтърси още нещо за моята „зараждаща се бедност“, ще му отрежа главата с кръвогадна лъжица! — Гледам я и се мъча да не се засмея. — Какво, и ти ли имаш нещо да кажеш?

— Нищичко, драга ми госпожо — казвам аз и вдигам ръце. Погледът ѝ инстинктивно се задържа върху тях. — А сега приключения?

Разнебитеният гимнастически салон е вторият ни дом, откакто Мики ни Извая. Седмици наред се възстановявахме в неговото болнично отделение, докато нервите ѝ си спомнят как се ходи, а и двамата се опитвахме да поналеем отново снага под надзора на доктор Вирани. Шумна компания от Червени и един Зелен ни наблюдават от ъгъла на залата. Дори и след два месеца им е все така любопитно да видят колко вдигат двама химически и генетично усъвършенствани Безподобни белязани.

Преди две седмици Рагнар влезе и ни направи за срам. Тоя звяр и думица не обели, само почна да трупва тежести на една щанга, докато не остана къде да надене още, и я вдигна на рамене, а после ни прикани с жест да го повторим. Виктра изобщо не можа да отлепи щангата от земята. Аз успях да я вдигна до колене. А после трябваше да изслушваме как стотината идиоти, влачещи се подире му, скандират името му цял час. По-късно разбрахме, че чичо Нарол въртял залози колко повече от мен може да вдигне Рагнар. Дори и собственият ми чичо заложил срещу мен. Обаче това е добър признак, макар и останалите да не смятат така. Златните не могат винаги да печелят.

С помощта на Мики и доктор Вирани ние с Виктра отново овладяхме телата си. Но възстановяването на усета ни на терен ни отне също толкова време. Започнахме с бебешки крачки. Първата ни обща мисия навън беше набег за попълване на запасите с Холидей и дузина телохранители — те не вардеха самия набег за припаси, а мен. Не го извършихме с Виещите.

— Трябва сам да се издигнеш до отряд А, Жътварче. Да докажеш, че издържаш — потупа ме Севро по бузата. — А пък Юлии трябва сама да се докаже. — Когато се опита да ѝ пусне ръка, тя го плесна през пръстите.

Десет набега за припаси, две мисии със саботаж и три убийства по-късно Севро най-сетне се убеди, че Холидей, Виктра и аз сме

готови да действаме с отряд Б — Пъклените пепелянки, предвождани от собствения ми чичо Нарол, станал нещо като култов герой за Червените тук. Рагнар е богоподобно създание. Но чичо ми е само един стар проклетник, който се налива с пиене, пуши като комин и е необичайно добър боец. Неговите Пъклени пепелянки са пъстра сган от корави пичаги, специалисти по саботажи и кражби. Горе-долу половината са бивши Пъклолази, останалите — сбирщина от разни други полезни низшеЦветни. С тях осъществихме три мисии — унищожихме казарма и няколко комуникативни инсталации на Легионите. Не мога обаче да се отърся от чувството, че сме змия, която сама гризе опашката си. Всяка бомбардировка бива представяна изкривено от медиите на Обществото. И най-дребната щета, причинена от нас, като че докарва още легиони от Егия в мините или в малките градове на Марс.

Чувствам се преследван.

Още по-зле, чувствам се като терорист. Така преди съм се чувствал само веднъж и това беше, когато с бомба на гърдите влязох на галапразненството на Луната.

Танцъора и Теодора натискат Севро да потърси още съюзници. Да се опита да преодолее пропастта между Синовеите и останалите групировки. Севро неохотно се съгласи. И тъй, малко по-рано тази седмица Пъклените пепелянки и аз бяхме изпратени в тунелите на северния континент Арабия Тера, където Червеният легион бе си изсякъл крепост в пристанищния град Исмениа. Надеждата на Танцъора бе да ги привлече в лоното, след като Севро не бе успял, и може би да ги откъсна от влиянието на Хармъни. Но вместо да привлечем съюзници, открихме там масов гроб. Сив, разрушен от бомбите град, обстрелян от орбита. Още ми е пред очите онази бледа маса от струпани подпухнали тела, как се гърчат по крайбрежието. Въшки притичваха по труповете и си похапваха от тях, а дълга димна лента се виеше ли виеше нагоре към звездите — старото беззвучно ехо на войната.

Тази гледка ме преследва като призрак, ала Виктра като че се е откъснала от нея, докато се бяхти на тренировка. Избутала я е в онова просторно подземие в подсъзнанието си, където наблъсква и заключва всяко видно зло и всяка преживяна болка. Ще ми се повече да приличах на нея. Да бях по-безчувствен и по-безстрашен. Ала докато

си спомням онази димна ивица, мога да мисля само за това, че тя предхожда нещо по-страшно. Сякаш Вселената ни позволява само да зърнем края, към който сме се устремили.

Късна нощ е и огледалата са се замъглили от конденз, когато приключваме с тренировката. Къпем се под душовете и си говорим през пластмасовите прегради.

— Приеми го като признак за напредък — казвам. — Тя поне ти проговори.

— Не. Майка ти ме мрази и винаги ще ме мрази. И аз нищичко не мога да направя, да му се не види.

— Е, би могла да пробваш да си по-любезна.

— Съвсем съм си любезна — отвърща обидено Виктра, спира душа и излиза от кабинката.

Със стиснати клепачи, за да не ми влиза вода в очите, приключвам с втриването на шампоан в косата си и я изчаквам да каже още нещо. Тя нищо не казва, затова изплаквам шампоана и излизам изкъпан от кабинката. И усещам, че нещо не е наред миг преди да зърна Виктра гола на пода, с вързани зад гърба ѝ ръце и крака и нахлупена на главата качулка. Нещо мърда зад гърба ми. Завъртам се вихрено тъкмо навреме да видя как половин дузина призрачни Наметала се придвижват, обвити от парата. После някой с нечовешка сила се връзва в мен отзад, обвива с ръце моите и ги приковава отстрани към тялото ми. Усещам дъха му по врата си. Разтърсва ме ужас. Чакала ни е намерил. Промъкнал се е вътре. Как?

— Златни! — крясвам. — Златни!

Мокър съм след душа и се изхлузвам. И подът е хлъзгав. Възползвам се от това, гърча се в ръцете на нападателя като змиорка и забивам лакът в лицето му. Разнася се сумтене. Извивам се пак и краката ми се подхлъзват. Падам и разбивам коляното си в бетонния под. Надигам се с мъка на крака и усещам как двама ме нападат отляво. С наметала са. Шмугвам се под единия и набивам рамо в коленете му. Той се катапултира над главата ми и разбива пластмасовите прегради на душа зад мен. Стисвам другия за гърлото, блокирам удар и го мятам към тавана. Още един се блъсва в мен отстрани и забива пръсти в крака ми, за да ме изкара от равновесие. Поемам, подскачам във въздуха и извивам тяло в движение от *крават*, което му измества центъра на тежестта и повлича и двама ни към

земята. Главата му е притисната между бедрата ми. Само трябва да се извия и вратът му ще се строши. Ала още два чифта ръце ме докопват, бършат ме по лицето и още ръце се вкопчват в краката ми. Призрачни Наметала се дилпят сред парата. Крещя, мятам се и плюя, но те са много и са гадни, подсичат сухожилията на коленете ми, та да не мога да ритам, и нервите по раменете ми, та ръцете ми да натежат като олово. После ми нахлузват качулка на главата и ми извиват ръцете зад врата. Лежа и не помръдвам, ужасен, и дишам тежко.

— Вдигнете ги на колене! — изръмжава електронен глас. — На колене, кърваво проклятие да ги стигне дано!

Кърваво проклятие? Да му се не види! Щом разбирам кой е, се оставям да ме вдигнат на колене. Махат качулката. Лампите не светят. По пода на банята са наредени няколко десетки свещи и те хвърлят сенки из стаята. Виктра е вляво от мен и в очите ѝ се разгаря ярост. От вече гърбавия ѝ нос тече кръв. Холидей е изникнала вдясно от мен. Напълно облечена, но вързана по подобен начин, тя е доведена от две фигури в черно и бутната да коленичи. На лицето ѝ е цъфнала широка усмивка.

В банята около нас, сред парата, стоят десетима демони с боядисани в черно лица, взиращи се изпод муцуните на вълчи кожи, увиснали от главите до средата на бедрата им. Двама се подпират на стената, пострадали от бясната ми отбрана. Покрит с меча кожа, Рагнар се извисява до Севро. Виещите са дошли да вербуват нови попълнения и всяват ужас, проклети да са.

— Привет бе, копеленца грозни — изръмжава Севро, маха гласовия синтезатор и тръгва напред в тъмното, за да застане пред нас. — До ушите ми достигна, че сте ненормално безчестни, диваци и, общо взето, злонамерени твари, надарени в изкуствата на убийството, осакатяването и хаоса. Ако бъркам, кажете го сега!

— Севро, щяхме да се насерем от страх! — възкликва Виктра. — Какъв ти е проблемът, дявол те взел?

— **Не скверни мига!** — обажда се заплашително Рагнар.

Виктра се изплюва.

— Ти ми счупи носа!

— Практически да — отвърща Севро и извърща глава към един жилав Виещ с Червени сигли на ръцете. — Поспаливеца ми помогна.

— Ти бе, джудженце...

— Изпадна в гърчове, миличка — обажда се Чакълчето някъде сред Виещите. Не мога да различа коя е точно. Гласът ѝ кънти между стените.

— И ако не млъкнеш, ще ти запушим устата и ще те гъделичкаме — произнася злокобно Клоуна. — Тъй че... шшшшт!

Виктра тръсва глава, ала не гъква. От тази тържественост на момента ме напушва смях. Севро продължава, крачейки напред-назад пред нас.

— Наблюдавахме ви и сега ви искаме. Ако приемете поканата ни да се влеете в нашето братство, трябва да положите клетва винаги да сте верни на своите братя и сестри. Никога да не лъжете и никога да не предавате тези, що носят наметалото. Всичките ви грехове, всичките ви белези, всички ваши врагове сега ни принадлежат. Те са бремето, което ще споделяме. Вашите любими и вашите семейства ще минат на второ място. На първо сме ние. Ако не можете да се подчините, ако не приемате по съвест тази връзка, кажете го сега и си тръгнете.

Той чака. Дори и Виктра не продумва.

— Добре. А сега, както повеляват правилата, установени в нашата свещена книга... — той вади черно тефтерче с оръфани страници и бяла глава на виещ вълк отпред — ... трябва да бъдете пречистени от предишните си клетви и да докажете, че сте достойни, преди да положите нашата клетва. — Той вдига ръце нагоре. — Нека Пречистването да започне!

Виещите отмятат глави и надават вой като безумци. А след това се завърта вихрен калейдоскоп от странности. Отнякъде гръмва музика. Държат ни все така на колене, с вързани ръце. Виещите се втурват напред. Долепят до устните ни бутилки и ние лочим, а те се разпяват с някаква шантава мелодия, Севро им задава тон с мръснишки апломб. Щом пресушавам донесената ми бутилка, Рагнар изревава доволно. Без малко да се издрайфам на момента. Течността пари и изстъргва хранопровода и корема ми. Зад мен Виктра кашля. Холидей продължава да лочи и Виещите избухват в ликуване, щом пресушава бутилката. Стоим колебливо, а те се скупчват около Виктра и скандират, докато тя пъшка и се мъчи да допие бутилката. Течността се плисва по лицето ѝ и Виктра се закашля.

— **Ти само толкова ли можеш, дъще на Слънцето?** — изревава Рагнар. — **Пий!**

И надава възторжен вой, щом тя най-сетне пресушава пиячката, като кашля и мърмори ругатни.

— **Донесете змиите и хлебарките!** — изкрещява той.

Те напяват монотонно като жреци, докато Чакълчето излиза с клатушкане най-отпред, помъкнала кофа. Сбутват ни да се скупчим около кофата и на трепкащата светлина виждаме, че на дъното ѝ кипи и се гърчи живот. Дебели лъскави хлебарки, крилати и с космати крака, пълзят около една пъклена пепелянка. Олюлявам се назад, ужасен и пиян, но Холидей вече е бръкнала вътре, наgrabва змията и плющи с нея по пода, докато тя издъхва.

Виктра само гледа втренчено Сивата.

— К'во става, бе...

— Кофата изяж или ще си го отнесеш — нарежда Севро.

— Какво изобщо значи това?!

— Кофата изяж или ще си го отнесеш! Кофата изяж или ще си го отнесеш! — нареждат те. Холидей захапва умрялата змия, разкъсва я със зъби.

— **Ура!** — реве Рагнар. — **Тя има душа на Виещ! Ура!**

Толкова съм пиян, че две не виждам. Бръквам в кофата и потръпвам, когато усещам как хлебарките плъпват по ръката ми. Наgrabвам една и я набутвам в устата си. Още шава. Принуждавам се да дъвча. Аха-аха ще ревна. Виктра ме гледа и ѝ се повдига. Преглъщам, сграбчвам ръката ѝ и я набутвам в кофата. Тя се накланя внезапно и аз твърде бавно загарявам какво значи това. Залива рамото ми с повърнато. Щом го подушвам, и аз не мога да се сдържа. Холидей продължава да дъвче и Рагнар шумно я възхвалява.

Докато довършим кофата, се превръщаме в жалка купчинка от пияна гад, цялата в буболечки и драйфано. Севро дрънка нещо пред нас и все тъй се лашка напред-назад. Може и да ми се струва. Той говори ли? Някой зад мен ме хваща за рамото и го разтърсва. Заспал ли съм?

— Това е свещеният ни текст — заявява дребничкият ми приятел. — Вие ще изучавате този свещен текст. Скоро ще го научите тоя ми ти свещен текст, ама отвсякъде. Днес обаче ви трябва да знаете само Правило номер едно на Виещите.

— **Никога не се навеждай!** — произнася Рагнар.

— Никога не се навеждай! — повтарят като ехо останалите и Клоуна излиза напред с три вълчи наметки.

Също като вълчата козина в Института, и тези кожи се менят според обстановката и приемат тъмен оттенък в осветената от свещи стая. Той подава едната на Виктра. Развързват я и тя се мъчи да се изправи, ала не може. Чакълчето ѝ подава ръка да ѝ помогне, но Виктра не се впечатлява, опитва пак, олюлява се и се свлича на коляно. После Севро коленичи до нея и ѝ протяга ръка. Виктра я поглежда през пропитата си от пот коса и щом разбира за какво е всичко това, прихва. Поема ръката му и само с негова помощ успява да не оплете краката и да приеме наметалото. Севро го поема от Клоуна и го надипля върху голите ѝ рамене. Погледите им се срещат и се задържат за миг, преди да се отклонят, та Чакълчето да помогне на Холидей да получи наметката си. Рагнар ми помага и надипля моята на плещите ми.

— Добре дошли, братя и сестри, сред Виещите.

Заедно Виещите отмятат глави и от гърлата им се изтръгва мощен вой. Завивам и аз и за моя изненада дочувам, че и Виктра вие, отметнала глава в мрака без задръжки. А после внезапно лампите светват ослепително. Воят утихва и се оглеждаме объркано. Танцьора влиза с тежка стъпка в банята, придружен от чичо Нарол.

— Кървав ад, каква е тази работа? — пита Нарол и оглежда хлебарките, останките от змията и шишетата. Виещите неловко се оглеждат взаимно.

— Изпълняваме таен окултен ритуал — обяснява Севро. — А вие ни прекъсвате, подчинени наши.

— Правилно — кимва Нарол, леко притеснен. — Извинете, господине.

— Един от нашите Розови откраднал дейтапада на Костен конник в Егия — обяснява Танцьора на Севро и никак не му е драго от гледката. — Открихме кой е.

— Без майтап? — възкликва Севро. — Прав ли излязох?

— Кой? — питам пиянски. — За кого говорите?

— Партньорът в сянка на Чакала — отвръща Танцьора. — Живака. Прав излезе, Севро. Нашите агенти казват, че той е в корпоративното си седалище на Фобос, но няма да се задържи задълго

там. След два дни трябва да е на Луната. Там няма да можем и с пръст да го пипнем.

— Значи на ход е Операция Черна борса — казва Севро.

— На ход е — признава неохотно Танцьора.

Севро свива юмрук във въздуха.

— Да, по дяволите. Виещи, чухте човека. Почистете се, изтрезнейте, нахранете се. Имаме да отвличаме Сребърен и да срутваме икономика. — Той ме поглежда с безумна усмивка на лицето. — Адски ден ни се очертава, адски отвсякъде.

14.

ВАМПИРЯСАЛАТА ЛУНА

Фобос означава „страх“. В митологията той е потомък на Афродита и Арес, дете на любовта и войната. Такова име приляга на най-големия марсиански спътник.

Оформил се далеч преди епохата на човечеството, когато метеорит ударил Марс — бащата, и запратил в орбита отломки, издълженият спътник се реел милиард години като захвърлен труп, безжизнен и изоставен. Сега гъмжи от паразитен живот, изпомпващ кръв във вените на Златната империя. Рояци дребни, закръглени като бъчонки товарни кораби излитат от повърхността на Марс и се изсипват в двата грамадни сиви дока, обкръжаващи небесното тяло. Там те прехвърлят марсианските дарове в километричните космически Превозвачи, които ще прекарат съкровищата по великите търговски маршрути на Юлии-Агос към Периферията или по-вероятно към Ядрото, където гладната Луна чака да я нахранят.

Голата скала на Фобос е издълбана от човека, куха и увенчана с метал. Само дванайсет километра в радиус в най-широката си част, спътникът е обкръжен от два грамадни пристана, перпендикулярни един на друг. Те са от тъмен метал, изписани с бели глифи и по тях мигат червени лампи за скачващите се кораби. Гъмжат от магнитни вагонетки и товарни кораби. Под пристаните, а понякога и издигащ се над тях във формата на наредени като спици кули, е Мравунякът — град, подобен на трион и оформен не според неокласическите идеали на Златните, а от суровата икономика, неудържана от гравитацията. Сгради, строени шест века подред, са надупчили Фобос — най-големия игленик, построен от човека. И разликата между богатството на обитателите на Иглите — върховете на сградите, и това на хората от Кухината вътре в спътниковата скала е толкова огромна, че направо си е за смях.

— Изглежда по-голям, като не си на мостика на кораб-факла — отбелязва провлечено Виктра зад гърба ми. — Голяма скука е да те лишат от граждански права, да му се не види.

Усещам болката ѝ. За последен път видях Фобос преди Лъвския дъжд. Тогава имах армада зад гърба си, Мустанга и Чакала — до мен, и хиляди Безподобни белязани под моя команда. И достатъчно огнева мощ да накарам цяла планета да трепери. Сега се спотайвам в тъмното в раздрънкан товарен превозвач, толкова вехт, че дори си няма и генератор за изкуствена гравитация, придружен само от Виктра, екипаж от трима Синове — извозвачи на руда, и малък отряд от Виещи в товарния отсек. И този път мен ме командват, а не командвам аз. Езикът ми се заиграва със самоубийствения зъб, който ми поставиха в задния десен кътник след Посвещението във Виещ. Всички Виещи сега имат такива. По-добре, отколкото да те заловят жив, каза Севро. Налага ми се да се съглася с него. И все пак чувството е странно.

След моето бягство Чакала предложи незабавен мораториум за всички полети от Марс към орбита. Подозираше, че Синовете ще предприемат отчаян опит да ме извозят от планетата. За щастие, Севро не е прост. Ако беше, сигурно и сега щях да съм в ръцете на Адрий. В крайна сметка, дори и АрхиГубернаторът на Марс не можеше да възпрепятства за дълго цялата търговия и затова мораториумът му имаше кратък живот. Ала ударните вълни, които разпрати по пазарите, ги разклатиха здраво. Милиарди кредити се губеха всяка минута, в която хелий-3 не течеше. Това доста вдъхнови Севро.

— Колко от него притежава Живака? — питам.

Виктра се придърпва до мен при нулевата гравитация. Раздърпаната ѝ коса се рее около главата ѝ като корона. Избелена е, а очите ѝ са потъмнени с контактни лещи. По-лесно е за Обсидианите да се придвижват из по-суровите райони на Мравуняка, отколкото за Златен без маскировка. А като една от най-едрите сред Виещите, Виктра трудно би могла да се представи за друг Цвят, освен за Обсидиан.

— Мъчно е да гадаем — отвръща тя. — Собствеността на Сребърните е сложна работа, в края на краищата. Човекът има толкова много бутафорни корпорации и неуловими банкови сметки, че се съмнявам дали и Суверенът знае колко грамадно с портфолиото му.

— Или кой влиза в него. Ако слухът, че той притежава Златни, е верен...

— Слуховете са верни — свива рамене Виктра и жестът я кара да се преобърне. — Той има пръст навсякъде. Един от малцината, които

са твърде богати, за да убиват, според майка ми.

— По-богат ли е от нея? И от теб?

— Отколкото бях — поправя ме тя и клати глава. — Той си знае да си трае. — Виктра се умълчава. — Но може би да.

Погледът ми търси Сребърната емблема — крилата пета, украсила най-високата от кулите на Фобос, трикилометрова двойна спирала от стомана и стъкло, увенчана от сребърен полумесец. Колко Златни очи я поглеждат със завист? Колко ли още Златни трябва той да притежава или да подкупва, та да го пазят от останалите? Може би само един. За издигането на Чакала партньорът му в сянка бе от съществено значение. Човек, помогнал му тайно да поеме контрола над медиите и телекомуникационната индустрия. Дълго-дълго си мислех, че този партньор е Виктра или майка ѝ и в градината това е приключило. Но изглежда най-великият съюзник на Чакала е жив и преуспява. Засега.

— Трийсет милиона души — прошепвам. — Невероятно.

Усещам погледа ѝ върху мен.

— Ти не си съгласен с плана на Севро, нали?

Палецът ми чопли топче розова дъвка, залепена на ръждясалата преграда. Отвличането на Живака ще ни даде информация и достъп до грамадни фабрики за оръжия, ала играта на Севро срещу икономиката ме притеснява повече.

— Севро опази живи Синове. Аз — не. Затова ще следвам ръководството му.

— Мхм — оглежда ме тя скептично. — Питам се кога ли почна да вярваш, че инат и далновидност са едно и също.

— Ало, тъпунгерите! — изграчва Севро по комуникатора в ухото ми. — Ако сте приключили със зяпането на забележителности, с креватната гимнастика или каквито там ги вършите, да ви вземат дяволите, време е да се мушнете вътре!

Половин час по-късно с Виктра се гушим заедно с Виещите в един от контейнерите за хелий-3, складирани отзад в транспортъора ни. Усещаме през контейнера как корабът вибрира, докато се скачва магнитно с кръглата повърхност на доковете. Зад корпуса на кораба ще прехвърчат Оранжеви в механизирани скафандри в очакване да

натоварят безтегловните контейнери на магнитни вагонетки, които на свой ред ще ги закарат до космическите Превозвачи, очакващи да отпътуват за Юпитер. Там те ще презаредят флотилията на Рок, водеща война срещу Мустанга и Спътниковите владетели.

Но преди да превозят контейнерите, Медни и Сиви инспектори ще дойдат да ги прегледат. Тях нашите Сини ще ги подкупят да преброят четирийсет и пет контейнера вместо петдесет. После един Оранжев, подкупен от нашата свръзка в Мравуняка, ще загуби контейнера, в който сме ние — обичайна практика за контрабандно прекарване на незаконна дрога или нетаксувани стоки. Ще го депозира на един кей на по-долните пива за части, където нашата свръзка от Синовете ще ни посрещне и ще ни отведе до нашето скривалище. Поне такъв е планът. Но засега изчакаваме.

Гравитацията най-сетне се завръща и ни известява, че се намираме в хангара. Нашият контейнер тупва на пода. Подпираме се на варелите за хелий-3. Оттатък металните стени се носят гласове. Превозвачът бибипка, когато се откача от нас и излиза от пулс. Полето в Космоса. А после — тишина. Това не ми харесва. Дланта ми се сключва около кожената дръжка на бръснача, скътан в ръкава на моето яке. Правя крачка към вратата. Виктра ме следва. Севро ме стисва за рамото.

— Да изчакаме свръзката.

— Ние дори не познаваме този човек! — казвам.

— Танцьора гарантира за него. — Той ми щраква с пръсти да се върна на мястото си. — Ще чакаме.

Забелязвам, че другите се ослушват и затова кимвам и си затварям устата. Десет минути по-късно чуваме самотен чифт крака да чаткат с токове по палубата навън. Ключалката на двойната врата избумтява и щом тя се открява, между крилата ѝ се процежда мижава светлина и осветява изчистените черги на Червен с козя брадичка, налапал клечка за зъби. Половин глава по-нисък от Севро, той се вторачва във всеки един от нас подред. Щом вижда Рагнар, едната му вежда запълзява нагоре. И другата я последва, когато надниква в дулото на пържачката на Севро. Обаче някак се удържа на място. Тоя човек не се дава лесно!

— Кое никога не умира? — изръмжава Севро с най-хубавия си Обсидианов акцент.

— Гъбичките под топките на Арес! — Мъжът се ухилва и мята поглед през рамо. — Нещо против да не се впускате в простотии? Трябва да се задействаме, и то веднага. Тоя док го взех назаем от Синдиката, само дето те не знаят, та освен ако не щете да се омешате с гадове професионалисти, трябва да спрем да плямпаме и да се лашкаме от тука. — Той плясва с ръце. — И като казвам веднага, значи веднага.

На свързката ни му викат Роло. Своенравен и жилав, с искрящи грейнали очи и първи свалч, макар да споменава жена си — явно най-голямата хубавица, която някога е стъпвала на Марс — поне по два пъти на минутата. Освен това не я е виждал от осем години. Всичкото това време е прекарал в Мравуняка като заварчик на космически кули. Формално не е роб като Червените в мините — работи на трудов договор. Роби на заплата, които се бърхят по четиринайсет часа дневно, шест дни в седмицата, овесени между забитите в Мравуняка мегалитни кули, те заваряват метал и се молят никога да не преживеят трудова злополука. Увредиш ли се, не можеш да печелиш. А който не печели, няма да яде.

— Яко се дуе — дочувам Севро да подшушва на Виктра сред групичката, водена от Роло.

— Козята му брадичка доста ми харесва — отвръща Виктра.

— Сините наричат това място Мравуняка — обяснява Роло, докато вървим към една изрисувана с графити вагонетка на изоставено ремонтно ниво. Мирише на грес, ръжда и застояла пикня. Бездомни скитници са плъзнали по пода на сенчестите метални халета. Треперещи вързопи от одеяла и дрипи, които Роло заобикаля, без да погледне, макар и ръката му да не пуска изтърканата пластмасова дръжка на неговата пържачка. — За тях може и мравуняк да е. Те си имат тука училища, жилища. Малки въздухарски комуни, секти, по-конкретно казано, където се учат да летят и да се синхронизират с компютрите. Обаче дайте да ви светна какво всъщност представлява това място: най-обикновена месомелачка. Хора влизат вътре и кулите растат. — Той навежда глава към земята. — А на изхода излиза месо.

Единствените признаци на живот у скитниците по пода са леките дихания, които се издигат над набръчканите им дрипи като пара,

бълвана от пукнатини в зелято с лава поле. Потръпвам под сивото си яке и нагласям торбата с оборудване на рамо. На това ниво цари мраз. Сигурно заради остарялата изолация. Чакълчето издухва облак пара от ноздрите си, докато бута една от товарните ни колички, и тъжно оглежда скитниците отляво и отдясно. Виктра не е толкова състрадателна, тегли количката отпред и сритва с ботуш един скитник да се махне от пътя. Мъжът изсъсква и я поглежда — нагоре и още по-нагоре, и още по-нагоре, докато най-накрая пред очите му се изправя два метра и двайсет сантиметра вбесен убиец. Той се търкулва настрана, дишайки през зъби. Като че нито Рагнар, нито Роло забелязват студа.

Синовеите на Арес ни чакат, натоварени на разбираната платформа на вагонетката и вътре в нея. Повечето са Червени, но в мешавицата има и доста Оранжеви, както и Зелен, и Син. Стискат пъстра сбирщина от стари пържачки и обстрелват останалите коридори към платформата с пронизващи погледи, които няма как да не отскочат към нас и те да не се зачудят кои пък сме ние, по дяволите. Благодарен съм повече от всякога за Обсидиановите контактни лещи и протези.

— Беия ли очаквате? — пита Севро и оглежда оръжията в ръцете на Синовеите.

— Сивите правят набези тука от два месеца. Не кухогъзите тенекета от местния участък, ами възлести копелета. Легионери. Дори и от Тринайсети легион, омешани с Десети и Пети. — Той снишава глас. — Гаден месец изкарахме, на нищо ни направиха, ама на нищо, кърваво проклятие да ги стигне дано. Превзеха щаба ни в Кухината, лепнаха ни и едни корави типове от Синдиката. Платили им да преследват своите. Повечето трябваше да се снишим и изпокрием в помаловажни скривалища. Основният корпус от Синове помага на Червените въстаници в станцията, то е ясно, обаче специалните ни оперативни работници до днес не са помпали мускули. Не щяхме да рискуваме. Нали се сещате? Арес каза, че имате важна работа...

— Мъдрец е Арес — подмята пренебрежително Севро.

— Дай му на него драми да разиграва — додява Виктра.

На вратата на вагонетката Рагнар се поколебава, а погледът му се спира върху антитерористичния плакат, лепнат върху една бетонна поддържаща колона на спирката на вагонетката. „Видите ли нещо, то

кажете нещо“ — гласи надписът на него, а изображението е на бледен Червен със зли вишневи очи и типичните дрипи на миньор, стаен до врата с надпис „Ограничен достъп“. Не виждам останалото — покрито е с бунтовни графити. Но после осъзнавам, че Рагнар не гледа плаката, а мъжа, когото дори не съм забелязал, свит на земята под него. Качулката му е вдигната. Левият му крак е заменен от древно механично приспособление. Кафява превръзка, оплескана със засъхнала кръв, покрива половината от лицето му. Пуф — изтича газ под налягане, мъжът се накланя назад разтреперан и ни се усмихва с идеално черни зъби. Пластмасов стим-патрон изтраква на пода. Вдига се катранен прахоляк.

— **Защо не помогнете на тези хора?** — пита Рагнар.

— За какво да им помагаме? — пита Роло, забелязва състраданието, изписано по лицето на Рагнар, и няма представа как да отговори. — Братко, та ние едвам изхранваме себе си и родата! Няма смисъл да делим с тая сган, значи!

— **Но онзи е Червен. Те са вашето семейство...**

Голата истина кара Роло да се намръщи.

— Спести си жалостта, Рагнар — обажда се Виктра. — Тоя пафка друсалката на Синдиката. Повечето от тия ще ти прережат гърлото за една следобедна доза. Те са куха плът.

— Куха какво? — обръщам се аз към нея.

Острият ми тон я излавя неподготвена, но тя ненавижда да отстъпва. Затова се привежда инстинктивно.

— Куха плът, миличък — повтаря тя. — Да си човек, значи да имаш достойнство. А те нямат. Изтръгнаха са го от себе си. По свой избор, не по избор на Златните. Макар и да е лесно те да бъдат обвинявани за всичко. Защо тогава да заслужават моята жалост?

— Защото не всеки е като теб. Или има твоя произход.

Тя не отговаря. Роло се прокашля, вече скептично настроен към маскировката ни.

— Дамата е права за прерязването на гърлото. Повечето са дошли тук работници внос. Като мен. Без да броим жената, пращам пари на още трима в Нова Тива, обаче не мога да се прибера, докато не ми изтече договорът. Още четири години ми остават. Тия шлаки са се отказали от опитите да се връщат.

— Четири години? — пита Виктра със съмнение. — Ти каза, че си тук от осем.

— Трябва да си платя за превоза.

Тя се вторачва въпросително в него.

— Компанията не го покрива. Трябваше да прочета дребните буквички. Да, тук дойдох по свой избор. — Той кимва към скитниците. — И те — също. Обаче единственият друг избор за тях е да гладуват. — Той свива рамене; всички знаем отговора. — На тия шлаки просто не им е провървяло на работата. Загубили са крака, ръце. Компанията не плаща за протези, не и за прилични...

— Ами за Ваятели? — питам.

Той прихва.

— А ти познаваш ли някого, по дяволите, дето може да си позволи Извайване на плът?

Дори не се бях замислил за цената. Това ми напомня колко далече съм от толкова много от хората, за които твърдя, че се боря. Ето ти тук един Червен, за мен — от своите, повече или по-малко, и аз дори не знам каква храна е популярна в неговата култура.

— Ти за коя компания работиш? — пита Виктра.

— Че как! „Индустрия Юлии“, то се знае!

Гледам как металната джунгла се носи зад мръсното дуростъкло на прозореца, щом вагонетката потегля от станцията. Виктра седи до мен с тревожен израз на лицето. Но от нея, от приятелите ми ме делят цели светове. Потънал съм в спомени. И преди съм идвал в Мравуняка с АрхиГубернатор Август и Мустанга. Той доведе уланите на среща с икономическите министри на Обществото, за да обсъдим модернизирването на спътниковата инфраструктура. След срещите двамата с нея се измъкнахме в прочутия аквариум на спътника. Бях го наел на абсурдна цена и уредих да ни сервират вечеря и вино пред аквариума с косатките. Мустанга винаги е обичала природните създания повече от Изваяните.

Бях заменил петдесетгодишните вина и Розовите камериерки за един по-суров свят, пълен с ръждясали кости и бунтовници главорези. Това е истинският свят. Не мечтата, в която живеят Златните. Днес

долавям безмълвните писъци на една цивилизация, притисната от стотици години.

Пътят ни обикаля край границите на Кухината — центъра на спътника, където решетъчната структура от мизерни апартаменти-клетки гние без гравитация. Отиването там ти носи риска да попаднеш в центъра на уличната война на Синдикатите срещу Синовете на Арес. А изкачването по-високо до средноцветните нива — риска да попаднеш на космическата пехота на Обществото и тяхната предпазна инфраструктура от камери и холоскенери.

Вместо това минаваме през дълбокия тил — ремонтните етажи между Кухината и Иглите, където Червени и Оранжеви поддържат живота на спътника. Нашата вагонетка, шофирана от симпатизант на Синовете, се носи стремително между спирките. Лицата на чакащите по тях работници се сливат, докато пътуваме. Мозайка от очи. Но всички лица са сиви. Не с метален цвят, а с цвета на стара пепел от лагерен огън. Пепеляви лица. Пепеляви дрехи. Пепеляв живот. Щом тунелът глътва вагонетката ни, около нас изригват цветове. Графити и години на ярост кървят от нащърбените и пропукани стени на някога сивото му гърло. Мръсотии на петнайсет диалекта. Разпорени Златни в десетина тъмни прохода. А отдясно на грубата скица на жътварски сърп, обезглавяващ Октавия ау Лун, е изобразена с дигитална боя Ео, увиснала на бесилото; косата ѝ пламти, а по диагонал е изписано „Разкъсайте оковите“ — самотно сияйно цвете сред бурените на омразата. В гърлото ми засяда буца.

Половин час след като потегляме, вагонетката ни спира със скърцане пред пуст индустриален транспортен възел за низшецветни, където хиляди работници трябва да слязат от ранния си утринен превоз от Камарите, за да поемат функциите си. Но сега тук цари покой като в гробище. Боклуци се въргалат по металните подове. Холокутии все тъй присветват и излъчват новите програми на Обществото. На масата в едно кафене се мъдри чаша и от напитката все още се вдига пара. Синовете са разчистили пътя само преди минути. Личи си колко голямо влияние имат тук.

Когато напуснем, животът ще се върне на това място. Но след като заложим донесените от нас бомби? След като унищожим

производството, няма ли всички мъже и жени, на които възнамеряваме да помогнем, да загубят работата си като онези клетници на спирката за вагонетки? Ако трудът е смисълът на съществуването им, какво се случва, след като им го отнемем? Бих огласил тревогите си на Севро, но той е устремен като стрела. Също тъй догматичен като мен навремето. И да го разпитвам на глас, ми се струва предателство спрямо дружбата ни. Той винаги сляпо ми се е доверявал. Дали съм ужасен приятел, щом се съмнявам в него?

Подминаваме няколко гравиАсансьора и влизаме в гараж за превозвачи на контейнери с отпадъци, също собственост на „Индустрия Юлии“. Излавям Виктра да бърше от мръсотии фамилия герб на една от вратите. Пронизаното с копия слънце е избеляло и олющено. Няколкото десетки Червени и Оранжеви работници в съоръжението се преструват, че не забелязват групата ни, докато се изнизваме към една странична платформа за превозвачи. Вътре, в подножието на два грамадни превозвача, заварваме малка армия от Синове на Арес. Повече от шестстотин са.

Те не са войници. Не са като нас. Повечето са мъже, но тук-там са пръснати и жени, предимно по-млади Червени и Оранжеви, принудени да мигрират насам в търсене на работа, за да изхранват семействата си на Марс. Оръжията им са калпави. Някои стоят прави. Други седят, извърщат се и прекъсват разговорите си, за да видят как нашата глутница от дванайсет Обсидианови убийци крачи гордо по металната палуба, понесла чанти с екипировка и бутаща две тайнствени колички. В мен се надига лека тъга. Каквото и да правят те, където и да отидат, животът им от този ден нататък ще е опетнен. Ако бях длъжен да се обърна към тях, бих ги предупредил с какво бреме се нагърбват и какво зло пускат в живота си. Бих казал, че е по-хубаво да слушаш за славни победи на война, отколкото да им ставаш свидетел, да усещаш колко смахнато и нереално е всяка сутрин да си лежиш в леглото и да знаеш, че си убил човек, че приятел вече го няма.

Ала нищо не казвам. Сега мястото ми е до Рагнар и Виктра, зад Севро, който изплюва дъвката си и тръгва наперено напред, като ми намига и ме сръчкава в ребрата, за да застане пред малката армия. Неговата армия. Дребничък е за Обсидианов мъж, но е белязан и татуиран от глава до пети, и вдъхва ужас на тази компания от боклукчии с дребни ръце и прегърбени заварчици по кулите. Той килва

глава напред, очите му пламтят зад черните контактни лещи. Татуираните върху бялата му кожа вълци изглеждат зли на светлината в индустриалния район.

— Привет, маймуни, омазани с грес! — прокънтява гласът му, нисък и хищен. — Може да се питате що Арес е пратил глутница корави гадове като нас в тоя тенекиен кенеф. — Синовете нервно се споглеждат. — Не сме дошли тука да се гушкаме. Не сме дошли да се вдъхновяваме или да теглим дълги речи като Жътваря, кърваво проклятие да го стигне дано. — Той щраква с пръсти. Чакълчето и Клоуна изкарват напред количките и отварят капаците. Пантите скърцат и откриват миньорски експлозиви. — Тук сме, за да вдигнем разни гадории във въздуха. — Разперва ръце и се изкикотва. — Въпроси има ли?

15. ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Рея се в дъното на сметосъбирача заедно с Виещите. Тъмно е. Нощното зрение на моята оптика показва боклука, кръжащ на орбита около нас в сенчесто зелено. Бананови кори. Опаковки от играчки. Утайка от кафе. Виктра се задавя в комуникатора, когато по лицето ѝ полепва тоалетна хартия. Маската ѝ е демонШлем. Също като моята, тя е черна като зеницата на окото и изящно оформена като лицето на пищящ демон. Фичнър успя да ги отмъкне за Синовете от арсеналите на Луната преди повече от година. С тях можем да виждаме повечето спектри, да усилваме звука, да проследяваме взаимно координатите си, имаме достъп до карти и безшумна комуникация. Приятелите ми около мен са целите в черно. Не носим механизирани брони, само тънка скарабКожа върху телата ни, която спира ножовете и евентуално метателни оръжия. Нямаме нито гравиБотуши, нито пулсБрони. Нищо, което да ни бави, да вдига шум или да пречи на сензорите. Носим кислородни резервоари с въздух за четирийсет минути. Приключвам с нагласянето на рагнарската броня и поглеждам дейтапада си. Двамата Червени, екипажът на стария сметосъбирач, започват пред стартово броене. Щом стигат до десет, Севро казва:

— *Стегнете си ташаците и си включете Наметалата.*

Активирам призрачното си Наметало и светът се разкривява, изопачен от него. Все едно гледаш през мръсна вода, която пречупва светлината, и вече усещам с опашната си кост как батерията се нагрива. Наметалото е пригодно за кратки атаки, но изхабява малките батерии като тези, с които ние ги зареждаме, и му е нужно време да се охлади и презареди. Търся опипом ръцете на Севро и Виктра и успявам да ги хвана навреме. Останалите също си намират партньори. Не помня да съм чувствал такъв страх преди Железния дъжд. По-храбър ли съм бил тогава? Може би просто по-наивен.

— *Дръжте се здраво, че ще ни тресне яко* — казва Севро. — *Отваряме след три... две...* — стисвам здраво ръката му — *... едно!*

Вратата на събирача се плъзва безшумно назад и ни облива с кехлибарената светлина на холоЕкран, разположен върху недалечния небостъргач. Въздухът нахлува и моят свят се завърта, а сметосъбирачът изсипва боклука от задната част на трюма си. Ние сме като плява, захвърлена в града. Въртим се заедно с разни отломки сред калейдоскопичен свят от кули и реклами. Стотици кораби се нижат по булевардите — проблясваща размазана струя. Продължаваме да се въртим презглава, за да замаскираме сигнатурите си.

Чувам по комуникатора мрънкането на Син контролър на трафика, подразнен от разсипания боклук. Скоро на линия се включва Меден от компанията, заплашващ да уволни некадърните шофьори. Но ме размива онова, което не чувам. Полицейските канали дуднат безспир обичайните си тенденциозни репортажи за въздушно отвличане, осъществено от Синдиката в Мравуняка, зловещо убийство в древния музей на изкуствата до Парк Плаза, обир на център за данни в Банковия сектор. Не са ни видели сред отпадъците.

Постепенно забавяме въртенето си, като използваме малки дюзи в шлемовете ни. Въздушни избухвания ни докарват до стабилен дрейф. Безшумни във вакуума. Достигаме целта. Заедно с останалия боклук ще кацнем на стената на стоманена кула. Трябва да се приземим чисто. Виктра ругае, докато се носим нататък, все по-близо и по-близо. Пръстите ми треперят. Без отскок. Без отскок.

— Пускай! — нарежда Севро.

Пускам ръката му и ръката на Виктра и тримата се блъсваме болезнено в стоманата. Боклуците около нас отскачат от метала и политат с въртене назад под странни ъгли. Севро и Виктра залепват благодарение на магнитите в ръкавиците си, но една отломка пред мен отхвърча от стоманата, удря ме в бедрото и променя траекторията ми — катурва ме настрани, ръцете ми махат като вятърна мелница и търсят за какво да се заловят, и това завърта тялото ми.

Удрям се в стената с краката напред и отскачам към Космоса с ругатни.

— Севро! — крещя.

— *Виктра! Хвани го.*

Една ръка ме грабва за ходилото, дръпва ме и спирам. Поглеждам надолу и виждам разкривен невидим силует да ме стиска за крака. Виктра. Тя внимателно дръпва безтегловното ми тяло обратно

към стената, та да се прилепя с магнитите си. Пред очите ми препускат петна. Градът е навсякъде около нас, ужасен в безмълвието си, с цветовете си, с нечовешкия си метален пейзаж. Прилича повече на дъвен извънземен артефакт, отколкото на място за хора.

— *По-бавно* — изпращява гласът на Виктра в шлема ми. — *Дароу. Дишането ти е учестено. Дишай с мен. Вдишване. Издишване. Вдишване...*

Принуждавам дробовете си да дишат в синхрон с нея. Скоро петната избледняват. Отварям очи — лицето ми е на има-няма педя от стоманата.

— *Да не си се насрал в скафандъра, що ли?* — пита Севро.

— *Добре съм си — отвърщам. — Само малко съм хванал ръжда.*

— *Уф. Убеден съм, че тоя лаф го каза нарочно.*

Рагнар и останалите Виещи кацат на стената на трийсет метра под нас. Чакълчето ми махва отдолу.

— *Имаме да изкачваме трийсет метра. Айде да катерим, Феички!*

Светлини сияят зад стъклата на кулите на Живака. Те се издигат в двойна спирала и са свързани помежду си с близо двеста етажа с офиси. Различавам вътре движещи се силуети зад компютърни терминали. Фокусирам оптиката и наблюдавам как търговците на борсата седят в офисите си, асистентите им сноват напред-назад, анализатори дават сигнали като бесни на холографски табла, които показват курсовете на акции и държат постоянна връзка с пазарите на Луната. Сребърни са до един. Напомнят ми на работливи пчелички.

— *Това ме кара да усещам липсата на момчетата* — казва Виктра. Нужно ми е малко време да разбера, че не говори за Сребърните. Последния път, когато с нея пробвахме тази тактика, с нас бяха Такт и Рок. Проникнахме във флагманския кораб на Карн от вакуума, докато той презареждаше на една астероидна база по време на онази война наужким в Академията. Пробихме му корпуса с цел да го отвлечем, за да елиминираме неговия екип. Но това се оказа клопка и аз едвам се измъкнах с помощта на приятелите ми и от тая маневра спечелих единствено счупена ръка.

Пет минути ни трябват, за да се изкатерим от мястото ни на кацане до върха на кулата, където тя преминава в огромен полумесец. Не се захващаме последователно с едната и с другата ръка, тъй че

катерене не е точният термин. Магнитите по ръкавиците ни имат променящ се положителен и отрицателен заряд и това ни позволява да се движим нагоре по стената на кулата, все едно дланите ни са с колелца. Най-мъчен при изкачването, или слизането, или както и да го наречеш при нулграв, е склонът на полумесеца най-горе на върха на кулата. Трябва да се прилепим към тясна метална подпора, стърчаща сред стъклен таван като стеблото на листо. Под коремите ни и отгатак стъклото се намира прочутият музей на Живака. А над нас, точно над върха на кулата на Живака, е Марс.

Моята планета изглежда по-грамадна и от Космоса. По-грамадна от всичко, което някога би могло да съществува. Свят, обитаван от милиарди души, свят на дизайнерски океани, планини и повече поливни акри суша, отколкото някога е имало на Земята. Над тази страна на света се стеле нощ. И никога не би могъл да узнаеш, че милиони километри тунели се вият из костите на планетата, че дори и когато повърхността ѝ сияе от светлините на Хилядата града на Марс, тупти невидим пулс и прилив се надига. Но сега тя изглежда мирна. Войната е нещо далечно и невъзможно. Питам се какво ли би казал в този миг един поет. Какво ли би прошепнал Рок във въздуха. Нещо за затишието пред буря. Или за биенето на сърцето в дълбините. Но после блясва мълния и тя ме стряска. Светлинен спазъм, засиял в бяло, а после рухва в дяволски неон, докато в мрака върху планетата израства гъба.

— Виждате ли това? — питам по комуникаторите и мигам, за да възстановя зрението си, което е като прогорено от далечния взрив. Комуникаторите ни пращят и бълват проклетия, а другите се обръщат да видят.

— *Да му се не види!* — мърмори Севро. — *Нова Тива?*

— *Не* — отвръща Чакълчето. — *По-далече на север е. Това е Авентинският полуостров. Значи сигурно е Киприон. По последни сведения Червеният легион се е придвижвал към града.*

После блясва нова мълния, ние седмината не мърдаме, свити на върха на сградата, и гледаме как втора ядрена бомба се взривява на един палец разстояние от първата.

— Кърваво проклетие! Наши ли са или техни? — питам. — Севро!

— *Отде да знам!* — тросва ми се Севро, изгубил търпение.

— *Не знаеш?* — възкликва Виктра.

Как може да не знае? Иде ми да крещя. Но схващам отговора, защото сега в ума ми изникват думите на Танцьора: „Севро не води тази война — каза ми той преди седмици след поредната провалила се мисия на Виещите. — Той е само човек, който налива масло в огъня.“ Може би не бях разбрал колко далече е стигнала тази война, доколко далеч се е прострял обсегът на хаоса.

Възможно ли е да съм грешал, като съм му се доверил толкова сляпо? Наблюдавам безизразната му маска. Кожата на бронята му попива цветовете на града наоколо и нищо не отразява. Бездна, поглъщаща светлината. Той бавно извърща очи от взрива и подновява катеренето. Вече напредва.

— *По холоновините го съобщиха — обажда се Чакълчето. — Бързо. Казаха, че Червеният легион е използвал ядрени бомби срещу силите на Златните край Киприон. Поне така се твърди.*

— *Лъжат, кърваво проклетие да ги стигне дано!* — сопва се Клоуна. — *Поредната измама.*

— *Отде Червеният легион ще се снабди с ядрено оръжие?* — пита Виктра. Хармъни би го използвала, ако имаше. Но аз се обзалагам, че е било точно обратното и Златните са използвали бомбите срещу Червения легион.

— *Това сега нас хич не ни засяга. Точка по въпроса — заявява Севро. — Дошли сме тук работа да вършим. Размърдайте си задниците.* — Вцепенени, ние се подчиняваме. Когато стигаме до полумесеца върху кулата, тренираната практика надделява. Вадя малка манерка с киселина от раницата на гърба на Виктра. Севро пуска във въздуха нанокамера, не по-голяма от нокътя ми, тя увисва над стъклото и сканира музея за признаци на живот. Няма такъв, което не е изненадващо в три часа. Той вади пулсГенератор и изчаква Чакълчето да приключи с работата си на дейтапада.

— *К'во става бе, Чакълче?* — пита той нетърпеливо.

— *Кодовете обработени. В системата съм — казва тя. — Само трябва да намеря точната зона. Ето я. Лазерната мрежа е... изключена. Инфрачервените камери са... замразени. Сензорите за сърдечен ритъм са... изключени. Честито на всички, вече официално сме призраци! Стига някой да не задейства ръчно аларма.*

Севро активира пулсГенератора и около нас разцъфва едва забележим купол в преливащи оттенъци. Той ни изолира от вакуума, така че да не разхерметизираме сградата. Ако го направим, бързо-бързо биха ни открили. Слагам в центъра на стъклото малка вендуза, а после отварям контейнера с киселината и напръсквам с пяната стъклото в квадрата с размери два на два метра около вендузата. Киселината клокочи, докато го разяжда и зейва отвор. Откъм сградата в нашето пулсПоле ни лъхва вятър, стъклото се пропуква и Виктра го сграбчва, за да не отхвърчи в Космоса.

— Първи е Рагса — нарежда Севро. Подът на музея е на сто метра под нас.

Рагнар прикрепва една лебедка за ръба на стъклото и закача бронята си за магнитната жица. Вади бръснача си, реактивира призрачното си Наметало и влиза през отвора. Обезпокоително е за сетивата да гледаш как почти невидимият му силует се понася стремглаво към пода в хватката на изкуствената гравитация на небесната кула, а аз все така се рея. Той прилича на демон, създаден от маранята над пустиня в летен ден.

— *Чисто е.*

След него се спуска и Севро.

— *Късмет!* — казва Виктра и ме побутва към отвора подире му. Политам напред, а после усещам как щом прекосявам границата на помещението, попадам в хватката на гравитацията. Плъзвам се надолу по жицата и набирам скорост. Внезапно отново се чувствам тежък, стомахът ми се свива и храната в него се разплисква. Трясвам се в земята и едва не си усуквам глезена, вадя пържачката си със заглушител и търся контакти. Останалите Виещи се приземяват след мен. Снишаваме се във величествената зала, прилепили гръб до гръб. Подът е от сив мрамор. Невъзможно е да се прецени дължината на залата, защото тя се извива нагоре в полумесец и се скрива от погледа. Получавам световъртеж от тази игра с гравитацията. Около нас се извисяват метални реликви. Стари ракети от Пионерската епоха на човечеството. Гербът на Компания Луна върху корпуса на сива сонда до Рагнар — определено изглежда досущ като родовия герб на Октавия ау Лун.

— *Значи ето какво било да си дебел* — изсумтява Севро след лек подскок при силната гравитация. — *Отврат!*

— *Живака е от Земята* — казва Виктра. — *Обича да засилва дори повече гравитацията, когато преговаря с някого, роден при слабо притегляне.*

Земната гравитация е три пъти по-силна от марсианската, с която съм свикнал, и осем пъти по-силна от тази на Йо или на Европа, обаче при възстановяването на тялото ми Мики дънесе симулаторите до двойно по-голяма гравитация от земната. Усещането да тежиш близо триста и седемдесет килограма е неприятно, обаче правиш страховити мускули.

Сваляме кислородните си резервоари и ги прибираме в двигателния пръстен на стара космическа совалка, на която е изрисувано знамето на предимперска Америка. И тъй, оставаме с малките си раници, скарабКожите, демонШлемовете и оръжията. Севро вади начертаните от Виктра приблизителни карти на вътрешността на кулата и пита Чакълчето дали вече е открила Живака.

— *Не мога. Странна работа. На горните два етажа камерите са изключени. Същото важи и за биометричните четци. Не мога да го уцеля точно, както планирахме.*

— *Изключени?* — питам.

— *Може да си прави чекиджийска оргия и да не иска Охраната му да го гледа* — изсумтява Севро и свива рамене. — *Тъй или иначе, той крие нещо, ето защо тръгваме натам.*

Превключвам на личния канал на Севро, та другите да не ни чуват.

— *Не може да се мотаме насам-натам и да го търсим. Ако ни изловят в коридорите и нямаме връзка...*

— *Няма да се мотаме!* — отрязва ме той, а после се обръща към Виещите. — *Мятайте наметалата, дами. Бръсначи и пържачки със заглушители. ПулсЮмруци — само ако стане много мръсно.* — Той трепва, надипля се и става прозрачен. — *Виещи, след мен!*

Шмугваме се подир Севро в лабиринт от сякаш излезли от друг свят коридори. Подове от черен мрамор. Стъклени стени. Десетметрови тавани от пулсПолета с изглед към аквариуми, където яркоцветни коралови рифове се протягат като гъбични пипала. Влечугоподобни русалки, дълги една стъпка, с хуманоидни лица, сива кожа и черепа с формата на корони плуват в аквариуми в

изпепеляващо синьо и яростно оранжево. Преливащи от омраза гарванови очички се впиват надолу в нас.

Стените са от променящо цвета си стъкло и пулсират в нежни, редуващи се багри. Сега — малиновочервен сърдечен пулс, а скоро след това — диплеци се завеси в кобалтово сребристо. Сякаш сме в сън. Из лабиринта има малки ниши. Миниатюрни художествени галерии излагат творчеството на съвременни точкови холографи и претенционизъм от два̀сет и първи век от новата ера вместо съдржания неокласически романтизъм, толкова на мода сред Безподобните белязани. Презареждаме батериите на призрачните си Наметала и се шмугваме в една галерия, където се спотайва лъщящо, лилаво металическо куче, все едно направено от балони^[1].

Виктра въздъхва.

— *Кръвогадост! Този човек има вкус на светски лъв от таблоидите.*

Рагнар посочва с глава кучето.

— **Това какво е?**

— *Изкуство* — отвръща Виктра. — *Така разправят.*

Снизходителният тон на Виктра ме заинтригува, както и сградата. Тя излъчва хитрина. Изкуството, стените, русалките, всичкото е ама баш каквото биха очаквали Безподобните белязани от един Сребърен новобогаташ. Живака трябва да познава интимно психологията на Златните, щом са го оставили да забогатее така. И затова се питам дали зад цялото това разточителство не се крие нещо далеч по-хитро? Маска, толкова очебийна и приемлива, че никой никога не би се замислил да погледне под нея? Живака, при цялата слава, която му се носи, никога не е бил наричан глупак. Затова може би този натруфен пейзаж-мечта не е за него, а за гостите му.

Което ме подтиква към мисълта, че тук нещо не е наред. Точно тогава стигаме до неосветен атриум с подове от неполиран варовик, набоден с розови жасминови дървета, и се промъкваме през него в клиновиден строй към двойната врата на живаковите покои. Деактивирали сме наметалата, за да виждаме по-добре. Бръсначите са втвърдени, извадени, сантиметри делят метала от варовика.

Това не е дом, а сцена. Създадена за манипулация. Злокобна в студената пресметливост, с която е построена. Не ми се нрави. Пак се включвам на севровата честота.

— Тука има нещо сбъркано. Къде е прислугата? А охраната?

— *Може да обича никой да не му се пречка...*

— Според мен е клопка.

— *Клопка? Сега мозъкът ти ли говори или усетът?*

— Усетът.

Той се умълчава за един дъх време, а аз се питам дали не разговаря с някой друг по другия канал. Може да говори с всички тях.

— *Ти какво предлагаш?*

— Да се изтеглим и да преценим ситуацията, за да видим...

— *Да се изтеглим?* — сопва се той. — *Доколкото знаем, те току-що пуснаха на нашите ядрени бомби. Имаме нужда от това. — Мъча се да вметна нещо, но той ме прегазва като парен валяк. — Мама му стара, тринайсет операции съм водил само за да получа инфо за тоя среброгъзия. Тръгнем ли си сега, шлакало си е мамата всичко. Ще разберат, че сме били тук. Тоя шанс няма да се повтори. Той е ключът, за да гепим Чакала. Трябва да ми се довериш, Жътварче. Вярваш ли ми?*

Преглъщам проклятието на върха на езика си и изключвам сигнала — не съм наясно на него ли ме е яд, на себе си ли, или защото зная, че Чакала е угасил искрата, заради която се чувствах различен. Всяко мое мнение е слабо и податливо пред другите. Защото дълбоко в душата ми, под заплашителната скарабКожа, под маската на демона аз зная, че се таи едно неопитно момченце, което плачеше, защото го беше страх само в тъмното.

Внезапно лилава светлина облива стаята, когато един луксозен кораб прелита покрай редицата от прозорци зад гърба ни. Припряно се строяваме от двете страни на вратата към покоите на Живака, готови да нахлуем. Следя през черните ми лещи как корабът се рее в пространството. На една от палубите му пулсират светлини и няколкостотин Феички танцуват на лунна музика, кълчат се в такта на някакъв етруски клубен бийт, последен писък на модата на далечната Луна, сякаш на планетата под този спътник не се води война. Сякаш не сме понечили да разбием начина им на живот. Пият шампанско от Земята, облечени в дрехи, ушити на Венера, в кораби, зареждани с гориво от Марс. И ще се смеят, ще консумират, ще чукат и няма да отговарят за никакви последици. Гъмжило от малки ненаситници. Усецам как в мен се разгаря праведният гняв на Севро.

Страданието за тях не е истинско. Войната не е истинска. Тя е само петбуквена дума за други хора, които виждат по дигиталните новини. Само поток от притеснителни изображения, който те прескачат. Цялата тази работа с въоръжението, корабите и йерархиите те изобщо не я забелязват, всичко се прави, за да се заслонят тези тъпащи от истинските мъки на това да си човек. Но скоро ще разберат.

И на смъртно легло ще си припомнят тази вечер. С кого са били. С какво са се занимавали, когато онази петбуквена дума ги е сграбчила и повече не ги е пустила. Този круиз за удоволствие, този отворителен упадък е последното издихание на Златния век.

И колко жалко издихание!

— Вярвам ти, разбира се — отвръщам и стискам още по-здраво бръснача си. Рагнар ни наблюдава, макар и да не чува нашия канал. Виктра чака да нахълта през вратата.

Светлината помръква и те изчезват сред градския пейзаж. С учудване осъзнавам, че знанието какво предстои не ми носи задоволство. Нито пък ми е радостно да мисля как всички светлини във всички градове по цялата империя гаснат, как всички кораби забавят ход и блясъкът на всички Златни помръква, докато зданията им ръждясват и се срутват. Де да можех да чуя мнението на Мустанга за този план. Преди ми беше мъчно за устните й, за уханието й, но сега ми липсва спокойствието, което ми вдъхва знанието, че нейните мисли съвпадат с моите. Докато бях с нея, не се чувствах тъй самотен. Тя вероятно щеше да ни скастри, че се съсредоточаваме върху света, който рушим, а не върху този, който изграждаме.

Защо сега се чувствам така? Заобиколен съм от приятели и нападаме Златните, както винаги ми се е искало. И все пак нещо ме гложди в подсъзнанието. Сякаш очи ме следят. Каквото и да разправя Северо, тука нещо не е както трябва. Не само в тази сграда, а и с плана му. Така ли щях да го извърша аз? Как би го свършил Фичнър? Ако успеем, какво ще доведем, след като прахолякът се уталожил и потокът от хелий секне? Средновековие? Северо е сила сам по себе си. Гневът му може планини да мести.

И аз някога бях такъв. И вижте докъде се докарах.

— *Избийте охраната му. Зашеметете Розовите. Удряй, геввай и бягай!* — нарежда Северо на своите Виещи. Ръката ми стисва

бръснача. Той дава знак и Рагнар и Виктра хлътват през вратата. Останалите ги следваме в тъмното.

[1] Очевидно едно от „кучетата балони“ на Джеф Кунс, реално съществуваща серия от скулптури в няколко цвята от 1994–2000 г. — Б.пр. ↑

16. ЛЮБОВНИКЪТ

Лампите не светят. Тихо е като в гробница. Антрето е празно. Електриковозелена медуза плува в аквариума на масата и хвърля странни сенки. Стигаме до стаята и разбиваме украсените със златен филигран врати. Аз завардвам вратата с Чакълчето — подпрян на едно коляно, прегърнал релсовата пушка със заглушител в ръце и с бръснач, прибран в ножницата на ръката ми. Зад нас един мъж спи в легло с балдахин. Рагнар го сграбчва за крака и го дръпва. Гол, той се просва на пода. Събужда се във въздуха и писка в ръката на Рагнар.

— *Не е той, мамицата му* — обажда се Виктра зад мен. Поглеждам назад. Рагнар е коленичил над Розовия и го затулва от погледа ми.

Севро трясва по подпората на балдахина и я строшава наполовина.

— *Три през нощта е! Къде е той, по дяволите?*

— *На Луната е четири следобед, пазарно време* — казва Виктра.
— *Може пък да е в офиса си? Питай роба.*

— *Къде е господарят ти?* — маската изкривява гласа на Севро така, че дрънчи като стоманен кабел, пернат с железен прът. Държа под око всекидневната, докато хленченето на Розовия не ме кара да погледна назад. Севро е забил коляно в слабините на мъжа.

— *Хубавка пижамка, малкият. Да ти я покажа ли в червено?*

Студенината в гласа му ме кара да потрепна. Твърде добре познавам този тон. Слушах го от Чакала, докато ме изтезаваше в Атика.

— *Къде е господарят ти?* — Севро завърта коляно. Розовият вие от болка, ала пак отказва да отговори. Виещите наблюдават безмълвно изтезанието — прегърбени и безлики петна в тъмната стая. Спор няма. Няма повдигнат морален въпрос, не и след заложените бомби. Ала аз знам, че са го правили и преди. Чувствам се омърсен от това прозрение, докато слушам риданията на проснатия на пода Розов. Това

е повече война, отколкото тропетите и звездолетите. Тихите и незапомнени мигове на жестокост.

— Не знам — казва той. — Не знам!

Гласът. Спомням си този глас от моето минало. Онемял от изненада, се втурвам от моя пост на вратата към Севро и го дръпвам от Розовия. Защото познавам този мъж и нежните му черти. Дългият му костелив нос, очи от розов кварц и кожа с цвят на тъмен мед. Той е не по-малко отговорен за моето създаване от Мики. Това е Матео. Прекрасен и крехък, той сега пъшка на пода със счупена ръка. От устата му тече кръв и той стиска чатала си там, където Севро го удари.

— *Ти да не си се повредил, бе?* — изръмжава ми Севро.

— Познавам го! — отвърщам.

— *К'во?!*

Възползвайки се, че ми отвлякоха вниманието и без да вижда нищо друго, освен черните демонски лица върху шлемовете ни, Матео се мята към един дейтапад на нощното шкафче. Севро е по-бърз. Плът се удря в плът, най-плътната и здрава кост у човешкия вид се сблъсква с най-крехката. Юмрукът на Севро строшава крехката челюст на Матео. Той се задавя и рухва на пода, разтърсван от конвулсии, подбелва очи. Гледам замаян, насилието ми изглежда нереално и същевременно толкова хладно, лесно и примитивно. Просто мускули и кости в недопустими движения. Усещам как посягам към Матео, падам върху треперещото му тяло и бутвам Севро назад.

— Не го пипай! — От удара Матео е изпаднал в несвяст — толкова по-добре. Не мога да кажа дали гръбнакът му е увреден, или е получил мозъчна травма. Докосвам нежните къдрици на потъмнялата му коса. Тя има синкав блясък. Ръцете му са вкопчени здраво една в друга, като на дете, на безименния му пръст е надяната тънка сребърна халка. Къде е бил той толкова време? Защо се намира тук?

— Познавам го — прошепвам.

Рагнар се е привел закрилнически до него, макар и тук да не можем да направим нищо за Матео. Клоуна подхвърля дейтапада на Севро.

— *Паникбутонът.*

— *Как така го познаваш?* — пита Севро.

— Той е Син на Арес — отвърщам, замаян. — Или поне беше. Той беше един от учителите ми преди Института. Преподаваше ми

културата на Ауреатите.

— *Кръвогадост!* — измърморва Шибаната мутра.

Виктра побутва с крак китката му там, където цветчета украсяват розовите му Сигли.

— *Той е Роза от Градината. Като Теодора.* — Тя поглежда Рагнар. — *Струва колкото тебе, Петнист.*

— *Сигурен ли си, че е същият човек?* — пита ме Севро.

— Кърваво проклятие, много ясно, че съм сигурен! Името му е Матео.

— *Тогава защо е тук?* — пита Рагнар.

— *Не ми прилича на пленник — заключаваш Виктра. — Пижамата му е скъпа. Сигурно е любовник. Живака не е прочут с целомъдрието си, в края на краищата.*

— *Трябва да ни е изменил!* — заявява сърдито Севро.

— Или пък е изпълнявал мисия, възложена му от баща ти — казвам.

— *Тогава защо не се е свързал с нас? Изменник е! Значи Живака е проникнал сред Синовеите.* — Севро се врътва и поглежда вратата. — *Да му се не види. Той би могъл да знае за Тинос. Би могъл да знае и за този набег, кърваво проклятие!*

Мислите ми препускат. Арес ли е пратил тук Матео? Или Матео е напуснал потъващия кораб? Може би тъкмо Матео им е разказал за мен... Тази мисъл ме прорязва като с нож. Познанството ни не беше дълго, но се привързах към него. Той бе мил човек, а такива са останали малцина. И вижте сега какво му причинихме.

— *Трябва да се пръждосваме от тук* — обажда се Клоуна.

— *Не и без Живака* — възразява Севро.

— Не знаем къде е Живака — казвам. — Тук има и още нещо. Трябва да изчакаме Матео да се свести. На някого да му се намира доза стим?

— *Цяла доза ще го убие* — отвръща Виктра. — *Кръвообращението на Розовите не може да понесе военна друсалка.*

— *Няма време за приказки!* — крясва Севро. — *Не можем да рискуваме да ни сгащат тук. Действаме, и то веднага.* — Понечвам да кажа нещо, но той поглежда Клоуна, който рови нещо в дейтапада на Матео, и продължава да дудне: — *Клоуне, ти к'во набара?*

— *Набарах поръчка за храна в кухненската подсекция на вътрешния сървър. Като че някой е поръчал камари овнешко, сандвичи с конфитюр и кафе за стая С19.*

— *Жътварю, на теб как ти се струва?* — пита Рагнар.

— *Може да е клопка — отговарям. — Трябва да нагодим...*

Виктра ме прекъсва с презрителен смях.

— *Дори и да е клопка, погледнете само кого ще гевваме. Ще ги прегазим тия лайна.*

— *Кърваво проклятие, Юлии, права си!* — Севро тръгва към вратата. — *Шибана мутро! Хващай Розовия и го скатай. Озъбете се! Рагнар, Виктра — най-отпред! Ще се лее кръв!*

Един етаж по-надолу засичаме първия охранителен отряд. Половин дузина мелези са се наредили пред голяма стъклена врата, по която бягат вълнички като по езерце. Вместо във военни брони са облечени в черни костюми. Импланти във формата на сребърни пети се издуват над кожата зад лявото ухо. И още охрана патрулира на този етаж, но прислуга няма. Неколцина Сиви в подобни костюми вкараха количка за кафе в стаята няколко минути по-рано. Странно, че не използват Розови или Кафяви да им носят кафето. Охраната е строга. Затова който и да е онзи в офиса на Живака, той трябва да е важна личност. Или поне страшен параноик.

— *Действаме чевръсто* — казва Севро, докато наднича иззад ъгъла в коридора, където изчакваме на трийсет метра от групата Сиви. — *Неутрализирайте тия тъпоглавци, а после нахлуйте бързешката.*

— *Не знаем кой е вътре* — напомня му Клоуна.

— *А начинът да разберем е само един!* — тросва се Севро. — *Марш!*

Рагнар и Виктра първи заобикалят ъгъла, призрачните Наметала изкривяват светлинните лъчи. Останалите хукваме след тях стремглаво. Един от Сивите присвива очи и се визира надолу по коридора към нас. Имплантираната в ирисите му инфрачервена оптика се задейства, пулсира в червено и засича топлината, излъчвана от батериите ни.

— *Призрачни Наметала!* — изкрещява той и шест чифта опитни ръце посягат плавно към пържачките. Късно, твърде късно. Рагнар и Виктра разкъсват редицата им. Рагнар замахва с бръснача, отсича ръката на един и прерязва югуларната вена на друг. Кръв опръсква

стъклените стени. Виктра стреля с пържачката си със заглушител. Куршуми, изстреляни с магнитен катапулт, се забиват в две глави. Приплъзвам се напред между падащите тела и забивам бръснач в ребрата на един мъж. Усещам как сърцето му спира. Превръщам острието в камшик, за да го извадя, и то пак се втвърдява в моя Секач още преди мъжът да се е строполил.

Сивите не са успели да стрелят дори и веднъж. Но единият е натиснал бутон на дейтапада си и плътният пулсиращ звук на алармата в кулата еква по коридора. Стените пулсират в червено — сигнал за произшествие. Севро посича последния мъж.

— *В стаята! Бързо!* — кресва той.

Нещо не е както трябва. Усещам го, но Виктра и Севро напират да действат и Рагнар изритва вратата. Вечен роб на импулса, аз скачам вътре след него.

Залата за съвещания на Живака не е толкова крещящо обзаведена като стаите горе. Таванът е висок десет метра. Стените му са от дигитално стъкло, по което нежно се вие сребърен дим. Два реда мраморни колони обграждат от двете страни гигантска съвещателна маса от оникс, от чийто център се издига изсъхнало бяло дърво. В далечния край на стаята огромен панорамен прозорец гледа към индустриалната зона на Мравуняка. Регул аг Слънце, приветстван от Меркурий до Плутон като Живака, най-богатият човек под слънцето, е застанал пред прозореца, стиснал чаша червено вино в месестата си ръка.

Той е плешив, с чело, набръчкано като дъска за пране. Устни на боксьор. Прегърбени маймунски рамене и ръце, завършващи с пръсти на касапин, които се подават от ръкавите на венерианска тюркоазена роба с висока яка, избродирана с ябълкови дървета. Малка козя брадичка и мустаци подчертават лицето му в напразен опит да му придадат форма, макар че, доколкото изглежда, кажи-речи не си е имал работа с Ваятели. Бос е. Но вниманието настоятелно привличат трите му очи. Двете са с тежки клепащи, Сребърни на цвят. Третото е Златно, имплантирано в семпъл сребърен пръстен, който мъжът носи на дебелия среден пръст на десницата си.

Прекъснали сме съвещанието му.

Близо трийсет Медни и Сребърни са препълнили стаята. Наредени са в две групи, седнали едни срещу други на грамадната

ониксова маса, отрупана с кафени чаши, гарафи за вино и дейтапади. Син холодокумент се рее във въздуха между двете групировки, явно обект на вниманието им, преди да разбием вратата. Сега те се дръпват от масата — повечето са толкова зашеметени, че не усещат страх и дори не ни виждат, когато Виещите се втурват в стаята, обвити в призрачни Наметала. Но на масата не седят само Медни и Сребърни.

— *Мамицата му!* — изломотва Виктра.

Сред другите Цветове се издигат шестима Златни Рицари в пълна пулБроня. И аз ги познавам, всички. Отляво — тъмнолик възрастен мъж в чисто черната броня на Рицаря на смъртта, от двете му страни са кръглоликата Мойра — Фурията, сестра на Айя, и добрият стар Касий ау Белона. Вдясно са Кавакс ау Телеман, Даксо ау Телеман и момичето, което ме заряза на колене в старите минни тунели на Марс преди близо година.

Мустанга.

17.

ИЗБИВАНЕ НА ЗЛАТНИ

— Не стреляйте! — изкрещявам и бутвам надолу оръжието на Виктра, но Севро лае заповеди и тя отново се прицелва. Подреждаме се в неравна редица, прицелили в Златните пулсЮмруци и пържачки. Въздържаме се от стрелба, защото Живака ни трябва жив, а и знам, Севро е не по-малко стъписан от мен, че вижда тук Мустанга, Касий и Телеманите.

— *Лягайте на земята, или ще ви бастисаме!* — крясва Севро с нечовешки глас, усилен от демонШлема му. Виещите също се включват и хор от харпии оглася въздуха със заповеди. Кръвта ми замръзва във вените. Покрай ревовете пулсира аларма. Не знам какво да правя и прицелвам пулсЮмрука си в най-опасния Златен в стаята, Касий — ясно ми е какво трябва да се върти в главата на Севро, щом вижда убиеца на баща си от плът и кръв. Шлемът ми се синхронизира с оръжието, за да освети слабите места в бронята му, но очите ми жадно изпиват Мустанга, докато тя оставя чашата с кафе, грациозна както винаги, и се дръпва от масата, а пулсЮмрукът, вграден в лявата ръкавица на бронята ѝ, бавно се разтваря като цвят.

Разумът и сърцето ми са във война. Какво, по дяволите, прави тя тук? Тя трябва да е в Периферията. Също като нея, и останалите Златни не ни слушат. Скрити зад шлемовете, те не знаят кои сме. Днес никой не носи мантия. Дръпват се назад с бдителни очи и преценяват ситуацията. Бръсначът на Касий се плъзва по десницата му. Кавакс се надига бавно от стола заедно с Даксо. Живака трескаво ръкомаха.

— Спрете! — крясва той, но гласът му почти не се чува сред хаоса. — Не стреляйте! Това е дипломатическо съвещание! Удостоверете самоличността си! — Разбирам, че сме нахлули посред някакви преговори. Войските на Мустанга се предават? Сключва се съюз? Бие на очи отсъствието на Чакала. Дали Живака го предава? Тъй трябва да е! Както и Суверенът. Затова тук е толкова пусто. Прислуга няма, минимална охрана. Живака е искал на това съвещание,

провеждано под носа на съюзника му, да присъстват само негови доверени хора.

Стомахът ме свива, щом разбирам, че останалите в стаята сигурно ни мислят за изпратени от Чакала. Значи вероятно си мислят, че сме дошли тук да ги избием и краят може да е само един.

— *Лягайте на пода, кърваво проклетие да ви стигне дано!* — изревава Виктра.

— *Какво да правим?* — пита Чакълчето по комуникатора. — *Жътварю?*

— *Заплювам си Белона!* — заявява Севро.

— *Ползвайте зашеметители* — казвам. — *Това е Мустанга...*

— *Срещу тая броня те никаква няма да я свършат* — намесва се Севро. — *Ако вдигнат оръжие, изтрепете ги тия чворове. Пълни пулсЗаряди. Няма да подлагам на риск никого от семейството ни.*

— Севро, чуй ме! Трябва да поговорим с... — Думите ми секват, защото чрез централното управление, вградено в шлема му, той заглушава сигнала от моя комуникатор. Аз ги чувам, но те не ме чуват. Ругая го без полза.

— *Белона, не мърдай!* — крясва Клоуна. — *Стой, казах!*

Срещу Мустанга Касий тихомълком се носи между Сребърните и ги използва за прикритие, за да затвори пролуката между нас. Само на десет метра от нас е и се приближава. Усещам как Виктра се напруга до мен и жадува да я пуснат да се развихри срещу един от мъжете, когото обвинява за смъртта на майка си, но между нас и Златните има цивилни, а Живака е трофей, чиято загуба не можем да си позволим.

Преценявам на око закръглените бузи на Сребърните и Медните. Тук няма нито една изтормозена душа. Нито един корем тук не е стържел от глад. Тези тук са колаборационисти. Ако му дадат ръждив нож и няколко часа за убиване, Севро би ги скалпирал един по един.

— **Жътварю...** — вика ме тихо Рагнар и ме поглежда за указания.

— *Пусни бръснача!* — крясва Виктра на Касий. Той мълчи. Приижда с увереността на ледник. Мойра и Рицарят на смъртта го следват. Шлемът на Кавакс се плъзва надолу и покрива главата му. Лицето на Мустанга вече е покрито. ПулсЮмрукът ѝ е задействан, насочен към земята.

Достатъчно добре познавам смъртта, че да я усетя как задържа дъх.

Включвам външните си високоговорители.

— Кавакс, Мустанг, спрете! Аз съм! Аз съм...

— *Не мърдай, лайно такова!* — изръмжава Виктра. Касий се усмихва любезно и се хвърля напред. Вляво от мен Рагнар прави някакво странно усукано движение, един от двата му бръснача изхвърча във въздуха и пронизва Рицаря на смъртта в челото. Сребърните зяпват срещу прочутия Рицар Олимпиец, а той се олюлява и се свлича на земята.

— КАВАКС АУ ТЕЛЕМАН! — изревава Кавакс и се втурва напред с Даксо. Мустанга се мята встрани. Мойра атакува и вдига пулсЮмрука си.

— *Изтрепете ги!* — командва Севро с подигравателна усмивка.

Залата изригва. Въздухът е разкъсан на парцали от свръхнагрети частици, щом Виещите откриват огън от упор в препълненото помещение. Мраморът се разсипва на прах. Столовете се стапят и се превръщат в изкорубени метални буци по пода. Плът и кости се взривяват и изпълват въздуха с червена мъгла, щом Сребърните и Медните попаднат в кръстосания огън. Севро не уцелва Касий, който се шмугва зад една колона. Кавакс е прострелян десетина пъти, но не се поколебава дори и когато щитовете му прегряват. Тъкмо се готви да се вреже в Севро и Виктра с бръснача си, и Рагнар напада отстрани и така здраво халосва по-дребния мъж с рамо, че Кавакс се издига във въздуха. Даксо напада Рагнар отзад и тримата великани се стоварват настрана, като пътьом смачкват двама лазеци по пода Медни, двойно по-малки от тях. Медните пицят на пода с потрошени крака.

Зад Кавакс Мустанга поема два куршума в гърдите си, но пулсЩитът ѝ издържа. Тя се препъва, стреля в отговор по нас и уцелва Чакълчето в бедрото. Чакълчето изхвърча назад и се блъсва в стената, изстрелът е счупил крака ѝ. Тя изпищява и го стиска. Клоуна и Виктра я прикриват, стрелят по Мустанга и замъкват Чакълчето зад една колона. Шибаната мутра и още четирима Виещи, завардили вратата и пазеци Матео навън, сега стрелят в стаята от коридора.

Люшвам се настрана, загубен сред хаоса, и мраморът под краката ми се пръсва. Сребърните се набутват под масата. Други скачат от столовете и препускат към въображаемата безопасност на колоните

в двата края на залата. Сврџзвукот пулсОгѣн раздира въздуха помежду им, над главите им, раздира и тях. Огѣва колоните. Живака се втурва между двама Медни и ги използва като човешки щитове, шрапнели се забиват в тях и всички те се строполяват долу — бѣркотия от крѣв и крайници.

Мойра, Фурията, се втурва към Севро, за да наниже приятеля ми в грѣб на брѣснача си, докато той се мѣчи да заобиколи биещия се с двамата Телемани Рагнар и да се докопа до Касий. Изстрелвам пулсЮмрука си от упор в хѣлбока ѣ точно преди тя да стигне до него. ПулсЩитѣт на бронята ѣ абсорбира пѣрвите няколко заряда и я увива в син пашкул. Тя залита настрана и ако не бях продѣлжил да стрелям, на сутринта щеше да се е отѣрвала само с една синина. Но средният ми прѣст здраво натиска спусѣка. Тя е инженер на гнета и един от най-блестящите умове сред Златните. И се опита да убие Севро. Лош ход.

Стрелям, докато щитѣт ѣ се огѣва навѣтре, докато тя се строполява на коляно и затреперва, и пици — молекулите на кожата и органите ѣ са подложени на сврѣхнагрѣване. Кипнала крѣв руква от очите и носа ѣ. Бронята и плѣтта се спояват, а аз усещам как яростта бушува в мен и ме прави безчувствен за страха, за разума, за състраданието. Ето това е Жѣтваря, който повали Касий. Който уби Карн. Когато Златните не могат да убият.

ПулсЮмрукѣт на Мойра стреля дивашки, докато сухожилията на прѣстите ѣ се свиват от температурата. Стреля в тавана на пѣлен автомат. Килва се настрана и облива стаята с поток от смѣрт. Двама Сребѣрни, тичащи да се прикрият, избухват. Стѣклото на илюминатора в далечния край на стаята, гледащ право към космическия град, опасно се пропуква. Виещите се хвѣрлят към прикритията, докато пулсЮмрукѣт се разтапя върху лявата рѣка на Мойра, а прегрѣтото дуло хлѣтва навѣтре с подло съскане. С това последно издихание на гнева от най-мѣдрата от трите Фурии на Суверена остава само овѣглена черупка.

Единственото ми желание е на нейно място да беше Ая.

Обрѣщам се и усещам как хладната рѣка на гнева ме води, жадна за още крѣв. Но всички оцелели са мои приятели. Или някога бяха. Яростта ме напуска също тѣй бѣрзо, както врѣхлетя, и потрѣпвам от празнотата в себе си. На мястото ѣ идва паника, докато гледам как приятелите ми се мѣчат да се избият помежду си. Стегнатите редици

са се разкъсали и е настанал високотехнологичен въргал. Крака се подхлъзват на стъклото. Плещи се блъскат в стената. Между колоните се водят битки с пулсЮмруци. Ръце и колене лаят по пода, пулсЮмруците вият, остриета дрънчат и кълцат.

И чак сега, чак сега с ужасяваща яснота разбирам, че има една обща нишка, която ги свързва. И това не е идея. Не е мечтата на жена ми. Не е доверието, нито съюзите, нито Цветът.

Тази нишка съм аз.

А без мен ще постъпват ето така. Без мен Севро е вършил ето това. Какво неминуемо прахосничество изглежда. Смъртта поражда смърт и тя поражда смърт.

Трябва да го спра.

В центъра на стаята Касий се препъва подир Виктра в изкорубените столове и счупените стъкла. Кръвта омазва пода под краката им. Повреденото ѝ призрачно Наметало пръска искри и тя просветва — ту призрак, ту сянка, като нерешителен демон. Касий отново посича бедрото ѝ, завърта се, когато Клоуна стреля по него и разрязва слепоочието му, а после се огъва назад, за да избегне изстрела на Чакълчето от земята в отсрещния край на стаята. Виктра се търкулва под масата, за да избяга от Касий и порязва глезените му. Той скача на масата и стреля с пулсЮмрука си в оникса, докато плотът хлътва в средата и я приклепва отдолу. Още педя и ще я убие, когато Севро го прострелва в гръб. Щитът на Касий поглъща удара, но го отпраща на няколко метра встрани.

Вдясно Рагнар, Даксо и Кавакс водят битката на титаните. Рагнар приковава ръката на Кавакс за стената с бръснача си, пуска оръжието, снишава се и изстрелва от упор пулсЮмрука си в Даксо. Щитът на Даксо попива удара, бръсначът му не уцелва Рагнар и откъртва парче от стената. Рагнар удря Даксо в ставите и тъкмо се готви да му пречупи врата, когато Кавакс, крещящ родовото си име, го промушва в рамото с бръснач. Втурвам се на помощ на моя Опетнен приятел, но усещам нечие присъствие вляво от мен.

Обръщам се тъкмо навреме и виждам как Мустанга лети във въздуха към мен, шлемът покрива лицето ѝ, а бръсначът ѝ се извива в дъга надолу, за да ме разполови. Вдигам своя незабавно и остриетата се удрят мощно едно в друго. Вибрации разтърсват ръката ми. Побавен съм, отколкото си спомням, инстинктите на мускулите ми са се

изгубили в мрака въпреки лабораторните манипулации на Мики и тренировъчните ми двубои с Виктра. А Мустанга е станала по-бърза.

Притиснат съм назад. Опитвам се да се увъртам около Мустанга, но тя борави с бръснача, сякаш цялата последна година е воювала. Мъча се да се изплъзна настрана, както ме е учил Лорн, но изход няма. Тя е умна и се възползва от отломките и от колоните, за да ме притисне. Обсаден съм, вкаран съм в клопка от лъщящия метал. Отбраната ми не поддава, но поотслабва по краищата, докато защитавам ядрото си.

Острието прорязва в лявото ми рамо рана с един пръст дълбочина. Жили като ухапване на пъклена пепелянка. Изругавам и тя отново съсича плътта ми. Иде ми да ѝ кресна да спре. Да изкрещя името си, да направя нещо, ако имах поне половин секунда да си поема дъх, но ми остава само да не спирам да движа ръце. Извивам се назад тъкмо навреме, когато тя разцепва плитко скарабКожата ми на врата. Следват три бързи замаха към сухожилията на дясната ми ръка и острието минава на косъм. Тя си изгражда ритъм. Гърбът ми докосва стената. Рязане. Рязане. Промушване. Огън раздира кожата ми. Ще умра тук. Викам за помощ по комуникатора, но каналът ми все още е заглушен от Севро.

Не беше това лъжица за нашата уста.

Пищя напразно, когато острието на Мустанга одрасква три от ребрата ми. Тя го завърта в ръка. Замахва с две ръце да ми отсече главата. Успявам да отбия бръснача в стената със своя и го приковавам над главата ми, та шлемът ѝ да е току до маската ми, и ѝ удрям една глава. Но нейният шлем е по-здрав от композитната дуропластмаса на моята маска. Тя отмята назад глава и я фрасва в моята, използвайки моята собствена тактика. Болка разцепва черепа ми и едва не припадам. Видения ту гаснат, ту препускат пред очите ми. Още се крепя. Усещам как част от маската ми се отчупва и се хлъзва по лицето ми. Носът ми пак е счупен. Пред очите ми изскачат тъмни петна. Остатъкът от маската се разпада и аз се вирам в шлема на Мустанга с формата на конска глава, от която гледат очите на смъртта, докато тя се готви да сложи край на живота ми.

Ръката ѝ с бръснача замахва назад да нанесе убийствения удар. И замръзва над главата ѝ. Тя гледа оголеното ми лице и трепери. Шлемът ѝ се плъзва и открива нейното. Подгизнали от пот кичури са

полепнали по челото ѝ и потъмняват златния му блясък. Погледът под тях е див. Да можех да кажа, че виждам в очите ѝ любов и радост — но тях ги няма там. Ако виждам нещо, то е страх, може би ужас, лицето ѝ става смъртнобледо и тя залита назад, и маха, занемяла, със свободната си ръка.

— Дароу...

Тя поглежда през рамо и вижда, че в стаята все още вилнее сеч и нашият миг на затишие е прашинка сред бурята. Касий хлътва в един страничен изход и побягва, зарязал трупове на Рицаря на смъртта и Мойра. Преди да изчезне, погледите ни се срещат. Виктра се втурва да го преследва и Севро я вкарва обратно вътре. Останалите Виещи се обръщат към Мустанга. Правя крачка към нея и спирам, щом върхът на бръснача ѝ убожда ключицата ми.

— Видях те как умираш.

Тя тръгва заднишком към главния вход, ботушите ѝ се плъзгат по мрамора, стъкла от стените пращят под стъпките ѝ.

— Кавакс, Даксо! — извиква тя, една вена на шията ѝ се е издула от напрежение. — Назад!

Телеманите се мъчат да се отделят от Рагнар и се чудят кой ли е маскираният мъж, с когото се бият, и защо им тече кръв от толкова много места. Опитват се да се прегрупират пред Мустанга и двамата търчат към нея в припряно отстъпление, но щом ме подминават, за да я настигнат до вратата, разбирам, че не мога просто да я гледам как си тръгва. Затова изплющявам с бръснача и го увивам около шията на Кавакс. Той се задавя и се завърта насреща ми, но аз устоявам. Само с натискането на едно копче мога да прибера камшика и да му отрежа главата. Но нямам никакъв интерес да го убивам. Той пада чак когато Рагнар се мята върху крака му и забива коляно в гърдите му. Тръшва го на пода. Шибаната мутра и останалите се нахвърлят върху му и го приковават на земята.

— Не го убивайте! — крясвам. Шибаната мутра познаваше Пакс. Срещал се е с Телеманите, затова удържа бръснача си и крясва на новите Виещи да направят същото. Даксо се опитва да се притече на помощ на баща си, но с Рагнар му преграждаме пътя, а Севро и Виктра търчат към нас да се включат. Лъчистите му очи се взират объркано в лицето ми.

— Бягай, Виргиния! — изревава Кавакс от земята. — Бягай!

— Орион е жива, при мен е — казва Мустанга, докато оглежда окървавените Виещи зад гърба ми, устремили се към нея и Даксо. — Не го убивай, моля те! — А после поглежда печално Кавакс и избягва.

18. БЕЗДНА

— Какво искаше да каже тя, как така Орион е жива? — питам Кавакс. И той е в същия шок като мен и нервно оглежда облечените в черно Виещи, дебнеци из стаята. Не сме загубили нито един, обаче сме напълно изцедени. — Кавакс!

— Каквото каза! — отвърща той. — Точно каквото каза. „Пакс“ е невредим.

— Дароу! — провиква се Севро, щом се връща в стаята с Виктра. Те хукват след Касий през почернялата врата в далечния край на стаята, но се връщат с празни ръце и накуцвайки. — След мен!

Имам още въпроси към Кавакс, но Виктра е ранена. Изтичвам при нея. Тя се подпира на изпочупената маса от оникс, приведена над дълбока рана в бицепса си. Свалила е маската, лицето ѝ е потно и разкривено. Тя си инжектира болкоуспокояващи и кръвосгъстител, за да спре кръвотечението от раната. Виждам как костта белее сред шуртящата кръв.

— Виктра...

— Мамка му! — изсмива се тя мрачно. — Мъжкото ти гадже е бая по-бързо от едно време. В коридора едва не го спипах, но Айя май го е понаучила на туй-онуй от твоя Път на върбата.

— Така изглеждаше — отвърщам. — С теб примно ли е всичко?

— За мен не се притеснявай, миличък. — Тя ми намига, а Севро пак ме вика по име. Двамата с Клоуна са се навели над димящите останки от Мойра. Водачът на терористите е превъртял от целия сеч и мор около нас.

— Една от Фуриите — казва Клоуна. — Опечена.

— Добре си я пекнал, Жътварче — изрича провлачено Севро. — С хрупкави крайчета, а по средата — алангле. Точно както го обичам! Айя ще се вбеси...

— Ти ми отрязва канала — прекъсвам го ядно.

— Държеше се като зла гад и объркваше хората ми.

— Като зла гад? Какво те прихваща, по дяволите? Впрегнах си мозъка, вместо да стрелям по де що сваря. Проклятие, можехме да минем и без да изпотрепем половината зала!

Очите му са по-тъмни и по-жестоки от очите на приятеля, когото помня.

— Във война сме, малкият. Убива се — така стоят нещата. Недей тъгува, че ни бива да го вършим.

— Това беше Мустанга! — Правя крачка и заставам досами него. — Ами ако я бяхме убили? — Той свива рамене. Бодвам го с пръст в гърдите. — Ти знаеше ли, че тя ще е тук? Кажи ми истината!

— Не — отвърща бавно той. — Не знаех. А сега дай назад, малкият. — Той ме поглежда нагло, все едно не би имал нищо против да ми извърти един. Не помръдвам.

— Какво правеше тя тук?

— Отде да знам, по дяволите? — Той поглежда зад мен към Рагнар, който избутва Кавакс назад към Виещите, събрали се в средата на стаята. — Всички, готови да се изнасяме. Ще трябва да цепим през цяла армия, за да се измъкнем от тая лайняна кочина. Евакуационният пункт е десет етажа по-нагоре откъм черната страна.

— Къде ни е трофеят? — пита Виктра и оглежда сечта. Земята е осеяна с тела. Сребърни треперят от болка. Медни пълзят по пода и влачат счупените си крака.

— Сигурно е изпържен — казвам.

— Сигур' — съгласява се Клоуна и ми мята съболезнователен поглед, щом оставяме Севро и се заемаме да претърсим телата. — Пълна шлакания.

— Ти знаеше ли, че Мустанга ще е тук? — питам.

— Представа си нямах. Сериозно, шефе. — Той се оглежда към Севро. — Как така ти е рязнал канала?

— Стига сте плямпали, ами го намерете тоя Сребърен, кърваво проклятие да го стигне дано! — излайва Севро от центъра на стаята. — Някой да ходи да довлече Розовия от коридора.

Клоуна намира Живака в отсрещния край на стаята, най-далече от вратата към коридора, вдясно от грандиозния илюминатор с изглед надолу към Фобос. Лежи и не мърда, притиснат от откършила се от пода колона, паднала странично към стената. Чужда кръв е омазала тюркоазената му туника. От изранените му юмруци стърчат парченца

стъкло. Опипвам му пулса. Жив е. Значи мисията не е провал, да му се не види. Но е ранен в челото от шрапнел. Викам Рагнар и Виктра, двамата най-силни от групата, да ми помогнат да отместим колоната от него.

Рагнар вклинява под колоната бръснача, който запокити по главата на Рицаря на смъртта, използва един камък за опорна точка и тъкмо се готви да тласне нагоре, когато Виктра ни казва да почакаме.

— Вижте — казва ни тя.

Там, където върхът на колоната е опрял в стената, бледосиньо сияние струи по една линия, пълзяща от пода нагоре по стената, за да очертае в нея правоъгълник. Таен изход. Живака сигурно е тичал към него, когато се е стоварила колоната. Виктра долепя ухо до вратата и очите ѝ стават на цепки.

— ПулсФакли — казва тя. — Охо! — Смее се. — Телохранителите на Сребърния са отгатак. Сигурно ги е скрил там за всеки случай, ако вземе че стане напечено. Говорят на *тагна*. — Езикът на Обсидианите. И се опитват да изкъртят стената, за да влязат. Ако колоната не беше паднала и залостила вратата, щяхме да измрем.

Чист късмет ни е отгървал кожата. И тримата го знаем и това разпалва още повече яда ми към Севро и поуспокоява свирепостта в очите на Виктра. Внезапно тя прозира колко безразсъдно сме постъпили. Изобщо не трябваше да нахлуваме тук без чертежи на мястото. Севро постъпи, както бих постъпил аз преди година. И резултатът е същият. Тримата си мислим едно и също, щом поглеждаме към главния вход. Нямаме много време.

Рагнар и Виктра ми помагат да освободя Живака. Краката на безчувствения мъж се тътрят подире му счупени, докато Виктра го носи обратно към центъра на залата. Там Севро подготвя Клоуна и Чакълчето да се измъкнат навън заедно с нашите пленници, Матео и Кавакс, които ме гледат със зяпнали усти. Но Чакълчето краката не я държат. Всичките сме напълно скапани.

— Пленниците ни идват много — казвам. — Няма как да действаме бързо. А този път нямаме електромагнитен импулс. — Не че вършат някаква работа на космическа станция, когато от Космоса ни отделят само тънички прегради и устройства за рециклиране на въздуха.

— Значи ще оберем лойта. — Севро тръгва наперено към Кавакс, който седи ранен и вързан с ръце зад гърба, и насочва пулсЮмрука си към лицето му. — Нищо лично, грамадански.

И натиска спуська. Бутвам го настрана. Зарядът минава покрай главата на Кавакс и се забива в земята до свлеченото тяло на Матео, като едва не му отнася крака. Севро се врътва към мен и пулсЮмрукът му се прицелва в главата ми.

— Разкарай това от лицето ми — казвам аз право в дулото. То излъчва горещина и тя пари очите ми, така люти, че се налага да се извърна.

— Ти тоя за какъв го мислиш? — изръмжава Севро. — За твой приятел? Не, не ти е приятел.

— Трябва ни жив. Той е разменна монета. А Орион може и да е жива.

— Разменна монета? — изсумтява Севро. — Ами Мойра? Нея нямаше проблем да я изпържиш, но него го щадиш. — Севро впива очи в мен и сваля оръжието. Устните му оголват скапаните му зъби. — Аха, заради Мустанга е. Много ясно.

— Той е бащата на Пакс — казвам.

— А Пакс е мъртъв. Защо? Защото оставяш враговете си да живеят. Тука не ти е Институтът, малкият. Тука е война. — Той забива пръст в лицето ми. — А войната, кърваво проклятие, е нещо съвсем просто. Убий врага, когато можеш, както можеш и възможно най-бързо. Иначе ще убият теб и твоите хора.

Севро се извъръща от мен — разбира, че останалите ни наблюдават с нарастващ трепет.

— За това грешиш — казвам.

— *Не можем* да ги помъкнем с нас.

— Коридорите гъмжат, шефе — обявява Шибаната мутра на връщане от главния коридор. — Повече от стотина души охрана. Мамата си шлака.

— Можем да си пробием път през тях, ако сме без багаж — казва Севро.

— През сто души? — възкликва Клоуна. — Шефе...

— Проверете си батериите. — Севро впива очи в пулсЮмрука си.

Не. Няма да позволя недалновидността на Севро да ни съсипе.

— Я го шлакай това — казвам. — Чакълче, свържи се с Холидей и й кажи, че евакуацията се прецака. Дай й координатите ни. Тя трябва да паркира на един километър зад стъклото с гъза към нас. — Чакълчето не посяга за дейтапада си. Поглежда Севро, разкъсана между нас, и не знае на кого да се подчини. — Върнах се — казвам. — А сега действай.

— **Действай, Чакълче** — подканя я Рагнар.

Виктра кимва леко. Чакълчето поглежда кисело Севро.

— Извинявай, Севро.

Тя ми кимва и отваря комуникатора си, за да се свърже с Холидей. Останалите Виещи ме гледат внимателно и ми е болно, като зная, че съм ги принудил така да избират.

— Клоуне, вземай дейтапада на Мойра, ако не се е изпържил, и намери данните в конзолата, ако можеш. Искам да знам що за договор са обсъждали — бързо нареждам аз. — Шибана мутро, вземай Поспаливеца и вардете коридора. Рагнар, Кавакс е твой. Опита ли се да бяга, отсеци му краката. Виктра, да ти е останал рапел? — Тя проверява пояса си и кимва. — Почвай да ни овързваш. Всички — в центъра на залата! Трябва да е стегнато. — Обръщам се към Севро. — Зареди вратата, че идват гости.

Той не казва нищо. Това в очите му не е гняв. Това са тайните семенца на съмнението в себе си и страха, които разцъфват, омразата се процежда в погледа му. Познавам този поглед. Толкова пъти съм го усещал в собствените си очи, че брой нямат. Изтръгвам му единственото, което някога му е било скъпо. Неговите Виещи. След всичко, сторено от него, ги карам да изберат мен пред него, когато той не вярва, че съм готов. Това е присъда над ръководството му, потвърждение на огромните съмнения, които зная, че сигурно изпитва подир кончината на баща си.

Не биваше да се случва така. Казах, че ще се подчинявам и не се подчиних. Признавам го. Но сега не е време за нежности. Опитах да му обясня с думи, опитах чрез дружбата ни да му наля разум в главата, но откакто съм се върнал, го виждам как откликва на всичко единствено с принуда и насилие. И затова сега ще говоря на неговия език, кърваво проклетие! Правя крачка напред.

— Освен ако не ти се мре тук, стягай се и се размърдай.

Сбръчканото му лице се вкаменява, докато гледа как неговите Виещи търчат да изпълняват повелите ми.

— Ако заради тебе ги убият, никога няма да ти го простя.

— Значи ставаме двама. А сега действай.

Той се обръща и хуква към вратата да заложи остатъка от експлозивни в пояса си. Аз все така оглеждам разрушената стая и най-сетне забелязвам организация сред хаоса, докато приятелите ми действат заедно. Всички вече са се досетили за моя план. И знаят колко маниашки е. Но увереността, с която действат, ми вдъхва живот. Те ми се довериха така, както Севро не смееше. И все пак излових Рагнар да поглежда през илюминатора вече за трети път. Всичките ни скафандри не са в ред. Никой от нас няма да издържи на налягането във вакуума. Аз дори нямам маска. Дали ще оживеем, или ще умрем, зависи от Холидей. Ще ми се да имаше начин да контролирам променливите величини, но ако престоят в мрака ме е научил на нещо, то е, че светът е по-голям от обсега, над който имам власт. Трябва да се доверяваш на другите.

— Всички, пускай заглушителите — нареждам и откопчавам моя от пояса. Не ми се иска камерите навън да забележат нечие оголено лице.

— Холидей е на позиция — обажда се Чакълчето. Поглеждам през прозореца и виждам, че корабът е увиснал на един километър от стъклото. От това разстояние е не по-голям от върха на писалка.

— Щом дам знак, стреляме в центъра на илюминатора — казвам на приятелите си и се мъча да не допусна страха да се процеди в гласа ми. — Шибана мутро! Поспаливецо! Връщайте се тук. Сложете маските си на пленниците в безсъзнание.

— Кръвогадост! — мърмори Виктра. — Надявах се да имаш по-добър план.

— Ако се опитате да си задържите дъха, дробовете ви ще гръмнат. Затова издишайте веднага щом стъклото се пръсне. Оставете се да излетите навън. Сладки сънища, и се молете Холидей да е също тъй чевръста с управлението, колкото и Клоуна в спалнята.

Всички се смеят и се скупчват един до друг, та да може Виктра да прокара рапела си през поясите ни с муниции — вързани сме един за друг като чепка грозде. Севро приключва с експлозивите на вратата, Поспаливеца и Шибаната мутра идват при нас и му махат да побърза.

— *Внимание!* — прокънтява глас от скритите високоговорители, когато Виктра се навежда към мен да ме върже за Рагнар. — *Говори Алекс ти Ямато, началник на охраната на „Индустрия Слънце“.* *Обкръжени сте. Хвърлете оръжието. Освободете заложниците. Или ще бъдем принудени да открием огън по вас. Имате пет секунди да се подчините.*

В стаята няма други освен нас. Главният вход е затворен. Севро е заложил експлозивите и тича към нас.

— Севро, бързешката! — провиквам се. Не е и преполовил пътя до нас, когато се плъосва на земята като празна консерва, смачкана от ботуш. Същата сила запраща и мен на пода. Коленете ми поддават. Костите, белият дроб, гърлото — всичко е смачкано от грамадно притегляне. Образите се мержелеят пред очите ми. Кръвта ми бавно пъпли към главата. Опитвам се да повдигна ръка. Тежи повече от сто и четирийсет килограма. Охраната е усилила изкуствената гравитация в залата и само Рагнар не се е тръшна по корем. Паднал е на коляно с прегърбени рамене и се напърга, същински Атлас, който крепи света.

— Какво става, по дяволите... — процежда Виктра на пода и гледа над мен към вратата. Тя се отваря и през нея не влиза нито Сив, нито Обсидианов или Златен, а великанско черно яйце колкото дребен човек, което се търкаля настрана. То е гладко и лъскаво, с малки бели цифрички отстрани. Робот. Незаконен, също като електромагнитните импулси и ядрените бойни глави. Големият страх на Август. Сякаш протягайки се от петролен разлив, металът в двата края на яйцето се видоизменя и открива малко оръдие, което се прицелва в Севро. Опитвам се да се надигна. Да насоча моя пулсЮмрук. Но гравитацията е твърде силна. Дори не мога да си вдигна ръката. Виктра, при цялата си сила, също не може. Севро сумти на пода и пълзи по-надалече от машината.

— Илюминаторът! — изпъшквам. — Рагнар. Стреляй в илюминатора.

ПулсЮмрукът е до тялото му. Той се напърга и започва да го повдига въпреки мощната гравитация. Ръката му трепери. В гърлото му клокочи онази призрачна бойна песен, тътнеща като далечна лавина. Звукът се надига — рев от друг свят, докато цялото му тяло се тресе от усилия, ръката му се прицелва и една мъничка звезда се

ражда в дланта му, щом пулсЮмрукът събира треперещия си разтопен заряд.

Приятелят ми се разтърсва целият и пръстите му отпускат спусъка. Ръката му се извива назад. ПулсОгънят се втурва напред и се удря в центъра на стъклото. Многобройните звезди се разлюляват, щом прозорецът се издува навън и по него се стрелват пукнатини.

— *Кадир нйяр лага...* — изревава Рагнар.

И стъклото се пръсва. Космосът всмуква въздуха от стаята. Всичко се люшва. Една Медна се плъзва край нас с писък и замлъква, щом изхвърча във вакуума. Други, спотайвали се по време на свадата ни, се вкопчват в счупената маса в центъра на стаята. Увиват се около колоните. Пръстите им кървят, ноктите се пукат. Крака ритат. Хватките се разхлабват. Трупове се въртят и преобръщат, и изхвърчат в Космоса, а бездната е гладна и иска да изяде всичко в тази сграда. Севро е изхвърчал във въздуха далеч от робота, по-лек от цялата ни група. Протягам се и го наgrabвам за късия гребен, докато Виктра го обгръща с крака и го придърпва към тялото си.

Ужасявам се, докато се плъзгаме към счупения илюминатор. Ръцете ми треперят. Сега, когато виждам с очите си последствията от своето решение, започвам да се съмнявам в него. Севро беше прав. Трябваше да се втурнем навътре. Да убием Кавакс или да го използваме за щит. Всичко друго, но не и онзи мраз. Всичко друго, но не и мракът на Чакала, от който съвсем скоро избягах.

Това е просто страх, казвам си. Просто страхът всява паника в мен. Той се прехвърля и на приятелите ми. Виждам ужаса по лицата им. Как гледат към мен и виждат своя страх, отразен в моя. Не може да се боя. Твърде много време прекарах в страх. Твърде дълго бях съсипван от загубата. Твърде дълго бях всичко друго, но не и този, който е нужно да бъда. И дали съм Жътваря, или просто това е поредната маска, аз съм длъжен да я нося — не само заради тях, а и заради себе си.

— *Omnis vir lupus!* — изкрещявам и отмятам глава да завия, издишам всички въздух от дробовете си. Зад мен очите на Рагнар се отварят широко в див екстаз. Той надава такъв вой с грамадната си уста, че и предците му да го чуят в ледените си гробници. Чакълчето също започва да вие, и Клоуна, и дори царствената Виктра. Гневът и страхът се изливат от телата ни. Макар и Космосът да ни влачи по пода

към прегръдките си, макар и смъртта да ни дебне, аз съм си у дома сред тази смахната виеща купчина от човеци. И докато се преструваме на храбреци, ние действително ставаме такива. Всички освен Севро, останал безмълвен, щом политаме в Космоса.

19. НАТИСК

Изхвърчаме през счупения илюминатор във вакуума с осемдесет километра в час. Безмълвието поглъща нашия вой. Шок разтърсва тялото ми, сякаш съм паднал в ледена вода. Тялото ми трепери. Кислородът се разширява в кръвта ми и принуждава устата ми да лови въздуха, който го няма. Дробовете ми не се разширяват. Те са спихнати влакнести торби. Тялото ми се гърчи отчаяно за кислород. Но докато секундите отлитат и виждам нечовешкия метал на фобоските небостъргачи, и гледам приятелите си, свързани в мрака, хванати за ръце и вързани с тел, ме обзема покой. Същият онзи покой, който дойде сред снеговете с Мустанга, и когато аз и Виещите се трудехме здраво в деретата на Института, пекохме козе месо и слушахме как Куин разказва истории. Бавно потъвам в друг спомен. Не за Ликос, за Ео или Мустанга, а за студения хангар на Академията, където Виктра, Такт, Рок и аз за пръв път научихме от един блед Син преподавател какво причинява Космосът на човешкото тяло.

— *Емболията, или формирането на мехурчета в телесните течности, дължаща се на намалено налягане от околната среда, е най-тежката последица от излагането на вакуум. Водата в телесните ви течности се изпарява и причинява масивно издуване...*

— *Скъпи ми въздухарю, добре съм свикнал с масивни издувания. Питай майка си. И баща си. И сестра си — чувам думите на Такт в спомена си. И си спомням смеха на Рок. Как се изчервиха бузите му заради солената шега и това ме кара да се питам защо той толкова се сближи с Такт. Защо така го вълнуваше, че нашият разгулен приятел взема дрога, а после плака до леглото му, в което той лежеше мъртъв. Учителят продължава...*

— *... и многократно разширяване на обема на тялото за десет секунди, последвано от спиране на кръвообращението...*

Приспива ми се дори и когато напрежението се натрупва в очите ми, изкривява зрението ми и раздува тъканите ми. Налягането се натрупва в замръзващите ми пръсти и в тъпанчетата, които болят и

пращят. Езикът ми е грамаден и студен като ледена змия, плъзгаща се през устата ми към корема, докато течността се изпарява от мен. Кожата се разтяга и издува. Пръстите ми са банани. Газовете в стомаха ми разпъват корема. Мракът идва да ме вземе. Мяркам Севро до мен. Лицето му е гротескно, раздуто в двоен размер. Все тъй обвила крака около него, Виктра прилича на чудовище. Будна е и се взира в него като риба на сухо. Всеки стиска здраво ръката на другия.

— *Водата и разтворените в кръвта газове оформят мехури в главните ви вени, които циркулират из цялото кръвообращение, пречат на кръвта да тече и ви изпращат в безсъзнание за петнайсет секунди.*

Тялото ми се разтваря. Секундите се превръщат във вечен сумрак, всичко е забавило ход, всичко е толкова безсмислено и болезнено и виждам колко нелепа е, в края на краищата, човешката сила. Тя ни изважда от затворените сфери на нашия живот, но какво сме ние? Металните кули наоколо изглеждат издялани от лед. Светлините и мигащите холоекрани са като люспите на дракони.

Марс е горе над главите ни, всепоглъщащ и всесилен. Но при бързото въртене на Фобос ние вече приближаваме към едно място на планетата, където се зазорява и светлината изрязва полумесец в мрака. Разтопени рани все още светят там, където са се взривили двете ядрени бомби. И в последните си мигове се питам дали планетата не възразява, че нараняваме повърхността ѝ или ограбваме богатствата ѝ, защото знае, че ние, глупавите топли създания, не сме дори и дихание в нейния космически живот. Израснали сме и сме се разпространили, ще повилнеем и ще умрем. И когато от нас останат само нашите стоманени монументи и пластмасови идоли, нейните ветрове ще шепнат, пясъците ѝ ще се движат и тя ще се върти ли върти, и ще забравя за дръзките неокосмени маймуни, въобразили си, че заслужават безсмъртие.

Сляп съм.

Свестявам се върху метал. Усещам допира на пластмаса до лицето си. Около мен пъшкат. Тела мърдат. Студеният мотор на совалка тътне под палубата. Тялото ми се гърчи и трепери. Всмуквам жадно кислорода. Струва ми се, че черепът ми е хлътнал навътре.

Всичко ме боли, но болката утихва с всеки удар на сърцето ми. Пръстите ми са с нормалните си размери. Разтърквам ги, опитвам се да се ориентирам. Треперя, но съм завит с термоодеяло и безжалостни ръце ме разтриват, за да засилят кръвообращението. Вляво от мен чувам Чакълчето да вика Клоуна. Всички ще сме слепи няколко минути, докато очните ни нерви се пренагодят. Той ѝ отвърща морно и тя едва не се разплаква.

— Виктра! — плете езика Севро. — Събуди се. Събуди се! — Разни приспособления затракуват, когато той я разтърсва. — Събуди се! — Той я зашлепява по лицето, тя изпъшква и се събужда.

— По дяволите! Удари ли ме току-що?

— Мислех си...

Тя също го зашлепява.

— Кой там? — питам ръцете, които разтриват плещите ми през одеялото.

— Холидей, господине. Събрахме ви всичките, ледени висулки, преди четири минути.

— Колко време... Колко време сме били навън?

— Към две минути и трийсет секунди. Голяма гадория беше. Трябваше да изпразним товарния отсек и да накараме пилота да даде на заден и да ви пресрещне, а после да го херметизира в полет. От тия моркови войници не стават, ама дяволски добре карат боклукчийски кораби. И все пак, ако не бяхте овързани, повечето сега да са трупове студени. Из сектора са се разхвърчали отломки и трупове. Навсякъде пъплят холоекипи.

— Рагнар? — питам боязливо. Още не съм го чул.

— **Тук съм, приятелю. Бездната още не ни е повикала.** — Той се размива. — **Още не.**

20. РАЗКОЛ

В беда сме и Севро го знае. Веднага щом кацаме на разнебитения док в убежището на Синовеите на Арес сред дълбините на индустриалния сектор, той ми изземва командването и нарежда да отнесат Матео и Живака, все още в несвяст, в болницата да ги събудят, натиква Кавакс в килия и казва на Роло и Синовеите да се подготвят за нападение. Синовеите ни гледат втренчено, онемели. Обсидиановите ни маски са се изличили, особено моята. Протезите по лицето ми са изпадали в битката. Вакуумът е всмукал контактните лещи. Потта е размила черната боя за коса. Обаче все още съм с ръкавиците. Тези Синовеии обаче сега не виждат глутница Обсидиани. Те се взират в отряд Златни и поне един призрак сред тях.

— Жътваря... — прошепва някой.

— Затваряй си устата! — отсича Клоуна. — Нито дума на никого!

Каквото и да каже, скоро сред тях ще плъзне мълвата. Жътваря е жив. Каквото и въздействие да има тя, не му е времето. Може и да сме избегнали полицейското преследване, обаче след такова грандиозно отвличане, да не споменаваме за убийството на двама високопоставени Безподобни, няма как да не привлекат отрядите за борба с тероризма на Чакала. Сигурно вече купища технически екипи от Преторианската гвардия и Секуритас преглеждат кадрите от нападението. Ще открият как сме получили достъп до съоръжението, как сме избягали и кои са вероятните ни съучастници. Всяко оръжие, устройство, всеки използван кораб ще бъдат проследени до първоизточника. Репресивните мерки на Обществото срещу низшеЦветните из цялата станция ще са бързи и брутални.

И когато анализират записите от нашето малко бягство във вакуума, ще видят моето лице и лицето на Севро. А после ще дойде и самият Чакал или ще прати Антония или Лайлат да ме преследват с тяхната Костна конница.

Часовникът тиктака.

Но това е, ако предположим, че властите подозират отвличането само на Живака. Не знам защо са се срещнали Мустанга и Касий, но трябва да приема, че и Чакала не знае. Затова използвах заглушителите ни, та камерите за видеонаблюдение извън контрола на Живака да не идентифицират Кавакс. Ако Чакала го види тук, ще разбере, че нещо не е наред с неговия съюз със Суверена и Живака. И искам да запазя тази карта в джоба си, докато не разбере как да я използвам най-добре. И докато не поговоря с Мустанга.

Но какво ще си помисли Суверенът, ако Касий ѝ се обади да ѝ съобщи за смъртта на Мойра? А какво е мястото на Мустанга тук? Въпросите са твърде много. Твърде много неща не знам. Но онова, което ме тормози, докато тичаме по метални коридори, приятелите ми отиват да им закърпят раните и преминаваме край оръжейни складове, където десетки Червени, Кафяви и Оранжеви товарят оръжия и закопчават брони, са нейните думи.

„Аз закрилах семейството ти.“

От нейните уста това може да означава десетина неща и единственият, който ще е наясно, е Кавакс. Трябва да го попитам, но Рагнар вече го е отвел по друг коридор до затвора на Синовеите, а Севро спря да обстрелва другите със заповеди и ми заговори:

— Жътварче, ще ни погнат, и то здравата — казва той. — Ти познаваш по-добре от мен военните процедури на Легиона. Бягай бързешката в центъра за данни. Дай ми график и плана им за нападение. Не можем да ги спрем, но можем да спечелим малко време.

— Време за какво? — питам.

— Да гръмнем бомбите и да намерим изход от тоя камък. — Той ме прихваща над лакътя. Наясно е, че Синовеите ни гледат. — Моля те, по-живо. — И тръгва надолу по коридора с останалите Виещи и ме оставя сам с Холидей. Обръщам се към нея.

— Холидей, ти познаваш процедурите на Легиона. Върви в центъра за данни. Окажи на Синовеите нужната им тактическа поддръжка. — Тя поглежда надолу по коридора, където Севро е свърнал зад един ъгъл. — Устройва ли те? — питам.

— Тъй вярно. А ти къде отиваш?

Затягам ръкавиците си.

— Да получа отговори.

— Виргиния ни каза, че си Червен, след като те напусна. Затова не дойдохме на твоя Триумф — ми казва Кавакс. Вързан е за стоманена тръба и краката му лежат разкрячени на пода. Все още е с бронята си и рижавозлатистата му брада тъмнее на мъждивата светлина. Представява заплашителна фигура, но съм изненадан от откритото изражение на лицето му, от отсъствието на омраза. От чистата му възбуда — ноздрите му се раздуват широко, докато разказва на мен и на Рагнар своята история. Севро каза на Синовеите, че никой не бива да вижда Рагнар. Но очевидно те смятат, че за Жътваря правилата не важат особено. Bravo на тях. Още нямам план, но знам, че планът на Севро не става. Нямам време да се занимавам с чувствата му или да се боря с него. Машината се е задействала и имам нужда от информация.

— Тя още не знаеше какво да прави и затова послуша съвета ни, както когато беше малка — продължава Кавакс. — Бяхме на моя кораб „Ръонар“^[1] и си хапвахме със Софокъл печено овнешко със сос понцу^[2], макар че на него сосът не му хареса, когато от военен окръг Егия се обадиха, че лоялистки сили на Суверена са нападнали Триумфа в Егия. Виргиния не можа да се свърже нито с теб, нито с баща си, боеше се, че е станал преврат и ни прати с Даксо там от орбита заедно с нашите рицари. Тя остана на орбита с корабите и найсетне се свърза с Рок, когато ние с Даксо вече се спускахме надолу в атмосферата. Рок каза, че Суверенът е нападнала Триумфа и са ранили тежко теб и Август. Увещавахе я да дойде на един от новите му кораби, на който щял да те вземе, защото на повърхността вече не било опасно. — Спомням си как Рок говореше от совалката, а Чакала се бе надвесил над мен и не можех да го чуя. Кацнахме на кораб. Суверенът беше там. Тя така и не бе напускала Марс. Криеше се във флотилията на Рок. Точно под носа ми. — Но Виргиния не се втурна да бди край леглото ти. — Той се ухилва весело. — Една влюбена глупачка би постъпила така. Ала Виргиния е умна. Тя прозря колко е лъжлив Рок. Знаеше, че Суверенът не просто ще нападне Триумфа. Щеше да се задейства план вътре в плана. Затова прати вест на Орион и снахите на Дом Аркос, че се подготвя преврат и че Рок е конспиратор. И когато убийците нападнаха и се опитаха да убият Орион и верните командири на мостика, те бяха подготвени. Имаше престрелки в командни зали, в

каюти. Раниха тежко Орион в ръката, но тя оцеля и когато корабите на Рок откриха огън по нашите и флотилията се раздробиха...

И всичко това, докато Севро и Рагнар откриваха, че Фичнър е мъртъв, а базата на Синовеите на Арес — унищожена. А аз лежах парализиран на пода в совалката на Айя, докато всичко се разпадаше. Не... Не всичко.

— Тя е спасила живота на екипажа — казвам. — Това е имала предвид под „семејство“.

— Да — потвърди Кавакс. — Екипажът ти е жив. Онзи, който ти освободи със Севро. Дори и мнозина от твоя Легион, които ние организирано успяхме да евакуираме от Марс, преди войските на Чакала и Суверена да превземат властта.

— Къде са затворени приятелите ми? — питам. — На Ганимед? На Йо?

— Не, момко, не. Нито един мъж и нито една жена не са напуснали позицията си. „Пакс“ си е точно какъвто го остави. Орион командва, останалите изпълняват.

— Не разбирам. Тя позволява на една Синя да командва?

— Мислиш ли, че Виргиния щеше да те остави жив в онзи тунел, когато двамата с Рагнар сте коленичили, ако не вярваше в твоя нов свят? — Клатя глава онемял и не зная отговора. — Тя щеше да те убие на място, ако те имаше за свой враг. Но когато тя седеше пред моето огнище като малка до Пакс и децата ми, какви истории им четях аз? Гръцки митове ли им четях? За силни мъже, печелещи слава, та да увенчаят с нея собствените си глави? Не. Аз им разказвах истории за Артур, за Назарянина, за Вишну. За силни герои, мечтали само да закрилят слабите.

И Мустанга го е сторила. Нещо повече — доказала е правотата на Ео. И то не заради мен. Не заради любовта. А защото така е било редно и защото могъщият Кавакс ѝ е бил повече баща, отколкото нейният собствен. Усецам как от очите ми бликват сълзи.

— **Ти беше прав, Дароу** — казва Рагнар и ръката му се стоварва върху рамото ми. — **Приливът се надига.**

— Тогава защо днес си тук, Кавакс?

— Защото губим — отвръща той. — Спътниковите владетели няма да издържат и два месеца. Виргиния знае какво става на Марс, за изстреблението. За дивацините на брат си. Синовеите са твърде слаби,

че да се бият навсякъде. — В големите му очи се чете болката на мъж, който гледа как къщата му изгаря. Марс е тяхно наследство също колкото е и мое. — Цената на войната е твърде висока, когато вървим към сигурно поражение. И затова, когато Живака предложи мир, ние се вслушахме.

— И какви са условията? — питам.

Виргиния и всичките ѝ съюзници ще бъдат опростени от Суверена. Тя ще стане АрхиГубернатор на Марс, а Адрий и неговата клика ще бъдат пратени в затвора до живот. Ще се проведат определени реформи.

— Но йерархията ще си остане.

— Да.

— **Ако това е вярно, то трябва да говорим с нея** — обажда се нетърпеливо Рагнар.

— Може да е клопка — казвам, взрян в Кавакс.

Познавам разума, стаен зад прямото му лице. Искам да му се доверя. Иска ми се да вярвам, че чувството му за справедливост е равно на моята обич към него, ала тези води са дълбоки, а знаей, че приятелите могат да лъжат също тъй умело, колкото и враговете. Ако Мустанга не е на моя страна, то значи това ще е играта. Така ще ме разкрият, а и няма никакво съмнение, че както и да е пристигнала на тази станция, тя има противни придружители.

— Едно нещо не се връзва, Кавакс. Ако това е вярно, защо не се свързахте със Севро?

Кавакс примигва насреща ми.

— Свързахме се. Още преди месеци. Той не ти ли каза?

Виещите вече се стягат, когато двамата с Рагнар влизаме при тях в стаята за подготовка.

— Всичко се сговняса — казва Севро, докато Виктра маже порезна рана на гърба му с реПлът. Лютив дим се издига със съскане над обгорената тъкан. Севро захвърля дейтапада си и той отхвърква в един ъгъл, където Шибаната мутра го вдига и му го връща.

— Всичко са преустановили, включително и полетите за комунални услуги.

— Спокойно, шефе, ще намерим изход — заявява Клоуна.

Бях влязъл в стаята безшумно и кимнах на Севро, че искам да разменим няколко думи. Той се направи, че не ме вижда. Планът му за нищо не става. Трябваше да се натъпчем в един от празните превозвачи на хелий, които се връщат на Марс, и да се изнесем, преди да се е разбрало за отвличането на Живака, а после да взривим бомбите извън станцията. А сега, както казва Севро, всичко се сговняса.

— Очевидно тук не можем да останем — казва Виктра и оставя апликатора за реПлът. — Оставили сме там улики и ДНК за сто местопрестъпления. А лицата ни са навсякъде. Като разберат, че сме тук, Адрий ще прати подире ни цял легион.

— Или ще гръмне Фобос и ще го премахне от небето — измърморва Холидей. Седнала е върху сандък с медицински материали в ъгъла и изучава карти на дейтапада си с Клоуна. Чакълчето ги гледа от мястото си на масата. Кракът ѝ е стегнат в гелГипс, но костта не е нагласена. Ще ни трябва Жълт и цяла болница, за да оправим това, което Мустанга счупи с един изстрел. Чакълчето извади късмет, че си беше сложила скарабКожата. Тя сведе до минимум изгарянията. Въпреки това я боли. Зениците ѝ са разширени от силна доза наркотици. От тях задръжките ѝ са паднали и виждам как Виктра забелязва колко явно Златната с дундестото лице следи навелия се над Холидей Клоун.

— Хелий-3 е кръвта и душата на Адрий — отбелязва Виктра. — Той няма да изложи на риск тази станция.

— Севро... — казвам. — Отдели ми минутка.

— В момента съм зает. — Той се обръща към Роло: — Има ли и друг начин да се махнем от тая проклета скала?

Червеният се обляга на сивата стена на медицинската стая до лъскава изрезка с Розова моделка, излегната на един от венерианските плажове с бели пясъци.

— Тук долу има само товарни превозвачи — казва той и мълчаливо забелязва свалените ни Обсидианови маски. И да го стряска броят на Златните сред нас, той не се издава. Сигурно от самото начало е знаел. Погледът му се задържа най-дълго върху мен. — Но всички полети са спрени. По Иглите имат луксозни лайнери и частни яхти, но ха сте се качили горе, ха са ви изловили на минутата. Най-много след две минути. На вратите на всяка вагонетка има камери за разпознаване

на лица. В рекламните холота — скенери на ретината. А дори и да се качите на някой от техните кораби, ще трябва да минете покрай постовете на флота. Не е като да можете направо да се телепортирате на безопасно място.

— Щеше да е удобно — мърмори Клоуна.

— Гепваме совалка и прескачаме постовете — заявява Севро. —
Правили сме го и преди.

— Ще ни свалят — обаждам се напрегнато. Вбесявам се, че той продължава да пренебрегва опитите ми да го изкарам до вратата.

— Миналия път не ни свалиха.

— Миналия път бяхме с Лисандър — напомням му.

— А сега сме с Живака.

— Чакала ще жертва Живака, за да ни убие. Не се съмнявай.

— Не и ако изхвърчим право нагоре по вертикала и изпържим повърхността — казва Севро. — Синовете имат тайни входи към тунелите. Падаме от орбита и хлътваме право под земята.

— **Аз така няма да постъпя!** — заявява Рагнар. — **Безразсъдно е. А и така изоставяме тези благородни мъже и жени да бъдат избити.**

— Съгласна съм с Рагса — обажда се Холидей. Тя се измъква от Клоуна и продължава да следи полицейските честоти на дейтапада си.

— Да кажем, че вие офейкате. А с нас какво ще стане? — пита Роло. — Открие ли Чакала, че Жътваря и Арес са били тук, ще попилее тая станция. Всеки един от Синовете, зарязан тук, след седмица ще е мъртъв. За това помисли ли? — Той прави отвратена физиономия. — Знам ви кои сте. Разбрахме на секундата, щом Рагнар влезе в хангара. Но си мислех, че Виещите не бягат. Мислех си и че Жътваря не приема заповеди.

Севро прави крачка към него.

— Да предлагаш друг избор бе, говньо? Или само ще си плямпаш?

— Да, предлагам — отвръща Роло. — Останете. Помогнете ни да превземем станцията.

Виещите избухват в смях.

— Да превземете станцията? С каква войска? — пита Клоуна.

— С неговата — обръща се Роло към мен. — Не знам как така си оживял, Жътварю. Обаче... Хапвах си самичък фиде посред нощ,

когато Синовете пуснаха видеото с твоето Извайване в холомрежата. Киберполицията на Обществото затвори сайта след две минути. Обаче изтече ли веднъж... Преди да си доям купичката, вече беше на един милион сайтове. Не можеха да го спрат. А после сървърите на Фобос изгърмяха. А знаеш ли защо?

— Киберотделът на Секуритас е дръпнал шалтера — отвръща Виктра. — Стандартен протокол.

Той клати глава.

— Сървърите гръмнаха, защото трийсет милиона души се опитваха да влязат едновременно в холомрежата посред нощ. Не можеха да поемат трафика. И след това Златните дръпнаха шалтера. Та искам да ти кажа, че ако слезеш долу в Мравуняка и съобщиш на низшеЦветните, че си жив, можем да превземем тоя спътник.

— Толкоз ли е лесно? — пита скептично Виктра.

— Точно така. Тука има към двацет и пет милиона низшеЦветни, дето се настъпват по главите и се бият за квадратни метри, протеинови пакети, дрога от Синдиката, каквото щеш. Покаже ли си мутрата Жътваря, всичко това се изпарява. Всичкото това чепкане. Всичките тия боричкания. Те *искат* водач и ако Жътваря от Марс реши да се върне тук от оня свят... ти няма да имаш войска, а цяла приливна вълна в краката си. Чат ли си? Това ще обърне войната.

От думите му по гръбнака ми полазват ледени тръпки. Но Виктра е скептична, а Севро си трае, оскърбен.

— Ти знаеш ли какво може да стори един отряд от легионери на Обществото с някаква тълпа от паплач? — пита Виктра. — Оръжията, дето ги видя, са предназначени за ликвидиране на войници в броня. ПулсЮмруци. Бръсначи. Когато използват бобинни пушки или картечници срещу тълпи, един човек може да изстреля по хиляда заряда в минута. Звукът е като от разкъсана хартия. Човешкото тяло представа си няма, че този звук може да носи заплаха. Те са способни да накарат водата в клетките ти да закипи с помощта на микровълни. И това са само отрядите за борба с безредици на Сивите. Ами ако пуснат Обсидиани? Ами ако дойдат самите Златни с техните брони? Ами ако ви спрат въздуха? Водата?

— Ами ако ние спрем техните? — пита Роло.

Сбърчвам чело.

— Можете ли?

— Само ми дай причина да го направя. — Той поглежда Виктра и по хапливата нотка в гласа му разбирам, че той отлично знае как ѝ е фамилията. — Те може да са войници, *домина*. Може да са способни да натъпчат тялото ми с толкова метал, че да ми изтече кръвта. Но още преди да навърша девет години, аз можех да разглобя гравиБотуш и пак да го сглобя за няма и четири минути. Сега съм на трийсет и осем и мога да изтрепя тая сган по десет начина, преди да е дошла неделята, само с отвертка и комплект от електротехнически инструменти. И ми е писнало да не мога да видя семейството си. Да ме тъпчат и да ме цакат за кислород, за вода, за живот! — Той се навежда напред с изцъклен поглед. — А зад тази врата има още двацет и пет милиона като мен.

Всичката тая патетика кара Виктра да завърти очи.

— Ти си заварчик с мания за величие.

Роло прави крачка напред и събаря комплект от гаечни ключове от една маса. Те издрънчават на пода, стряскат Клоуна и Холидей и двамата вдигат очи от дейтапада. Роло се взира във Виктра с възмущение. Тя е с цяла глава по-висока от него, но той е впил очи в нея.

— Аз съм инженер, а не заварчик.

— Стига! — изръмжава Севро. — Кърваво проклетие, това тук да не са ви дебати! Живака ще ни измъкне от тая скала или ще почна да му кълцам пръстчетата. После ще гръмнем бомбите...

— **Севро...** — подема Рагнар.

— Аз съм Арес! Не ти! — изръмжава Севро и забива пръст в гърдите на Рагнар, а после посочва мен. — И ти също не си! Приключвайте със стягането на багажа, кърваво проклетие! Веднага!

И той се втурва навън и ни оставя в неловко мълчание.

— **Аз няма да изоставя тези хора** — казва Рагнар. — **Те ни помогнаха. Те са от нашите.**

— Арес е изпушил — казва Роло на всички в стаята. — Превъртял е. Трябва ви...

Завъртам се към дребосъка, наgrabвам го с една ръка и го забивам в тавана.

— И думица да не си издумал за него!

Роло се извинява и аз го пускам на земята. Старая се всички Виещи да ме чуят:

— Никой да не мърда от тук. Веднага се връщам.

Хващам Севро, преди да е влязъл в килията на Живака, в един изтърбушен стар гараж, в който сега Синовеите държат генератори. Щом ме чуват да идвам, Севро и охраната се обръщат.

— Нямаш ми доверие да ме оставиш сам с него? — ухилва се той подигравателно. — Чудничко.

— Трябва да поговорим.

— Много ясно. След като той поприказва. — Севро отваря вратата. Изругавам и влизам след него. Стаята е в окаян ръждив цвят. Машини, по-стари и от оборудването в Ликос. Едната трака зад гърба на набития Сребърен и изкихва електричеството, охраняващо лампите, които създават кръг от светлина около мъжа и го заслепяват за всичко извън този кръг. Живака седи на металния стол в средата на помещението. Ръцете му са извити зад гърба. Тюркоазената му роба е окървавена и изпомачкана. Очите му на булдог гледат търпеливо и преценяващо. Широкото му чело е покрито с дебел пласт пот и мазнина.

— Кои сте вие? — изсъсква той не страхливо, а раздразнено. Вратата зад нас се затръшва. Изглежда доста се е ядосал заради затрудненото положение, в което е попаднал. Не проявява непочтителност, нито се гневи, а професионално се дразни от нашето мижаво гостоприемство и неудобствата, които сме му натресли. Не може да различи лицата ни заради светлината, която заслепява очите му. — Зъбари от Синдиката? Алармаджии на Спътниковите владетели? — Мълчим и той преглъща. — Адрий, ти ли си?

Студ полазва по гръбнака ми. Мълчим. Едва сега, когато подозира, че сме хора на Чакала, Живака изглежда наистина уплашен. Ако имахме време, можехме да се възползваме от този страх, но ни трябва информация, и то бързо.

— Трябва да се махаме от тая скала — сопва му се Севро. — И тая трябва да я свършиш ти, малкият. Или ще ти изтръгна пръстенцата едно по едно.

— „Малкият“? — мърмори Живака.

— Знам, че имаш кораб за бягство при непредвидени...

— Барка, ти ли си, бе? — това излавя Севро неподготвен. — Ти си. Проклети да са звездите бе, момче! Така ме уплаши, че щях да напълня гащите. Помислих те за кръвогадния Чакал!

— Имаш десет секунди да ми дадеш нещо, което ми е от полза, иначе ще си надяна гръдния ти кош като корсет! — заявява Севро. Фамилиарността на Живака му е бръкнала в здравето. Като че не успява да го сплаши точно с това обаче.

Живака клати глава.

— Трябва да ме изслушате, господин Барка, и то внимателно. Всичко това е едно недоразумение. Огромно недоразумение. Зная, че може и да не повярвате, да ме помислите за луд. Но трябва да ме изслушате. Аз съм на ваша страна. Аз съм един от вас, господин Барка.

Севро се мръщи.

— Един от нас? Какво значи това?

— Какво да значи? — хили се Живака. — Точно каквото казвам, младежо. Аз, Регул аг Слънце, кавалер на Ордена на монетата, главен изпълнителен директор на „Индустрия Слънце“, а също и един от основателите на Синовете на Арес.

[1] Корабът на Кавакс носи името на лисицата Ръонар, основен персонаж на цикъл от алегорични френски, холандски, английски и немски басни, хитрец и измамник. — Б.пр. ↑

[2] Сос на основата на цитрусови плодове, широко използван в японската кухня. — Б.пр. ↑

21. ЖИВАКА

— Син на Арес? — повтаря Севро и излиза на светло, та Живака да вижда лицето му. Аз си оставам в тъмното. Що за нелепо твърдение!

— Така е по-добре. Стори ми се, че те познах по гласа. Прилича на бащиния ти глас повече, отколкото сигурно ти се ще. Но да, от Синовете съм. Първият Син по-точно.

— Да ме шлакат тогава като Розово курве до ослепяване! — провиква се Севро. — Всичко това е просто недоразумение! — Той подскача напред и се навежда над Живака да му оправи робата. — Ще те измием и почистим. Ще ти дадем да се обадиш на твоите хора. Добре ли ти звучи?

— Добре, защото успяхте яката да я оплескате...

Севро забива юмрук право в месестата устна на Сребърния — интимна и твърде позната ми форма на насилие, която ме кара да потръпвам. Главата на Живака се удря в облегалката на стола. Мъжът се опитва да се отдалечи, но Севро с лекота го приклепва.

— Твоите номера тук не вървят, жабоче тлъсто!

— Не е номер...

Севро пак го удря. Живака пръсва слюнки и кръв потича от спуканата му устна. Мига и се мъчи да заглуши болката. Сигурно пред очите му са изскочили тъмни петна.

Севро небрежно му фрасва още един, а аз си мисля, че ударът е бил за мен, а не за магната, защото Севро се вира назад в тъмното, където аз стоя и гледам нагло. Все едно ми пуска под носа морална стръв, та пак да избухне сблъсък помежду ни. Моралното му кредо винаги е било елементарно: варди си приятелите, пък всички останали да вървят по дяволите.

Севро пъхва нож в устата на Живака.

— Знам, че се мислиш за хитрец, малкият — изръмжава той. — Разправяш, че си от Синовете и си въобразяваш, че пипаш много тънко. Мислиш си, че с приказки можеш да разчистиш нас, тъпите

животни, от пътя си. Обаче аз тоя мач съм го играл с по-големи умници от тебе. И съм си научил урока яката. Вдяна ли? — Той изтегля ножа настрана към бузата на Живака и го кара да извърти глава към острието. Успява да разцепи лекичко ъгълчето на устата му.

— Та, каквито и да ги дрънкаш, няма да излезеш наглава с мен, тъпоглавецо. Ти си плъх. Колаборационист. И е време да пожънеш каквото си посял. Затова ще ни кажеш как да се измъкнем от тук. Дали имаш скрит кораб. Дали можеш да ни прекараш през флота. После ще ни разкажеш за плановете на Чакала, за оборудването му, за инфраструктурата му. А после ще ни предоставиш нужното оборудване за армията ни. — Погледът на Живака се стрелка ту към ножа, ту към лицето на Севро.

— Размърдай си мозъка бе, дивак малък — изръмжава Живака, когато Севро вади ножа от устата му. — Ти откъде смяташ, че Фичнър е взел парите за...

— Не споменавай името му! — Севро насочва пръст в лицето на мъжа. — Не смей да му произнасяш името!

— Аз познавах баща ти...

— Защо тогава той нито веднъж не те е споменал? Защо Танцъора не те познава? Защото лъжеш!

— Та защо им е на тях да знаят за мен? — пита Живака. — В бурята не връзваш две лодки една за друга.

Думите му са удар в корема. Фичнър каза точно същото, когато ми обясняваше защо не ми е казал за Тит. Със смъртта му Синовете загубиха голяма част от техническите си възможности. Ами ако корпусът на Синовете на Арес всъщност представлява два корпуса? НизшеЦветните и висшите? И ги държат разделени, в случай че някой от тях се компрометира? Аз така бих постъпил. Той ми обеща по-добри съюзници, ако отида на Луната. Съюзници, които да помогнат за издигането ми в Суверен. Този може да е един от тях. Един от тези, които са избягали след смъртта на Фичнър, и са се откъснали от заразеното тяло на Синовете.

— Какво търсеше Матео в спалнята ти? — питам предпазливо.

Живака се взира в тъмното и се чуди чий ли глас му говори, ала сега в очите му има страх, не само гняв.

— Ти как... как узна, че е бил в спалнята ми?

— Отговаряй! — сритва го Севро.

— Навредихте ли му? — пита разярен Живака. — *Навредихте ли му?*

— Отговаряй! — повтаря Севро и го зашлевява.

Живака трепери от гняв.

— Той беше в спалнята ми, защото ми е съпруг. Ах, ти, кучи сине! Той е един от нас! Само да сте му навредили...

— От колко време ти е съпруг? — питам.

— От десет години.

— Къде беше той преди шест години? Когато работеше с Танцъора?

— Беше в Йорктон. Той е мъжът, обучил приятеля ти, Севро. Той обучи Дароу. Ваятелят създаде тялото. А Матео извая човека.

— Той казва истината. — Излизам на светло, та Живака да види лицето ми. Той се вторачва в мен, шокиран.

— Дароу. Ти си жив. Аз... си мислех... че е невъзможно.

Обръщам се към Севро.

— Той е от Синовете на Арес.

— Защото е уцелил правилно няколко факта? — изръмжава Севро. — Ама ти говориш сериозно!

— *Ти си жив* — мърмори Живака на себе си и се опитва да проумее ставащото. — *Как така? Той те уби.*

— Той казва истината — повтарям.

— Истината? — Севро мърда челюсти, все едно е налапал хлебарка. — Ама какво значи това, бе, да му се не види? Ти как може да го знаеш? Мислиш си, че можеш да изкопчиш истината от някоя акула като тоя, дето върти разни задкулисни далавери! Той си ляга с половината Безподобни белязани в Обществото! Той не е само тяхна маша, той им е приятелче! И те разиграва също като Чакала. Като е от Синовете, защо ни е зарязал? Защо не се свърза с нас, като умря Татенцето?

— Защото корабът ви потъваше — казва Живака, все така объркано взрян в мен. — Бойните ви групи бяха компрометирани. Нямаше как да знам доколко дълбоко е проникнала заразата. Още не знам как те откри Чакала, Дароу. Единствената ми връзка с низшеЦветните бойни групи беше Фичнър. Точно както и аз бях връзката му с висшеЦветните бойни групи. Как бих могъл да се

свържа, като не знаех дали самият Танцър не те е издал, за да се отърве от Фичнър?

— Танцъра никога не би постъпил така — казва Севро подигравателно.

— Аз отде да го знам? — пита Живака, разстроен. — Не познавам човека!

Севро клати глава, потресен от абсурда.

— Имам видеоклипове. Разговори между мен и баща ти.

— Няма да те пусна и да припариш до дейтапад! — отсича Севро.

— Пробвай го — казвам. — Накарай го да го докаже.

— Веднъж се срещнах с майка ти, Севро — бърза да събщи Живака. — Името ѝ бе Брин. Беше Червена. Ако не бях от Синове, откъде да знам това?

— Би могъл да го научиш по десетина начина. Доказва говна с лайна — отвърща Севро.

— Аз мога да те изпитам — казвам. — Ако си от Синове, ще знаеш това. Ако принадлежиш на Чакала, би се възползвал от това знание. Къде се намира Тинос?

Живака се усмихва до уши.

— На петстотин километра южно от Термично море. На три километра под старата минна връзка станция „Венго“. В изоставена минна колония, записите за която бяха изтрети от вътрешните сървъри на Обществото от моите хакери. В сталактитите бяха издълбани кухни с лазерни бормашини Ахарон-19 от моите фабрики — спирални коридори, за да се запази целостта на структурата. Аталийският хидрогенератор бе изграден по планове, разработени от моите инженери. Тинос може и да е Градът на Арес, но го проектирах аз. Платих го аз. И аз го построих.

Севро се олюлява, онемял от изумление.

— Баща ти работеше за мен, Севро — казва Живака. — Първо за консорциума за тераформиране на Тритон, където се запозна с майка ти. А после... по не дотам легални начини. По онова време не бях онова, което съм днес. Имах нужда от Златен. От стабилен Безподобен белязан и цялата законова закрила, която това осигурява. Човек, който да ме притежава и е склонен да играе грубо с конкурентите ми. Без счетоводни ведомости, нали се сещаш.

— Казваш, че баща ми го е играл наемник? За теб?

— Казвам, че го играеше убиец. Аз се разраствах. А на пазара имаше съпротива срещу този ръст. Затова пазарът трябваше да поотвори място. Мислиш си, че всички Сребърни играят на сигурно и законно? — Той се кикоти. — Някои може би да. Но бизнесът в едно връзкарко капиталистическо общество е занаят за акули. Спреш ли да плуваш, другите ще ти вземат храната, а тялото ти ще го изядат. Аз давах на баща ти пари. Той наемаше екип и работеше дискретно. Вършеше каквото ми беше нужно да се свърши. Докато не открих, че използва ресурсите ми за свой страничен проект. *Синовете на Арес*.

В устата му тези думи звучат като подигравка.

— Но ти не го издаде? — питам скептично.

— Златните лекуват размириците, както лекуват рака. Щяха да изрежат и мен. Бях попаднал в клопка. Но той не искаше аз да съм в клопка. Искаше съучастник в конспирацията. И постепенно го постигна. И така — ето ни и нас.

Севро се отдалечава и се опитва да проумее това.

— Ама... Ние... ние измирахме като мухи! А ти си бил тук горе... и си опъвал своите Розови. Побратимявал си се с врага. Ако бе един от нас...

Живака вирва нос и си възвръща изгубената от побоя самоувереност.

— Тогава какво щях да направя, господин Барка? Кажете, моля! Въз основа на обширния ви опит във врътките?

— Щеше да се бориш редом с нас.

— С какво? — Той чака отговор, но отговор не идва. Севро е загубил ума и дума. — Имам лична охрана от трийсет хиляди души за мен и моите компании. Но те са пръснати от Меркурий до Плутон. И тези хора не са моя собственост. Те са Сиви на договор. Само част са притежавани от мен Обсидиани. Оръжията ги имам, обаче нямам мускули да се бия с Безподобни белязани. Ти луд ли си? Аз използвам меката сила, не грубата. Тя беше от компетенцията на баща ти. Дори и някой маловажен Дом би могъл при пряк сблъсък да ме изтрие от лицето на земята.

— Ти притежаваш най-голямата софтуерна компания в Слънчевата система — казва Севро. — Това значи хакери. Имаш заводи за боеприпаси. Разработка на военна техника. Можеше да

шпионираш Чакала за нас. Да ни дадеш оръжия. Хиляда неща можеше да вършиш.

— Мога ли да бъда прям?

Смръщвам се.

— Ако някога е имало момент...

Живака се обляга назад и се взира надменно в Севро над гърбавия си нос.

— Аз съм Син на Арес от над двајсет години. Това изисква търпение. Далновидност. Ти си такъв от няма и година. И виж какво стана. Вие, господин Барка, сте лоша инвестиция.

— Лоша... инвестиция?

Звучи абсурдно, излязло от устата на мъж, прикован за метален стол, от чиито устни капе кръв. Но нещо в очите на Живака успява да придаде сила на думите му. Той не е жертва. Той е титан от друга плоскост. Господар на собствените си владения. Равен, изглежда, по гениалност на своеобразния гений на Фичнър. И много по-сложна личност, и по-нюансирана, отколкото бих очаквал. Но се въздържа от топли чувства към този човек. Двајсет години той е оцелявал чрез лъжа. Всичко е постановка. Сигурно дори и това.

Кой е истинският човек под това лице на булдог?

Какво го тласка? Какво иска той?

— Наблюдавах. Чаках да те видя какво ще направиш — обяснява той на Севро. — Да те видя дали и ти си от същото тесто като баща си. Но после езекутираха Дароу... — Той ме поглежда, все още объркан по тази част. — Или поне го инсценираха, а ти се държа като момченце. Започна война, която не можеше да спечелиш, не ти достигаха инфраструктура, оборудване, координационни системи, линии за доставка. Пусна пропаганда — Извайването на Дароу — по световете, по мините, с надеждата за... за какво? Велико въстание на пролетариата? — Той се засмива подигравателно. — А аз си мислех, че разбираш от война! Въпреки всичките си недостатъци баща ти бе визионер. Обеща ми нещо по-добро. А какво ни даде вместо това синът му? Етническо прочистване. Ядрена война. Обезглавявания. Погроми. Цели градове, попилени от нервни групи Червени бунтовници и репресии от страна на Златните. Раздори. С други думи, хаос. А хаосът, господин Барка, не е онова, в което инвестирах из. Той

вреди на бизнеса, а което е вредно за бизнеса, е вредно и за човечеството.

Севро преглъща бавно, усеща тежестта на думите.

— Направих онова, което трябваше — казва той и звучи жалко. — Което никой друг не би свършил.

— Нима? — Живака се навежда гадно напред. — Или вършеше каквото ти се иска? Заради наранените си *чувства*? Защото ти се щеше да плющиш с камшика?

Севро е изцъклил очи. Мълчанието му ме ранява. Искам да го защитя, но той трябва да чуе това.

— Ти си мислиш, че не съм се борил, но аз се борех — продължава Живака. — Мнението на Суверена за Чакала след твоето бягство като че се влоши.

— Защо? — питам.

— Не знам. Но съзрях възможност в това. Доведох тук Виргиния ау Август и представителите на Суверена да договорим мир, който да връчи на Виргиния Архигубернаторството на Марс, да отстрани Чакала от властта и да го тикне в затвора до живот. Не такъв край желаех. Но ако онова, което виждаме на Чакаловия Марс е показателно за нещо, то той представлява най-голямата заплаха за световите и за дългосрочните ни цели.

— И все пак ти, на първо място, му помогна да консолидира властта — казвам.

Живака въздиша.

— По онова време го мислех за по-малка заплаха от баща му. Сгреших. Както и ти. Той трябва да бъде отстранен.

Значи Чакала е бил предаден от двама свои съюзници.

— Обаче плановете ти за съюз засега се прешлакват.

— Да, действително. Но аз не жаля за загубени възможности. Ти си жив, Дароу, а това означава и че това въстание е живо. Означава, че мечтата на Фичнър, мечтата на жена ти, все още не си е отишла от този свят.

— Защо? — пита Севро. — Кървав ад, защо ти е изтрябвала на теб война? Ти си най-богатият човек в системата. Ти не си анархист.

— Не. Аз не съм анархист, комунист, фашист, плутократ, нито дори демократ, ако става въпрос. Моите момчета, не вярвайте на онова, което ви разправят в училище. Правителството никога не е решението,

но почти винаги то е проблемът. Аз съм капиталист. И вярвам в усилията, в прогреса и в изобретателността на нашия вид. В неспирната еволюция и напредък на нашия вид въз основа на честната конкуренция. Факт е, че Златните не искат човекът да продължава да се развива. Откакто са поели властта, те задушават напредъка, за да крепят своя рай, и това е в реда на нещата. Обвили са се в мит. Напълнили са величествените си океани с чудовища, които да ловуват. Спретнали са си свои собствени Мраколесове и Олимпи. Имат брони, които ги превръщат в летящи богове. И те защитават тази нелепа вълшебна приказка, като държат човечеството замразено във времето. Обуздават изобретателността, любопитството, подвижността на обществото. Промяната е заплаха за това. Вижте къде се намираме. В *Космоса*. Над планета, която ние сме *оформили*. Ала живеем в Общество, моделирано според премъдростите на разни педофили от Бронзовия век. Подхвърляме си митология, като че тия дивотии не са били измислени край огъня от някой атически земеделец, вкиснат заради това, че животът му е гаден, скотски и кратък. Златните твърдят пред Обсидиановите, че са богове. Но не са. Боговете творят. Ако са нещо Златните, те са вампирски крале! Паразити, които смучат от вратните ни вени. Аз искам Общество, свободно от тая фашистка пирамида. Искам да отвържа синджира на свободния пазар за богатства и идеи. Защо хора трябва да блъскат в мините, когато можем да построим работи и те да се трудят за нас? Защо изобщо трябва да стоим в тая Слънчева система? Заслужаваме повече от онова, което ни е дадено. Но първо Златните трябва да паднат, а Суверенът и Чакала — да умрат. И вярвам, че вие сте знамението, което очаквах, господин Андромед.

Поглеждам облечените си в ръкавици ръце.

— Аз платих за Сиглите ви. Аз платих за костите, очите, плътта ви. Вие сте плод на ума на моя най-добър приятел. Ученик на моя съпруг. Сборът от Синовете на Арес. И затова моята империя е на ваше разположение. Моите хакери. Моите екипи за охрана. Транспортните ми средства. Компаниите ми. Целите са ваши. Без резерви. Без задължения. Без застрахователни полици. — Той поглежда Севро. — Господа, с други думи казано, аз съм навит докрай.

— Много хубаво! — Севро изръкоплясква подигравателно на Живака. — Дароу, той само се опитва да те купи, та да може да избяга.

— Може би — казвам. — Но вече не можем да гръмнем бомбите.

— Бомби ли? — пита Живака. — За какво говорите?

— Заложихме експлозивни в рафинериите и на товарните докове — обяснявам.

— Това ли ви е планът? — Живака поглежда ту единия, ту другия от нас, все едно сме луди. — Не можете да го сторите! Имате ли представа докъде ще доведе това?

— До икономически срив — казвам. — Симптомите му включват девалвация на фондовите активи, замразяване на банковите заеми, рухване на местни банки, евентуално стагфлация. И сгромолясване на общественения ред. Имай ни малко уважението, като ни говориш. Да не сме дилетанти или хлапаци! И планът беше наш.

— Беше? — Севро отстъпва на крачка от мен. — Значи го оставяш да диктува какво да вършим.

— Нещата се промениха, Севро. Трябва да направим преоценка. Имаме нови придобивки.

Приятелят ми се взира в мен, сякаш не може да ме познае.

— Нови придобивки? Той ли?

— Не само той. Орион — казвам. — Така и не си ми казал, че Мустанга се е свързала с теб.

— Защото щеше да се оставиш да те манипулира — отвърща той без извинение. — Както преди. Както сега се оставяш и на него. — Той се замисля и когато решава, че си е изяснил въпроса, ме посочва с пръст. — Страх те е! Нали? Страх те е да натиснеш спусъка. Страх те е от грешки. Най-сетне имаме шанс да пуснем кръв на Златните, а ти искаш преоценки. Искаш време, за да обмислим възможностите. — Вади детонатора от джоба си. — Това е война! Нямаме време. Можем да вземем с нас това копеле, но не и да изпуснем този шанс.

— Стига си действал като терорист! — изръмжавам. — Ние сме нещо повече.

Гледам го отвисоко вбесен. Дружбата ми с него трябва да е най-силната и лишена от сложности. Но заради загубата всичко между нас се е изкривило. И у него болката се е наслоила на толкова много пластове. Толкова много страх, контраобвинения и вина са се натрупали и у двамата ни. Някога наричаха Севро моя сянка. Но той вече не е сянката ми. И мисля, че тези няколко часа му се гневя, защото те го доказват. Той е самостоятелен човек, със свои възходи и падения.

Мисля също и че е озлобен към мен, защото не се върнах като Жътваря. Върнах се като непознат за него човек. А сега, когато се опитвам да бъда желаната от него сила, силата, която взема решенията, той се съмнява в мен, защото усеща слабост, а това винаги го е плашело.

— Севро, дай ми детонатора — казвам студено.

— Не. — Той отваря щита на детонатора и открива червения щифт вътре в защитния калъф. Ако го натисне, хиляда килограма мощни експлозиви ще избухнат по целия Фобос. Няма да унищожат спътника, но ще разрушат икономическата му инфраструктура. Хелият няма да тече с месеци. С години. И всички страхове на Живака ще се сбъднат. Обществото ще пострада, ала и ние — също.

— Севро...

— Заради теб убиха баща ми — казва той. — Заради теб убиха Куин и Пакс, и Бурена, и Харпията, и Лея, защото се мислеше за по-умен от всички. Защото не уби Чакала, когато можеше. Защото не уби и Касий, когато можеше. Но за разлика от тебе, мен не ме е шубе.

22.

БРЕМЕТО НА АРЕС

Палецът на Севро посяга към щифта за детонация. Но преди да го натисне, аз активирам полеЗаглушител с устройството на пояса си и блокирам сигнала, тъй че да не може да напусне помещението.

— Ти, кучи сине! — изръмжава той и хуква към вратата, за да излезе от полето.

Посягам към него. Той се завърта в ръцете ми. Заглушителят ми не е силен и затова няма нужда той да се отдалечава от мен. Търкулва се в коридора, а аз се мятам след него.

— Севро, спри! — викам, щом изскачам навън.

Той вече е десет метра по-надолу и тича стремглаво, за да се измъкне от моето поле и сигналът му да се разпространи. В тези коридорчета е по-бърз от мен. Ще избяга. Вадя пулсЮмрука си, прицелвам се над главата му и стрелям, но се целя неточно и едва не му отнасям главата. Гребенът му пуши. Той се заковава на място и се завърта към мен. Гледа като диво животно.

— Севро... не исках...

С яростен вой той ме напада. Хваща ме неподготвен и аз със залитане се отдалечавам заднишком от този побъркан човек. Той приижда като вихрушка. Блокирам първия му удар, но в челюстта ми се забива ъперкът и зъбите ми изтракват. Ударът ме люшва назад. Зъбите ми захапват крайчеца на езика ми. Усещам вкус на кръв и аха-аха да падна. Ако Мики не ми беше изпипал костите, Севро можеше и да ми строши ченето. Но сега псува и стиска юмрука си, за да заглуши болката.

В отговор на ъперкът изстрелвам левия си крак и го изритвам толкова силно в ребрата, че цялото му тяло се лашва настрана, забива се в стената и огъва металната преграда. Нанасям прав удар с десен юмрук. Той прикляква и ръката ми се блъска в дуроСтомана. Болката ме кара да треперя. Изсумтявам. Той се връзва в мен под левия лакът, замахвам към главата му, следва серия от удари в корема ми, цели се в топките ми. Усуквам се назад, успявам да награбя едната от ръцете му

и го мятам с всички сили. Той се забива с лице в стената и се свлича на пода.

— Къде е? — Претърсвам тялото му за детонатора. — Севро...

Той прави „ножици“, изритва ме в краката и те се заплитат. Катурва ме на земята и вместо да си разменяме удари, се счепкваме. Той е по-добрият борец. И само това мога да направя, за да му попреча да ме задуши отзад, когато краката му оформят триъгълник с пети, заключени пред лицето ми и притискат врата ми от двете страни. Вдигам го от земята, но не мога да се отърся от него. Увиснал е с главата надолу от врата ми, гръб до гръб, все така заврял пети в лицето ми, и се опитва да смаже с лакът топките ми. Не мога да го достигна. Не мога да дишам. Затова сграбчвам прасците му около врата ми и усуквам тяло. Той се забива в метала. Веднъж. Два пъти. Най-сетне ме пуска и се отдръпва. Аз мигом се мятам върху му и му набивам бърза серия от лакти в лицето в стил *крават*. Той случайно забърсва с темето си брадичката ми.

— Тъпо... копеле... — измърморвам и залитам назад. Той се е хванал за главата от болка.

— Тъп дългунест задник...

Прицелва се с крак в корема ми. Поемам удара, хващам крака му с лявата ръка и отговарям с нокаутиращ удар, който се забива в черепа му с цялата ми тежест. Той се стоварва на пода. Опитва се да стане, но го блъсвам надолу с ботуш. Той ляга под него, диша тежко. Вие ми се свят, задъхвам се. Тялото ми ме мрази заради това, което му причинявам.

— Приключи ли? — питам. Той кимва. Вдигам си ботуша и му протягам ръка да му помогна да стане. Той се преобръща по гръб, посяга към нея, а после мята крак нагоре и забива тока на левия си ботуш право в слабините ми. Падам до него, повдига ми се. Парализиращо гадене се надига под кръста към топките и корема ми. До мен той пъхти като куче. Отначало ми се струва, че се смее, но когато поглеждам нагоре, съм потресен — виждам сълзи в очите му. Той лежи по гръб. Мощни ридания разтърсват гърдите му. Той се извръща, опитва се да скрие от мен сълзите си, да ги спре, но става още по-зле.

— Севро...

Сядам, като го гледам така, ми се къса сърцето. Не го прегръщам, но слагам ръка на главата му. И той ме изненадва — не се дърпа, а припълзява към мен и полага глава на коляното ми. Слагам другата си ръка на рамото му. Постепенно риданията утихват и той се изсеква. Но не помръдва. Сега е като след гръмотевична буря. Въздухът трепти от енергия. След малко той се прокашля, надига се и сяда с кръстосани крака в средата на коридора. Очите му са подпухнали, гледа засрамено. Играе си с ръце, с тия татуировки и тоя гребен изглежда като изваден от някоя изперкала детска книжка.

— Ха си казал на някого, че съм плакал, ще намеря умряла риба, ще я туря в един чорап и ще я скрия в стаята ти да се разлага там.

— Става.

Детонаторът лежи, захвърлен настрана. И двамата можем да го стигнем, но никой не посяга към него.

— Гадно ми е от това — казва той немошно. — А хората си падат по тия работи. — Поглежда нагоре към мен. — Не искам той да е от Синовете. Не искам да съм като Живака.

— Ти не си.

Той не вярва.

— В Института сутрин се будех и мислех, че още сънувам. А после усещах студа. И бавно започвах да си спомням къде се намирам и да усещам, че под ноктите ми са се набили мръсотия и кръв. И исках само да заспя отново. Да се стопля. Но знаех, че трябва да стана и да се изправа пред един свят, на който не му дреме. — Лицето му се разкривява. — Така се чувствам и сега всяка сутрин. Постоянно ме е страх. Не искам да загубя никого. Не искам да ги разочаровам.

— И не си — казвам. — Аз разочаровах теб. — Той се мъчи да ме прекъсне. — Ти беше прав. И двамата го знаем. Баща ти е мъртъв по моя вина. Всичко, което се случи през онази нощ, е по моя вина.

— Все пак беше простотия да го кажа. — Той почуква с юмрук по земята. — Вечно дрънкам простотии.

— Радвам се, че го каза.

— Защо?

— Защото и двамата сме забравили, че не сме дошли тук по свой избор. Ние с тебе би трябвало да можем да си кажем всичко. В тая работа е така. Така е при нас. Ние не го увъртаме деликатно, а си говорим. Дори и да говорим гадории, дето е трудно да ги слушаш. —

Виждам го колко е самотен. Какво бреме е носил. Така се чувствах аз, когато Касий ме промуши и ме заряза като труп в Института. Той има нужда да сподели бремето. Не зная как иначе да му го кажа. Това твърдоглавие, тази непримиримост изглеждат налудничави отстрани, но вътрешно той се чувстваше точно като мен, докато Рок ме разпитваше. Или когато си наумях нещо.

— Знаеш ли защо ти помогнах в Института, когато с Касий щяхте да се издавите в онова езеро? — пита ме той. — Заради това как те гледаха. Не че те мислех за добър Прим. Ти имаше акъл колкото торба мокри пръдни. Обаче ги видях. Чакълчето. Клоуна. Куин... Рок. — Последното име едва успява да го каже. — Гледах те край огъня в деретата, когато Тит беше в крепостта. Видях те как учиш Лея да прерязва гърлото на коза, макар и нея да я беше страх. И аз исках това. Да се включа.

— А защо не се включи?

Той свива рамене.

— Страх ме беше, че ти няма да искаш.

— Сега те гледат теб така — казвам. — Не го ли забелязваш?

Той изсумтява.

— Не, не ме гледат. През цялото време се правех на теб. Правех се на Татенцето. Не се получи. Личеше си, че на всички им се иска Чакала да беше пленил мен, а не теб.

— Знаеш, че не е вярно.

— Вярно е! — заявява той пламенно и се навежда напред. — Ти си по-добър от мен. Видях те. Когато гледаше надолу към Тинос. Видях очите ти. Обичта в тях. Поривът да закриляш тези хора. Опитах се и аз да го почувствам. Но всеки път, щом погледнех надолу към бежанците, само усещах омраза към тях. Задето са слаби. Задето си причиняват болка взаимно. Задето са тъпи и не знаят какво сме преживели, за да им помогнем. — Той преглъща и се залавя да чопли кожичките около ноктите на късите си дебели пръсти. — Знам, че е гадно, ама това е положението.

Тук, в този коридор, той изглежда толкова уязвим, когато боят е изцедил яростта от нас. Не му се слушат хвалби. Водачеството го е изтощило, отчуждило го е дори от неговите Виещи. Точно сега му се иска да почувства, че не е като Живака, като Чакала и като когото и да

било от Златните, срещу които се борим. По погрешка е приел, че аз съм нещо повече от него. Частично и по моя вина.

— И аз ги мразя — казвам.

Той поклаща глава.

— Недей...

— Мразя ги. Поне ми е гадно, че ми напомнят какъв съм бил и аз или какво би могло да излезе от мен. Да му се не види, та аз си бях едно идиотче. Ти щеше да ме намразиш. Бях на колене, но ми беше добре, бях нагъл и себичен. Харесваше ми да съм сляп за всичко, защото бях влюбен. И, кой знае защо, си мислех, че да живееш за любовта, е най-доблестното нещо в целия Космос. Дори в мислите си превърнах Ео в нещо, което тя не беше. Идеализирах и нея, и живота ни — сигурно защото видях как баща ми умира за някаква кауза. Видях и всичко, което той остави, и затова се опитах да се вкопча в изоставения от него живот.

Проследявам с пръст линиите по дланта ми.

— Срам ме е, като си помисля, че започнах всичко това заради нея. Тя бе всичко за мен, но аз бях само частица от живота ѝ. Когато Чакала ме хвана, само за това можех да мисля. Че не съм ѝ бил достатъчен. Че и детето ни не е било достатъчно. Част от мен я мрази заради това. Тя не знаеше, че всичко това ще се случи, представа си нямаше, че планетата е тераформирана. Можеше да знае само, че защитава някаква кауза пред няколко хиляди души в Ликос. А струваше ли си да се умре заради това? Струваше ли си да се убие дете заради това?

Посочвам надолу по коридора.

— Сега всички тези хора я мислят за божество едва ли не. Идеалната мъченица. Но тя беше само едно момиченце. Да, беше храбра, но беше и глупава, и себична, и всеотдайна, и романтичка — ала умря, преди да успее да стане нещо повече. Помисли си колко много още можеше да постигне в живота си. Може би щяхме да вършим заедно всичко това. — Засмивам се тъжно и подпирам глава на стената. — Мисля, че най-гадното на остаряването е, че сега сме вече достатъчно поумнели да виждаме пукнатините във всичко.

— Ние сме по на двайсет и три бе, скапаняк.

— Е, аз се чувствам на осемдесет.

— Така и изглеждаш. — Показвам му среден пръст и печеля усмивка. — А ти... — Той почти се отказва да довърши мисълта си. — Мислиш ли, че тя те гледа? От Долината? А баща ти?

Понечвам да кажа, че не знам, когато забелязвам колко съсредоточено ме гледа. Той не пита толкова за моето семейство, колкото за своето, може би дори за Куин, която винаги бе обичал, но така и не събра кураж да ѝ го каже. Какъвто си е дивак, трудно е да се досетиш колко е уязвим. Той се носи без посока, отчужден и от Червените, и от Златните. Без дом. Без семейство. Без представа за света след войната. Точно сега съм готов да кажа всичко, за да се почувства той обичан.

— Да, вярвам, че тя ме гледа — заявявам много по-уверено, отколкото се чувствам. — И баща ми — също. И твоят.

— Значи в Долината има бира.

— Не кощунствай. — Изритвам го по ботуша. — Само уиски. Реки от уиски, докдето ти видят очите.

Смехът му успява да ми възвърне още частица от моята цялост. Лека-полека усещам как приятелите ми се завръщат при мен. Или може би аз се завръщам при тях. То май е едно и също. Вечно повтарях на Виктра да допуска хората до себе си. Сам аз никога не се вслушах в собствения си съвет, защото знаех, че един ден ще трябва да ги предам, че дружбата ни се гради върху лъжа. Сега съм с хора, които знаят кой съм и се боя да ги допусна до себе си, защото ме е страх да ги изгубя, да ги разочаровам. Но тъкмо тази връзка между мен и Севро ни прави по-силни отпреди. Точно тя е онова, което ние имаме, а Чакала — не.

— Знаеш ли какво ще се случи след всичко това? — питам. — Ако убием Октавия и Чакала? Ако някак победим?

— Не — отвръща Севро.

— Ето това е проблем. Аз нямам отговор. И няма да се преструвам, че го имам. Но няма да позволя Август да се окаже прав. Няма да вкарам този свят в хаос, без поне да имам план за нещо по-добро. А за това се нуждаем от съюзници като Живака. Трябва да спрем да го играем терористи. И имаме нужда от истинска армия.

Севро взема детонатора и го чупи на две.

— Какви са заповедите ти, Жътварче?

23.

ПРИЛИВНА ВЪЛНА

Двамата със Севро се връщаме в стаята за подготовка, където Виешите се стягат за отпътуване от станцията. Роло и десетина от хората му ни наблюдават напрегнато от техния ъгъл. Знаят, че ще бъдат изоставени. Живака ме следва, оковите са останали в килията му. Той се съгласи с нашия план с някои поправки.

— Я гледай ти — възкликва Виктра, щом забелязва синините ни и разкървавените ни юмруци. — Вие двамата най-сетне сте си поприказвали. — Тя поглежда Рагнар. — Видя ли?

— Оправихме се с простотиите — казва Севро.

— Ами богаташът? — пита любопитно Рагнар. — Не е окован.

— Защото е Син на Арес, Рагс — отвръща Севро. — Ти не знаеше ли?

— Живака е от Синовете? — Виктра избухва в смях. — А пък аз съм тайна Пъклолазка! — Тя поглежда ту неговото, ту моето лице. — Чакайте... Говорите сериозно. Имате ли доказателства?

— Съжалявам за майка ти, Виктра — обажда се пресипнало Живака. — Но е истинско удоволствие да те видя на крака. Аз съм със Синовете вече над двайсет години. Разполагам със записи от стотици разговори с Фичнър, за да го докажа.

— Той е от Синовете — заявява Севро. — Може ли да продължим нататък?

— Проклетата да съм! — клати глава Виктра. — Майка ми излезе права за тебе. Все повтаряше, че ти имаш свои тайни. Мислех, че е свързано със секс. Че си падаш по коне примерно. — Севро се размърдва неловко.

— Значи ще намериш начин да се чупим от тая скала, богаташ? — пита Холидей Живака.

— Не точно — отвръща той. — Дароу...

— Няма да отпътуваме — обявявам. Роло и хората му се раздвижват в ъгъла. Виешите се споглеждат объркано.

— Може би ще пожелаеш да ни обясниш какво става? — пита троснато Шибаната мутра. — Да почнем с това кой командва. Ти ли?

— Виещ номер Едно — казва Севро и ме тупва по рамото.

— Виещ номер Две — тупвам го и аз, на свой ред.

— Примно ли е всичко? — пита Севро. Виещите кимват в съгласие.

— Първа заповед на занаята — промяна на политиката — заявявам. — Кой има клещи? — Оглеждам се, накрая Холидей вади нейните от бомбаджийския си набор и ми ги мята. Отварям уста и пъхам клещите вътре към задния десен кътник, където е имплантиран самоубийственият зъб с ахлис-9. — Преди са ме пленявали. Повече няма да ме пленят. Тъй че от това за мен полза няма. Не смятам да умирам, обаче ако умра, ще умра с приятелите си. А не в килия. Нито на подиум. С вас! — Подавам клещите на Севро. Той също вади задния си зъб и изплюва кръв по масата.

— Умирам с приятелите си!

Рагнар не чака за клещите, а си вади задния зъб с голи ръце, с широко отворени от възторг очи, когато слага грамадното кърваво нещо на масата.

— **Умирам с приятелите си.**

Един по един те си подават клещите, вадят си зъбите и ги хвърлят долу. През цялото това време Живака ни гледа, все едно сме банда откачени хулигани и несъмнено се пита в какво ли се е вкарал. Но на мен ми е нужно хората ни да захвърлят тежестта от гърба си. С тази отрова в черепите те се чувстват така, все едно вече са им прочели смъртната присъда и само чакат палача да дойде и да почука. Шлакана работа. Смъртта ще трябва да си спечели сама наградата. Искам те да повярват в това. Един в друг. В идеята, че ние може и да победим, и да оживеем.

За първи път аз вярвам.

След като давам подробни наставления на хората си и те тръгват да изпълняват нарежданията, аз се връщам заедно със Севро в контролната зала на Синовите на Арес и ги моля да подготвят непроследима пряка връзка.

— До Цитаделата в Егия, моля.

Синовеите на Арес се обръщат да ме погледнат и да се уверят, че не им се е счуло.

— Незабавно, приятели. Няма цял ден да се мотаем.

Заставам пред холокамерата заедно със Севро.

— Смяташ ли, че те вече знаят, че сме тук?

— Сигурно още не съм — отвърщам.

— Смяташ ли, че той ще се напикае в гащите?

— Да се надяваме. Запомни, нито гък за това, че Мустанга и Касий са тук. Тоя коз го държим в джоба си.

Пряката холоврзка се включва и лицето на изнурена млада Медна администраторка ни поглежда сънено.

— Централа на Цитаделата — дудне тя. — С кого да ви... — Внезапно примигва на монитора срещу образите ни и разтърква очи. И напълно загубва ума и дума.

— Бих желал да говоря с АрхиГубернатора — казвам.

— А... мога ли да попитам кой... се обажда?

— Жътваря от Марс, кърваво проклятие! — излайва Севро.

— Момент, моля.

Лицето на Медната се заменя от Пирамидата на Обществото. Докато чакаме, ужасно предсказуемо пускат Вивалди. Севро чука с пръсти по крака си и тананика почти нечуто своята песенчица: *Щом като тъпан думка ти сърцето и струйка ти се стича по крака, то знай, че туй Жътваря е, задето дошъл е да си прибере дълга!*

Малко по-късно бледото лице на Чакала се явява пред нас. Облечен е с жакет с висока бяла яка, а косата му е разделена на път. Не ни поглежда злобно. Даже изглежда развеселен и продължава да си закусва.

— Жътваря и Арес — произнася той тихо и провлечено, подигравайки се със собствената си любезност, и избърсва уста със салфетка. — Последния път потеглихте толкова бързо, че нямах време да се сбогувам с вас. Длъжен съм да отбележа, че направо сияеш, Дароу. Виктра с теб ли е?

— Адрий... — подемам решително. — Както несъмнено си наясно, в „Индустрия Слънце“ избухна взрив и твоят партньор в сянка, Живака, изчезна. Знам, че юридически кашата е пълна, а с уликите няма да се оправят часове наред, а може би и дни. Та затуй пожелах да

се обадя и да изясня ситуацията. Ние, Синовете на Арес, отвлякохме Живака.

Той оставя лъжицата, за да отпие от бялата си чаша с кафе.

— Ясно. С каква цел?

— Ще го задържим за откуп, докато ти освободиш всички политически затворници, незаконно задържани в твоите затвори, и всички низшеЦветни в концентрационните лагери. В допълнение към това трябва да поемеш отговорност за убийството на баща си. Публично.

— Това ли е всичко? — пита Чакала, без да проявява и капка чувство, макар и да знам, че се пита как ли сме разбрали за съюза му с Живака.

— Освен това лично трябва да ме цункаш по пъпчивия гъз — додава Севро.

— Прелест. — Чакала извъръща очи от екрана към някого. — Моите агенти ми съобщават, че е бил въведен мораториум върху полетите десет минути след нападението над „Индустрия Слънце“, а корабът, избягал от местопроизшествието, е хлътнал в Кухината. Следователно да смятам ли, че все още сте на Фобос?

Бавя се, все едно са ме хванали неподготвен.

— Ако не се подчиниш, залогът е животът на Живака.

— С прискърбие ви съобщавам, че не преговарям с терористи. Особено с такива, които може да записват какво говоря, за да го излъчат за своя политическа изгода. — Чакала отново отпива от кафето. — Аз изслушах твоето предложение, а сега ти изслушай моето. Бягай. Веднага. Докато можеш. Но знай, че където и да идеш, където и да се скриеш, не можеш да опазиш приятелите си. Ще ги избия до крак и ще те тикна обратно на тъмно заедно с отрязаните им глави за компания. Изход няма, Дароу. Това ти го обещавам.

И той прекъсва сигнала.

— Мислиш ли, че ще прати Костната конница преди легионите? — пита Севро.

— Ха дано. Време е да се задействаме.

Кухината е град от клетки. Ред по ред. Колона връз колона от ръждиви метални домове, свързани при нулевата гравитация докъдето

ти очи видят, тук, в сърцето на Фобос. Всяка клетка е живот в миниатюра. Дрехи се веят на куки. В портативни термични прес-грилчета цвърти храната от сто различни региона на Марс. Хартиени снимки с изображения на далечни езера, планини и събрани заедно семейства са залепени с тиксо по стените на железните клетки. Всичко тук е невзрачно и сиво — металът на клетките, провисналите дрехи, дори и уморените, съсипани лица на Оранжевите и Червените, затворени тук, на хиляди километри от дома. Цветни искри танцуват над дейтападите и холодисплеите, греещи из града като късчета мечта, разпръснати върху усуканите метални отпадъци. Мъже и жени се каят над своите мониторчета, гледат своите предаванията, забравят къде се намират, за да попаднат в страната на мечтите си. Мнозина са облепили стените си с хартия или одеяла, за да постигнат някакво подобие на уединение от съседите. Но от мириса и от звуците не можеш да избягаш. Гърленото неспирно дрънчене на затръшващи се врати на клетки. Тракането на ключалки. Смехът и кашлицата на мъже. Бръмченето на генератори. Плямпането на холокутии, които лаят по кучешки на езика на забавата. Всичко това, разбъркано, къкри тук — гъста супа от шум и мъждива светлина.

Роло някога е живял в южния край на града. Сега това е дълбока територия на Синдиката. Синовете са били прогонени преди повече от два месеца. Летя покрай найлоновите въжета, опънати между каньоните от клетки, подминавам докери и работници от кулите, които се катерят обратно към своите малки домове — кафези. Те извъртат глави към мен, щом чуят гърленото боботене на новите ми гравиБотуши. За тях този звук е чужд. Чуват го само от холовидеата или експерименталните виртуални реалности, които Зелените от долната земя шиткат за по петдесет кредита на минута. Повечето тъй и няма да видят Безподобен белязан от плът и кръв, а за такъв в пълно бойно снаряжение — и дума да не става. Аз съм ужасяващо зрелище.

Преди седем часа с моите лейтенанти се събрахме в стаята за подготовка на Синовете на Арес и аз обявих пред тях и Танцъора в Тинос своя план. Шест часа след като научих за бягството на Кавакс от нашия арест — някой го бе пуснал. Пет часа след като Виктра закара Живака и Матео обратно в тяхната кула, където Живака прекара остатъка от нощта в задействане на собствените си бойни групи и връзки в Сините мравуняци. Четири часа след като Живака свърза

екипите на охраната си със Синове на Арес и им даде достъп до своите арсенали и оръжейни складове, а ние получихме вест, че два разрушителя на Август са потеглили от орбиталните докове. Три часа след като Рагнар и Роло отведоха хиляда Синове на Арес в порутените хангари на ниво 43С, за да подготвят скифовете си. Два часа след като една от частните яхти на Живака бе подготвена за излитане. Един час откакто разрушителите на Обществото разположиха четири военни транспортъора за войски на междупланетния космодрум „Скайреш“, а новата кървавочервена боя върху бронята ми изсъхна и аз я облякох, за да тръгна на война.

Всичко е готово.

Сега прорязвам дيريا от мълчание в сърцето на Кухината. Белият ми като кост бръснач е увит около ръката ми. До мен лети Севро и носи гордо грамадния шлем на Арес с шиповете. Той си е негов, но останалото му снаряжение е взето назаем от Живака. Авангардна техника. Още по-добро от скафандрите, които носехме при Август. Холидей ни следва заедно със сто Синове на Арес.

Синове още боравят непохватно с гравиБотушите си. Някои са въоръжени с бръсначи, други — с пулсЮмруци. Но по моя заповед никой не носи шлем в този полет. Искам онези низшеЦветни в струпаните кутийки с очите си да видят нашата измяна, та да им вдъхнат кураж Червените, Оранжевите и Обсидиановите, облекли господарска броня.

Лицата са размазани петна. Сто хиляди души се взират в нас от домовете си във всички посоки. Бледи и объркани, повечето — под четиридесетгодишни. Червени и Оранжеви, доведени тук с фалшиви обещания също като Роло, чиито семейства са долу на Марс, също като Роловото. Дребните признаци на нормалния живот липсват в тези струпани една върху друга кутийки. Няма деца. Няма домашни любимци.

Съседите сочат в моята посока. Виждам как устите им изговарят моето име. Някъде постовите на Синдиката ще звънят на началниците си, ще съобщават на полицията или на антитерористичния апарат на Секуритас новината, че Жътваря е жив и е на Фобос. Чакала ще дойде със своята Костна конница и с легионите си. А някъде, близо или далече, Айя ще разбере къде е сега убиецът на сестра й.

Хвърлям стръв на зверовете. Точно както я метнах и на Чакала.

Щом кацам на централния площад в града, безмълвно произнасям молитва, призовавам Ео да ми даде сили. Там като някакъв пулсиращ електронен идол, ограден с бодливи метални жици, холографски монитор излъчва комедийни програми на Обществото с височина сто метра и ширина — петдесет. Той окъпва кръга от клетки наоколо в бледна неонова светлина. От високоговорителите се носи смях по сигнал. Сини отблясъци играят по бронята ми. Ключалки издрънчават при отключване и клетките се отварят, та обитателите им да приседнат на ръба и да провесят крака във въздуха, да не ме гледат през решетките на клетката.

Зелените на Живака фокусират нашлемните си камери върху мен. Синовеите се подреждат наоколо и гледат с тлеещи очи низшеЦветните — моята почетна стража. Червените им коси се ветреят като сто сърдити разпалени факли. Холидей и Арес застават от двете ми страни. Реем се на двеста метра над земята, обкръжени от клетки. Тишина обзема града, чува се само механичният смях от комедията. Той пращи от тонколониите гадно и нелепо. Кимвам на Зелените на Живака и те пресичат звука, а някъде в кулата му събраните от него хакерски екипи проникват във всяко излъчване по спътника и дават команди на второстепенни дейтахъбове на Земята, Луната, астероидния пояс, Меркурий, спътниците на Юпитер, та моето послание да пламне из мрака на Космоса, превзело дейтамрежата, свързваща човечеството. С това излъчване Живака доказва своята вяроност — използва мрежата, която е помогнал на Чакала да изгради. Не е като със смъртта на Ео — вирусно видео, изровено от тъмните недра на холомрежата. Това е величествен рев, който ще прокълнти из цялото Общество, излъчен на десет милиарда холоекрана пред осемнайсет милиарда души.

Те ни дадоха тези екрани, за да бъдат наши вериги. Днес ние ще ги претворим в чукове.

Карн ау Белона си имаше недостатъци. Но беше прав, когато каза, че в този живот ни остава само крясъкът ни, понесен от вятъра. Той крещеше собственото си име и аз научих колко глупаво е това. Но преди да започна войната, която ще предяви по един или друг начин своите права над мен, аз ще надам своя зов. И той ще е нещо далеч по-велико от собственото ми име. Далеч по-велик от рева на родовата

гордост. Това е мечтата, която носех у себе си и лелеях от шестнайсетгодишен.

Под мен на мястото на комедията изниква холограмата на Ео.

Момичето, което познавах, сега е призрачна великанка. Лицето ѝ е спокойно, бледо и по-гневно, отколкото в моите сънища. Косата ѝ е жилава и без блясък. Дрехите — невзрачни дрипи. Но очите ѝ пламтят сред обкръжаващата я сивота, ярки като кръвта по изранения ѝ гръб, когато тя вдига поглед от металната килия за мъчения. Устата ѝ се отваря едва-едва, само тъничка пролука между устните, ала песента ѝ руква като кръв от нея с глас, тънък и крехък като пролетна мечта.

*Мой сине,
тежките окови припомни си ти,
когато златни дърпаха железните юзди —
крещяхме,
гърчехме се и пищяхме
за долината наша,
за която си мечтахме.*

Гласът ѝ отеква из металния град по-силно, отколкото в онзи отдавна изгубен град от камък. Светлината ѝ трепти по бледите лица, които гледат от своите клетки. Тези Оранжеви и Червени, които никога не са я познавали на живо, ала я чуват в смъртта ѝ. Те са безмълвни и тъжни, докато я водят към бесилото. Чувам напразните си викове. Виждам как се свличам в ръцете на Сивите. Сякаш пак съм там. Здравно полепналата по коленете ми кал, докато светът под мен пропада. Август говори с Плиний и Лето, докато различиеното конопено въже обгръща шията на Ео. От лицата в Камарите се излъчва омраза. Тогава не можех да предотвратя смъртта на Ео, както не мога да я предотвратя и сега. Така е било винаги. Жена ми пада. Трепвам, щом чувам шумоленето на дрехите ѝ, скърцането на въжето. Поглеждам надолу към холограмата и се принуждавам да гледам как момчето, което бях, се люшва напред, за да обвие ръце с Червени сигли около ритаците ѝ във въздуха крака. Гледам го как я целува по глезена и дръпва нозете ѝ с всичките си мижави силици. Нейният хемант се отронва и аз заговарям.

— Искаше ми се да живея в мир. Ала моите врагове ме въвлякоха във война. Името ми е Дароу от Ликос. Вие знаете историята ми. Тя е само ехото на вашата. Те дойдоха в дома ми и убиха жена ми — не защото изпя една песен, а защото посмя да се усъмни в тяхната власт. Задето посмя да надигне глас. Векове наред милиони хора в подземията на Марс бяха тъпкани с лъжи от люлката до гроба. Тази лъжа им бе разкрита. И сега те дойдоха в познатия ви свят и страдат също като вас.

— Човек се ражда свободен, но от океанските брегове та до градовете в кратерите на Меркурий, от ледената пустиня на Плутон та до мините на Марс той е в окови. Окови, изковани от дълг, глад, страх. Окови, поставени на врата ни от раса, издигната от нас. Раса, на която ние дадохме властта. Не за да властва, да царува, а да ни спаси от света, който беше управляван от войната и алчността. Но вместо това те ни вкараха в мрака. Използваха системите за собствена изгода. Те очакват вашето подчинение, пренебрегват вашата саможертва и трупат създадените от ръцете ви блага. За да ни подчинят здраво на своята власт, те ни забраняват да мечтаем. Твърдят, че човек струва толкова, колкото Цветът на очите му, на Сиглите му.

Свалям ръкавиците и стискам десницата си в юмрук във въздуха точно като Ео, преди да умре. Но за разлика от Ео, върху ръцете ми няма Сигли. Мики ги премахна, докато ме Извайваха в Тинос. Аз съм първият човек от стотици години насам без Сигли. Мълчанието в Кухината се сменя с потрес и шепот.

— Но сега аз стоя пред вас — човек без окови. Стоя пред вас, мои братя и сестри, за да ви помоля да ме подкрепите. Да се хвърлите върху машините на индустрията. Да се обедините зад Синовеите на Арес. Да си върнете градовете и благоденствието. Да дръзнете да мечтаете за по-добри светове от тези. Робството не е мир! Мир е свободата. И докато не се сдобием с нея, наш дълг е да воюваме. Това не е позволение за диващина или за геноцид. Ако мъж изнасилва, убийте го на място. Това е война, но вие сте на страната на доброто, а това е тежко бреме. Ние въставаме не за омраза, не за мъст, а за справедливост. За вашите деца. За бъдещето им. Сега се обръщам към Златните, към Ауреатите на власт. Аз съм обикалял из коридорите ви, прониквал съм в училищата ви, ял съм на трапезата ви и съм страдал на бесилото ви. Вие се опитахте да ме убиеете. Не можахте. Познавам

силата ви. И гордостта ви познавам. И съм видял как ще пропаднете. Седемстотин години властвахте над човешкия свят и това е всичко, което сте ни дали. То не стига! Днес аз обявявам, че вашата власт е към своя край. Вашите градове не са ваши. Вашите кораби не са ваши. Вашите планети не са ваши. Те са изградени от нас. И те принадлежат на нас, на обикновените хора. Сега ние си ги вземаме обратно. Вие носите мрак, вие призовавате нощта, но ние яростно ще се бунтуваме срещу тях. Ще вием и ще се борим до последен дъх — не само в мините на Марс, но и по бреговете на Венера, по дюните на серните морета на Йо, в ледниковите долини на Плутон. Ще се борим в кулите на Ганимед, в гетата на Луната и бурните океани на Европа. И ако паднем, други ще ни сменят, защото ние сме приливна вълна. И се надигаме.

После Севро забива юмрук в гърдите си. Веднъж, дважд, удря ритмично. Двеста Синове на Арес го повтарят като ехо. Юмруците им бият по гърдите. Ехото на Виещите.

В стоманената мрежа от клетки мъжете и жените удрят с юмруци по стените, докато сякаш пулсът на туптящо сърце се надига от недрата на тази вампирясала луна — нагоре към Мравуняците на Сините, където те седят, пият кафе и изучават гравитационна математика на топлата светлина в интелектуалните си комуни; към казармите на Сивите във всеки полицейски район; сред Сребърните в техните търговски бюра; сред Златните в техните светове на имения и яхти.

Навън, сред черното мастило, разделящо малките ни куполи, пълни с живот, преди да се втурне надолу по коридорите на самотната крепост на Чакала в Атика, където той седи на зимния си трон сред море от прегънати вратове. Там нашият тътен отеква в ушите му. Там той чува как сърцето на жена ми продължава да бие. И не може да го спре, и пулсът ѝ отеква все по-надолу и по-надолу в мините на Марс, и се носи от екраните, докато Червени удрят по масите, а Медните магистрати гледат с нарастващ страх как миньорите са впили с омраза погледи нагоре през дуростъклото, чиито затворници са.

Сърцето ѝ бие размирно из оживените крайокеански променади по венерианските архипелази, докато ветроходни лодки гордо плават в пристанището, чанти с покупки увисват в уплашени ръце и Златните гледат своите шофьори, своите градинари, хората, хранящи

градовете им с енергия. Той отеква в столовите с ламаринени покриви в отглеждащите пшеница и соя латифундии, покрили Великите равнини на Земята, където Червени се трудят с машини под грамадното слънце, за да изхранват хора, които никога няма да срещнат, по места, където нивга няма да попаднат. Той отеква дори и по гръбнака на империята, бушува из стърчащите островърхи кули на града-спътник Луна, преминава покрай Суверена във високото ѝ стъклено убежище и гърми по змиеподобните електрически кабели и простори за пране в Изгубения град, където Розово момиче си прави закуска след дълга нощ, изпълнена с неблагоприятен труд. Където Кафяв готвач се надига от печката, за да чуе как мазнината опръсква престилката му, а Сив гледа от прозореца на патрулния си скиф как Виолетова девойка разбива входната врата на пощата и дейтападът му го призовава обратно в участъка да приложи спешни протоколи за безредици.

Той бие и в мен — тази ужасна надежда, и разбирам, че това е началото на края, и най-сетне се пробуждам.

— Разкъсайте оковите! — изревавам.

И моят народ изревава в отговор.

— Рагнар — казвам по комуникатора. — Давай.

Зелените сменят записа, докато юмруците туптят, а клетките дрънчат. И виждаме далечен кадър с военната кула на Обществото във Фобос — сграда, същински голиат, с докове и вестибюли за оръжия. Практична и грозна като срамна въшка. От нея Чакала поддържа хватката си върху спътника. Там Сивите и Обсидиановите ще обличат брони под бледите светлини, ще търчат из металните коридори в стегнати редици, ще зареждат пояси с муниции и ще целуват снимките на любимите си хора, та после да се спуснат в Кухината и да накарат това сърце да спре да бие. Ала никога няма да стигнат дотук.

Защото докато юмруците удрят все по-силно в клетките, светлината на тази военна кула помръква. Токът ѝ е изцяло спрян от Роло и хората му с картите за достъп, осигурени от Живака.

Можехме да бомбардираме сградата, но аз исках триумф на дързостта, на постижението, а не на разрухата. Ние имаме нужда от герои. А не от поредния изпепелен град.

И тъй, в полезрението навлиза малък ескадрон от десетима ремонтни скифа. Плоски, грозни летателни машини, разработени за

превоз на Червени и Оранжеви като Роло до работата им по строежите на кули. Недодялани скатове, покрити с полепнали ракообразни. Но сега налепите по тях не са от ракообразни. Още една камера ги снима в по-близък план и виждаме, че всеки скиф е покрит със стотици мъже. Червени и Оранжеви, облечени в нескопосните си скафандри за излизане в открития Космос — почти половината от Синовете на Арес на Фобос. Стъпили са здраво с ботуши на палубата, броните им са закопчани за външни закопчалки по кораба. Носят инструментите си за заваряване, а предоставени от Живака оръжия са прикрепени за краката им с магнитна лента.

Сред тях, извисяващ се с две глави над другите, е техният генерал Рагнар Волар, с броня, прясно боядисана в бяло с цвета на кост, а на гърдите и на гърба му е изрисуван червен Секач.

Щом скифовете приближават военната кула на Обществото, те се разделят по дължината на сградата. Синовете изстрелват магнитни харпуни, за да вържат скифовете за стоманата. А после с тренирана лекота се спускат по въжетата, летят с невероятна скорост, а моторчетата на закопчалките им ги дърпат един по един към сградата. Все едно гледаш Червените в мините — дори и в тремавите скафандри те проявяват ослепителна грация и гъвкавост.

Повече от хиляда заварчици се изсипват върху грамадната сграда също като нас в кулата на Живака, но те не се прикриват и ни превъзхождат в уменията си за работа при нулева гравитация. Магнитни обувки залепват за металните греди и те плъзват по сградата, стопяват илюминаторите и проникват през тях. На влизане претърпяват страшни щети. Десетки са разкъсани на парчета, когато Сивите вътре стрелят зад стъклата с релсови оръдия, ала те отвърщат на стрелбата и се изсипват при тях. Патрул с цепоКрил се спира до стената на сградата и обстрелва два скифа с верижни оръдия. Хората се превръщат в мъгла.

Един от Синовете изстрелва ракета по цепоКрила. Огънят разцъфва и угасва и корабът се пречупва на две сред изблик на лилави пламъци.

Камерата проследява как Рагнар нахлува през един прозорец, влиза в коридор и попада право на трио от Златни рицари — разпознавам единия, това е братовчедът на Приам, мъжът, убит от Севро при Посвещението, чиято майка притежава нотариалния акт за

Фобос. Рагнар прегазва младия рицар, без дори да се спре, размахва и двата си бръснача като ножици с бойния вик на своя народ на уста, следван от отряд тежко въоръжени заварчици и работници. Казах му, че искам кулата, но не и как да я превземе. Той се отдалечи заедно с Роло, прегърнал го с ръка през рамо.

И сега световите гледат как един роб се превръща в герой.

— Този спътник ви принадлежи! — изревава Севро към разбушувалия се град от клетки. — Надигнете се и го превземете! Надигнете се, мъже от Марс! Жени от Марс, надигнете се! Копелета с копелета, кърваво проклятие да ви стигне дано! Надигнете се!

Мъже и жени излизат от домовете си. Слагат ботушите и връхните си дрехи. Напират съм нас, сега хиляди задръстват въздушните булеварди и пълзят по външните стени на клетките си.

Приливната вълна се надигна. И докато се питам какво ли точно ще отнесе, ме обзема дълбок ужас.

— Изнасилването и убийството на невинни се наказва със смърт! Това е война, но вие сте на страната на доброто! Запомнете го, кретенчета малки! Закриляйте братята си! Закриляйте сестрите си! Всички жители на секции 1а-4в, вие трябва да превземете арсенала на ниво 14. Жителите на секции 5в-3е трябва да превземат центъра за пречистване на вода на...

Севро поема контрола над битката и Виещите и Синове се разпръсват, за да организират тълпата. Това не е армия, а таран. Мнозина ще умрат. И когато умрат, на тяхно място ще се надигнат още повече. Това е само един от градовете от натрупани кутийки на Фобос. Синове ще ги снабдят с оръжия, но те далеч няма да стигнат. Техният меч е пресата от плът. Севро ще ги води и ще ги жертва, Виктра ще ги ръководи от кулите на Живака и спътникът ще падне пред въстанието.

Но аз няма да съм тук, за да видя това.

24.

НІС SUNT LEONES

Размирици тресат Фобос. Взривове разтърсват спътника, докато с Холидей тичаме из коридорите. Златни и Сребърни се евакуират от Иглите със своите проблясващи луксозни яхти, а километри по-надолу Камарите гъмжат от банди низшеЦветни, въоръжени с оксигени, синтезни резачки, тръби, купени на черно пържачки и старомодни куршумохвъргачки. Тълпите задръстват проходите в търсене на достъп към средния сектор и Иглите, докато военният гарнизон на Обществото, разклатен от нападението над главния им щаб, се втурва да спре миграцията нагоре. Легионите разполагат с обучение и организация. Ние — с количество и изненади.

Да не споменаваме за яростта.

Без значение на колко пропускателни пункта организират блокади Сивите и колко вагонетки унищожават, низшеЦветните ще се промъкнат през пукнатините, защото това място са го построили те, защото имат съюзници между средноЦветните благодарение на Живака. Те отварят изоставени транспортни тунели, отвлечат товарни кораби в индустриалния сектор, натъпкват ги с мъже и жени и ги подкарват към луксозните хангари в Иглите или дори към обществения междупланетен космодрум „Скайреш“, където товарят евакуиращи се на круизни лайнери и пътнически кораби.

Свързан съм дистанционно с охранителната система на Живака и наблюдавам как висшеЦветните се нахвърлят един върху друг като бягащи в паника говеда. Мъкнат багаж, ценни вещи и деца. Цепокрили и бързи изстребители от марсианския флот се стрелкат между кулите и свалят бунтовническите кораби, издигащи се от Кухината към Иглите. Отломките от разрушен съд на низшеЦветните се врязват в сводестия таван от стъкло и стомана на един от терминалите на „Скайреш“, избиват цивилни и разбиват всяка моя илюзия, че тази война ще е чиста.

С Холидей отбягваме тълпа низшеЦветни и пристигаме пред изоставен хангар в старите товарни гаражи, неизползван отпреди

времето на Август. Тук е тихо и пусто. Старият пешеходен вход е заварен. Предупредителни знаци за радиация пропъждат потенциалните клошари. Но за нас вратата се отваря с плътен стон, когато модерен скенер за разпознаване по ретината, вграден в метала, регистрира моите ириси точно както каза Живака.

Хангарът представлява обширен правоъгълник, целият в прах и паяжини. В центъра на палубата стои сребриста седемдесетметрова луксозна яхта с формата на врабче в полет — изработен по поръчка във венерианските корабостроителници модел, ефектна, бърза и идеална за неприлично богат бежанец от войната. Живака я гепи от флота си, та да ни помогне да се смесим с мигриращата висша класа. Задната ѝ товарна рампа е свалена, а вътре птицата е натоварена до пълния си капацитет с черни сандъци с печата на „Индустрия Слънце“ — крилатата пета. Всеки от тях е пълнен с високотехнологични оръжия и оборудване за по няколко милиарда кредита.

Холидей подсвирва.

— Да се влюбиш направо в тия дълбоки джобове. Само горивото би струвало колкото годишната ми заплата. Двойно повече.

Прекосяваме хангара и се срещаме с пилота на Живака. Спретнатата Синя девойка чака долу до рампата. Няма вежди и е с гола глава. Лъкатушни сини черти пулсират под кожата ѝ — синаптични линии, свързващи я дистанционно с кораба. Тя заема стойка мирно. Явно досега е нямала и представа кого ще превозва.

— Господине, аз съм лейтенант Вирга. Днес ще бъда вашият пилот. И съм длъжна да кажа, че за нас е чест да сте на борда.

Яхтата е на три нива, горното и долното са за Златни, а средното — за готвачи, прислуга и екипаж. Има четири самостоятелни каюти, сауна и кремави кожени седалки, на чиито облегалки превзето се мъдрят фини шоколадови бонбони и салфетки, в пътническия салон в дъното срещу пилотската кабина. Прибирам си един бонбон в джоба, после още два-три.

Докато Холидей и Вирга подготвят кораба, в пътническата кабина аз свалям пулсБронята си и вадя зимно оборудване от един от сандъците. Обличам впита дреха от нановлакна, много подобна на скарабКожата. Но тя не е черна, а е напръскана с бяло и изглежда мазна навсякъде освен по текстурираните петна за сцепление на лактите, ръкавиците, задните части и коленете. Изработена е за

полярни температури и потапяне под вода. Освен това е петдесет кила по-лека от нашите пулсБрони, дигиталните компоненти са защитени по-добре и притежава допълнителното предимство да не са й нужни батерии. Колкото и да обичам технологиите на стойност четиристотин милиона кредита, които ме превръщат в летящ човек-танк, понякога топлите гащи са по-ценни. А и в краен случай винаги разполагаме с пулсБроните си.

Поразен съм от тишината в товарния док и в хангара, докато приключвам с връзването на ботушите. Според таймера на дейтапада ми остават още петнайсет минути. Затова сядам на ръба на рампата и провесвам крака, за да изчакам Рагнар. Вадя бонбоните от джоба си и бавно обелвам станиола. Отхапвам половината. Оставям бонбона на езика си и го чакам да се стопи както винаги. И както винаги губя търпение и го сдъвквам още преди долната му половина да се е разтопила. На Ео един бонбон й стигаше за дни наред, когато извадехме късмета да се сдобием с него.

Оставям дейтапада си на земята и наблюдавам какво предават камерите по шлемовете на приятелите ми, докато те водят моята война за Фобос. Бъбренето им се лее от високоговорителите на дейтапада и отеква в обширното метално помещение. Севро е в стихията си, търчи през централната вентилационна секция заедно със стотици Синове, които се пъхат във въздушните канали. Чувствам се виновен, че седя тук и ги гледам, но всеки от нас си има роля.

Вратата, през която влязохме, се отваря със стон и влизат Рагнар и двама от Обсидиановите Виещи. Идват направо от бойното поле и бялата броня на Рагнар е издрана и оцапана.

— Полекичка ли ги действаше глупаците, драги ми господине? — провиквам се надолу от рампата на най-тежкия си висшеЖаргон.

В отговор той мята нагоре към мен курул — усукан златен скиптър, знак на властта, полагащ се на висшето военно командване. На върха на този има пищящо банши и тъмночервено петно.

— **Кулата падна** — казва Рагнар. — **Роло и Синовете довършват делото ми. Това са петната на подГубернатор Присцила ау Каан.**

— Браво, приятелю мой — отвърщам, поемайки скиптъра в ръце. Върху него са гравирани делата на рода Каан, притежавал двете

луни на Марс и веднъж последвал Белона на война. Сред великите воители и държавниците разпознавам един младеж, застанал до кон.

— **Какво не е наред?** — пита Рагнар.

— Нищо — отвръщам. — Познавах сина й, това е всичко. Приам. Изглеждаше що-годе свестен.

— **Да си свестен, не стига** — мълви безнадеждно Рагнар. — **Не и за техния свят.**

Изсумтявам, огъвам курула в коляното си и му го мятам обратно в знак на съгласие.

— Дай го на сестра си. Време е да тръгваме.

Той поглежда намръщен назад към хангара, проверява дейтапада си и се изнизва покрай мен в товарния трюм. Опитвам се да избърша кръвта от курула в крачолата на белия си костюм, но тя само се размазва върху мазния плат и оставя червена ивица на бедрото ми. Затварям рампата зад себе си. Вътре помагам на Рагнар да свали пулсБронята и го оставям да навлече зимното облекло, а аз отивам при Холидей и Вирга, които подготвят изстрелването на яхтата.

— Запомнете, ние сме бежанци. Прицелете се в най-големия конвой, потеглящ от тук, и се залепете за тях. — Вирга кимва. Хангарът е стар и затова няма пулсПоле. От Космоса ни делят само високите пет етажа стоманени врати. Те надават тътен, когато моторите започват да ги прибират в тавана и в пода.

— Стоп! — обаждам се. Вирга съзира какво е привлякло вниманието ми само миг след мен, ръката й се стрелва към командното табло и спира вратите, преди да се отлепят една от друга и да отворят хангара към вакуума.

— Проклета да съм! — възкликва Холидей, взирайки се от пилотската кабина в малката фигурка, препречила пътя на кораба ни към Космоса. — Лъвът!

Мустанга е застанала пред кораба, осветена от фаровете ни. На ослепителната светлина косата й изглежда бяла. Тя примигва, щом Холидей в пилотската кабина угасява фаровете, и аз тръгвам към нея в сумрачния хангар. Докато се приближавам, танцуващите й очи ми правят дисекция. Те се стрелват от лишените ми от Сигли ръце към белега на лицето ми, който запазих. Какво ли вижда тя?

Дали вижда моята решителност? Моят страх?

В нея аз виждам толкова много! Момичето, в което се влюбих сред снега, вече го няма — през последните петнайсет месеца на нейно място се е появила жена. Стройна и пламенна водачка с огромна и трайна сила и застрашителен интелект. Очите ѝ са подвижни, с тъмни кръгове от изтощение, в клопката на лице, пребледняло от дългото време, прекарано в метални коридори и по земи без почти никаква слънчева светлина. Всичко, което е тя, е там, в дълбините на очите ѝ. Тя има ума на баща си и лицето на майка си. Притежава сдържана, заплашителна интелигентност, която може или да ти даде крила, или да те смаже на земята.

А точно до бедрото ѝ има призрачно Наметало с охладително устройство.

Наблюдавала ни е, откакто дойдохме.

Как ли се е промъкнала в хангара?

— Я, Жътваря! — подвиква тя игриво, щом се спирам.

— Я, Мустанга! — Претърсвам с поглед останалата част на хангара. — Ти как ме намери?

Тя мръщи чело объркано.

— Мислех, че ти искаш да дойда. Рагнар казал на Кавакс къде мога да те намеря... — Гласът ѝ заглъхва. — А... Ти не си знаел.

— Не. — Оглеждам се назад към огледалните прозорци на пилотската кабина, откъдето Рагнар трябва да ме наблюдава. Този човек е престъпил пълномощията си. Докато аз съм организиран война, той зад гърба ми е поставил моята мисия в опасност. Сега знам съвсем точно как се е чувствал Севро.

— Ти къде беше? — пита ме тя.

— При брат ти.

— Значи целта на номера с екзекуцията е била да ни накара да спрем да търсим.

Има още толкова много за казване, толкова много въпроси и обвинения, които могат да захвърчат помежду ни. Не исках да я виждам, защото не знаех откъде да започна. Какво да кажа. За какво да питам.

— Нямам време за светски беседи, Мустанг. Знам, че си дошла на Фобос да се предадеш на Суверена. Защо сега си тук и разговаряш с мен?

— Не ми говори отвисоко! — сопва ми се тя. — Не се предавах, а се помирявах. Ти не си единственият, който има дълг да закриля хора. Баща ми управляваше Марс десетилетия наред. Народът му е част от мен също толкова, колкото е част и от теб.

— Ти заряза Марс на произвола на брат си!

— Оставих Марс, за да го спася — поправя ме тя. — Ти знаеш, че всичко е компромис. И знаеш — не Марс се сърдиш, че съм изоставила.

— Трябва да се дръпнеш, Мустанг. Тук не става дума за нас. И нямам време за заяждания. Тръгвам. Затова или се мръдни, или ще отворим вратата и ще прелетим през теб.

— Ще прелетите през мен? — смее се тя. — Знаеш, че не се налагаше да идвам сама. Можеше да дойда и с телохранителите си. Можех да те причакам в засада или да докладвам за теб на Суверена, за да спася унищожената от теб възможност за мир. Ала не го направих. Можеш ли само за мъничко да се позамислиш защо? — Тя пристъпва крачка напред. — В онзи тунел ти ми каза, че искаш един по-добър свят. Не виждаш ли, че аз се вслушах? Че се присъединих към Спътниковите владетели, защото вярвам в нещо по-добро?

— И все пак се предаде.

— Защото не можех да гледам как терорът на брат ми продължава. Аз искам мир.

— Не му е времето за мир — казвам.

— Кръвогадост, ама че си тъп! Защо според теб съм тук? Защо според теб работих с Орион и задържах войниците ти на постовете им?

Вглеждам се в нея изпитателно.

— Честно, не знам.

— Тук съм, защото искам да вярвам в теб, Дароу. Искам да вярвам в онова, което ти каза в онзи тунел. Избягах от теб, защото не исках да приема, че мечът е единственият отговор. Но светът, в който живеем, е решил да ми отнеме всичко, което обичам. Майка ми, баща ми, брат ми. Няма да му позволя да ми отнеме приятелите. Няма да му позволя да ми отнеме теб.

— Какво говориш?

— Казвам, че няма да те изпусна от очите си. Идвам с теб.

Мой ред е да се смея.

— Та ти дори не знаеш къде отивам.

— Сложил си тюленова кожа. Рагнар е на борда. Открито си обявил бунт. И сега заминаваш в разгара на най-голямата битка, която Въстанието някога е виждало. Сериозно, Дароу! Не е нужно да си гений, за да заключиш, че сега с този кораб се преструваш на Златен бежанец, за да избягаш и заминеш за Валкириевите кули да молиш майката на Рагнар да ти даде войска.

Проклятие. Опитвам се да не издам изненадата си. Ето затова не исках да замесвам Мустанга. Да я поканя в играта, значи да прибавя още едно измерение, над което нямам контрол. Тя би могла да съсипе моя гамбит само с едно обаждане до брат си, до Суверена, за да им каже къде отивам. Всичко се осланя на подвеждането — враговете ми да си мислят, че съм на Фобос. Тя знае какво мисля. Не мога да позволя тя да напусне този хангар.

— И Телеманите знаят — обажда се тя, съвсем наясно с моите мисли. — Но ми омръзна да правя планове, за да се застраховам от теб. Втръсна ми от игрички. Всеки от нас отблъсна другия заради предаденото доверие. Не ти ли додея от всичко това? От тайните помежду ни? От вината?

— Знаеш, че е така. Аз разкрих докрай тайните си в тунелите на Ликос.

— Тогава нека това е нашият втори шанс. За теб. За мен. За двата ни народа. И аз искам онова, което искаш ти. А когато с тебе сме в съюз, кога сме губили? Заедно можем да изградим нещо, Дароу.

— Предлагаш ми съюз... — промълвявам тихо.

— Да! — Очите ѝ горят. — Могъществото на Дом Август, Телеман и Аркос, обединени с Въстанието. С Жътваря. С Орион и всичките ѝ кораби. Обществото ще трепери!

— Милиони ще загинат в тази война, знаеш го — казвам. — Безподобните белязани ще се бият до последния Златен. Ще понесеш ли това? Ще издържиш ли то да се случва пред очите ти?

— За да градим, трябва да рушим — отвръща тя. — Аз те слушах.

И все пак клатя глава. Твърде много има за превъзможване между нас, между народите ни. Победата ще е с уговорки, ще трябва да се случи според нейните условия.

— Как бих могъл да поискам от своите бойци да се доверят на Златна армия? Как бих могъл аз да ти се доверя?

— Не можеш. Затова идвам с теб. За да докажа, че вярвам в мечтата на жена ти. Но и ти трябва да ми докажеш нещо на свой ред — че си достоен за *мое* доверие. Зная, че умееш да рушиш. Трябва да видя дали умееш да градиш. И какво ще изградиш. Дали ще си заслужава да пролеем кръв. Докажи го, и мечът ми е твой. Не успееш ли, пътищата ни се разделят. — Тя вирва глава насреща ми. — Е, какво ще кажеш, Пъклолазе? Искаш ли да опиташ още веднъж?

25. ИЗХОД

Помагам на Мустанга в товарния трюм да свали пулсБронята си.

— Облеклото за студ е тук — посочвам аз голям пластмасов сандък. — Ботушите — тук.

— Живака ти е дал ключовете за своя арсенал? — пита тя, докато оглежда крилатата пета върху сандъците. — Колко пръста му струва?

— Нито един — отвърщам. — Той е Син на Арес.

— Какво каза?

Ухилвам се. Успокоително е да знам, че светът за нея не е отворена книга. Двигателите забучават и корабът се надига под нас.

— Облечи се и ела при нас в салона. — Оставям я насаме да се преоблече. Държах се по-грубо, отколкото възнамерявах. Но ми беше странно да се усмихвам в нейно присъствие. Заварвам Рагнар, отпуснат в креслото си в пътническия салон, да лапа шоколадови бонбони, качил белите си ботуши на съседния подлакътник.

— Недей да се обиждаш, ама какво правиш? — пита ме Холидей, застанала с кръстосани ръце между пилотската кабина и пътническия салон. — ... Господине.

— Поемам риск — отвърщам. — Знам, Холидей, на теб може да ти се струва странно. Но аз се познавам с нея отдавна.

— Тя е въплъщение на елита! По-зле е и от Виктра. Баща й...

— ... уби жена ми — довършвам. — Значи щом аз мога да го понеса, и ти можеш. — Холидей подсвирва и се връща в кабината, недоволна от новата ни съюзница.

— **Значи Мустанга се присъедини към нашата мисия** — казва Рагнар.

— Тя се облича — отвърщам. — Ти нямаше право да пускаш Кавакс, а да му казваш къде ще бъдем — още по-малко. Ами ако ни предадат, Рагнар? Ако ни причакат в засада, ти така и няма да видиш дома си. Ако ни открият там, те никога няма да позволят на твоя народ да отлети. Ще ги избият до крак. За това сети ли се?

Той изяжда още един шоколадов бонбон.

— **Човек си мисли, че може да лети, но го е страх да скочи. Лошият приятел го бутва отзад. — Той ме поглежда. — Добрият приятел скача с него.**

— Четеш „Каменна стена“, а?

Рагнар кимва.

— **Теодора ми я даде. Лорн ау Аркос е бил велик човек.**

— Той би се зарадвал, че мислиш така, но аз приемам всичко с малко съмнение. Биографът си е позволил някои волности. Особено за младините му.

— **Лорн щеше да ти каже, че тя ни е нужна. Сега, по време на войната. И след това, в мирно време. Ако не я привлечем към нашата кауза, няма да победим, докато и последният Златен не падне мъртъв. А не за това се борим.**

Когато Мустанга идва при нас, Рагнар става на крака да я поздрави. Когато тези двамата се гледаха в очите за последно, тя бе насочила оръжие в главата му.

— Рагнар, доста работа си свършил, откакто се видяхме. Няма жив Златен, дето да не знае името ти и да не се бои от него. Благодаря ти, че пусна Кавакс.

— **Семейството е ценност — отвърща Рагнар. — Но те предупреждавам. Отиваме в моите земи. Ти си под моя закрила. Ха си започнала да въртиш твоите номера и твоите игрички, и тази закрила отпада. А дори и ти няма да оцелееш дълго сред ледовете без мен, дъще на лъва. Разбираш ли?**

Мустанга скланя почитателно глава.

— Разбирам. И ще ти се отплатя, задето вярваш в мен, Рагнар. Давам ти дума.

— Стига приказки. Време е да затегнем коланите! — подвиква троснато Холидей от кабината. Вирга се е синхронизирала с кораба и го извежда от хангара. Намираме местата си. Можем да избираме между двайсет седалки, но Мустанга се настанява на тази до мен в левия сектор. Ръката ѝ докосва случайно бедрото ми, когато посяга към ремъците на седалката.

Корабът ни напуска хангара и безшумно се понася към вакуума на сумрачния подземен индустриален свят на Фобос. Тръби, товарни докове и платформи за сметосъбиране докдето ти видят очите. Затворени за звездите и слънчевите лъчи. Малко такива хубавички

кораби като нашия са летели толкова надълбоко под повърхността на Фобос. Думата *низшеСектор* е изписана с бяла боя върху индустриален транспортен възел, където хора се изсипват в кораби, а после корабите се изтърколят от този тъмен свят към секторните изходи, превзети от Синове.

Лъскавата ни яхта задминава бавноподвижни превозвачи на боклук и товарни кораби. Вътре мъже и жени тихо са се скупчили в мръсни стоманени кубове без прозорци. Пот облива гърбовете им. Ръцете им треперят, стиснали познати инструменти: оръжия. Те се молят да са толкова храбри, колкото винаги са си представяли, че могат да бъдат. После ще кацнат в хангара на някой Златен. Синове ще изкрещят заповеди. И вратите ще се отворят.

Моля се безмълвно за тях и стискам ръце, загледан през прозореца. Усещам как Мустанга ме наблюдава. Преценява вълните, надигащи се дълбоко в мен.

Скоро оставяме зад гърба си индустриалните Камари и сменяме сумрачните дълбини с неоновы реклами, обливащи в светлина космическите булеварди на средноСектора. От двете ни страни зяят изкуствени каньони от стомана. Вагонетки. Асансьори. Апартаменти. Всеки екран, свързан с мрежата, е превзет от хакерите на Живака и прожектира образи на Севро и Синове, помитащи охраняваните изходи и гранични пунктове и рисуващи сърпове по стените.

А около нас кипи един трийсетмилионен град. Търговски превозвачи от далечния Космос задминават малките граждански таксите и лодки, предназначени да летят между сградите тук. Из целия град товарни кораби се издигат от Кухината през средноСектора към Иглите. Ято цепоКрили ловува из улиците над нас. Притаявам дъх. Само с едно натискане на спусъка те могат да ни разкъсат на парчета. Но не ни разкъсват. Те регистрират самоличността на нашия висшеЦветен кораб, приветстват ни по комуникаторите и ни предлагат ескорт, който да ни изведе от военната зона към лъщящия поток от яхти и скифове, тихо отдалечаващи се от спътника.

— Вълнуваща реч! — измърква Виктра по корабния комуникатор, щом отговарям на повикването от кулата на Живака, и отегченият ѝ глас прозвучава в пълно противоречие с бушуващата около нас война. — Клоуна и Шибаната мутра току-що превзеха главните терминали на „Скайреш“. Хората на Роло контролират

водните цистерни на средноСектора. Мрежите на Живака излъчват това чак до Луната. Навсякъде изникват сърпове. Бунтове има в Егия, Коринт, навсякъде по Марс. Чуваме същото и от Земята и Луната. Общински сгради се сгромолясват. Полицейски участъци горят. Разбудил си сганта.

— Скоро те ще отвърнат на удара.

— Както сам каза, миличък. Ние изтребихме първите откликнали, пратени от Чакала. Слипяхме неколцина от Костната конница точно както искахме. Обаче сред тях не бяха нито Лайлат, нито Паламидата.

— Проклятие! Струваше си да се пробваме.

— Марсианският флот идва насам от Деймос. Легионите настъпват и ние извършваме последни приготовления.

— Добре, добре. Виктра, трябва да известиш Севро, че добавихме нов член към нашата експедиция. Мустанга се присъедини към нас.

Тя замлъква.

— По частна линия ли говоря?

Холидей ми подхвърля едни слушалки от пилотската кабина. Нахлузвам ги.

— Вече да. Не си съгласна.

Тонът ѝ е остър, озлобен.

— Ето какво мисля аз. Не може да ѝ имаш доверие. Погледни брат ѝ. Баща ѝ. Алчността им е в кръвта. То е ясно, че тя ще се съюзи с нас. Подхожда на целите ѝ. — Наблюдавам Мустанга, докато Виктра говори. — Тя има нужда от нас, защото губи войната. Но какво ще стане, когато ѝ дадем нужното? Какво ще стане, когато вече ѝ пречим? Ще можеш ли да я ликвидираш? Да натиснеш спусъка?

— Да.

Думите на Виктра продължават да звучат в ушите ми, докато преминаваме покрай великанските стъклени кули на Фобос — пилотската кабина се носи на някакви си десетина метра над прозорците на сградата. Вътре се вихрят малки светове, обзети от безумие. В този район на града Въстанието е достигнало до Иглите. НизшеЦветни неумолимо настъпват по коридорите. Сиви и Сребърни

барикадират врати. В една спалня Розови стоят над кървящ стар Златен и жена му с ножове в ръце. Три Сребърни деца гледат Арес на холоекран, покриващ цялата стена, докато родителите им разговарят в библиотеката. И най-сетне, една Златна жена в небесносиня коктейлна рокля с перли на шията и спускаща се до кръста ѝ златиста коса. Застанала е до прозорец, докато Синовеите на Арес са няколко етажа под нейния апартамент на покрива. Вгълбена в собствената си драма, тя вдига пържачка към Златната си глава. Тялото е сковано от въображаемо величие. Пръстите ѝ стисват спусъка.

А ние я отминаваме. Изоставяме нейния живот и хаоса под нас, за да се влеем в потока от яхти и развлекателни кораби, напускащи битката и отправящи се към сигурността на планетата. Повечето бежанци наричат Марс свой дом. Корабите им, за разлика от нашия, не са оборудвани за далечния Космос. Сега те се разпръсват из атмосферата на планетата като горящи семена и повечето се гмурват направо към космодрума на Коринт под нас, сред Термично море. Други се носят над атмосферата, без да зачитат обозначените транзитни линии, подминават на скорост набързо издигнатата блокада на Чакала и сателитното ниво, устремени към домовете си в другото полукълбо. Цепокрили и оси от военните фрегати хвърчат подире им и се опитват да ги вкарат обратно в обозначените трасета. Но хаосът и чувството за привилегированост представляват една ужасна комбинация. Златните бегълци са обзети от мания.

— „Дидона“ — тихо си казва Мустанга, докато оглежда стъклен кораб във формата на платноход вдясно от нас. — Корабът на Друзила ау Ран. Тя ме учеше да рисувам с водни бои, като бях малка. — Но моето внимание е устремено още по-нататък, където грозни черни кораби без бляскавите корпуси и претенциозните декорации на развлекателните съдове са се устремили към Фобос. Това е повече от половината от марсианския отбранителен флот. Фрегати, корабифакли, разрушители. Дори и два дреднаута. Питам се дали Чакала не е на мостика на някой от тях. По всяка вероятност не. Сигурно Лайлат води отряда или пък някой друг Претор, новоназначен по време на неговия режим. Корабите им ще са натъпкани с войници, служили цял живот. Мъже и жени, корави като нас. Мнозина от тях са паднали в моя Железен дъжд. И те ще разкъсат тълпата, призована от мен вътре във

Фобос, като хартия. Ще действат яростно и уверено — колкото повече, толкова по-добре.

— Това е капан, нали? — пита тихо Мустанга. — Ти изобщо не си възнамерявал да удържаш Фобос.

— Знаеш ли как ескимоските племена на Земята са убивали вълци? — питам. Тя не знае. — По-бавни и по-слаби от вълците, те дялали ножовете си, докато станат остри като бръснач, намазвали ги с кръв и ги забивали с остриетата нагоре в леда. После вълците идвали да ближат кръвта. И докато вълкът ближел все по-бързо и по-бързо, той не усещал, че започва да ближе собствената си кръв — бил толкова ненаситен, че не спирал, преди да е станало твърде късно. — Кимвам към прелитащите военни кораби. — Те ненавиждат това, че съм бил един от тях. Колко примни войници според теб ще откарат тези кораби на Фобос, за да ме хванат — мен, великото омерзение на тяхната собствена слава? Гордостта отново ще докара твоя Цвят до провал.

— Ти се опитваш да ги пратиш срещу станцията, защото Фобос не ти е нужен — казва тя разбиращо.

— Както каза ти, аз заминавам за Валкириевите кули, за да поискам войска. Вие с Орион може все още да притежавате останките от моята флотилия, но ще ни трябва още кораби. Севро чака във вентилационната система на хангарите. Когато щурмовите сили кацнат, за да превземат отново военната кула и Иглите, ще зарежат совалките си в онези хангари. Севро ще се спусне от скривалището си, ще отмъкне совалките и ще ги върне на корабите им, натъпкани с всичките останали ни Синове.

— А ти честно вярваш, че можеш да контролираш Обсидианите? — пита тя.

— Не аз. Той. — Кимвам към Рагнар. — Те живеят в страх от своите „богове“ на станция „Асгард“^[1], която е на Съвета за Качествен контрол. Златни в брони си играят на Один и Фрея. Също както аз живеях в страх от Сивите в Тенджерата. Както Прокторите сплашваха нас. Рагнар ще им покаже, че техните Богове са най-обикновени смъртни.

— Как?

— **Ще ги избием — казва Рагнар. — Пратих приятели предварително още преди месеци да разпространяват истината. Ще се върнем при майка ми и сестра ми като герои и аз със**

собствената си уста ще им кажа, че техните богове са лъжливи. Ще им покажа как се лети. Ще им дам оръжия и този кораб ще ги откара до Асгард, и ще го завладеем тъй както Дароу завладя Олимп. А после ще освободим и другите племена и ще ги откараме далеч от тази земя с корабите на Живака.

— Затова тук имате цял кръвогаден арсенал — казва Мустанга.

— Как ти се струва? — питам я. — Възможно ли е?

— Безумие — отвърща тя, поразена от дързостта на замисъла. — Но може и да е възможно. Само ако Рагнар действително успее да ги контролира.

— Няма да контролирам, ще предвождам! — казва той с тиха увереност.

Мустанга гледа мъжа с възхищение.

— Да, вярвам ти.

Гледам Рагнар, докато той наднича назад през прозореца. Какви ли мисли минават зад тези тъмни очи? За първи път ми се струва, че той премълчава нещо от мен. Вече ме измами, като пусна Кавакс. Какво ли още е намислил?

Вслушваме се в напрегнато мълчание в пращането на радиовълните — капитани на яхти искат разрешение за кацане върху военните фрегати, вместо да продължат надолу към планетата. Използват се връзки, предлагат се подкупи, дърпат се конци. Мъже плачат и се молят. Тези цивилни откриват, че заемат по-малко място в света, отколкото са си въобразявали. Те са незначителни. На война хората губят онова, което ги прави велики — способността си да творят, мъдростта, радостта. Остава единствено полезността им. Войната не е чудовищна с това, че превръща хората в трупове, а най-вече с това, че ги превръща в машини. И горко на онези, от които няма друга полза във войната, освен да захранват машините.

Безподобните белязани знаят тази жестока истина. И са се обучавали векове наред за тази нова епоха на войната. Убивали са при Посвещението. Борили са се с лишенията в Института, та да са достойни на война. Настъпило е време Феичките с издути джобове и скъпи вкусове да прозрат реалностите на живота и да разберат: ти не важиш, ако не можеш да убиваш.

Сметката идва накрая, както често казваше Лорн. Сега Феичките си плащат.

Гласът на Златен Претор се връзва във високоговорителите на нашия кораб и нарежда бежанците да се пренасочат към узаконените транзитни трасета и да не приближават до бойния флот или по тях ще бъде открит огън. Преторът не може да позволи доближаването на неоторизирани кораби в радиус от петдесет километра от нейния кораб. В тях може да има бомби или Синове на Арес. Две яхти пренебрегват предупреждението и се пръсват на парчета, когато един от крайцерите обстрелва корпусите им с релсови оръдия от шест километра разстояние. Преторът повтаря своята заповед. Този път ѝ се подчиняват. Поглеждам Мустанга и се питам какво ли мисли тя за това. За мен. Иска ми се да сме на някое тихо място, където не ни занимават хиляда неща. Където аз я разпитвам за нея, а не за войната.

— Все едно е настъпил краят на света — казва тя.

— Не — поклащам глава аз. — Това е началото на нов свят.

Планетата под нас е синя, напръскана с бяло, докато се преструваме, че следваме обозначените координати над западното полукълбо по Екватора. Зелени островчета, обкръжени от бежови плажове, ни намигат от индиговосините води на Термично море. Долу под нас кораби се разтърсват и пламват, щом навлязат в атмосферата. Като фосфорните фойерверки, с които с Ео си играехме като деца, те подскочат в спазми и грейват в оранжево, а после в синьо, докато температурата от триенето нараства. Нашата Синя отклонява курса ни и следва поредица от други кораби, отпавили се към своите домове.

Скоро Фобос е на половин планета разстояние. Континентите преминават под нас. Един по един, останалите кораби се спускат и ние оставаме сами на път към нецивилизования полюс, прелитаме покрай няколко десетки сателита на Обществото, наблюдаващи най-южния континент. И в тях сме проникнали и те в момента показват информация отпреди три години. Невидими сме — засега. Не само за враговете, но и за приятелите си. Мустанга се навежда в креслото си и се взира в пилотската кабина.

— Какво е това? — посочва тя сензорния монитор. Самотна точка ни следва.

— Поредният кораб с бежанци от Фобос — отвърща пилотът. — Цивилен съд. Няма оръжия. — Но той ни настига бързо. Сега се носи подире ни на осемдесет километра от нас.

— Ако е граждански кораб, защо чак сега се появи на нашите сензори? — пита Мустанга.

— Може да има сензорни щитове. Гасители — казва предпазливо Холидей.

Корабът скъсява дистанцията на четирийсет километра. Нещо тук не е наред.

— Цивилните кораби не разполагат с този тип ускорение — отбелязва Мустанга.

— Гмуркай се — казвам. — Прекарай ни сега през атмосферата. Холидей — на оръдието!

Синята превключва на отбранителните протоколи, увеличава скоростта ни и подсилва задните ни щитове. Навлизаме в атмосферата. Електронният глас на кораба предлага на пътниците да се настанят по местата си. Холидей хуква покрай нас към задното оръдие и се препъва. После предупредителна сирена надава вой и на екрана на радара корабът зад нас се преобразява, резките контури на скрити оръжия разцъфват върху гладкия преди корпус. Той навлиза след нас в атмосферата и стреля.

Нашият пилот усуква тънките си ръце, докато бързо дава команди на кораба. Стомахът ми се свива. Свръхзвукови снаряди с обеднен уран оставят следи в пейзажа от облаци и лед край нас. Корабът подскача, щом самите ние влизаме в атмосферата. Пилотът ни продължава да танцува, с умиротворено лице. Очите ѝ сякаш са някъде другаде — далеч от тялото ѝ и това, което се случва около нас. Една-единствена капка пот избива на дясното ѝ слепоочие и се стича по лицето ѝ. После сиво петно раздира пилотската кабина и тя избухва в пръски от плът. Кръв оплисква илюминаторите и лицето ми. Урановият снаряд отнася горната половина от тялото ѝ и се забива в пода. Втори снаряд, колкото детска глава, нахлува с писък в кораба и прелита между мен и Мустанга. Пробива дупка в пода и тавана. Вятърът вие. Аварийните маски падат в скутовете ни. Предупредителни сирени пищят, докато налягането спада и вятър развява косите ни. През дупката на пода виждам черния океан. През дупката в тавана — звездите, докато кислородът ни изтича. Преследвачът продължава да обстрелва нашия умиращ кораб. Свивам се от ужас, покрил с ръце главата си, стискам зъби, всичко човешко в мен крещи.

Смях, зъл и нечовешки, прокълтява толкова силно, че ми се струва, че го е довял плющящият вятър. Но той излиза от гърлото на Рагнар — главата му е отметната назад и той се смее на своите богове.

— **Один знае, че идваме да го убием! Дори и лъжливите богове не умират лесно!** — Той скача от креслото си и се втурва надолу по коридора с безумен смях, не ме слуша как му крещя да седне. Снаряди свистят покрай него. — **Идвам, Один! Идвам за тебе!**

Мустанга нахлузва аварийната си маска и натиска бутона за предпазната си мрежа още преди да успея да си събера мислите. Корабът подскача, тя изхвърча към тавана, после към пода — ударите са толкова силни, че биха спукали черепа на всеки друг освен на Ауреат. Кръв потича по челото ѝ от рана току до косата, тя се залепя за пода и изчаква кораба да се преобърне отново, за да се нагласи така, че да използва гравитацията и да падне в креслото на втория пилот. Каца накриво върху подлакътниците, но успява да се намъкне в креслото и да закопчае ремъците. По обляната с кръв конзола светват още предупредителни светлини. Поглеждам пак към коридора дали Рагнар и Холидей са живи и виждам само как три снаряда унищожават всичко зад нас. Зъбите ми тракат. Вътрешностите ми треперят заедно с чашите за шампанско в шкафа вляво от мен. Нищо не мога да направя, освен да се държа, докато Мустанга се опитва да прекрати пропадането ни от орбита. Мрежата на креслото се стяга около гръдния ми кош. Усещам как силите на притеглянето ме смазват. Времето като че забавя ход, а светът под нас се раздува. Минали сме под облаците. На сензора виждам нещо дребно да отхвърча от кораба ни и да се сблъсква с онзи, който се влачи зад нас. Зад гърба ни блясва светлина. Снегът, планините, полетата от лед стават все по-големи и накрая през счупения илюминатор на пилотската кабина виждам само тях. Леден вятър вие и разкъсва лицето ми.

— Подгответе се за удара! — надвиква го Мустанга. — След пет...

Хвърчим надолу към айсбергите, плаващи сред морето. На хоризонта кървава червена лента привързва здрачното небе за назъбените вулканични скали по крайбрежието. Там е застанал мъж, същински великан, огромен и черен на фона на червеното сияние. Примигам и се питам наум дали съзнанието ми не ми играе номера.

Дали не ми се привижда Фичнър, преди да издъхна. Устата на мъжа е зейнала мрачна бездна, в която не прониква нито лъч.

— Дароу, свий се! — изкрещява Мустанга. Снишавам глава между коленете си и я покривам с ръце. — Три... две... едно!

Корабът ни се забива в леда.

[1] Асгард — небесното обиталище на боговете аси (аезир), главните богове от пантеона на скандинавската митология. — Б.пр. ↑

26. ЛЕДЪТ

Потъваме в морето и навсякъде цари мраз и тъмнина. Водата нахлува през изпотрошената задна част на кораба и шурти през десетината пробойни в пилотската кабина. Вече сме под вълните и последният ни въздух излита на мехурчета в мрака. При удара предпазната мрежа е оплела плътно тялото ми и се разширява, за да опази костите ми. Ала сега тя ме убива и ме влече надолу заедно с кораба. Водата забива ледени игли в лицето ми. ТюленоКожата обаче пази тялото ми и разсичам мрежата с бръснача си. Налягането издува тъпанчетата ми, а аз търся Мустанга като обезумял.

Тя е жива и вече подготвя бягството ни. Светлинен лъч в ръката ѝ прорязва мрака на наводнената кабина. Извадила е бръснача си и е прерязала мрежата също като мен. Оттласквам се към нея в наводнената кабина. Задната част на кораба я няма. Триетажен съд, откъснат и плаващ кой знае къде из мрака с Рагнар и Холидей в него. Вратът ми е вцепенен от камшичния удар. Всмуквам кислорода от маската, покрила носа и устата ми.

С Мустанга общуваме мълчешком, като използваме сигналите на Сивите. Човешкият инстинкт те подтиква да избягаш от катастрофата възможно най-бързо, но обучението ни напомня да си броим глътките въздух. Да мислим хладнокръвно.

Тук има припаси, които може и да ни потрябват. Мустанга претърсва кабината за стандартния аварийен комплект, а аз търся чантата си с оборудване. Няма я, заедно с останалия багаж от товарния трюм, който возехме за Обсидиановите, за да им помогнем да превземат Асгард. Мустанга идва при мен с пластмасова аварийна кутия колкото торса ѝ, извадена от шкафа зад пилотското кресло.

Поемаме дъх за последно и оставяме кислорода зад нас.

Изплуваме до ръба на разкъсания корпус — там, където корабът свършва и започва океанът. Зейнала бездна. Мустанга изключва фенера си, а аз свързвам поясите ни с парче от предпазната мрежа, което взех от седалката си. Разработени с цел да държат Обсидиановите в

клопката на ледения им континент, тукашните Изваяни зверове са човекоядци. Виждам съм ги на снимка. Прозрачни и зъбати, с опулени очи и бледа кожа, по която пъплят сини вени. Светлината и топлината ги привличат. Ако плуваш в открито море с фенерче, ще привлечеш твари от дълбините. Дори и Рагнар не би посмял.

Неспособни да видим по-надалеч от педя разстояние пред нас, се отгласкваме от трупа на яхтата в черната вода. Борим се за всеки преодолян с мъка метър. Не виждам Мустанга до мен. В студената вода се движим мудро, крайниците ни горят, докато дращят тъмнината — ала разумът ми е съсредоточен и уверен. Няма да умрем в този океан. Няма да се удавим. Повтарям го отново и отново, ненавиждам водата.

Мустанга ме изритва в крака и нарушава ритъма ни. Опитвам се отново да вляза в него. Къде е повърхността? Няма слънце да ни посрещне, да ни каже, че сме близо. Объркващо е до безумие. Мустанга пак ме изритва по крака. Само че този път усещам как водата долу се движи, а в дълбините под нас плава някаква грамада, бърза и студена.

Замахвам слепешката надолу с бръснача и не улучвам нищо. Невъзможно е да се боря с паниката. Удрям в мрака на двукилометровия океан под мен и така отчаяно ритам с крака, че изплувам нагоре, забивам се в ледената кора, покрила водата, и почти изгубвам съзнание. Усещам ръцете на Мустанга по гърба ми — крепи ме. Ледът е над нас. Промушвам го с бръснач. Чувам, че и Мустанга го промушва до мен. Много е дебел и не можем да го изтласкаме. Стисвам я за рамото и очертавам кръг — сигнал за моя план. Обръщам се и залепям гръб за нейния. Заедно, почти слепи и без кислород, изрязваме кръг в леда. Не спирам, докато не усещам как кората над нас поддава. Ледът е твърде тежък и не можем да го изтласкаме без тяга. Твърде упорит, че да го издърпаме само с ръце. Затова отплувам настрана, та Мустанга да насече с бръснача си изрязания от нас цилиндър. Да накълца леда достатъчно, че да изтласка навън първо аварийния сандък. След него излиза и тя и ми подава ръка да ми помогне. Слепешката замахвам с бръснача надолу към мрака и излизам след нея горе.

Просваме се по очи на твърдия като камък лед.

Вятърът свири над треперещите ни тела.

Ние сме на ръба на леден перваз между дивия бряг и началото на студено и черно море. Небето пулсира в металическо тъмносиньо — Южният полюс е скован в два месеца мрак, докато зимата бавно идва. Планинското крайбрежие е тъмно и разкривено, простряло се може би на три километра, по цялото му протежение виждам лед, сред който стърчат айсберги. Отломки горят сред планините по брега. Вятър нахлува откъм откритите води пред приближаващата буря и шиба безпощадно вълните, солени пръски се носят над леда като пясък, хвърчащ над пустиня.

Водни гейзери изхвърчат във въздуха на петдесет метра към сушата, когато някой стреля с пулсЮмрук. Вцепенени и премръзнали, ние се втурваме към Холидей, щом тя се измъква от океана — Мустанга се влачи подире ми с аварийния сандък.

— Къде е Рагнар? — крясвам. Холидей вдига очи към мен, лицето ѝ е разкривено и пребледняло. От крака ѝ шурти кръв. Парче от шрапнел стърчи от бедрото ѝ. ТюленоКожата ѝ я е запазила от лютия мраз, но е нямала време да сложи качулката и ръкавиците. Тя затяга турникет около крака си и се визира назад към отвора в леда.

— Не знам — казва тя и изпъшква.

— Не знаеш?! — Освобождавам бръснача със свистене и се люшвам към отвора. Холидей ми прегражда пътя.

— Там долу има нещо! Рагнар го отдръпна от мен!

— Отивам долу — казвам.

— Какво? — крясва Холидей. — Долу е тъмно като в рог! Никога няма да го намериш!

— Няма как да го знаеш.

— Ще умреш! — крещи тя.

— Няма да го зарежа.

— Дароу, спри! — Тя захвърля пулсЮмрука, вади от кобура на крака си пистолета на Триг и прострелва леда пред стъпалото ми. — Спри.

— Какво правиш? — надвиквам аз вятъра.

— Ще те прострелям в крака, преди да ти позволя да се самоубиеш. Ето какво ще ти се случи, ако решиш да се спуснеш във водата.

— Ще го оставиш да умре.

— Моята мисия не е той. — Погледът ѝ е твърд и безпристрастен, в него няма капка сантимент. Толкова различна е от мен в борбата. Зная, че за да ме спаси, ще дръпне спусъка. Тъкмо се готвя да ѝ се нахвърля, когато Мустанга прехвърча вляво от мен. Толкова е бърза, че нито успявам да кажа нещо, нито Холидей успява да я спре. Тя се гмурва в отвора, стиснала в десницата си бръснач, а в лявата ръка — ярко сияеща сигнална ракета.

ЗАЛИВЪТ НА СМЕХА

Втурвам се към отвора. Водата мирно се плиска до ръба. Ледът е твърде дебел и не мога да видя как Мустанга плува под него, но фенерът ѝ нежно сияе в синьо през метър мръсен лед и светлото петно лъкатуши към сушата. Следвам го. Холидей се опитва да се повлече след нас. Изкрещявам ѝ да не мърда и да си извади аптечката.

Следвам фенера на Мустанга. Бръсначът драци по леда и проследява подводната светлина няколко минути. Тя най-сетне се спира. Времето не е достатъчно, че да ѝ свърши въздухът, но фенерът не помръдва десет секунди. А после започва да гасне. Ледът и снегът потъмняват, а светлината потъва в морето. Трябва да я извадя! Забивам бръснач в леда и отрязвам един къс. Изревавам, мушвам пръст в пукнатините, повдигам ледения къс и го мятам над главата си. Водата отдолу кипи окървавена и бледи тела се мятат в нея. Мустанга изскача навън и плаче от болка. Рагнар е до нея, посинял и неподвижен, заклещен под лявата ѝ ръка, докато дясната удря нещо бледо във водата.

Забивам бръснача си в леда зад мен и се подпирам на дръжката му. Мустанга ме улавя за ръката и я издърпвам. После с напън и рев извличаме и Рагнар навън. Мустанга драска по леда и се строполява заедно с великана. Но тя не е сама. Личинкоподобна бяла твар, колкото дребен човек, се е лепнала за гърба ѝ. Има форма на бясно спринтираш плужек, само че гърбът ѝ е твърд — космата прозрачна плът, изпъстрена с десетки пищящи усти, поръбени със зъби като игли, и те ръфат гърба ѝ. Жива я изяжда. Втора твар, колкото голямо куче, се е лепнала за гърба на Рагнар.

— Махни го! — изръмжава Мустанга и цепи въздуха като побесняла с бръснача си. — Махни го от мен! — Чудовището е твърде силно и пълзи назад към отвора в леда, опитва се да я замъкне обратно в своя дом. Проехтява изстрел и гадта отскача, щом куршумът на Холидей я улучва. Шурва черна кръв. Страшилището писва и забавя ход, тъй че успявам да изтичам при Мустанга и да го откъсна от гърба

й с бръснача си. Изригвам го настрана, където то, разтърсвано от спазми, издъхва. Разрязвам на две и звяра, нападнал Рагнар, одирам го от гърба му и го мятам настрана.

— Там долу има още. И нещо по-едро — казва Мустанга, докато се мъчи да се изправи. Щом вижда Рагнар, лицето й се изопва. Изтичвам при него. Не диша.

— Следи дупката — нареждам на Мустанга.

Грамадният ми приятел изглежда тъй детински, проснат на леда. Започвам да му правя кардиопулмонарна реанимация. Левият му ботуш липсва. Чорапът се е изхлузил наполовина. Рита с крак леда, докато му помпам гърдите. Холидей се довлича с клатушкане до нас. Зениците й са се разширили от болкоуспокояващите, обработила е крака си с реПлът от аптечката. Но тъканите са увредени в дълбочина и няма да може да ходи, щом въздействието на лекарствата отmine. Тя се строполява на леда до Рагнар и придърпва чорапа обратно върху ходилото му, все едно това има значение.

— Върни се! — чувам се да казвам. Слюнката замръзва по устните ми. Сълзите по клепачите ми са замръзнали — дори не знаех, че плача. — Върни се. Трудът ти не е завършен. — Татуировката на Виещ тъмнее върху пребледняващата му кожа. Руните за закрила са като сълзи по бялото му лице. — Твоят народ има нужда от теб! — казвам. Холидей държи ръката му. Двете й длани заедно не могат да се мерят с грамадната му шестопръста лапа.

— Искаш те да победят ли? — пита Холидей. — Събуди се, Рагнар. Събуди се!

Той се разтриса под ръцете ми. Гърдите му треперят, а сърцето започва да бие. От устата му избълбуква вода. Ръцете объркано дращят по леда, докато кашля и се мъчи да си поеме въздух. Всмуква го. Грамадната гърд се надига тежко, а той се взира в небето. Изрязаните му от белези устни оголват зъбите в подигравателна усмивка.

— **Още не, Всеобща майко. Още не.**

— Спукана ни е работата — заявява Холидей, докато оглеждаме оскъдните припаси, които Мустанга е успяла да посъбере от нашия кораб. Треперим заедно в една клисура — временно убежище от вятъра. Не пази много. Скупчили сме се около нищожната топлина на

две термални сигнални ракети, след като сме се гърбили по ледения шелф, ръфани от зъбите на ветровете, духащи с осемдесет километра в час. Бурята обгръща в мрак водите зад нас. Рагнар я следи с бдителен поглед, докато останалите подреждаме припасите. Имаме джипиес устройство, няколко протеинови блокчета, две фенерчета, сушена храна, термична фурна и термично одеяло, голямо колкото да завие един от нас. Увили сме го около Холидей, тъй като нейният скафандър е най-повреден. Има също и ракетен пистолет, апликатор за реПлът и дигитално ръководство за оцеляване, голямо колкото палец.

— Тя е права — казва Мустанга. — Трябва да се махаме от тук, иначе ще умрем.

Двамата Обсидианови на Рагнар ги няма. Сандъците ни с оръжия ги няма. Броните, гравиБотушите и боеприпасите ни потънаха на морското дъно. Всичко онова, с което Обсидиановите щяха да унищожат своите Богове. Всичко, чрез което можехме да поддържаме връзка с приятелите си на орбита. Сателитите са слепи. Никой не наблюдава. Никой освен хората, простреляли ни от небето. Единственото добро е, че и те се разбиха. Видяхме огъня от катастрофата надалеч сред планините, докато се препъвахме по ледения шелф. Но ако са оцелели и имат техника, те ще ни преследват, а за отбрана ние разполагаме само с четири бръснача, пистолет и пулсЮмрук с изхабен заряд. Холидей е ранена в гърба. ТюленоКожите ни са разцепени и повредени, но обезводняването ще ни събори далеч преди студа. Черни скали и лед се простират чак до хоризонта. Ала ако ядем лед, вътрешната ни температура ще спадне и студът ще ни отнесе.

— Трябва да намерим истински подслон. — Мустанга духа върху облечените си с ръкавици ръце и трепери. — Според последните данни, които видях в пилотската кабина, се намираме на двеста километра от кулите.

— И хиляда да бяха, все тая — отсича Холидей, захапва разцепената си долна устна и все тъй се взира в запасите, все едно ще почнат да се плодят.

Рагнар уморено ни гледа как разговаряме. Той познава тази земя и знае, че тук не можем да оцелеем. И макар че няма да го каже, знае, че ще умрем пред очите му един по един и няма да има и едно нещо, с което да може да ни помогне. Холидей ще умре първа. После —

Мустанга. ТюленоКожата ѝ е скъсана там, където звярът я ухапа, и в нея проникна вода. После ще си замина аз, а той ще оцелее. Колко ли нагло сме звучали, като сме си мислели, че можем да се спуснем и да освободим Обсидианите за една нощ.

— Тук няма ли номади? — пита Холидей Рагнар. — Все слушахме приказки за легионери, попаднали в пусти земи...

— **Не са приказки** — отвръща Рагнар. — **Клановете рядко дръзват да тръгнат по леда, след като есента отmine. Това е сезонът на Човекоядците.**

— Тях не ги спомена — казвам.

— **Мислех, че ще прелетим покрай земите им. Съжалявам.**

— Кои са Човекоядците? — пита Холидей. — Хич ме няма по антарктическа антропология.

— **Те ядат хора** — пояснява Рагнар. — **Посрамени изгнаници от клановете.**

— Кървав ад!

— Дароу, трябва да има начин да се свържем с хората ти, за да ни изведат от тук — заявява Мустанга, решена да намери изход.

— Няма. Масивът от заглушители на Асгард покрива целия континент със смущения. Единствената техника в разстояние от хиляда километра е там. Освен ако на другия кораб има нещо.

— **Кои са те?** — пита Рагнар.

— Не знам. Не може да е Чакала — отвръщам. — Ако той знаеше кои сме, щеше да прати цялата си флотилия подире ни, не само един кораб под прикритие.

— Касий е — казва Мустанга. — Сигурно е дошъл с маскиран кораб като мен. Уж трябва да е на Луната. Това бе едно от предимствата да преговаряме тук. Ако ги хванат какви ги вършат зад гърба на брат ми, и те ще си изпатят също колкото и аз. Че и по-зле.

— Как е разбрал в кой кораб сме? — питам.

Мустанга свива рамене.

— Сигурно е подушил, че им отвличаме вниманието. Може да ни е проследил от Кухината. Не знам. Той не е глупак. Хвана те и по време на Дъжда, като мина под стената.

— Или някой му е подшушнал — обажда се мрачно Холидей.

— Защо да му подшушвам, след като аз се намирам на кръвогадения кораб? — пита Мустанга.

— Е, дано да е Касий — казвам. — Ако е така, то те няма да скочат в гравиБотушите и да хвъркнат към Асгард за помощ, защото тогава ще им се наложи да се обясняват на Чакала какво са търсили на Фобос, като за начало. Но как падна той? — питам. — От задната част на нашия кораб приличаше на сигнатурата на ракета. Но ние нямаме ракети.

— **В сандъците имаше** — обажда се Рагнар. — **Изстрелях една сариса^[1] от дъното на товарния отсек с ръчен ракетомет.**

— Изстрелял си по тях ракета, докато сме падали? — пита невярващо Мустанга.

— Да. Опитах се и да посъбера гравиБотуши. Не успях.

— Мисля, че си се справил чудесно — неочаквано се размива Мустанга и смехът ѝ заразява и останалите от нас, дори и Холидей. Рагнар не разбира шегата. Но веселието ми бързо отминава, когато Холидей се изкашля и придърпва по-плътно качулката си.

Гледам черните облаци над морето.

— Колко време остава, докато връхлети бурята, Рагнар?

— Може би два часа. Лети стремглаво.

— Температурата ще падне до минус шейсет градуса — казва Мустанга. — Няма да оцелеем. Не и с тези дрехи. — Вятърът вие в клисурата и по мрачните планински скатове наоколо.

— Има само една възможност — казвам. — Стягаме се, поемаме през планината и намираме падналия кораб. Ако вътре е Касий, с него ще има поне цял отряд агенти за черни операции от Тринайсети легион.

— Лоша работа — казва уморено Мустанга. — Тези Сиви са по-добре обучени за зимни битки от нас.

— По-добре от теб! — Холидей дръпва назад тюленоКожата си, за да различи Мустанга татуировката на Тринайсети легион на врата ѝ. — Не и от мен.

— Ти си драгун? — възкликва Мустанга, неспособна да прикрие изненадата си.

— Бях. ППП, Преторианският полеви правилник, изисква задължително в транспорта за мисии на дълги разстояния наличието на достатъчно приспособления за оцеляване, за да може всеки отряд да издържи един месец при всякакви условия. Те ще имат вода, храна, топлина и гравиБотуши.

— Ами ако са оцелели след катастрофата? — пита Мустанга и оглежда ранения гръб на Холидей и мижавия ни запас от оръжия.

— **Тогава след нас няма да оцелеят** — заявява Рагнар.

— И по-добре да ударим, докато още се мъчат да се съвземат — добавям аз. — Сега да тръгваме възможно най-бързо и може да ги спипаме, преди бурята да връхлети. Това е единственият ни шанс.

Рагнар и Холидей ме подкрепят — Обсидианът събира багажа, а Сивата преглежда амунициите за пистолета си. Но Мустанга се двоуми. Има и още нещо, което е премълчала.

— Какво има? — питам.

— Касий е — промълвява тя бавно. — Не знам със сигурност... Ами ако не е сам? Ами ако Айя е с него?

[1] Ракетата е кръстена на сариса — пика, дълга от 4 до 7 метра, използвана в Древна Гърция и Древна Македония. — Б.пр. ↑

28.

ПИР

Бурята връхлита, докато се изкачваме по скалиста планинска верига. Скоро вече не се вижда почти нищо. Стоманеносив сняг забива зъби в нас. Скрива небето, леда, планините навътре в сушата. Привеждаме глави и гледаме с присвити очи през процепите на тюленоКожените маски. Ботушите ни стържат по леда. Вятърът реве като водопад. Вървя присвит срещу него и поставям единия си ботуш пред другия, свързан с Мустанга и Холидей, така както се връзват Обсидианите, та да не се изгубим във виелицата. Рагнар разузнава пред нас. Не проумявам как намира пътя.

Сега той се връща, прескача скалите с лекота. Дава ни сигнал да го последваме.

Лесно е да се каже! Светът ни е малък и яростен. Сред белотата се спотайват планини. Грамадните им плещи са единственият заслон от вятъра. Катерим се по стръмната черна скала и тя разкъсва ръкавиците ни, докато вятърът се мъчи да ни изблъска в деретата и бездънните цепнатини в ледниците. Усилието ни поддържа живи. Нито Холидей, нито Мустанга забавят крачка. Издържат повече от час ужасен поход. Рагнар ни повежда през един планински проход и се скриваме от бурята. Под нас, забоден върху планински хребет, е корабът, който ни свали от небето.

Внезапно ме обзема състрадание. По акулоподобните му очертания и по наподобяващата на звезда опашка личи, че той някога е бил дълъг и лъскав състезателен кораб от прочутите корабостроителници на Ганимед. Боядисан дръзко в тъмночервено и сребърно от обичливи ръце. Сега е напукан и почернял труп, забит с главата надолу върху гол рид. Гадост е преживял Касий или който и да е бил вътре. Задната една трета от кораба се е отчупила и лежи половин километър по-надолу от основния корпус. И двете части изглеждат пусти. Холидей оглежда останките през мерника на пистолета. Навън няма никакви признаци на живот или движение.

— Нещо не е наред, струва ми се — казва Мустанга, приведена до мен. Бащиното ѝ лице ме гледа от бръснача на ръката ѝ.

— **Вятърът е срещу нас** — казва Рагнар. — **Нищо не подушвам.** — Черните му очи внимателно оглеждат планинските върхове наоколо, погледът му се плъзга от скала на скала и търси опасност.

— Не можем да рискуваме да ни приковат на място с пушки — казвам и усещам как вятърът се усилва. — Трябва да покрием разстоянието бързо. Холидей, ти се прикрий. — Холидей издълбава малък окоп в снега и се завива с термоодеялото. Покриваме го със сняг, та само пистолетът ѝ да стърчи навън. После Рагнар се плъзва надолу по хълма, за да проучи задната половина на кораба, а двамата с Мустанга тръгваме към основните останки.

С Мустанга се промъкваме по скалите, бурята ни връхлита с нова сила и скрива кораба от нас. Виждаме го отново чак когато сме се приближили на петнайсет метра. Останалото разстояние изминаваме по корем и откриваме назъбена пробойна към кърмата, където ракетата на Рагнар е разкъсала задната половина на фюзелажа. Част от мен очаква да завари лагер на войноЦветни и Златни, подготвящи се да тръгнат по следите ни. Ала корабът е просто един труп — токът ту тръгва, ту спира. Вътре е като в пещера и когато лампите с прашене угасват, настава непрогледна тъмнина. Нещо капе в мрака, докато си пробиваме път към средната част. Подушвам кръвта, преди да съм я видял. В пътническия салон десетина Сиви лежат мъртви и разкъсани от скалите, пронизали кораба при кацането. Мустанга коленичи до тялото на един обезобразен Сив, за да огледа облеклото му.

— Дароу... — Тя дръпва назад яката му и посочва една татуировка. Дигиталното мастило все още се движи, макар и плътта да е мъртва. *Legio XIII*. Значи това е ескортът на Касий. Манипулирам щифта на бръснача си и изписвам с палец новата желана форма. Натискам го. Бръсначът се плъзва в ръката ми, изоставил формата си на Секач, и се превръща в по-късо и по-широко острие, та да мога полесно да намущквам тук, на тясно.

Продължаваме напред. Няма признаци на никакъв живот, а за Касий — и дума не може да става. Само вятърът стене в скелета на кораба. Странно замайване ме обзема, докато ходя по тавана на преобърнатия съд и гледам пода отгоре. Седалките и техните ремъци

са увиснали надолу като черва. Корабът отново се съживява с конвулсия и осветява под нас море от счупени дейтапади. От пукнатина в металната стена капят нечистотии. Корабът пак потъва в мрак. Мустанга ме докосва по ръката и посочва през счупен прозорец следи в снега, които изглеждат като от пълзене. Размазаната кръв чернее на мъждивата светлина. Тя ми прави знак. Мечка? Кимвам. Гръб-бръснач явно е открил останките и се е отдал на пир с трупозете на дипломатическата мисия. При мисълта, че благородният Касий е бил сполетян от тази участ, потръпвам.

Противен всмукващ звук стига до ушите ни от дълбините на кораба. Продължаваме напред и усещаме ужаса от сцената още преди да влезем в предния пътнически салон. В Института са ни научили какъв е звукът от зъби, заръфали сурово месо. Но при все това гледката е ужасяваща, дори за мен. От тавана с главата надолу висят Златни в плен на предпазните си мрежи, с приклепени от изкривени панели крака. Под тях клечат пет кошмара. Козината им е мръсна и сплъстена, някога бяла, но сега по нея са полепнали засъхнала кръв и мръсотия. Те ръфат телата на мъртвите. Имат глави на грамадни мечки. Но очите са черни и в тях блести леден разум. Застанал не на четири, а на два крака, най-едрият от глутницата се обръща към нас. Лампите на кораба отново присветват. Бледи мускулести ръце, намазани с тюленова мас да ги пази от студа, потъмнели от кръв при дрането на мъртви Златни, се показват от мечите кожи.

Обсидиановият е по-висок от мен. Закривено желязно острие е вшито в ръката му. Човешки кости са нанизани на изсъхнало сухожилие вместо нагръдник. Парещ дъх се вие изпод муцуната на мечата глава, която той носи вместо шлем. Бавно и премерено басовият вой на зловеща бойна песен разцъфва между почернелите му устни. Видели са очите ни и единият от тях изпищява нечленоразделно.

Корабът изхриптява и лампите угасват.

Първият канибал се хвърля към нас в затрупания с отломки коридор и останалите го следват. Сенки в мрака. Бледият ми бръснач изплющява напред, разрязва желязния му нож, нагръдника и ключицата и го пронизва право в сърцето. Усуквам се настрана, за да не падне върху мен. Заради инерцията той се лашва право към Мустанга, която отскача встрани и с точен удар отрязва главата му. Треперещото му тяло се свлича на пода до нея.

Чува се сумтене и копие с назъбен железен накрайник излита от ръката на друг канибал. Шмугвам се под него, изстрелвам нагоре левия си юмрук и отклонявам копието към тавана точно над главата на Мустанга. После, докато се изправям, Обсидианът отзад се връзва в мен. Еднакви сме на ръст, но той е по-силен. Повече звяр, отколкото човек. Надвива ме с яростта на изгубения ум, приковава ме към стената и изтраква насреща ми с почернели, остри, изпилени зъби. Лампите на кораба проблясват и осветяват язвите около устата му. Ръцете ми са приклучени отстрани на тялото ми. Той понечва да ухапе носа ми и аз извързвам лице точно преди да успее да го откъсне. Вместо това неговият нос се забива в плътта под долната ми челюст и изкрещявам от болка. Кръв шурва по врата ми. Той пак заръфва и дърпа лицето ми. Лампите угасват, а той ме яде жив. Опитва се да пробие с нож тюленоКожата и да го забие между ребрата в сърцето ми. Тъканта издържа.

После тялото на канибала се отпуска, потръпва и се строполява на земята — отзад Мустанга му е прерязала гръбнака.

Нещо черно изсвистява като ракета покрай лицето ми, забива се в Мустанга и я събаря на пода. Перата на стрела стърчат от лявото й рамо. Тя сумти и лази по пода. Отскачам от нея към тримата останали Обсидиани. Един от тях се оказва жена. Тя наглася нова стрела на тетивата, докато друг вдига грамадна брадва, а третият държи огромен извит рог, който поднася под мечешкия шлем към устата си.

А после извън кораба се разнася ужасен вой.

Лампите угасват.

Четвърти силует изплува от мрака. Сенките замахват една към друга. Метал разрязва плът. И когато лампите светват отново, Рагнар стои, вдигнал в ръка главата на един от Обсидиановите, а с другата вади бръснача си от гърдта на друг. Живата още човекоядка, с разрязан на две лък, вади нож и замахва дивашки към Рагнар. Той й отсича ръката, но тя се претъркулва настрана — от бяс не чувства болката. Той хуква подире й и й смъква шлема. Жената отдолу е млада. Лицето й е боядисано в бяло, ноздрите — разрязани, и прилича на змия. Под двете очи ритуални белези оформят редици от резки. Няма как да има повече от осемнайсет години. Устата й изломотва нещо, докато тя се визира в грамадата на Рагнар — той е едър дори за нейния народ. А после подивелият й поглед попада на татуировките по лицето му.

— *Вирнак!* — изхъхря тя, ала не от ужас, а с трескава радост. — *Тнак рухр. Лиар фор аезир!* — Затваря очи и Рагнар ѝ отсича главата.

— Примно ли ти е? — втурвам се аз към Мустанга. Тя вече е станала на крака. Стрелата стърчи изпод ключицата ѝ.

— Какво каза тя? — не отговаря на въпроса ми Мустанга. — Ти говориш Нагал по-добре от мен.

— Не разбрах диалекта. — Прекалено гърлен беше. Рагнар го знае.

— **Опетнен сине. Убий ме. Ще възкръсна Златна** — превежда Рагнар. — **Те ядат каквото намерят.** — Той кимва към Златните. — **Но да ядеш плътта на Златните, означава, че ще възкръснеш безсмъртен. Ще дойдат още.**

— Дори и в бурята? — питам. — Техните грифони могат ли да летят в тази буря?

Устните му се присвиват отвратно.

— Тези зверове не яздят грифони. Но не, те ще потърсят убежище.

— А другите отломки? — настоява Мустанга. — Припаси? Хора? Той поклаща глава.

— **Трупове. Корабни муници.**

Пращам Рагнар да доведе Холидей от поста ѝ. Двамата с Мустанга оставаме, възнамеряваме да претърсим кораба за оборудване. Ала аз оставам, без да помръдна, в канибалската костница дори и след като Рагнар се измъква навън на снега. Златните може и да са ни били врагове, но пред този ужас животът изглежда толкова евтин. На това място е присъща жестока ирония. То е ужасяващо и покварено, но не би съществувало, ако Златните не го бяха създали, за да всяват страх, за да получат това, което им е нужно, и да пазят желязната си власт. Тези клетници ги ръфаха собствените им домашни страшилища.

Мустанга се изправя, след като е прегледала един от Обсидиановите, и потръпва от болка — стрелата все още стърчи от рамото ѝ.

— Ти добре ли си? — пита, забелязала мълчанието ми. Посочвам изпочупените нокти на един от Златните.

— Не са били мъртви, когато са започнали да ги дерат. Но не са можели да мръднат.

Тя кимва тъжно и протяга в дланта си нещо, което е намерила по тялото на Обсидиановия. Шест училищни пръстена от Института. Два кипариса на Плутон, совата на Минерва, мълнията на Юпитер, еленът на Диана и един, който вземам от ръката ѝ — с вълчата глава, гербът на Марс.

— Трябва да го потърсим — казва тя.

Посягам към тавана да огледам Златните, увиснали с главите надолу от седалките си. Очите и езиците им ги няма, ала виждам, колкото и обезобразени да са, че никой от тях не е старият ми приятел. Претърсваме останалата част от преобърнатия кораб и откриваме няколко малки спални. В шкафа на едната Мустанга намира богато украсено кожено ковчеже с няколко часовника и малка перлена обица със сребърен обков.

— Касий е бил тук — казва тя.

— Тези часовници негови ли са?

— Обицата е моя.

В покоите на Касий, далеч от кървавата гледка, помагам на Мустанга да извади стрелата от рамото си. Не издава нито звук, когато отчупвам върха, хващам стрелата за задния край и рязко я изваждам. Тя се свива на кълбо и се свлича от болка. Сядам на ръба на падналия от тавана матрак и я гледам как седи там, прегърбена. Мустанга не обича да я докосват, когато е ранена.

— Приключвай — казва тя, докато се изправя.

С реПистолета полагам лъскаво покритие върху раната отпред и отзад, точно под ключицата ѝ. То спира кървенето и ще спомогне за заздравяването на тъканта, но тя ще усеща раната и това ще я тормози дни наред. Придърпвам тюленоКожата ѝ обратно върху голото ѝ рамо. Тя закопчава сама предницата, преди да наложи покритие и върху раната на моята челюст. Диханието ѝ изпълва въздуха. Тя се приближава толкова, че усещам мириса на снега, стопил се в косите ѝ. Притиска реПистолета до челюстта ми и полага тънък слой микроорганизми върху раната. Те се промъкват в порите, стягат се и създават подобно на плът антибактериално покритие. Ръката ѝ се задържа на тила ми, пръстите ѝ са се заплели в кичури от косата ми и като че ѝ се иска да каже нещо, но думите не идват. Не ги намира и когато Холидей и Рагнар се връщат. Щом чувам Холидей да ме вика по име, стисвам здравето рамо на Мустанга и я оставям там.

По-голямата част от корабното оборудване е изчезнало. Няколко комплекта оптика липсват от калъфите. Целият арсенал е изчезнал, пръснат из планините, когато корабът се е разпаднал и трюмът е зейнал. Останалото е било опустошено от Обсидианите или строшено при катастрофата. От транспондера и комуникаторите чувам единствено пращане.

Рагнар заключава, че Касий и останалите, към петнайсет души, са потеглили няколко часа преди да стигнем до кораба. Отнесли са всички припаси. Човекоядците вероятно са се спуснали още щом е кацнал, иначе Касий нямаше да зареже онези Златни да бъдат изядени. В подкрепа на тази идея Мустанга открива няколко трупа на Човекоядци край пилотската кабина, което означава, че Касий и бойците му са били подложени на атака при потеглянето си. Снегът почти ги е затрупал. Скупчваме по-пресните трупове навън на снега — и по-страшни хищници от Човекоядците могат да дойдат на гости.

След като опоскваме кораба за припаси, карам Мустанга и Холидей да ни запечатат в кухнята. Те заваряват двата входа с окисжени, намерени в шкафа с инструменти на кораба. Може и да са изнесли всичките оръжия и топли дрехи, но резервоарът на кораба е пълен и водата още не е замръзнала. А килерите в кухнята са заредени с храна.

Подслонът ни може да мине за уютен. Добрата изолация пази излъчваната от нас топлина вътре в помещението. Две аварийни лампи окъпват стаята в меко оранжево. Холидей използва прекъсващия ток и приготвя на електрическите печки в кухнята угощение — паста със сос маринара и наденица. В това време ние с Рагнар замисляме курс към Кулите, а Мустанга сортира купчините събрани провизии и зарежда войнишките раници, които е намерила в склада.

Опарвам си езика, когато Холидей донася на мен и на Рагнар обилни порции паста. Не бях усетил колко съм огладнял. Рагнар ме сръчкава, проследявам погледа му и тихо наблюдавам как Холидей отнася и на Мустанга една купа, кимва леко и ѝ я оставя. Мустанга се усмихва на себе си. Четиримата седим и се храним мълчаливо. Слушаме как вилиците ни тракат в купите. Навън вятърът пищи. Нитове скърцат. Стоманеносив сняг затрупва кръглите прозорчета, но преди това виждаме странни форми, които се придвижват насам сред белотата, за да отмъкнат оставените навън трупове.

— Какво беше да израснеш тук? — пита Мустанга Рагнар. Седи, кръстосала крака, с гръб към стената. Аз лежа до нея — дели ни само една раница, на един от матраците, които Рагнар домъкна в стаята и застла пода с тях. Похапвам трета порция паста.

— **Това бе домът ми. Друго не познавах.**

— Но сега, когато познаваш?

Той се усмихва нежно.

— **Това бе игрище. Светът навън е обширен, ала толкова малък. Хората се затварят в кутийки. Седят на бюра. Возят се в коли, в кораби. Тук светът е малък, ала безкраен.** — И той се унася в истории. В началото не бързаше да споделя, а сега сякаш знанието, че го слушаме, че не сме безразлични, предизвиква у него наслада. Разказва ни как като момче е плувал сред ледените полета. Как е бил трудно дете. Твърде бавен. Костите му растели бързо и останалото не можело да ги догони. Когато друго момче го пребило, майка му за пръв път го качила на небето на гръба на своя грифон. Сложила го да седне отзад и го накарала да се държи за нея. И го научила, че неговите ръце я държат да не падне. И волята му.

— **Тя летеше все по-нависоко и по-нависоко, докато въздухът стана разреден и усещах студа в костите си. Чакаше ме да се пусна. Да проявя слабост. Ала не знаеше, че съм вързал китките си. Поблизо до Всеобщата майка Смърт не съм бил.**

Майка му Алия Волар, Снежноврабката, е легендарна сред своя народ със своята почит към боговете. Дъщеря на скитник, тя станала воин на Кулите и се прочула с нападенията си над другите кланове. Толкова била предана на боговете, че когато придобила власт, дала четири от децата си да им служат. Оставила при себе си само едно, Сефи.

— Тя като че е приличала на баща ми — казва тихо Мустанга.

— Горкичките скапаняци — мърмори Холидей. — Майка ми ми печеше курабийки и ме учеше как се разглобява ховърДжак.

— Ами баща ти? — питам.

— Той беше кофти — свива рамене тя. — Ама много скучно кофти. Имаше си по едно семейство на всяко пристанище. Типичен легионер. Очите ми са като неговите. Триг бе взел майчините ни.

— **Така и не познавах първия си баща** — казва Рагнар. Говори за рождения си баща. Обсидиановите жени са полигамни. Те може да

имат седем деца от седем бащи и мъжете са длъжни да закрилят и останалата ѝ челяд. — **Отишъл и станал роб още преди да се родя. Майка ми никога не споменаваше името му. Дори не знам дали е жив.**

— Можем да го разберем — казва Мустанга. — Ще трябва да претърсим регистъра на Съвета за Качествен контрол. Не е лесно, но ще го намерим. Ще разберем какво се е случило с него. Ако поискаш да узнаеш.

Идеята го стъписва и той кима бавно.

— **Да, бих искал.**

Холидей наблюдава Мустанга със съвсем различен поглед. Оставам поразен колко естествен ми се струва този сблъсък на нашите четири свята.

— Твоят баща всички го знаем. Но що за човек беше майка ти? — пита Холидей. Изглежда студена.

— Тя ми е мащеха. Нея не я е грижа за мен, тя е загрижена само за Адрий. Истинската ми майка умря, когато бях малка. Тя беше добра. И дяволита. И много тъжна.

— Защо? — настоява Холидей.

— Холидей... — обаждам се. Майка ѝ беше тема, която никога не съм ѝ натрапвал. Тя се въздържаше да ми говори за нея. Малко заключено ковчеже в душата ѝ, което тя никога не споделяше. Освен тази вечер явно.

— Няма нищо — казва тя, свива крака, обгръща ги с ръце и продължава: — Като бях на шест години, майка ми беше бременна с момиченце. Лекарят каза, че при раждането ще има усложнения и препоръча медицинска намеса. Но баща ми заяви, че ако детето е неспособно да оцелее при раждането, значи не заслужава да живее. Ние летим сред звездите, тераформиране планетите, но моят баща остави сестра ми да умре в майчината ми утроба.

— Как, по дяволите? — мърмори Холидей. — Защо не сте я подложили на клетъчна терапия? Парите сте ги имали.

— Чистота на продукта — отвръща Мустанга.

— Безумие.

— Семейството ми е такова. Майка ми вече не беше същата. Чувах я как плаче посред бял ден. Виждах я как се взира през прозореца. После една вечер тя излезе да се разходи в Карагмор —

имението, което баща ми ѝ подарил за сватбата. Той беше в Егия по работа. Тя така и не се върна. Откриха я на камъните под крайморските скали. Баща ми каза, че се подхлъзнала. Ако сега беше жив, пак щеше да твърди, че се е подхлъзнала.

— Съжалявам — казва Холидей.

— **И аз.**

— Затова съм тук, нали за това се чудехте — казва Мустанга. — Баща ми беше титан. Но грешеше. Беше жесток. И ако аз мога да бъда различна... — Тя ме поглежда в очите. — ... то ще бъда.

29. ЛОВЦИ

Когато се будим, бурята вече си е отишла. Увиваме се в изолационен материал, откъснат от стените на кораба, и поемаме през пустошта. Нито едно облаче не се мярка по мраморното синьо-черно небе. Потегляме към слънцето, обагрящо хоризонта в цвета на разтопено желязо. Останали са още няколко дни от есента. Запътваме се към Кулите. Решили сме да палим огньове по пътя си с надеждата да привлечем вниманието на неколцината разузнавачи на Валкириите, които би трябвало да обикалят в района. Но димът ще докара при нас и Човекоядците.

Оглеждаме бдително планините заради канибалските племена, но и защото знаем, че някъде напред Касий, а може би и Айя се влачат през снега заедно с отряд от специалните части.

По обяд се натъкваме на свидетелство, че са преминали от тук — изпомачканият сняг пред скална ниша, способна да побере няколко десетки души. Лагерували са там, изчаквали са да премине бурята. До лагера им има струпана пирамида от камъни. На един от тях с бръснач е изсечен надписът: *Per aspera ad astra*.

— Почеркът е на Касий — отбелязва Мустанга.

Потегляме и се натъкваме на труповете на двама Сини и един Сребърен. Слабите им тела са замръзнали през нощта. Дори и тук Касий е постъпил порядъчно и ги е погребал. Рагнар тича с подскоци напред по следите с непостижима за нас скорост. Ние вървим подире му. Час по-късно в далечината отеква гръм, придружен от самотните писъци на далечни пулсЮмруци. Скоро след това Рагнар се връща със светнали от възбуда очи.

— **Проследих дирите** — казва той.

— И? — пита Мустанга.

— **Айя и Касий са, с отряд Сиви и трима Безподобни.**

— Айя е тук? — питам.

— **Да. Бягат пеша през планински проход в посока Асгард. Племя Човекоядци ги тормози. Пътят им е осеян с трупове.**

Десетки. Скочили им от засада, ала не успели. И още ще има.

— Доколко са оборудвани? — пита Мустанга.

— **Нямат гравиБотуши, само скарабКожи. Но имат раници. Зарязали са пулсБроните само на два километра северно от тук. Енергията им се е изчерпала.**

Холидей поглежда към хоризонта и докосва пистолета на Триг на бедрото си.

— Можем ли да ги хванем?

— **Носят много припаси. Вода, храна, сега вече и ранени. Да. Можем да ги надвием.**

— Защо сме дошли тук? — намесва се Мустанга. — Не да преследваме и заловим Айя и Касий. Единственото важно нещо е да закараме Рагнар в Кулите.

— Айя уби брат ми — казва Холидей.

Мустанга се слисва.

— Триг. Ти го спомена. Не знаех. Но все пак не може отмъщението да ни отклонява. Не можем да преборим двайсетина души.

— Ами ако те пристигнат в Асгард, преди ние да стигнем до Кулите? — пита Холидей. — Спукана ни е работата тогава.

Мустанга не е убедена.

— Ти можеш ли да убиеш Айя? — питам Рагнар.

— **Да.**

— Това е възможност — казвам на Мустанга. — Кога друг път ще са толкова незащитени? Без техните легиони? Без гордостта на Златните да ги закриля? Те са шампиони. Както казва Севро, „Когато имаш шанс да попилееш врага си, направи го!“. Един път и аз да съм съгласен със смахнатото копеле. Ако ги изхвърлим зад борда, Суверенът губи две Фурии за една седмица. А Касий е връзката на Октавия с Марс и великите фамилии тук. Ако му разкрием нейните преговори с теб, разбиваме този съюз и отрязваме Марс от Обществото.

— Разделени врагове... — промълвява бавно Мустанга. — Това ми харесва.

— **А и имаме един дълг към тях — обажда се Рагнар. — Заради Лорн, Куин, Триг. Те дойдоха тук, за да ни преследват. А сега ние преследваме тях.**

Невъзможно е да сбъркаш следата. Трупове са осеяли снега. Десетки Човекоядци. Телата им още димят от пулсОгъня край тесния планински проход, където Обсидиановите са причакали Златните в засада. Не са и подозирали с каква огнева мощ ще бъдат посрещнати. Грамадни кратери са надупчили скалистите скатове. Дълбоки отпечатъци в снега отбелязват, че от тук са минали зубри — грамаден добитък с рунтава козина, Обсидианите ги яздят.

Проходът се разширява и преминава в рядка алпийска гора, покрила ширнали се хълмисти възвишения. Постепенно кратерите намаляват и започваме да съзираме захвърлени пулсЮмруци и пушки, както и няколко трупа на Сиви със забити в тях стрели или брадви. Мъртвите Обсидиани сега са по-близо до дирята на Златните и имат рани от бръсначи. Десетки са с отсечени крайници, обезглавени. Боеприпасите на бандата на Касий свършват и сега Рицарите Олимпийци си вършат работата отблизо. При все това вятърът все още носи към нас гърмежа на изстрели от километри напред.

Подминаваме стенещи Обсидианови човекоядци, умиращи от куршумени рани, но Рагнар спира чак когато се натъква на ранен Сив. Мъжът е още жив, но бере душа. В корема му е забита желязна брадва. Той хрипти и се вира в непознатото небе. Рагнар се надвесва над него. Когато Сивият вижда оголеното лице на Опетнения, си проличава, че го е разпознал.

— **Затвори очи** — казва Рагнар и притиска пушката на мъжа обратно в ръцете му. — **Мисли си за дома.** — Мъжът затваря очи. И само с едно движение Рагнар чупи врата му и полека отпуска главата му върху снега. Пронизително тръбене на рог отеква из планините. — **Отменят преследването** — казва Рагнар. — **Днес безсмъртието не си струва цената.**

Ускоряваме крачка. На километри вдясно от нас Човекоядци, яхнали зубри, обикалят по краищата на гората на път за високопланинските си лагери. Не ни виждат, докато се придвижваме през боровете. Холидей наблюдава през мерника на пистолета си как преследвачите изчезват зад един хълм.

— Носеха двама Златни — казва тя. — Не ги разпознах. Още не бяха мъртви.

Мразовита тръпки полазват всички ни.

Час по-късно съзираме плячката си под нас върху неравно снежно поле, набраздено от дълбоки цепнатини. Вместо да продължат през коварната гора, където са загубили толкова Сиви, Айя и Касий са предпочели открит маршрут. От отряда са останали четирима — трима Златни и един Сив. Облечени са с черна скарабКожа, кожени наметки и допълнителни пластове облекло, взети от мъртвите канибали. Движат се с главоломна скорост. Не можем да различим коя е Айя и кой — Касий.

Първоначално ми се иска да ги причакам в засада, за да имам тактическо предимство, но си спомням, че оптиката липсваше от сандъците им, и предполагам, че и Айя, и Касий са си я сложили. С инфрачервено зрение ще ни видят скрити под снега. Може да ни видят дори и ако се скрием в коремите на мъртви зубри или тюлени. Вместо това оставям Рагнар да ме поведе по откритата от него пътека, за да ги пресрещнем край един проход, през който трябва да минат, и да им препречим пътя, за да привлечем погледите им.

Пухтя до Рагнар, от студа дробовете ме болят и кашлям, когато четиримата пристигат на избраното от нас място. Те подтичват по ръба на цепнатина с импровизираните си снегоходки, прегърбени под тежестта на храната и приспособленията за оцеляване, които влачат подире си на шейнички, сглобени от подръчни материали. Учебнически умения за оцеляване на Легиона, с любезното съдействие на военните училища по Марсовите поля. И четиримата са с черни оптически визьори с опушени стъклени лещи. Мигът, в който ни съзират, е зловещ. Оптичните уреди и маскираните лица са напълно безизразни. Имаме усещането, че са очаквали да сме тук, на края на снежното поле, преградили прохода.

Погледът ми се стрелка между тях. Касий е лесно различим по ръста си. Но коя от тях е Айя? Двоумя се между двамата набити Златни и двамата по-ниски от Касий. А после виждам оръжието на моя стар майстор на бръснача да виси от пояса й.

— Айя! — провиквам се и свалям от лицето си маската от тюленоКожа.

Касий също сваля маската си. Косата му е потна, лицето — зачервено. Само той носи пулсЮмрук, но знам, че зарядът му сигурно

вече се изчерпва. Бръсначът му прилича на дълъг червен език. Кръвта е замръзнала по острието.

— Дароу... — мърмори Касий, стъписан от срещата ни. — Видях те как потъваш...

— Плувам не по-зле от теб, не помниш ли? — Отмествам поглед от него. — Айя, само Касий ли ще оставиш да говори?

Най-сетне тя се отделя от другите, застава до високия Рицар и сваля от кръста си въжето, привързващо я към стъкмената от подръчни материали шейна. Смъква маската от скарабКожата и открива тъмното си лице и голата си глава. Вие се пара. Тя оглежда пукнатините, прошарили пътя им в снега, камъните и дърветата, кошарата сред снежното поле и се пита откъде ли ще изскочи засадата ми. Доста добре си спомня Европа, но няма как да знае кои са били в екипажа ми и колцина са оцелели.

— Мерзка твар и бясно куче — измърква тя и погледът ѝ се спира на Рагнар, а после отново се връща към мен. СкарабКожата ѝ е непокътната. Може ли наистина Обсидианите да не са я ранили поне веднъж? — Гледам, че твоят Ваятел те е стъкмил наново, Ръждавел.

— Достатъчно добре, че да убия сестра ти — отговарям, неспособен да попреча на отровата да се процеди в гласа ми. — Жалко, че не беше ти на нейно място. — Тя не отговаря. Колко пъти съм си я припомнял как убива Куин? Колко пъти съм я виждал да отнема от Лорн бръснача, докато той лежи мъртъв, пронизан от остриетата на Чакала и Лайлат? Посочвам оръжието.

— Това не е твое.

— Роден си да служиш, не да говориш, мерзка твар. Не ми приказвай! — Тя поглежда към небето, където на източния хоризонт сияе Фобос. Около него примигват червени и бели светлини. Води се космическа битка, което значи, че Севро е пленил кораби. Но колко са? Айя се мръщи и се споглежда тревожно с Касий.

— **Отдавна чаках този миг, Айя.**

— Я, любимият галеник на баща ми! — Айя оглежда Рагнар изпитателно. — Опетненият да не те е убедил, че е укротен? Питам се дали ти е казал как обичаше да го награждават след битка в Циркадата. След като аплодисментите утихнат и той измиеше ръцете си от кръвта, баща ми му прашаше млади Розови да утолят животинските му страсти. Колко алчен беше за тях. Как се страхуваха те от него. —

Гласът ѝ е безизразен и изпълнен с досада от този лед, от този разговор, от нас. Тя иска да вземе това, което имаме да ѝ дадем. Отправя ни предизвикателство. След всички Обсидианови трупове, оставени след нея, тя все още не се е уморила да убива. — Да си виждал някога разгонени Обсидиани? — продължава тя. — Доста ще се подвоумиш дали да им свалиш нашияника, Ръждавел. Такива щения имат, бедна ти е фантазията.

Рагнар пристъпва напред с бръсначи и в двете ръце. Отвързва бялата кожа, взета от Човекоядците, и тя пада зад него. Странно е да сме тук, сред вятъра и снега, лишени от армиите си, от флотилиите си. Единственото, което пази живота на всеки от нас, са малки метални бобини. Грамадата на Антарктика се присмива на ръста и самомнението ни и си мисли колко лесно може да угаси топлината в малките ни гърди. Но животът ни означава толкова много повече от крехките тела, в които се таи.

Крачката на Рагнар напред е знак за Мустанга и Холидей, които се крият сред дърветата.

Цели се точно, Холидей.

— Твоят баща ме купи, Айя. Посрами ме. Превърна ме в свой дявол. В предмет. Детето, стаено в мен, избяга. Надеждата умря. Аз вече не бях Рагнар. — Той докосва гърдите си. — Но днес съм Рагнар, и утре, и навеки. Аз съм син на Кулите, брат на Сефи Тихата, брат на Дароу от Ликос и на Севро ау Барка. Аз съм Щитът на Тинос. Водя се по каквото сърцето ми подскаже. И когато твоето спре да бие, нечиста Рицарко, аз ще го изтръгна от гърдите ти и ще нахраня с него грифона на...

Касий оглежда стръмните скали и разкривените дървета, увенчали снежното поле вляво от него, и очите му се присвиват, щом съзира струпаните изпотрошени дънери в основата на една скала. А после без предупреждение бутва Айя напред. Тя залита и точно зад нея, там, където бе тя преди миг, главата на техния оцелял Сив избухва. Кръв плисва по снега, когато изстрелът от оръжието на Холидей отеква в планините. Още куршуми се забиват в снега около Касий и Айя. Фурията се шмугва зад третия Златен и използва тялото му за щит. Два куршума уцелват скарабКожата му и проникват в здравия полимер. Касий се претъркулва през рамо и използва последния заряд на

пулсЮмрука си. Склонът на хълма изригва. Камъните светят и се взривяват. Снегът се изпарява.

Гърмът и трясъкът не успяват да заглушат звъна на тетивата. И Айя го чува. Бърза е. Завърта се, когато изстреляната от Мустанга откъм гората стрела литва към главата ѝ. Профучава на сантиметри от нея. Касий стреля към позицията на Мустанга на хълма, събаря дървета и разтопява камъни.

Не мога да кажа дали я е уцелил. Няма как да отдели дори и един миг, за да погледна, защото с Рагнар използваме отвличането на вниманието, за да нападнем — ползрението ми се стеснява, Секачът се извива и заема формата си. Приближаваме се по снега. Със светец пулсЮмрук в ръка Касий се обръща точно когато аз скачам върху му. Изстрелва заряда. Той е слаб, аз се гмурвам под него на земята и се претъркулвам като акробат от Ликос. Той стреля пак. ПулсЮмрукът угасва, батерията му е изтощена от изстрела към склона. Рагнар мята един от бръсначите си по Айя като грамаден нож за хвърляне. Той се превърта във въздуха, но тя не помръдва. Бръсначът се забива в нея. Тя се завърта назад. За миг ми се струва, че я е убил. Но после тя се обръща към нас, стиснала дръжката на бръснача в десницата си.

Уловила го е.

Черен страх ме помита и всички предупреждения на Лорн за Айя нахлуват с устрем в мислите ми. „Никога не се бори с река. Никога не се бори и с Айя.“

Четиримата се сблъскваме и се превръщаме в тромава бъркотия от плющящи камшици и звънтящи остриета. Лазим, усукваме се, извиваме се. Бръсначите ни са по-бързи от погледите ни и те не успяват да ги проследят. Айя замахва по диагонал към краката ми, а аз — към нейните. Рагнар и Касий се целят във вратовете си с бързи движения, без да гледат. Всички прилагат еднакви стратегии. При все това всяка маневра се разминава на косъм с целта.

Разделяме се и залитаме назад. Невесели усмивки, знак на странно сродство, се появяват по лицата ни, когато си спомняме, че всички говорим на един и същи военен език. Цялата онази омразна човешка пасмина, за която Танцъора ми разказа, преди да ме Изваят. Сред която Лорн живя и през цялото време я презираше.

Пръв нарушавам това странно примирие. Нападам с плътна поредица от пробождащи удари към дясната страна на Касий и го

отделям от Айя, та Рагнар сам да я повали. Зад Касий Мустанга се раздвижва сред отломките. Тича през снега с грамаден Обсидианов лък в ръка. Остават й още петдесет метра. Изплющявам с камшика на бръснача си два пъти по краката на Касий и след това връщам на оръжието си формата на острие, когато той замахва по диагонал към главата ми. Ударът разтърсва ръката ми, когато го засичам по средата с извивката на бръснача. Той е по-силен от мен. По-бърз, отколкото в последния ни двубой. И сега се е упражнявал срещу извито острие. Тренирал е с Айя, без съмнение. Изтиква ме назад. Препъвам се и падам, между краката му съзирам Фурията и Опетнения, нахвърлящи се един към друг. Тя го пронизва в лявото бедро.

Още една стрела изсвистява във въздуха и се забива в гърба на Касий. СкарабКожата му издържа. Загубил равновесие, той отново замахва — стегната серия от осем движения. Мятам се назад точно когато бръсначът изсвистява във въздуха там, където беше главата ми. Просвам се на снега на сантиметри от ръба на грамадна пукнатина. Изправям се с мъка и Касий отново се втурва към мен. Поклащайки се на ръба, отбивам още един удар надолу. Падам назад и се оттласквам с всички сили. Кацвам от другата страна на пукнатината — използвам гъвкавостта си, за да избегна атаката му. Зад него Айя се завърта под острието на Рагнар, замахва към сухожилията му и разрязва кожата.

Касий се мята подире ми, прескача цепнатината и замахва надолу към мен. Отбивам удара. Можеше да ме разпори от рамото до противоположния хълбок. Мятам един камък в лицето му и се изправям на крака. Той отново замахва с острието надолу — финтира, завърта китка и замахва да ми отреже краката. Залитам настрана и едвам успявам да отбягна удара. Той превръща бръснача си в камшик, изплющява по краката ми и ги подкосява. Падам. Касий ме изритва в гърдите. От мен изригва вятър. Той ми настъпва китката и приковава бръснача ми на земята, готви се да ме пониже със своя в сърцето. Лицето му е застинала маска на решителността.

— Стой! — изкрещява Мустанга. Тя е на двайсет метра от нас и се цели с лъка в Касий. Ръката й трепери от напрежението — тетивата е натегната. — Ще те застрелям.

— Не — отвръща той. — Ти не би...

Тетивата звънва. Той рязко замахва с бръснача нагоре да отклони стрелата. Не улучва — по-бавен е от Айя. Назъбеният железен връх

пробива гърлото му отпред и изскача от врата му, перата издраскват долната страна на брадичката му, под трапчинката. Кръв не плисва — само се чува плътно клокочещо гъргорене и той се сгромолясва по гръб върху земята. Дави се. Разтърсва го противна суха кашлица. Краката му ритат, той стисва стрелата. Мъчи се със свистене да си поеме дъх, очите му са на педя от моите. Мустанга се втурва към мен. С мъка се надигам, дръпвам се от Касий, грабвам бръснача си от снега и го насочвам към агонизиращото му тяло.

— С мен всичко е примно — казвам и откъсвам очи от стария си приятел, докато кръвта се стича в локва под него, а той се бори за живота си. — Помогни на Рагнар.

Над тялото на Касий виждаме Опетнения и Айя във вихъра на боя, застанали на ръба на една цепнатина в леда. Снегът около тях е обагрен от кръв. Всичката е изтекла от Рагнар. Но той успява да изтласка назад жената Рицар, а от гърлото му се лее яростна песен. Поваля я, надвива я със своята двеста и петдесет килограмова маса. От остриетата им хвърчат искри. Сега тя се свива пред него, неспособна да удържи на гнева на прокудения принц на Кулите. Петите ѝ се хлъзгат по снега. Ръцете треперят. Огъва се назад пред Рагнар, огъва се като върба. Песента му еква още по-мощно.

— Не — мърморя. — Застреляй я — казвам на Мустанга.

— Много са наблизо...

— Не ме интересува!

Стрелата минава на няма и педя от главата на Айя. Но няма значение. Рагнар вече е попаднал в капана. Мустанга още не вижда това. Ще го види. Това е една от многобройните клопки, на която ме научи Лорн. И която Рагнар няма как да знае, защото никога не се е обучавал при майстор на бръснача. Винаги е имал само своя гняв и годините на битки със солидни оръжия, не с камшика. Мустанга зарежда нова стрела. Рагнар замахва надолу към Айя с ковашки удар отвисоко, Айя надига вкочаненото си острие, за да го отбие, и задейства функция „камшик“. Острието ѝ провисва. Рагнар очаква да срещне съпротивата на оръжието ѝ и цялата му тежест се стоварва във въздушната пустота. Все пак се оказва достатъчно атлетичен да забави движението си, та острието му да не се забие в земята. Срещу по-слаб противник той с лекота би си възвърнал позицията. Но Айя бе най-великата ученичка на Лорн ау Аркос. Тя вече се извърта встрани,

превръща камшика отново в острие и използва инерцията, за да нанесе страничен удар по Рагнар в края на завъртането. Движението е просто и кратко като на балерината, която Мустанга и Рок гледаха в операта в Егия, докато аз учех при Лорн — върти се във *фуете*. Ако не бях видял как острието ѝ се обагри в червено и пръските изрисуваха изящна дъга върху снега, щях да съм убеден, че не е улучила.

Айя не пропуска.

Рагнар се опитва да се обърне с лице към нея, но краката му изневеряват. Той се свлича на земята. Зеещата му рана е кървава усмивка на белия фон на тюленоКожата му. Айя го е наръгала под кръста, пронизала е гръбнака и острието е излязло от корема, до пъпа. Той се сгромолясва в края на пукнатината и бръсначът прорязва леда. Надавам яростен вой и нападам Айя, а Мустанга стреля с лъка, хукнала с мен. Айя отбягва стрелите на Мустанга и пронизва Рагнар още два пъти в корема, докато лежи, притиснал ръце към раната си. Тялото му се гърчи. Острието потъва в него и излиза. Сега Айя стъпва здраво и се подготвя да ме посрещне, но очите и се разтварят широко. Тя отстъпва назад и се диви на нещо, летящо в небето над главата ми. Мустанга стреля два пъти в бърза последователност. Главата на Айя отскача назад. Тя се завърта и се отдалечава от нас право към ръба на цепнатината. Ледът зейва под краката ѝ и се срутва в пропастта. Ръцете ѝ махат като вятърна мелница, ала не успява да си възвърне равновесието. Погледът ѝ среща моя и тя рухва заедно с леда с главата напред в мрака.

30. ПОКОЯТ

Айя я няма вече. Цепнатината е дълбока и стените ѝ се стесняват надолу в мрака. Изтичвам при Рагнар, а Мустанга се взира нагоре към планинския скат с лък, готов за стрелба. Останали са ѝ само три стрели.

— Нищо не виждам — казва.

— **Жътварю...** — прошушва Рагнар на земята. Гърдите му се надигат, пъшка тежко. Черна кръв шурти от корема му и душата му изтича с нея. Айя би могла да го довърши набързо с два удара, докато лежеше на земята. Вместо това го прониза в долната част на корема, та да умре в мъки. Притискам първата рана, ръцете ми са почервенели до лактите, но кръвта тече толкова силно, че дори не зная какво да сторя. Поражението, нанесено от Айя, не се оправя с реПистолет. Той дори не може да го позакрепи. Сълзи парят очите ми. Не виждам. Над раната се издига пара. Щом вижда кръвта, Рагнар пребледнява, поглежда ме неловко и започва да шепне извинения.

— Може да са били канибалите — казва Мустанга. Говори за това какво е разсеяло Айя. — Той може ли да се движи?

— Не — отвърщам с немощен глас. Тя поглежда надолу към него с повече стоицизъм от мен.

— Не можем да останем тук — казва.

Все едно не съм я чул. Твърде много приятели умряха пред очите ми и не мога да изоставя Рагнар. Аз го поведох на борба с Айя. Аз го убедих да си дойде у дома. Няма да го оставя да угасне. Поне това му дължа. Ако ще да е последното, което ще сторя, глупаво или не, аз ще го браня. Ще намеря начин да го излекувам, да го отведа при Жълт. Дори и канибалите да дойдат. Дори и това да ми струва живота, няма да го изоставя. Мисля си всичко това, ала то не значи, че ще се сбъдне. Тези мисли не ми придават вълшебни сили. Каквото и план да си съставя, като че светът със задоволство го осуетява.

— **Жътварю...** — пошушва отново Рагнар.

— Пести си силите, приятелю мой. Ще са ти нужни докрай, за да те измъкнем от тук.

— **Тя беше бърза. Ужасно бърза.**

— Нея вече я няма — казвам, макар и да няма как да го знам със сигурност.

— **Винаги съм мечтал за достойна смърт.** — Той потръпва, щом отново осъзнава, че умира. — **А тази не ми се струва достойна.**

Думите му изтръгват ридание от мен и то се надига от гърдите ми в гърлото.

— Всичко е наред — казвам със задавен глас. — Всичко ще е наред. След като те позакърпим. Мики ще те оправи както трябва. Ще те откараме в Кулите. Ще викнем кораб за евакуация.

— Дароу... — обажда се Мустанга.

Рагнар примигва учестено насреща ми, мъчи се да фокусира поглед. Протяга ръка към небето.

— **Сефи...**

— Не, аз съм, Рагнар. Дароу — казвам.

— Дароу... — настоява с рязък тон Мустанга.

— Какво? — крясвам.

— **Сефи...** — Рагнар сочи. Проследявам пръста му в небето горе. Нищо не виждам. Само усещам лекия полъх на вятъра откъм морето, раздвижващ облаците. Чувам само кашлицата на Касий, скърцането на Мустангиния лък и Холидей, куцукаща към нас през снега. А после разбирам защо Айя побягна, когато тристакилограмов крилат хищник пронизва облаците. Тялото е на лъв. Крилата, предните крака и главата — на орел. Перата му са бели, човката — закривена и черна. Главата му е колкото възрастен Червен. Грифонът е грамаден, по долната страна на крилата му са изрисувани пищящите лица на небесносини демони. Те се разпростират на десет метра ширина, когато звярът каца в снега пред мен. Земята се тресе. Очите му са бледосини, по черната му човка с бяло са изписани глифи и защитни знаци. Възседнало го е стройно и страховито човешко същество, скръбно надуло бял рог.

Още рогове екват от облаците горе и още дванайсет грифона се стоварват в планинския проход — някои се вкопчват в отвесните скали над нас, други кацат на снега. Първата ездачка на грифон, която наду рога, е обвита от главата до петите в мръсни бели кожи, с костен шлем

на главата, увенчан само с гребен от бели пера чак до тила ѝ. Няма ездач, по-нисък от два метра.

— Слънцероден! — подвиква една от тях на провличения си диалект, щом притичва до смълчаната им водачка. Проговорилата сваля шлема си и оголва скотско лице, гъсто покрито с белези и пиърсинги, а после пада на коляно и докосва чело в знак на почит с облечената си в ръкавица ръка. Син отпечатък от ръка покрива лицето ѝ. — Видяхме пламъка в небето... — И гласът ѝ стихва, щом съзира моя Секач.

Другите ездачи свалят шлемове и припряно слизат от грифоните, щом забелязват косите и очите ни. Сред тях няма нито един мъж. Върху лицата на жените са изрисувани огромни небесносини отпечатъци от длани, а в средата на всяка от тях — малко око. Бели коси се спускат на дълги плитки по гърбовете им. Черни очи се взират изпод качулки. Железни и костни украшения стърчат от носните им прегради, по устните и по ушите им. Само водачката още не е свалила шлема си и не е коленичила. Тя пристъпва към нас в транс.

— **Сестра** — промълвява Рагнар. — **Сестра ми.**

— Сефи? — повтаря Мустанга и оглежда черните човешки езици, овесени на трофейната кука на лявото бедро на Обсидиановата. Не носи ръкавици. По опакото на дланите ѝ са татуирани глифи.

— **Познаваш ли ме?** — изхъхря Рагнар. Колеблива усмивка заиграва по треперещите устни на ездачката, докато се приближава. — **Дължна си!** — Ездачката оглежда белезите му един по един иззад маската си с тъмни, широко отворени очи. — **Аз те познавам** — продължава Рагнар. — **Бих те познал и ако светът тънеше в тъмнина, а ние бяхме остарели и грохнали.** — Болки го разтърсват. — **Ако ледът се бе стопил и вятърът бе утихнал.** — Тя бавно напредва, крачка по крачка. — **Аз те научих на четирийсет и деветте имена на леда... На трийсет и четирите дихания на вятъра.** — Той се усмихва. — **Макар и ти да успя да запомниш само трийсет и две.**

Тя не откликва с нищо на думите му, ала останалите ездачи вече шепнат името му и ни гледат, сякаш по това, че го придружавам и притежавам оръжие с извито острие, са се досетили кой съм аз. Рагнар продължава да говори с последни сили:

— **Носех те на рамене, за да гледаш пет Разпуквания. И ти позволявах да заплиташ своите панделки в косата ми. И си играех**

с куклите, които ти правеше от тюленова кожа, и замеряхме с ледени топки стария Гордостъп. Аз съм твоят брат. А когато мъжете от Ридаещото слънце отведоха мен и жътвата на рода ни в Окованите земи, помниш ли какво ти казаха?

Макар и ранен, този мъж излъчва сила. Това е неговата земя. Неговият дом. И тук той е толкова могъщ, колкото бях и аз в своята ноктоСонда. Тежестта му притегля Сефи. Тя се свлича на колене и сваля костния си шлем.

Сефи Тихата, прочутата дъщеря на Алия Снежноврабка, е сурова и величествена. Лицето ѝ е свирепо, с остри черти като на гарван. Устните ѝ са тънки и лилави от студа, постоянно присвити. Бялата ѝ коса е обръсната от лявата страна, а от дясната — сплетена, пада до кръста. Татуировка на крило, обградено от астрални руни, синее ярко от лявата страна на белия ѝ череп. Но онова, което я прави неповторима сред Обсидиановите и предизвиква възхищението им, е нейната кожа без никакви белези. Единственото ѝ украшение е желязна пръчка, прокарана през носа. И когато тя замижава, щом вижда раната на Рагнар, ме пронизва погледът на сините очи, татуирани върху клепачите ѝ.

Тя протяга ръка към брат си — не за да го докосне, а за да усети полъха на диханието му. Това не стига на Рагнар. Той сграбчва ръката ѝ и яростно я притиска до гърдите си, та да усети тя притихващите удари на сърцето му. В очите му бликват сълзи на радост. И когато те потичат и по бузите на Сефи и си проправят пътеки в сините бойни шарки по лицето ѝ, гласът му дрезгаво промълвява:

— **Казах ти, че ще се завърна.**

Погледът ѝ се откъсва от него и проследява дирята на Айя, потънала в бездната. Тя изцъква с език, четири Валкирии прикрепят въжета в снега и се спускат в мрака да търсят Айя. Останалите пазят своята военачалничка и наблюдават хълмовете с изящни вити лъкове в ръце, готови за стрелба.

— Трябва да го отнесем в Кулите — казвам им на техния език. — При вашия шаман.

Сефи не ме поглежда.

— **Късно е.** — По бялата брада на Рагнар се трупа сняг. — **Оставете ме да умра тук. На леда. Под необузданото небе.**

— Не — мърморя. — Можем да те спасим.

Светът ми се струва много далечен и маловажен. Кръвта му продължава да изтича, но у приятеля ми вече няма тъга. Сефи я е прогонила.

— **Не е нещо велико да умреш** — казва ми той, макар да знам, че придава на думите си толкова дълбочина, колкото му се иска. — **Не и когато си живял.** — Той се усмихва, дори и сега се мъчи да ме утеши. Но несправедливостта и в живота, и в смъртта му е изписана по неговото лице. — **Дължа ти го. Но... Остана много несвършено.** — Той преглъща с натезал, сух език. — **Намериха ли те моите хора?** — Сефи кимва, все така надвесена над брат си, а вятърът развява нагоре бялата ѝ коса. Той ме поглежда. — **Дароу, зная, ти мислиш, че думите ще са достатъчни** — казва Рагнар на Ауреатското наречие, та Сефи да не разбере. — **Но не е тъй.** — Ето какво не ми е казал. Ето защо толкова си траеше на совалката, защо носеше бремето на ужаса на раменете си. Идвал си е у дома, за да убие майка си. И сега ми дава позволение аз да го сторя. Поглеждам Мустанга. И тя го е чула и мъката се е изписала по лицето ѝ. Мъка колкото по разбитата ми глупашка мечта за един по-добър свят, толкова и за умирацията ми приятел. Болка го разтърсва и Сефи вади нож от ботуша си — не иска да го гледа повече как страда. Рагнар клати глава срещу нея и кимва към мен. Иска аз да го сторя. И аз клатя глава, сякаш така ще успея да се събудя от този кошмар. Сефи вперва в мен яростен поглед, предизвиква ме да възразя на последното желание на брат ѝ.

— **Ще умра с приятелите си** — казва Рагнар.

Вцепенен, оставям бръснача да се плъзне в ръката ми и го насочвам към гърдите му. Най-сетне в просълзените очи на Рагнар има покой. Да бъде силен — само това мога да сторя за него.

— **Ще предам на Ео, че я обичаш. Ще ти построя къща в Долината на твоите бащи. Ще е до моята. Ела при мен там, когато умреш.** — Той се усмихва. — **Но мен не ме бива за строител, та не бързай. Ще те изчакаме.**

Кимвам, сякаш все тъй вярвам в Долината. Сякаш все още мисля, че тя очаква и него, и мен.

— Твоят народ ще е свободен — казвам. — Обещавам го на живот и смърт. И скоро ще се видим. — Той се усмихва, взрян нагоре в небето. Сефи трескаво поставя брадвата си в дланта на Рагнар, та да

умре като воин с оръжие в ръка и да си заслужи място в залите на Валхала.

— **Не, Сефи** — той пуска брадвата и загребва сняг в лявата си шепа, а с дясната хваща ръката ѝ. — **Живей за нещо повече.** — И ми кимва.

Вятърът плющи.

Снегът се стеле.

Рагнар гледа небето, където студеното сияние на Фобос продължава да блести и аз безшумно забивам метала в сърцето му. Смъртта се спуска като нощ и не мога да различа мига, в който светлината го напуска, когато сърцето му вече не бие и очите му не виждат. Ала зная, че вече го няма. Усещам го в сковалия ме мраз. Във воя на самотния и гладен вятър и ужасяващото безмълвие в черните очи на Сефи Тихата.

Моят приятел и моят закрилник Рагнар Волар е напуснал този свят.

31. БЛЕДНАТА ЦАРИЦА

Вцепенен съм от скръб. Не мога да мисля за нищо друго, освен как ще реагира Севро, щом чуе за смъртта на Рагнар. Как моите племенници и племеннички никога вече няма да заплетат панделка в косите на Милия великан. Част от душата ми си е отишла и никога вече няма да се върне. Той бе моят закрилник. Вдъхваше толкова сила. И сега, без него, съм се прилепил за гърба на една Валкирия, а грифонът ѝ се издига над кървавия сняг. Дори и докато се носим из облаците на огромни плющящи криле, дори когато съзирам за пръв път Валкириевите кули, не ме обзема страхопочитание, все тъй вцепенен съм.

Кулите са главозамайваща усукана верига от планински върхове, така нелепо и рязко издигащи се сред арктическите равнини, че само на Златен маниак, управляващ машина на Лавлок с петдесетгодишен опит в техническите манипулации и цяла слънчева система ресурси, би могло да му хрумне да ги създаде. Вероятно ей така, за да види дали ще може. Десетки каменни шпилове се преплитат като озлобени любовници, обвити в мъгла. По върховете им гнездят грифони, в ниското — гарвани и орли. Върху висока скална стена на вериги са увиснали седем скелета. Ледът е изцапан с кръв и животински изпражнения. Това е домът на единствената раса, заплашила някога Златните. И ние идваме, опетнени от кръвта на прокудения ѝ принц.

Сефи и ездачките ѝ претърсват цепнатината, в която падна Айя, но намират единствено следи от ботуши. Няма тяло, няма кръв. Нищо, което да обуздае гнева, изгарящ Сефи отвътре. Струва ми се, че тя би останала надвесена над тялото на брат си още часове, ако не бяха чули биещите в далечината барабани. Човекоядци, събрали по-голяма сила и възнамеряващи да предизвикат Валкириите за собствеността над техните паднали богове.

Ярост опетни лицето ѝ, щом се изправи над Касий с брадва в ръка. Той е един от първите Златни, когото е виждала някога без броня. Може би първият освен Мустанга. И ми се струва, че опетнена от

кръвта на брат си, тя би го убила още там на снега. Зная и че щях да ѝ позволя, и Мустанга — също. Но тя се смили, изцъка с език на своите Валкирии, прибра брадвата си и им даде знак да яхнат грифоните. Сега Касий е вързан за седлото на Валкирията вдясно от мен. Стрелата не е улучила югуларната му вена, но смъртта може да го отнесе и без целувка от брадвата на Сефи.

Кацаме в ниша, изсечена в най-високата част на вита кула. Роби от вражески Обсидианови кланове, ослепени с нажежено желязо, поемат грифоните ни, щом се приземяваме. Лицата им са боядисани в жълто за проявено малодушие. Железни врати се затварят със скърцане зад нас и ни скриват от вятъра. Ездачките скачат от седлата си още преди да сме кацнали и помагат да отнесат Рагнар далеч от нас в недрата на скалния град.

Настава суматоха — няколко десетки воители в брони си проправят път в яслата на грифоните и се изправят срещу Сефи. Ръкомахат към нас като побеснели. Акцентът им е по-тежък от онзи Нагал, който учех с помощта на Мики и след това на занятията в Академията. Все пак разбирам достатъчно, за да схвана, че новата група настоява да ни оковат във вериги и крещи нещо за еретици. Жените на Сефи крещат в отговор, че сме приятели на Рагнар и трескаво сочат Златните ни коси. Не знаят как да се държат нито с нас, нито с Касий, когото няколко воители издърпват като кучета, сбороили се за мръвка. Стрелата още стърчи от шията му. Белтъците на очите му са огромни. Той посяга в ужас към мен, когато Обсидиановите го повличат по пода. Ръката му стисва моята, задържа я за миг, а после той изчезва в осветения от факли коридор, понесен от половин дузина великани. Останалите се скупчват около нас с грамадни железни оръжия в ръце, от вонята на кожата им ни се повдига. Утихват чак когато една стара набита жена с татуирана длан на челото си пробива път през техните редици, за да поговори със Сефи. Една от военачалниците на майка ѝ. Тя сочи нагоре към тавана с мощни замахвания на ръцете.

— Какво казва тя? — пита Холидей.

— Говорят за Фобос. Виждат светлините от битката. Мислят си, че Боговете се бият. Тези смятат, че трябва да сме пленници, а не гости — казва Мустанга. — Остави ги да ти вземат оръжията.

— Да, бе, да! — Холидей отстъпва назад с пистолета. Грабвам дулото, бутвам го надолу и им подавам бръснача си.

— Проклятие, зрелището е грандиозно! — измърморва тя.

Оковават ръцете и краката ни с огромни железни пранги, като внимават да не докоснат кожата или косата ни, и стражите на Кулите ни повеждат към един тунел, далеч от Валкириите на Сефи. Но докато се движим, мярвам Сефи да гледа след нас и погледът на бялото ѝ лице е странен и противоречив.

След като ни замъкват по стълбища няколко десетки сумрачни етажа по-надолу, ни натикват в килия без прозорци, издялана в камъка. Вътре е задимено и задушно. В железни свещници гори тюленова мас. Спъвам се в една повдигната каменна плоча, падам на пода и веригите ми издрънчават в камъка. Изпълва ме гняв. Безпомощност. Всичко се случва толкова бързо и ме мятат като вихър, та напълно губя представа за посоките. Нямам време да се замисля достатъчно дълго, че да осъзная доколко напразни са действията и плановете ми. Мустанга и Холидей ме гледат, потънали в тежко мълчание. Само ден, след като започнахме да изпълняваме великия ми план, Рагнар вече е мъртъв.

— Защо не я остави тя да го убие? — пита Холидей.

Не отговарям.

Мустанга заговаря по-кратко:

— Добре ли си?

— Ти как мислиш? — питам ядно. Тя премълчава в отговор — не е от онези нежни създания, които се обиждат и почват да хленчат, че само се опитвали да помогнат. Достатъчно добре познава болката от загубата. — Трябва да имаме план — казвам машинално, опитвам се да изтикам Рагнар от мислите си.

— Рагнар беше нашият план — казва Холидей. — Той беше целият скапан план!

— Плана можем да спасим.

— И как точно смяташ да го направиш, по дяволите? — пита Холидей. — Вече нямаме оръжия. А и нашето присъствие тук като че не е Розов гъдел за тях. Сигурно ще ни изядат.

— Тези не са канибали — пояснява Мустанга.

— Хващаш ли се на бас за това на цената на крака си, госпожичке?

— Ключът е Алия — казвам. — Все още можем да я убедим. Без Рагнар ще е трудно, но няма друг начин. Да я убедим, че е умрял в опит да донесе на своя народ истината.

— Не го ли чу? Той каза, че думите няма да свършат работа.

— Но може и да свършат.

— Дароу, дай си малко време — казва Мустанга.

— Време? Хората ми измират на орбита. Севро води война и разчита на нас да му доведем войска. Кърваво проклятие, не разполагаме с лука да си даваме време!

— Дароу... — опитва се да се намеси Мустанга. Аз методично продължавам да подреждам възможностите — как трябва да издирим Айя и да се върнем при Синовете. Тя ме прихваща над лакътя.

— Дароу, спри.

Заеквам. Губя си нишката, изхлузвам се от уюта на логиката и пропадам право в бездната на чувствата, породени от всичко това. Кръвта на Рагнар се е набила под ноктите ми. Той искаше само да се завърне у дома, при своя народ, и да ги изведе от мрака, както видя мен да извеждам своя. И аз му отнех тази възможност, като поведох атаката срещу Айя. Не плача. Няма време за плач, ала седя, обронил глава в шепи. Мустанга ме докосва по рамото.

— Накрая той се усмихна — казва тихо тя. — Знаеш ли защо? Защото знаеше, че постъпва правилно. Той се бореше за обич. Ти превърна своите приятели в семейство. Винаги си постъпвал така. Ти направи Рагнар по-добър човек. Не заради теб го убиха. Ти му помогна да живее. Но сега ти трябва да живееш. — Тя сяда до мен. — Знам, че искаш да вярваш в най-доброто у хората. Но помисли си колко време ти отне, докато се сближиш с Рагнар. Да спечелиш Такт или мен. Какво можеш да сториш за един ден? За седмица? Това място... То не е нашият свят. Те не зачитат нито нашите правила, нито нашия морал. Ще умрем тук, ако не избягаме.

— Ти не смяташ, че Алия ще ме изслуша.

— Защо да те изслушва? Обсидианите ценят единствено силата. А къде е нашата сила? Дори Рагнар мислеше, че ще му се наложи да убие майка си. Тя няма да те изслуша. Знаеш ли как е на Нагал „предавам се“? *Рьога*. А „подчинение“? *Рьога*. А как е „робство“?

Рьога. Без предводителството на Рагнар според теб какво ще се случи, ако ги пуснеш срещу Обществото? Алия Снежноврабка е тиранин с черна кръв. И останалите ѝ военачалници не са по-добри от нея. Тя може дори да ни е очаквала. Макар и да сме проникнали в наблюдателната система на Златните, те знаят, че тя е негова майка и биха могли да ѝ наредят да го чака. Точно в момента тя може и да им докладва за нас. Когато като малка подражавах на баща си, аз си мислех, че да си мъж, означава да имаш контрол. Да си господар и командир на собствената си съдба. Как би могло едно дете да знае, че свободата се губи в мига, в който станеш мъж. Това започва да те притиска. Да те задушава бавно и неизбежно, да създава клетка от неудобства, задължения, крайни срокове, провалени планове и изгубени приятели. Омръзнали са ми съмненията на хората. Омръзнало ми е те да избират да вярват, че нещо не е възможно просто защото досега не се е случвало.

Холидей изсумтява.

— Няма да е толкова лесно да избягаме.

— Първа стъпка — казва Мустанга и се измъква от оковите си.

Използвала е малка каменна отломка, за да отключи катинара.

— Това къде си го научила? — пита Холидей.

— Мислиш си, че Институтът беше първото ми училище ли? — пита тя. — Твой ред е. — Тя посяга към моите окови. — Тъй както аз го виждам, можем да ги погнем, щом отворят... Какво има?

Отдръпнал съм ръката си от нейната.

— Аз няма да си тръгна.

— Дароу...

— Рагнар беше мой приятел. Казах му, че ще помогна на неговия народ. Няма да бягам, за да отърва кожата си. Няма да позволя гибелта му да е напразна. Единственият изход е да минем през всичко.

— Обсидианите...

— ... са ни нужни — довършвам. — Без тях не мога да се бия със Златните легиони. Дори и с твоята помощ.

— Добре. — Мустанга се отказва да ми противоречи. — Тогава как възнамеряваш да промениш решението на Алия?

— Мисля, че за това ще имам нужда от твоята помощ.

Часове по-късно ни въвеждат в подобна на пещера тронна зала, построена за великани. Осветена е от лампи с тюленова мас, бълващи черен дим по стените. Железните врати се затръшват зад нас и ни оставят сами пред трон, на който седи най-грамадното човешко същество, което някога съм виждал. Тя ни наблюдава от дъното на стаята и повече прилича на статуя, отколкото на жена. Приближаваме се неловко, оковани. Крачим с ботуши по гладкия черен под, докато заставаме пред Алия Снежноврабка, царица на Валкириите.

В скута ѝ лежи тялото на мъртвия ѝ син.

Алия ни гледа гневно отвисоко. И тя е колос като Рагнар, ала дъвен и покварен, като най-старото дърво в някоя първобитна гора. От онези, които изпиват всичката влага от почвата и затулват слънцето на по-дребните дървета, гледат ги как повяхват, пожълтяват и умират и не правят нищо, освен да издигат клони все по-високо и да забиват корени все по-дълбоко. Вятърът е бронирали лицето ѝ с мъртва кожа и мазоли. Косата ѝ е дълга и пада на фитили, с цвета на мръсен сняг. Седи на възглавница от кожи, напъхани в гръдния кош от скелета на сигурно най-грамадния грифон, извайван някога. Разперените по каменната стена крила са с ширина десет метра. Главата ѝ е увенчана с корона от черно стъкло, а в нозете ѝ е баснословното бойно ковчеже, заключено в мирно време с грамадно желязно приспособление. Възлестите ѝ ръце са потънали в кръв.

Тук сме в нейното първобитно царство и макар и да знам какво се казва на владетелка на нейния трон, кърваво проклятие, представа си нямам какво да кажа на майка, чийто собствен син лежи мъртъв в скута ѝ и тя ме гледа все едно съм някакъв червей, измъкнал се от тайгата.

Като че не я е грижа, че ми се е оплел езикът. Нейният е достатъчно остър.

— Велика ерес се шири из нашите земи срещу боговете, властващи над хилядата звезди в Бездната. — Гласът ѝ боботи като гласа на престарял крокодил. Но не говори на своя език, а на нашия. Ауреатски висшеЖаргон. Свещен език, който в тези земи знаят малцина — най-вече шаманите, общуващи с боговете. Шпиони, иначе казано. Лекотата, с която Алия го говори, стряска Мустанга, но не и мен. Аз зная как низшите се надигат под властта на могъщите и това

просто потвърждава нещо, което подозирах отдавна. Шлаканите Гама не са единствените облагодетелствани роби по световите.

— Ерес, изричана от покварени пророци с покварени цели. За едно лято и една зима тя проникна и до нас и трови моя народ, и народа на Периферията, и на Драконовия гръбнак, и на Кървавите колиби, и на Кънтящите пещери. Трови ги с лъжи, плюещи в очите на нашия народ. — Тя се навежда от трона си, носът ѝ е покрит с огромни черни пъпки. Бръчки са се вдълбали като дълбоки клисури около катранените ѝ очи.

— Лъжи, които разправят, че един Опетнен син ще се върне и ще доведе мъж, който ще ни изведе от тази земя. Утринна звезда в тъмата. Издирих тези еретици, за да науча какво шепнат, да видя дали боговете говорят чрез тях. Но не боговете говореха чрез тях, а злото! И затуй преследвах и хванах еретиците. Потроших им костите с голи ръце. Одрах плътта им и ги окачих горе на скалата, от която се издигат кулите, та да изкълват ледените птици мършата им. — Седемте трупа, провесени отвън на вериги. Приятелите на Рагнар. — Това го правя заради своя народ. Защото обичам народа си. Защото рожбите, излезли от слабините ми, са малко на брой, ала рожбите на сърцето ми са многобройни. Защото знаех, че тази ерес е лъжа. Рагнар, кръв от кръвта ми, никога нямаше да се върне. Със завръщането си той би нарушил клетвите, дадени пред мен, пред народа му, пред Боговете, които бдят над нас отвисоко в Асгард.

Тя свежда очи към мъртвия си син.

— А после се пробудих сред този кошмар. — Тя затваря очи, вдъхва дълбоко и пак ги отваря. — Кой сте вие, дете носите трупа на най-достойната ми рожба в мойта кула?

— Името ми е Дароу от Ликос — казвам. — Това са Виргиния ау Август и Холидей ти Накамура. — Погледът на Алия подминава Холидей и се стрелва към Мустанга. Макар и близо два метра висока, в тази грамадна зала тя изглежда като детенце. — Дойдохме заедно с Рагнар на дипломатическа мисия от името на Въстанието.

— Въстанието. — Вкусът на чуждата дума не ѝ допада. — А ти какъв си на сина ми? — Оглежда косата ми с презрение, с каквото един смъртен не бива да се отнася към бог. Тук се таи нещо по-дълбоко. — Господарят на Рагнар ли си?

— Аз съм негов брат — поправам я.

— Негов брат?! — изрича подигравателно тя.

— Синът ти се закле да ми робува, когато го отнех от един Златен. Поднесе ми Петна, а аз му дарих свободата. От тогава той бе мой брат.

— Той... — Гласът ѝ секва. — Той е умрял свободен?

Интонацията ѝ изказва онази, по-дълбоката идея. Мустанга го забелязва.

— Да, тъй беше. Бойците му, онези, които си овесила на стените навън, щяха да ти кажат, че предвождам въстание срещу Златните, които ви управляват и които са ти отнели Рагнар тъй както и другите ти деца. И щяха да ти съобщят, както и на твоя народ, че Рагнар бе най-великият сред моите генерали. Той бе добър човек. Беше...

— Познавам сина си! — прекъсва ме тя. — Плувала съм с него сред плаващите ледове, когато бе момченце. Научих го на имената на снега и на бурите и го издигнах върху грифона си, за да му покажа гръбнака на света. Ръцете му стискаха косата ми и той пееше от радост, докато летяхме нагоре сред облаците. Синът ми не знаеше страх. — Тя си спомня онзи ден много по-различно от Рагнар. — Познавам сина си. И няма нужда чужденец да ми разказва за духа му.

— Тогава се запитай, царице, какво би го накарало да се завърне тук — казва Мустанга. — Кое би го накарало да прати бойците си тук, щом е щял сам да дойде, макар и да е знаел, че така ще наруши клетвата си, дадена пред теб и вашия народ?

Алия оглежда Мустанга с тези свои жадни очи, без да промълви ни дума.

— Брат! — произнася тя пак подигравателно и пак ме гледа. — Питам се дали би използвал братята си така, както използва сина ми? Да го доведеш тук. Сякаш той е ключът, за да отключиш ледените великани? — Тя се оглежда из залата и виждам подвизите, изсечени в камъка, издигащ се на петнайсет човешки боя височина над нас. Никога не съм виждал Обсидианов майстор. Те ни пращат само воините си. — Сякаш можеш да използваш майчината обич срещу самата майка! Такива са мъжете. Подушвам стремежите ти. Плановете ти. Аз не познавам Бездната, о, светски военачалнико, ала леда познавам. Познавам змиите, приплъзващи се в хорските сърца. Сама разпитах еретиците. Зная те какъв си. Знаем, че си потомък на по-низше същество от нас. Червен. Виждала съм Червени. Те са като децата.

Като елфите, живеещи в костите на света. Но ти си откраднал тялото на Аезир, на Слънцороден. Наричаш себе си разбивач на окови, ала сам ти ги изковаваш! Ти искаш да ни приковеш към себе си. Да използваш силата ни, та да те направи велик. Като всеки мъж!

Тя се свежда над мъртвия ми приятел, за да вторачи злобен поглед в мен и аз виждам към какво изпитва почит тази жена и защо Рагнар бе убеден, че ще му се наложи да я убие и да вземе трона ѝ, и защо Мустанга искаше да избяга. Силата. И къде ли е моята, пита се тя.

— Ти знаеш много за него — казва Мустанга. — Ала за мен нищо не знаеш и при все това ме оскърбяваш.

Алия се мръщи. Ясно е, че няма представа коя е Мустанга, нито пък има желание да разгневи истинска Златна, ако Мустанга действително е такава. Увереността ѝ е поразклатена само за миг.

— Нищо не съм казала срещу тебе, Слънцородена.

— Не, каза. Предполагайки, че той желае злото на твоя народ, ти предполагаш и че аз плета козни заедно с него. Че аз, неговата спътница, съм дошла тук със същите коварни намерения.

— А какви са тогава намеренията ти? Защо съпровождаш това нищожество?

— За да видя дали е достоен да бъде последван — отвърща Мустанга.

— А достоен ли е?

— Още не зная. Ала зная, че милиони ще го последват. Познато ли ти е това число? Можеш ли изобщо да го проумееш, Алия?

— Числото ми е познато.

— Попита ме за намеренията ми — казва Мустанга. — Ще ти ги изложа просто и ясно. Аз съм военачалник и царица като теб. Моето царство е толкова огромно, че ти не можеш да го проумееш. Аз имам в Бездната железни кораби, побиращи повече бойци, отколкото някога си виждала. Те могат да разцепят на две и най-високата планина. И съм дошла тук да ти кажа, че аз не съм бог. Онези мъже и жени в Асгард не са богове. Те са от плът и кръв. Като теб. Като мен.

Алия се надига бавно, вдига на ръце грамадния си син като перце, отнася го до каменен олтар и го полага върху него. Излива масло от малка урна върху кърпа и я надипля върху лицето на Рагнар. После целува кърпата и се взира отвисоко в него.

Мустанга не отслабва натиска си.

— В тази земя семе не покълва. В нея властват вятърът, ледът и голата скала. Ала вие оцелявате. Канибали скитат из хълмовете. Вражи кланове жадуват за земята ви. Но вие оцелявате. Продавате синовете и дъщерите си на вашите „богове“, но оцелявате. Кажете ми, Алия! Защо? Защо да живеете, когато живеете само за да робувате? Да гледате как семействата ви едва кретат и измират? Моето си отиде пред очите ми. Откраднаха ги от мен, всички, един по един. Светът ми рухна. Твоят — също. Но ако обединиш оръжие с мен, с Дароу, както искаше Рагнар... ние можем да създадем нов свят!

Алия се обръща отново към нас — тя е под обсада. Идва с бавна, премерена стъпка и се изправя пред нас.

— От кое би се бояла повече, Виргиния ау Август — от бог? Или от смъртен със силата на бог? — Въпросът увисва помежду им и издълбава бездна между тях, бездна, над която думите не могат да изградят мост. — Един бог не може да умре. Затова боговете нямат страх. Но смъртните... — Тя цъка с език зад почернелите си зъби. — Колко ги е страх, че ще се спусне мракът! Как страшно ще се борят да останат на светло!

От пресипналия ѝ глас кръвта ми се смръзва във вените.

Тя знае.

Мустанга и аз го разбираме в един и същи ужасен миг. Алия знае, че нейните богове са смъртни. Нов страх се надига от дълбините на душата ми. Аз съм глупак. Дойдохме толкова отдалече да ѝ отворим очите, но тя вече е прозряла истината. Някак, кой знае как. Дали Златните са дошли при нея, защото е царица? Или го е открила сама? Преди да продаде Рагнар? След това? Няма значение. Тя вече се е предала на този свят. На лъжата.

— Има и друг път — казвам отчаяно със знанието, че Алия е взела решение против нас още преди да влезем в залата. — Рагнар го видя. Той видя свят, в който вашият народ би могъл да напусне леда. Където сам би могъл да гради съдбата си. Подкрепи ме, и този свят ще стане възможен. Ще ти дам средствата да добиеш силата, която ще ти позволи да летиш сред звездите като предците си, да ходиш невидима, да се издигаш сред облаците с ботуши. Можете да живеете в земя по ваш избор. Където вятърът е топъл като плът, а земята — зелена, а не бяла. Трябва само да се бориш заедно с мен като сина си.

— Не, дребосъко. Не можеш да се бориш с небето. Не можеш да се бориш ни с реката, ни с морето, ни с планините. И с Боговете не можеш да се бориш — заявява Алия. — Затова ще изпълня своя дълг. Ще защитя народа си. Ще те пратя в Асгард в окови. Ще оставя Боговете там, горе, да решат съдбата ти. Моят народ ще продължи да живее. Сефи ще наследи трона ми. А аз ще погребя сина си в леда, от който е роден.

32.

НИЧИЯ ЗЕМЯ

Небето има цвят на кръв под нокътя на мъртвец, когато отлитаме от Кулите. Този път сме пленници, приковани по корем върху зловонни кожени седла като багаж. Очите ми сълзят, докато ги шиба вятърът от долната тропосфера. Грифонът пляска с криле, мускулите играят по плещите му и разпенват въздуха. Накланяме се настрани и виждам как ездачите обръщат маскираните си лица към небето, за да зърнат слабата светлинка на Фобос. Притъмняващото небе проблясва в бяло и златно, докато корабите горе се бият. Значи Севро е пленил кораби. Но колко? Достатъчно ли? Моля се мълчаливо той да остане невредим, а също Виктра и Виещите.

Мустанга беше права. Думите не можах да убедят Алия. И сега летим към Асгард — като неин дар за боговете, за да подсигури тя бъдещето на своя народ. Така е казала на Сефи. А мълчаливата й дъщеря ме хвана за веригите и с помощта на личните телохранители на майка си повлече мен, Мустанга и Холидей към хангара, където чакаха нейните Валкирии.

Сега, часове по-късно, прелитаме над земя, създадена от гневни, млади богове. Трагична и сурова, Антарктика била замислена като наказание и като изпит за предците на Обсидиановите, посмели да въстанат против Златните след двеста години под тяхна власт. Място, толкова дивашко, че по-малко от шейсет процента от Обсидиановите доживяват зрялост по данни на Съвета за Качествен контрол.

Тази отчаяна борба за живот ги лишава от шанс да развият култура и да постигнат обществен напредък точно както са били лишени от същото и номадските племена от ранното Средновековие. Земеделците създават култура. Номадите водят войни.

Деликатни признаци на живот изпъстрят голата пустош. Блуждаещи стада зубри. Огньовете по планинските хребети, блещукащи през пролуците в огромните порти на Обсидиановите градове, издълбани в скалите, където хора събират припаси и се гушат зад стените си в навечерието на дългия зимен мрак. Летим часове наред.

Ту заспивам, ту се будя, тялото ми е изнурено. Не съм мигнал, откакто споделихме пастата с Рагнар в уютната ни бърлога в търбуха на онзи мъртъв кораб. Как толкова много се промени тъй бързо.

Будя се от рева на рог. *Рагнар е мъртъв*. Това е първата мисъл, която ми идва в главата.

Събуждането в скръб ми е познато.

Още един рог прозвучава — ездачките на Сефи затварят пролуките и се сплотяват в стегнат строй. Издигаме се сред море от пепелявосиви облаци. Пред мен Сефи се е привела над юздите и яко пришпорва грифона си към надигация се мрак. Измъкваме се от облаците и виждаме Асгард, реещ се сред сумрака. Това е планина, откъсната от земята от боговете и увиснала по средата между Бездната и ледения свят долу. Седалище на Аезир. Докато Олимп бе ярко тържество на сетивата, това е заплаха, надвиснала над покорена раса.

Каменно стълбище, несигурно и привидно без подпори, се издига от планините долу. Пътят на петната. Пътеката, по които всички млади Обсидианови трябва да минат, ако искат да спечелят благоволението на боговете, да донесат чест и богатство на племената си, като станат слуги на Всеобщата майка Смърт. Долината на Падналите долу е осеяна с тела. Замръзнали могили от струпани жени и мъже в земя, където мършата никога не се разлага и само индустрията на гарваните може да произвежда скелети както трябва. Този път се изминава в самота. Ние също трябва да поемем по него, ако Обсидиановите имат намерение да достигнат до планината.

Ето това е нужно, за да уплашиш тези великани. Сега чувствам страха у Сефи. Тя никога не се е изкачвала по Пътя на петната. Нито един Опетнен не може да остане сред народа на Кулите или в друго племе. Всички биват избирани от Златните да им служат. Майка ѝ никога не би я пустила да премине през изпитанията. Тя има нужда от дъщеря, която да я наследи.

За разлика от Олимп, Асгард е защитен със сериозни мерки за сигурност. Електронни предаватели издават високочестотни звуци, които карат тъпанчетата на грифоните да кървят от разстояние два километра. Високозаряден пулсЩит по-наблизо е способен да накара водата в тялото на всеки човек или животно да заври. За Обсидиановите това е черна магия. Но днес сензорите не работят благодарение на Живака и неговите хакери, а камерите и дроновете,

следящи приближаването ни, са слепи за нас и вместо това показват кадри, заснети преди три години — същото като със сателитите. Има само един начин да получиш аудиенция от боговете и той е по Пътя на петната през храма „Устата на сянката“.

Кацаме на страховития планински връх под Асгард, където Пътят на петната е привързан за земята. Черен храм е приклепнал над стълбището като властна стара вещица. Опустошен е от времето и вятърът руши фасадата му.

Смъкват ме от седлото и се строполявам на леда, краката ми са изтръпнали след дългото пътешествие. Валкириите ме чакат да се изправа с помощта на Мустанга.

— Мисля, че е време — казва тя. Кимвам и оставям Валкириите да ни подкарат подир Сефи към черния храм. Вятър духа през устите на триста трийсет и три каменни лица, пищящи от фасадата на храма, затворници под черния камък, безумните им очи отчаяно молят за свобода. Минаваме под черната арка. Снегът се търкаля по пода.

— Сефи... — казвам и жената бавно се извъръща да ме погледне. Не е измила братовата си кръв от косата си. — Може ли да поговоря с теб? Насаме? — Валкириите изчакват безмълвната си водачка да кимне, преди да издърпат назад Мустанга и Холидей. Сефи навлиза навътре в храма. Следвам я с всички сили, доколкото ми позволяват оковите, и влизаме в дворче, открито към небето. Студът ме разтриса. Сефи ме гледа, обляна от странната виолетова светлина на това място. Търпеливо чака да заговоря. За пръв път ми хрумва, че и тя проявява към мен не по-малко любопитство, отколкото аз — към нея. И това също ме изпълва с увереност. Тези тъмни очички са любознателни. Те виждат пукнатините в нещата. В хората, в бронята, в лъжите. Мустанга излезе права за Алия — тя не желаше да слуша. Подозирах го, преди да влезем в тронната ѝ зала, но трябваше да сторя всичко възможно. А и да ни беше изслушала, Мустанга никога не би се доверила на Алия Снежноврабка да поведе Обсидианите в нашата война. Щях да спечеля един съюзник и да загубя друг. Но Сефи... Сефи е последната ми надежда.

— Къде отиват те? — питам я сега. — Питала ли си се някога? Мъжете и жените, които твоят клан дава на Боговете? Надали вярваш в онова, което ти казват те — че ги издигат като воители. Че им дават неизказани богатства за това, че служат на безсмъртните.

Чакам я да отговори. Тя, разбира се, мълчи. Ако за това не мога да я убедя, то значи вече сме си живи умрели. Но Мустанга също като мен смята, че с нея имаме някакъв шанс. Поне по-голям, отколкото въобще сме имали с Алия.

— Ако вярваше в боговете, нямаше да дадеш обет за мълчание, когато Рагнар се е издигнал. Другите са ликували, но ти си ридала. Защото знаеш... нали? — Правя крачка към жената. Тя е само малко по-висока от мен. По-мускулиста е от Виктра. Бледото ѝ лице има почти същия цвят като косата ѝ. — Ти усещаш черната истина в сърцето си. Всички, напуснали леда, стават роби.

Бръчки набраздяват челото ѝ. Опитвам се да не губя набраната инерция.

— Брат ти беше Опетнен, Син на Кулите. Той беше титан. Той се възкачи, за да служи на боговете, но с него се държаха не по-добре, отколкото с едно ценно куче. Сефи, те го караха да се бие в ями! Залагаха за живота му! Твоят брат, онзи, който те научи на имената на леда и вятъра, който беше най-великият син на Кулите от своето поколение, бе притежание на друг човек.

Тя поглежда нагоре към небето, където звездите блещукат във виолетово-черния здрач. Колко нощи се е взирала нагоре и се е питала какво ли е станало с големия ѝ брат? Колко ли лъжи си е казвала, та да може да заспива нощем? Сега, когато тя вече знае какви ужаси е преживял, всички онези случаи, в които го е търсила с поглед към звездите, ѝ се струват още по-ужасни.

— Майка ти е била онази, която го е продала — възползвам се аз от възможността. — Продала е сестрите ти, братята ти, баща ти. Всеки, напуснал земята ви, е бил продаван в робство. Като моя народ. Знаеш какво са казали пророците, пратени от брат ти. Аз бях роб, ала въстанах срещу господарите си. Брат ти въстана с мен. Рагнар се върна тук, за да ви поведе с нас. Да освободи народа ви от оковите. И умря за това. За теб. Доверяваш ли му се достатъчно, че да повярваш на последните му думи? Достатъчно ли го обичаш?

Тя ме поглежда — белтъците на очите ѝ са се зачервили от гняв, който явно е дремал отдавна. Сякаш е знаела от години за двуличието на майка си. Питам се какво ли е чула, докато е слушала две и половина десетилетия. Питам се дали майка ѝ някога ѝ е казвала истината. На Сефи ѝ предстои да стане царица. Може би това е

ритуалът на Посвещение — предаването на знанията за действителното им положение. Може би Сефи дори е подслушала аудиенцията ни при Алия. Нещо в нейния поглед ме кара да го повярвам.

— Сефи, ако ме предадеш на Златните, властта им ще продължи и брат ти ще се е жертвал напразно. Ако светът е такъв, какъвто ти харесва, то не предприемай нищо. Но ако виждаш, че е увреден, че е несправедлив, рискувай! Нека ти покажа тайните, които майка ти пазеше от теб. Нека ти покажа доколко са смъртни боговете. Нека ти помогна да почетеш брат си.

Тя се взира в снега, докато той се носи по земята, вгълбена в мисли. После кимва отмерено, вади железен ключ от ездаческото си наметало и прави крачка към мен.

Стъпалата на Пътя на петната са студени и ветровити, и дяволски се издигат към небето през облаците. Но те са само стъпала. Изкачваме се по тях без вериги, маскирани като Валкирии — костни ездачески маски, боядисани в синьо, ездачески наметала и ботуши, които са ми твърде големи. Всички тях ни ги дадоха назаем три жени, останали назад да пазят грифона пред храма. Сефи ни води, още осем Валкирии вървят подире ни. Когато стигаме върха и виждаме комплекса от черно стъкло на Златните връз билото на реещата се в небето планина, краката ми треперят от усилието. Общо кулите са осем и всяка принадлежи на някого от боговете. Те обкръжават централното здание — пирамида от тъмно стъкло. Асгард е разположен като спиците на колело — тънки мостове свързват сградите двайсет метра над неравната снежна земя. Между нас и комплекса на Златните се издига втори храм във формата на великанско пищящо лице — този път голямо колкото крепостта на Марс. Пред храма е разположен малък квадратен парк, в чийто център се издига разкривено черно дърво. Пламъци тлеят сред клоните му, а сред тях се кипрят бели цветове, недокоснати от огъня. Валкириите си шептят, уплашени от магията.

Сефи внимателно откъсва от дървото едно цвете. Пламъците обгарят краищата на кожените й ръкавици, но тя държи белия цвят във формата на сълза. При докосване той се разширява и потъмнява, става кървавочервен, а после увяхва и се превръща в пепел. Никога не съм

виждал нищо подобно. Нито пък ми дреме особено за хвърлянето на прах в очите. Много е студено за тези работи. В снега пред нас разцъфва кървавочервен отпечатък от крак. Сефи и нейните Валкирии остават неподвижни, с протегнати ръце и закривени пръсти, жест за защита от злите сили.

— Просто кръв, скрита в камъка — казва Мустанга. — Не е истинска.

И все пак Валкириите са обзети от страхопочитание, когато още отпечатъци от стъпки започват да се появяват по земята и да ни водят към устата на бога. Те се споглеждат уплашено. Дори и Сефи пада на колене, щом стигаме до стълбището в основата на храмовия вход. Подражаваме ѝ и притискаме носове в камъка. Гърлото на великанското лице се отваря и навън с клатушкане излиза съсухрен старец.

— Вие сте луди! — надава вой той. — Луди гарги сте да се изкачите по стълбите в навечерието на зимата! — Тоягата му тупа по земята при всяка негова крачка. Опитва се да придаде важност на думите си. — Кост и смръзнала кръв, само това ще остане! За изпитание за Петната ли сте дошли да се молите?

— Не — избоботвам на най-добрия си Нагал. И да издържим изпитанието за Петната сега, това с нищо няма да ни помогне. Ще видим боговете чак като ни татуират лицата. А да оцелееш в изпитание за Опетнен, е нещо, за което дори и Рагнар смяташе, че не съм подготвен. Има само още един начин да докарам боговете при мен. Да хвърля стръв.

— Не? — пита Виолетовият, объркан.

— Дошли сме да поискаме от боговете да ни приемат.

Всеки миг някоя от Валкириите може да ни издаде. Само една дума е нужна. От напрежението раменете ми са се схванали. Единственото, което поддържа разума ми, е знанието, че Мустанга е тук с мен, готова е да прегъне коляно до мен на върха на тази проклета планина. Това трябва да значи, че не съм изперкал напълно. Поне се надявам да е така.

— Значи наистина си луд! — заявява Виолетовият. Вече сме му доскучали. — Боговете идват и си отиват. В Бездната, в морето долу. Но те не дават аудиенции на смъртни. Защото какво е времето за създания като тях? Само Опетнените са достойни за обичта им. Само

Опетнените издържат на треската, щом ги съзрат. Само рожбите на леда и най-тъмната нощ.

Кърваво проклятие, как ме дразни!

— Кораб от желязо и звезди падна от Бездната — казвам. — Полетя надолу с огнена опашка и падна сред върховете близо до Валкириеви кули. Прогори небето като кръв.

— Кораб? — пита Виолетовият, този път крайно заинтересуван, както и предполагахме.

— От желязо и звезди — отвърщам.

— Откъде знаете, че не е било видение? — пита хитро Виолетовият.

— Докоснахме желязото със собствените си ръце.

Виолетовият мълчи, мислите му препускат — скрити някъде зад тези вълшебни очи. Обзалагам се, че той знае, че комуникационните им системи са изключени. Че господарите му нямат търпение да чуят за паднал кораб. Последното, което е видял, преди Живака да блокира всичко, може би е била моята реч. Сега този прост Виолетов, този актьор, пратен сред пустошта, за да участва във фарс пред простите варвари, знае новина, за която господарите му не подозират. Той е получил ценни сведения и когато го осъзнава, очите му алчно се присвиват. Сега му е времето да поеме инициативата и да се издигне в очите на господарите си.

Колко тъжно е, че алчността надеждно превръща хората в глупаци.

— Доказателства имате ли? — пита той нетърпеливо. — Всеки може да каже, че е видял кораб на боговете да пада. — Колебливо, със страх от прокарваната от мен измама, но и с огромно презрение към жреците, Сефи изважда от торбата си моя бръснач. Обвит е в тюленова кожа. Тя го полага на земята под формата на камшик. Виолетовият се усмихва предоволен. Вади кърпа от джоба си и се опитва да го грабне от земята, но Сефи го издърпва с тюленовата кожа.

— Това е за боговете! — изръмжавам. — Не за техните палета!

33.

БОГОВЕ И ХОРА

Жрецът ни въвежда през входа на храма, където чакаме коленичили в преддверието от черен камък, издълбано в скалата. Каменната врата се затваря със скърцане зад нас. Пламъци танцуват в центъра на стаята и се издигат в огнена колона до тавана от оникс.

Помощници на жреците обикалят из подобния на пещера храм и тихо напяват под черни качулки от зебло.

— Деца на леда! — най-сетне прошепва божествен глас от мрака. Синтезатор, като тези в нашите демонШлемове, го превръща в многогласие от десетина гласа. Невидимата Златна жена изобщо не се старее с произношението. Тя също като мен владее свободно техния език, но се отнася надменно и към това, и към хората, на които говори. — Носите вест.

— Да, Слънцеродена.

— Разкажете ни за видения от вас кораб — обажда се друг глас, този път мъжки. Не толкова високомерен, по-игрив. — Можеш да погледнеш лицето ми, детенце. — Все тъй на колене вдигаме плахо очи от земята и виждаме двама Златни в Брони да деактивират прозрачните си Наметала. Застанали са близо до нас в тъмната зала. Храмовият огън хвърля отблясъци по металните им златни лица. Мъжът носи мантия. Жената като че е нямала време да сложи своята, дотолкова са били нетърпеливи да ни посрещнат.

Жената играе Фрея, а мъжът е облечен като Локи. Металното му лице представлява вълча муцуна. Животните умеят да подуват страха, хората — не. Но онези, които са убивали достатъчно, са се научили да усещат вибрациите в този особен вид мълчание. Сега ги усещам да идват от Сефи. Боговете са истински, мисли тя. Рагнар грешеше. Ние сгрешихме. Ала тя не казва нищо.

— Огън изтичаше от него по небето като кръв — измърморвам, свел глава. — Ревеше оглушително и се стовари върху планинския скат.

— Не думай — мърмори Локи. — А цял ли е или на много ситни, дребни парченца, дете?

Рисковано беше да кажем, че сме видели да пада кораб. Но не се сещах за никаква друга уловка, която да откъсне Златните от холоекраните им в разгара на въстание и да ги накара да оставят зад гърба си своите охранителни системи и гарнизона си от Сиви, за да ме посрещнат тук. Те са Безподобни белязани, затворени тук, на границата, докато техният свят извън тези стени се изменя. Някога този пост е бил смятан за бляскав, но сега е форма на изгнание. Питам се какви ли престъпления или слабости са докарали тук тези двамата да дундуркат отрепките.

— Костите на кораба са осеяли планината, Слънцеродени — обяснявам, отново забил очи в земята, та да не настояват да махна ездаческата маска от лицето си. Колкото повече им се кланям, толкова по-малко любопитство ще предизвиквам. — Разбит като рибарска лодка с кърма, строшена от Разрушител. Отломки желязо, отломки от хора по снега.

Мисля, че Обсидиановите биха използвали подобна метафора. Минава.

— Отломки от хора? — пита Локи.

— Да. Хора. Ала с меки лица. Като тюленова кожа на светлината на огъня. — Прекалявам с метафорите. — Но с очи като живи въглени. — Не мога да се спра. Как още говореше Рагнар? — С коси като златото на лицата ви. — Металните маски на Златните остават безстрастни, те разговарят по комуникаторите в шлемовете си.

— Нашите жреци твърдят, че имате оръжие на боговете — казва властно Фрея. Сефи вади отново тюленовата кожа, тялото ѝ е напрегнато, пита се дали ще прогоня магията на боговете, както съм обещал. Ръцете ѝ треперят. И двамата Златни се приближават, виждат се леките дипли по пулсЩитовете им. Докосна ли ги, ще се изпържа. Не ги е страх. Не и тук, на тяхната планина. Елате по-близо. По-близо, копелета тъпи!

— Защо не сте го отнесли на водача на племето си? — пита Локи.

— Или на вашия шаман? — додава подозрително Фрея. — Пътят на петната е дълъг и труден. Да се изкачите чак дотук само за да ни донесете това...

— Ние сме скитници — казва Мустанга, когато Фрея се навежда да огледа оръжието. — Нямаме племе. Нямаме шаман.

— Така ли, малката ми? — пита Локи, надвесен над Сефи, и гласът му става по-студен. — Тогава защо глезените на тази носят сините татуировки на Валкирия? — Ръката му посяга към бръснача на бедрото му.

— Тя бе прокудена от племето си — казвам. — За нарушаване на обет.

— Белязан ли е със Сиглата на някой Дом? — пита Локи Фрея и тя посяга към дръжката на оръжието пред мен, когато Мустанга избухва в злобен смях и привлича вниманието ѝ.

— На дръжката, драга ми госпожо... — заговорва Мустанга на жаргона на Ауреатите все тъй на колене, сваля маската си и я захвърля на земята. — ... ще намерите Пегас в полет. Сиглата на Дом Андромед.

— Август? — изломотва Локи, познал лицето на Мустанга.

Възползвам се от изненадата им и се промъквам напред. Когато те отново се обръщат към мен, аз вече съм дръпнал бръснача от ръката на Фрея и съм задействал щифта. Сега оръжието е извито в онази позната форма на въпросителен знак — формата, която вече толкова пъти е пламтяла по склоновете, била е изрязвана по челата на хората и е избила толкова много Златни. Същата, която са видели на холомониторите, докато произнасях своята реч.

— Жътваря... — промълвява Фрея и вдига пулсЮмрука си.

Отрязвам ръката ѝ от рамото, после ѝ отсичам главата под челюстта, а сетне мятам бръснача право в гърдите на Локи. Острието удря пулсЩита му и застива във въздуха за част от секундата, докато щитът се бори с него. Най-сетне бръсначът го пробива, но вече е загубил ускорение и бронята отдолу издържа на удара. Острието се забива в нагръдника на Локи, без да му причини вреда. Мустанга обаче излиза напред и му нанася ритник със завъртане. Бръсначът най-после пробива бронята и пронизва Златния. Боговете се строполяват на земята — Фрея по гръб, Локи на колене.

— Сваляй маската! — крясва Мустанга, когато ръцете на Локи стисват стърчащото от гърдите му острие. Тя ги отбива от дейтапада му. — Никакви комуникатори! — Холидей сваля бръснача от бедрото на мъжа, щом пулсЩитът му се изключва. Вземам бръснача на Фрея от трупа ѝ. — Давай!

Сефи и нейните Валкирии, коленичили, гледат с широко отворени очи кръвта, стичаща се в локва под Фрея. Свалям шлема от главата ѝ и откривам обезобразеното лице на млада Безподобна белязана с тъмна кожа и бадемовидни очи.

— Да ти прилича на богиня, Сефи? — питам.

Мустанга се изсмива мрачно, когато Локи сваля маската си.

— Дароу, я виж кой бил той! Проктор Меркурий!

Това е дундестият Безподобен белязан с лице на херувим, който се опита да ме вербува за собствения си Дом в института, преди Фичнър да ме открадне. Когато се видяхме за последно преди пет години, той се опита да се дуелира с мен в коридорите, докато моите Виещи щурмуваха Олимп. Прострелях го в гърдите с пулсЮмрук, а той не спираше да се усмихва. Сега не се усмихва, втрещен в стърчащия от гърдите му метал.

— Проктор Меркурий! — казвам. — От всички Златни, които съм виждал, на тебе явно най не ти върви. Да изгубиш две планини от Червен!

— Жътварю. Сигурно си правите гаргара с мен! — Той потръпва от болка и се смее на собствената си изненада. — Но ти нали си на Фобос!

— Не позна, драги ми господине. Там е миниатюрният ми съучастник психопат.

— Кръвогадост! Кръвогадост! — Той поглежда забития в гърдите си бръснач и присяда със сумтене на пети. Издиша хрипливо. — Ама как... не сме те видели...

— Живака проникна в системата ви — казвам.

— Ти си... дошъл тук за... — Гласът му заглъхва, щом поглежда към Валкириите, надигащи се да се скупчат около мъртвото божество. Сефи се навежда над Фрея. Бледата жена воин прокарва пръсти по лицето на Златната, а Холидей ѝ сваля бронята.

— За тях — отвръщам. — Да, кърваво проклятие, много си прав.

— Кръвогаден ад! Август! — обръща се бившият ни проктор към Мустанга с яд в гласа. — Не можеш да постъпиш така... Това е безумие! Те са чудовища! Не можеш да ги пуснеш от тук! Знаеш ли какво ще се случи? Не отваряй кутията на Пандора!

— Щом са чудовища, трябва да се запитаме кой ги е създал такива — отвръща Мустанга на езика на Обсидианите, та Сефи да

разбере. — А сега кажи какви са кодовете на Асгардския арсенал?

Той се изплюва.

— Ще трябва да ме помолиш по-любезно, предателко.

Мустанга отвръща с леден тон:

— Кой е изменник, е въпрос на тълкувания, Прокторе. Трябва ли да питам пак? Или да почвам да ти подрязвам ушите?

Застанала до тялото на Фрея, Сефи топва пръст в кръвта и я опитва на вкус.

— Кръв като кръв — казвам аз и се привеждам до нея. — Не е кръвта на боговете. Нищо божествено няма в нея. Човешка е.

Подавам ѝ бръснача на Фрея. Идеята я стряска, но се принуждава да обхване с пръсти дръжката с трепереща ръка — очаква да я удари гръм или да я убие ток както мъжете, докоснали пулсЩитове с голи ръце.

— Ето това копче тук прибира камшика. Това контролира формата.

Тя почтително обвива оръжието с две ръце и ме поглежда, разярените ѝ очи питат каква форма да му придаде. Кимвам към моя, опитвам се да установя сродство с нея. И успявам, макар и само бойно сродство. Бръсначът ѝ бавно приема формата на Секач. Кожата по ръцете ми настръхва, когато Валкириите се споглеждат и се засмиват. Разтреперани от вълнение, те вадят брадвите и дългите си ножове и поглеждат мен и Мустанга.

— Остават петима богове — казва Мустанга. — Желаете ли да се срещнете с тях, дами?

34. БОГОУБИЙЦИ

Влачим след себе си телата на седмина богове — двама мъртви и петима пленени. Аз съм облякъл бронята на Один, Сефи — бронята на Тир^[1]. Мустанга — доспехите на Фрея. Всички тях откънахме от арсенала в Асгард. Кръв е обляла каменната настилка на залата. Краката ни се подхлъзват и препъват. Сефи влачи един от живите богове подире ни за косата, а нейните Валкирии — останалите.

Връщаме се в Кулите с откраднатата от Асгард совалка — изкънахме я тихомълком, като използвахме кодовете за достъп на Локи, и се облякохме в доспехите на войната, преди да издирим останалите богове. Двама намерихме край главния компютър на Асгард начело на екип от Зелени, опитващи се да пропъдят хакерите на Живака от системата. Сефи с бръснача си отрязва ръката на единия, а другия преби до несвяст и хвърли в ужас Зелените, двама от които ме поздравиха с вдигнати юмруци — безмълвно признание за симпатиите им към Въстанието. С тяхна помощ заключихме другите в един склад, щом двамата ми Зелени симпатизанти ме свързаха пряко с операционната зала на Живака.

Не намерихме самия Живак, но Виктра ни предаде новините, че рискованата игра на Северо е сполучила. Малко повече от една трета от марсианската флотилия за отбрана е под контрола на Синовете на Арес и Сините на Живака. Хиляди от най-добрите войници на Обществото се намират в клопка на Фобос, но Чакала нанася сурови ответни удари, поел е лично командването на останалите кораби и призовава войски от пояса на Кайпер за подкрепления на намалялата си флотилия.

Останалите Златни издирихме на долните етажи по биометричната сензорна карта на станцията. Една се упражняваше с бръснача си в тренировъчната зала. Щом видя лицето ми, хвърли оръжието и се предаде. Репутацията понякога е много хубаво нещо. Останалите двама открихме в мониторните отсеци — да сноват напред-назад между камерите. Тъкмо бяха открили, че там се излъчват архивни кадри отпреди три години.

Сега всичките ни Златни пленници са закопчани с магнитни белезници и вързани един за друг с дълги въжета, всичките са със запушени усти и се оглеждат из Кулите, все едно сме ги вкарали в гърлото на самия ад.

Обсидиановите се скупчват около нас в коридорите. Тичат от пониските кули да зърнат странната гледка. Повечето досега са виждали боговете си само отдалече — златни проблясъци, прехвърчащи над пролетния сняг със скорост, тройно надвишаваща тази на звука. Сега ние идваме сред тях, пулсЩитовете ни изкривяват въздуха, пулсОръдията на нашата совалка разтапят грамадните железни порти, пазещи от студа хангара на грифоните. Топящата се врата хлътва навътре също като тази на „Пакс“, когато Рагнар ми поднесе Петната си.

Не така възнамерявах аз да доведа в лоното си Обсидиановите. Исках да ги убедя с думи, да дойда смирено, увит в тюленова кожа, не в броня, и да се оставя в ръцете им, за да покажа на Алия, че ценя народа ѝ като достоен. Ценя решенията им и съм готов да се подложам на опасност заради тях. Исках да постъпя така, както проповядвах. Но дори и Рагнар знаеше, че това ще бъде глупаво. А сега нямам време за суеверия. Ако Алия не ме последва на война, ще я въвлека насила в нея с ритници и крясъци, както преди въвлякох Лорн. За да ме чуят Обсидианите, аз трябва да говоря на единствения език, който разбират.

Мощта.

Сефи стреля с пулсЮмрука си покрай главата ми по вратата към светилището на майка си. Древното желязо хлътва. Разкривените и усукани панти стържат. Подминаваме армия от проснати по очи великани, изпълващи пещерните зали и от двете ни страни. Толкова много сила, която отслабва пред суеверията. Някога, когато били по-силни, те се опитали да преплават моретата. Построили яки кнарове^[2], побиращи много воители. Изваяните страшилища, с които Златните заселили водите, разрушили корабите до един, или пък самите Златни ги унищожили. Последният плавал преди повече от двеста години.

Нахлуваме при Алия, докато тя се съвещава с нейните прочути седемдесет и седем военачалници. Те се обръщат към нас сред огромните димящи светилници. Грамадни воители с бяла коса до пояса, голи ръце, железни токи на кръста, огромни брадви на гръб. Черни очи и пръстени, инкрустирани с благородни метали, блещукат на

мъждивата светлина. Ала и те са зашеметени от гледката на тристагодишната желязна врата, която внезапно се е нажежила до оранжево и се е стопила. Проговарят ни, коленичат пред нас. Аз все още влача трупите на Златните подире ми. Мустанга и Сефи запокитват напред своите пленници и ги събарят на земята. Те се просват по очи и се изправят с клатушкане — противно на всякакъв разум се мъчат да запазят поне малко достойнство тук, сред дивите великани наред тази задимена зала.

— Богове ли са те?! — изревавам в шлема си.

Никой не отговаря. Алия бавно тръгва между своите военачалници, които ѝ правят път.

— Аз бог ли съм? — изръмжавам и този път свалям шлема си.

Мустанга и Сефи също свалят своите. Алия вижда дъщеря си в бронята на своите богове и отскача назад. Устните ѝ шепнат в страх. Тя се спира до петимата оковани Златни със запушени усти, когато най-сетне се вдигат на крака. С над двуметров ръст, те са грамади. Но дори и стара и прегърбена, Алия е с една глава по-висока от мен. Тя гледа отвисоко мъжете и жените, някогашни нейни богове, а после вдига очи към последната си дъщеря.

— Дете мое, какво стори ти?

Сефи не казва нищичко. Но бръсначът на ръката ѝ се приплъзва и привлича погледите на всички Обсидиани. Една от най-великите им дъщери държи в ръце оръжието на боговете.

— Царице на Валкириите — казвам, сякаш никога не сме се срещали. — Името ми е Дароу от Ликос, кръвен брат на Рагнар Волар. Аз съм предводител на Въстанието, разбушувало се срещу лъжливите Златни богове. Всички сте видели пожарите, вилнеещи около луната. Те са разпалени от моята армия. Отвъд тази земя, в Бездната кипи война между робите и господарите. Дойдох тук с най-великия син на Кулите да донеса истината на твоя народ. — Махвам към Златните, които се взират в мен с омразата на цяла една раса. — Те го повалиха, преди той да успее да ви каже, че вие сте роби. Пророците, които той изпрати, са говорили вярно. Вашите богове са лъжливи.

— Лъжец! — крясва някой. Шаман с извито коляно и прегърбен гръбнак. Той издърдорва и още нещо, но Сефи му запушва устата.

— Лъжец ли? — изсъсква Мустанга. — Била съм горе в Асгард. Видяла съм къде спят вашите безсмъртни. Къде се чифтосват, ядат и

серат. — Тя завърта пулсЮмрука в ръката си. — Това не е магия. — Тя задейства гравиБотушите си и излита във въздуха. Обсидиановите се взират в нея с почуда. — И това не е магия, а просто едно средство.

Алия прозира какво съм сторил. Какво съм показал на дъщеря ѝ и какво съм донесъл сега на нейния народ, независимо дали тя го желае или не. Ние сме еднакви в жестокостта си. Обещах си да бъда по-добър и не спазих това обещание. Трябва да оставя суетата за някой друг път. Сега е война. И победата е единственото благородство. Мисля, че тъкмо това търси Мустанга тук сега с Обсидианите. Тя се боеше повече, че ще позволя на собствения си идеализъм да отприщи нещо, което не бих могъл да овладее. Но сега тя вижда на какъв компромис съм склонен. И каква сила съм склонен да използвам. Точно това иска тя от своя съюзник. Не иска само да бъде способен да градя. Тя търси някого, който е достатъчно мъдър, че да умее да се приспособява.

А Алия? Тя вижда как ме гледа нейният народ. Как гледат бръснача ми, все още опетнен от кръвта на боговете, сякаш е свещена реликва. Знае и че бих могъл да я направя съучастница в престъплението на Златните. Да я обвиня пред нейния народ. Ала вместо това ѝ предлагам шанс да се престори, че за пръв път научава това.

За жалост, майката на моя приятел не приема предложението. Тя пристъпва към Сефи.

— Аз те износих, родих и отгледах — и ти ми се отплащаш така? С измяна? С кощунство? Ти не си Валкирия! — Тя поглежда воините си. — Това са лъжи! Освободете нашите богове от узурпаторите! Убийте богохулниците! Избийте ги до крак!

Ала преди първият военачалник да успее да извади меча си, Сефи пристъпва напред и обезглавява майка си с дадения ѝ от мен бръснач. Главата пада на пода, очите още гледат. Грамадното тяло на жената остава изправено, а после бавно се накланя назад и пада с глух грохот на земята. Сефи застава над повалената царица и се изплюва върху трупа, а после се обръща към своите и проговаря за пръв път от двайсет и пет години:

— Тя знаеше.

Гласът ѝ е плътен и страховит, пресипнал шепот. Ала подчинява всички в залата, сякаш е изревала с цяла сила. Сетне високата Сефи

обръща гръб на Златните и тръгва сред крясъците на военачалниците към трона-грифон, пред който прословутото бойно ковчеже на майка ѝ е стояло десет години неотворено. Там тя се навежда, хваща катинара с ръце и надава гърлен рев. Дърпа ръждясалото желязо като звяр, докато пръстите ѝ се разкърват, а желязото се строшава. Тя захвърля стария катинар на земята, рязко вдига капака и вади навън старата черна скарабКожа, с която майка ѝ е покорила Бялото крайбрежие. Вади мантията с червени люспи на дракона, убит от майка ѝ на младини. И надига грамадната ѝ черна двойна бойна брадва. Изменчивият блясък на дуростоманата улавя светлината. С горда походка тя се връща при Златните, влачейки подире си брадвата по земята.

Тя дава знак на Мустанга, която вади запушалките от Златните уста.

— Ти бог ли си? — пита Сефи с тон, тъй различен от братовия ѝ. Прямо и леден като зимна буря.

— Ще изгориш, смъртна твар! — отвръща мъжът. — Ако не ни пуснеш, Аезир ще дойдат от небето и ще залее с огнен дъжд земята ти! Това го знаеш. Ще заличим семето ти от всички светове! Ще разтопим леда. Ние сме могъщи. Ние сме Безподобните белязани. И това хилядолетие принадлежи на...

Сефи го посича на място с един великански замах. Кръв оплисква лицето ми. Не трепвам. Знаех какво ще да се случи, ако ги доведе тук. Зная и че няма как да ги задържа като пленници. Златните са изградили този мит, ала сега той трябва да умре. Мустанга се прилепя до мен — знак, че приема ставащото. Ала очите ѝ са вперени в Златните. Тя ще помни тази сеч до края на живота си. Неин дълг, и мой, е да ѝ придадем смисъл.

Част от мен оплаква смъртта на тези Златни. Дори и докато умират, другите смъртни исполини изглеждат толкова по-незначителни от тях. Стоят гордо изправени. Не трепват в последните си мигове в тази задимена зала, тъй далеч от техните владения, където като деца са яхали коне и са учили поезията на Кийтс и чудото на Бетовен и Волмер. Златна жена на средна възраст поглежда Мустанга.

— Позволяваш им да постъпват така с нас? Аз се бих за баща ти! Срещала съм те като малко момиче. И паднах в неговия Дъжд. — Тя ме поглежда ядно и започва да декламира високо и силно поемата на Есхил — боен вик на Безподобните белязани:

*Да се хванем с ръце, да извием хоро,
страховития химн
да запеем поискахме ние,
да разкрием как нашият гибелен сонм
разпределя човешката участ.
Наша гордост е нашият праведен съд.
Че простира ли смъртният чисти ръце,
не пристъпва към него гневът ни, и той
безметежно века си минава.^[3]*

Един по един те рухват, съсечени от брадвата на Сефи. Накрая остава само една жена с гордо вдигната глава. Изрича своите последни думи и те прокълбят високо и ясно. Тя ме поглежда в очите, също тъй уверена в правото си, колкото и аз.

— Саможертва. Покорство. Благоденствие.

Брадвата на Сефи се понася във въздуха и последното божество от Асгард се строполява на каменния под. Над тялото ѝ се извисява оплисканата с кръв принцеса на Валкириите, страшна и древна, меч на правосъдието. Тя се навежда и отрязва езика на Златната със закривен нож. Обзета от смут, Мустанга се размърдва до мен.

Щом забелязва нервността ѝ, Сефи се усмихва, отдалечава се от нас и отива при мъртвата си майка. Взема короната от главата ѝ и се изкачва по стъпалата към трона с окървавената брадва в едната ръка и стъклената корона в другата, сяда между ребрата на грифона и поставя короната на главата си.

— Рожби на Кулите, Жътваря ни повика да тръгнем с него на война срещу лъжливите богове. Отзовават ли се Валкириите?

В отговор нейните Валкирии вдигат украсените си със сини пера брадви високо над главите си и запяват монотонно Обсидиановата песен на смъртта. Запяват дори и военачалниците на повалената Алия. Като че самият океан реве из каменните коридори на Кулите и аз усещам как бойните барабани забиват вътре в мен и вледеняват кръвта ми.

— Полетете тогава, Валкирии — Хйелда, Тарул, Вени и Хрогами! Полетете, Фалдир и Врона, и Болга, към племената по Кървавото крайбрежие, към Мрачната пустош, към Строшения

гръбнак и Вещерския проход! Полетете и към сродници, и към врази и им кажете — Сефи проговори! Кажете им, че пророците на Рагнар право са думали. Асгард падна. Боговете са мъртви. Старите клетви са престъпени. И кажете на всички, които ще чуят — Валкириите тръгват на война.

Докато светът край нас се вихри и въздухът трепери от екстаза на войната, Мустанга и аз се споглеждаме с потъмнели очи и се питаме какво ли сме отрицали.

[1] Тир — в скандинавската митология бог на войната, единоборствата и героичната слава, най-храбър измежду боговете. Син на Один и брат на Тор. Дланта на Тир била отхапана от вълка Фенрир и той често е изобразяван с една ръка. — Б.пр. ↑

[2] Кнар — кораб, използван от викингите за превоз на стоки и товари. — Б.пр. ↑

[3] Есхил, „Евмениди“, превод Александър Ничев. — Б.пр. ↑

ЧАСТ III

СЛАВА

*Всичко, което имаме, е този крясък,
понесен от вятъра — как живеем. Как
постъпваме.*

И как се възправяме преди падението.
Карн ау Белона

35.

СВЕТЛИНАТА

В продължение на седем дни след смъртта на Рагнар обикалям из лесовете със Сефи и говоря на мъжките племена от Строшения гръбнак, на Окървавените храбреци от Северното крайбрежие, на жените, които кичат главите си с овнешки рога и стоят на стража на Вещерския проход. Летя с гравиБотуши заедно с Валкириите и разнасяме вестта за падането на Асгард. Преживяването е... драматично.

Сефи и двајсетина от нейните Валкирии започнаха да се обучават с Холидей и с мен как да ползват гравиБотуши и пулсОръжия. Първоначално бяха непохватни. Една се вряза в планински скат със скорост, двойно по-голяма от тази на звука. Но когато трийсет от тях кацат с плющяща на вятъра украса по шлемовете, с изрисуван върху лявата им страна син отпечатък от дланта на Сефи, а върху дясната — Секачът на Жътваря, хората започват да се вслушват в думите ни.

Откарваме повечето от Обсидиановите водачи в завладяната планина и ги пускаме да се разхождат из залите, където боговете им са яли и спали. Показваме им замразените трупове на убитите Златни. Щом виждат боговете си убити, повечето, дори и онези, които са знаели за истинското си положение на роби и са си мълчали, приемат от нас подадената им маслинова клонка. Неприелите, отхвърлилите ни, са победени от собствения си народ. Не само Златните, но и водачите като Алия. Двама такива военачалници от срам се хвърлят от планината. Друга се самоубива с кама и кръвта ѝ изтича на пода на зимните градини.

А една дребна отявлена психопатка наблюдава с огромна злост, когато я отвеждаме в дейтахъба на планината и трима Зелени я осведомяват за планирания метеж срещу властта и ѝ показват заговора на видеозапис. Даваме ѝ бръснач, осигуряваме ѝ възможност да отлети обратно до дома си и два дни по-късно тя присъединява двајсет хиляди воители към моята кауза.

Понякога чувам легендата за Рагнар. Тя е плъзнала сред племената. Наричат го Говорителя. Онзи, дошъл с истината, довел пророците и жертвал живота си за своя народ. Но заедно с легендата за приятеля ми се носи и моята. Моят символ, Секачът, пламти по планински склонове за поздрав към мен и Валкириите, когато отлитаме на среща с нови племена. Наричат ме Утринната звезда. Звездата, по която ездачите на грифони и пътешествениците се ориентират из пустошта в тъмните зимни месеци. Звездата, която гасне последна, щом дневната светлина се завърне напролет.

И моята легенда е тази, която започва да ги обединява. Не чувството за сродство помежду им. Тези кланове са воювали поколения наред. Но аз нямам мръсно минало тук. За разлика от Сефи и другите велики Обсидианови военачалници, аз съм тяхното недокоснато снежно поле. Тяхната празна плоча, върху която могат да изрисуват своите коренно различни мечти. Както казва Мустанга, аз съм нещо ново, и в този стар свят, потънал в легенди, предци и минало, новото цена няма.

Ала въпреки напредъка ни в събирането на клановете срещаме грамадни трудности. Не само трябва да увардим сприхавите Обсидиани да не се избият помежду си в дуели на честта, по и много от клановете приеха поканата ми да сменят местожителството си. Стотици хиляди от тях трябва да бъдат откарани от домовете си в Антарктика в тунелите на Червените, та да са извън обсега на Златните бомбардировки. И всичко това, докато държим Чакала сляп и глух за маневрите си. От Асгард Мустанга води контраразузнавателните акции с помощта на хакерите на Живака, за да замаскира присъствието ни, и изпраща до Щабквартирата на Качествения Контрол в Егия рапорти, съответстващи на тези от предните седмици.

Тъй като няма начин да ги прекараме незабелязано, Мустанга, Златната аристократка, измисли най-дръзкия план в историята на Синовете на Арес. Едно масирано превозване на войски с хиляди совалки и товарни кораби от търговската флотилия на Живака и флота на Синовете на Арес, чрез което да пренесем населението на полюса за дванайсет часа. Хиляда кораба, литнали над Южното море и изгарящи хелий, които да кацнат на леда пред Обсидиановите градове и да свалят рампи за стотиците хиляди великани, увити в кожи и желязо. Те изпълват корпусите им със старци, болни, воители, деца и зловонието на

животни. После, под прикритие, с флотилията на Синовете на Арес населението ще бъде разпръснато под земята, а много от воините ще бъдат откарани на бойните ни кораби на орбита. Надали познавам друг човек във всички светове, който да може да организира подобно нещо бързо като нея.

На осмия ден след падането на Асгард потеглям със Сефи, Мустанга, Холидей и Касий при Севро, за да ръководим последните приготовления за миграцията. Валкириите вземат и Рагнар с нас — увиват замразеното му тяло в груб плат и го държат здраво, ужасени, когато корабът ни полита със скорост, малко по-ниска от скоростта на звука, пет метра над океанската повърхност. Те наблюдават с благоговение как влизаме в тунелите на Марс през една от многобройните подземни точки за достъп на Синовете. Тази е стара миньорска колония в един южен планински район. Съгледвачи на Синовете в дебели зимни якета и маски на лицата ни поздравяват с вдигнати във въздуха юмруци, щом навлизаме в тунела.

Половин ден подземен полет по-късно пристигаме в Тинос. Тук е пълно с кораби. Стотици са задръстили сталактитените докове, други хвърчат наоколо. Като че целият град наблюдава совалката ни, докато преминаваме през трафика и кацваме в сталактитения си хангар. Всички знаят, че в нея съм не само аз и новите ни съюзници — Обсидианите, но и покосеният Щит на Тинос. Разплаканите им лица се сливат и отминават. Вече между бежанците се вихрят слухове. Обсидианите идват. Не само да се бият, но и да живеят в Тинос. Да ядат храната им. Да вървят по бездруго гъмжащите от хора улици. Танцъора казва, че това място е буре с барут, което всеки миг ще се взриви. Не мога да кажа, че не съм съгласен.

Настроението на Синовете на Арес е свирепо. Те се събират мълчаливо, щом рампата за кацане на кораба ми се разгъва. Аз слизам първи по нея. Севро чака, застанал до Танцъора и Мики. Награбва ме в прегръдките си. Стоическото му лице е белязано от зачатък на козя брадичка. Държи раменете си изпъчени докрай, сякаш тези кокали могат да понесат надеждите на хилядите Синове на Арес, изпълващи доковете и дошли да видят Щита на Тинос отново на мястото, което бе приел за свой дом.

— Къде е той? — пита Севро.

Оглеждам се към своята совалка — Сефи и Валкириите спускат Рагнар по рампата. Виещите първи ги посрещат. Клоуна поздравява почитателно Сефи, а Севро ме заобикаля и застава пред Валкириите.

— Добре дошли в Тинос — казва им той. — Аз съм Севро ау Барка, кръвен брат на Рагнар Волар. А това са останалите му братя и сестри. — Той посочва Виещите, всички те са с вълчите си наметала. Севро изважда мечата наметка на Рагнар. — Той я носеше в бой. С ваше позволение бих искал да я носи и сега.

— Бил си брат на Рагнар, значи си мой брат — казва Сефи, изцъква с език и Валкириите предават тялото на брат й в ръцете на Севро. Мустанга поглежда към мен. Щедростта на Сефи ми се струва обещаващ знак. Ако тя бе алчна твар, щеше да задържи тялото му и да го изгори на Обсидианова погребална клада. Вместо това ми каза, че знае къде е истинският му дом: при онези, борили се рамо до рамо с него и помогнали му да се завърне при своя народ.

Мустанга се присламчва до мен, когато Виещите надиплят наметалото на Рагнар върху тялото му и го понасят през тълпата. Синовете им сторват път. Ръце се протягат да докоснат Рагнар.

— Виж. — Мустанга кимва към тънките черни ленти, които Синовете са вплели в брадите и в косите си. Ръката й напипва малкия ми пръст, леко го стисва и това ме праща обратно в горите, където тя ме спаси. Стопля ме, докато гледаме как Севро напуска хангара с тялото на Рагнар. — Върви — подбутва ме тя в неговата посока. — Ние с Танцъора ще имаме съвещание с Живака и Виктра.

— Тя има нужда от охрана — казвам на Танцъора. — Синове, на които имаш доверие.

— Ще се оправя! — завърта очи Мустанга. — Оцелях при Обсидианите!

— Ще й прикрепя Пъклените пепелянки — отвръща Танцъора и изучава с поглед Мустанга без добротата, която съм свикнал да виждам в очите му. Днес смъртта на Рагнар е сломила духа му. Изглежда по-стар, когато махва на Нарол да дойде и кимва към совалката.

— Белона на борда ли е?

— Холидей го затвори в пътническия салон. Вратът му още е раздран и ще трябва Вирани да го прегледа. Бъдете дискретни,

отделете му лична стая.

— Лична? Дароу, тук е претъпкано! Дори и капитаните не получават лични стаи!

— Той има сведения. Искаш да го застрелят, преди да ни ги даде ли? — питам.

— Затова ли го запази жив? — Танцъора поглежда скептично Мустанга, сякаш знае, че тя вече пречи на решенията ми. Отде да знае, че тя много по-лесно би оставила Касий да умре. Не омеквам и Танцъора въздъхва. — Нищо няма да му се случи. Давам дума.

— Намери ме по-късно — казва ми Мустанга, щом потеглям.

Усмиввам й се, с нея тук се чувствам по-сигурно.

— Непременно.

Заварвам Севро приведен над Рагнар в лабораторията на Мики. Едно е да чуеш за смъртта на приятел, а друго — да видиш сянката, останала след него. След като баща ми умря, не можех да гледам старите му работни обувки. Майка ми беше твърде практична и така и не ги изхвърли. Каза, че не можем да си го позволим. Тъй че един ден ги изхвърлих сам, а тя ме напердаши по ушите и ме накара да ги донеса обратно.

Мирисът на смърт все по-силно лъха от Рагнар.

Студът го запази в родната му земя, но в Тинос токът спира и тогава хладилните камери са с по-малък приоритет от пречиствателите на вода и системите за рециклиране на въздуха в града под нас. Скоро Мики ще го балсамира и ще подготви погребението, което Рагнар искаше.

Седя и мълча половин час и чакам Севро да проговори. Не искам да съм тук. Не искам да гледам Рагнар мъртъв. Не искам да тъна в тъга. Ала оставам заради Севро.

Мишниците ми вонят. Уморен съм. Оскъдната храна в донесения ми от Дио поднос си стои непокътната освен бисквитата, която съдвках във вцепенение, и си мисля колко нелепо изглежда Рагнар на масата. Твърде е голям за нея и краката му висят във въздуха.

Въпреки миризмата Рагнар е спокоен в смъртта. Панделки, червени като зимни боровинки, се гушат сред белотата на брадата му. Два бръснача лежат в ръцете му, скръстени на голите му гърди.

Татуировките са потъмнели и покриват ръцете, гърдите и шията му. Рисунката на череп, каквато имаме и аз, и Севро, изглежда тъй тъжно сега. Тя разказва своята история, макар и мъжът, който я носи, да е вече мъртъв. Всичко по тялото на Рагнар изглежда по-ярко сега, в смъртта, освен раната, която минава от страни, безобидна и тънка като змийска усмивка. Разрезите, нанесени от Айя в корема му, са толкова дребни. Как тези ранички могат да отнесат една такава огромна душа от този свят?

Как ми се иска той да бе тук!

Хората имат нужда от него повече от всякога.

Очите на Севро са изцъклени, пръстите му се плъзгат по татуировката върху бялото лице на Рагнар.

— Той искаше да отиде на Венера, да знаеш — мърмори с гласец, нежен като на дете. Никога не съм го чувал да говори така нежно. — Показах му едно холовидео на катамаран от там. В мига, в който нахлузи очилата... Никога никого не съм виждал да се усмихва така! Сякаш е открил рая и е разбрал, че не е нужно да умира, за да отиде там. Промъкваше се в стаята ми и ми вземаше холоустройството посред нощ, докато един ден просто не му я подарих тая проклетия. Струва четиристотин кредита максимум. И знаеш ли какво направи той, та да ми се отплати? — Не знам. Севро вдига десницата си и ми показва татуирания там череп. — Направи ме свой брат. — Той бавно, с обич, побутва с юмрук Рагнар в челюстта. — Обаче големият тлъст идиот е трябвало да се втурне срещу Айя, не да бяга от нея.

Валкириите все така претърсват пустошта напразно за знаци за присъствието на Рицаря Олимпиец. Следата ѝ навлиза все по-дълбоко в цепнатината, а после я покрива замръзналата черна кръв на някаква твар. Дано някое страшилище я е открило и я е завлякло в пещерата си сред леда, за да я довърши бавно. Но се съмнявам. Такава жена няма просто да изчезне. Каквато и да е съдбата на Айя, ако е жива, тя ще намери начин да се свърже със Суверена или с Чакала.

— Аз съм виновен — казвам. — И скапаният ми план за елиминирането на Айя.

— Тя уби Куин. Спомогна за убийството на баща ми — мърмори Севро. — Уби десетки от нас, докато ти беше затворен. Не си се издънил. И мен щеше да загубиш, ако бях там. Дори и Рагса нямаше да ме удържи да ѝ се пробвам. — Севро прокарва opakото на юмука си

по ръба на масата и оставя тънки бели бразди по кожата. — Вечно се мъчеше да ни закриля.

— Щитът на Тинос — казвам.

— Щитът на Тинос — повтаря той след мен с пресеклив глас. — Той обичаше това име.

— Знам.

— Мисля, че преди да ни срещне, винаги се е смятал за меч. Ние му позволихме да бъде онова, което иска. Закрилник. — Той избърсва очите си и се дръпва от Рагнар. — Както и да е, принцчето е живо.

Кимвам.

— Докарахме го със совалката.

— Жалко. Два милиметра! — Той събира пръсти, за да покаже колко наблизко е минала стрелата на Мустанга покрай югуларната вена на Касий. След като Сефи разпрати конници към племената, аз заведох нея и много от военачалниците ѝ в Асгард със совалката, за да видят крепостта. Закарах там и Касий и Жълтите в Асгард му спасиха живота. — Защо го пазиш жив, Дароу! Ако смяташ, че ще ти благодари за щедростта, има да чакаш.

— Не можех да го оставя да умре ей така.

— Защо?

— Не знам.

— Я стига глупости.

— Може би си мисля, че светът ще е по-добър, ако и той присъства в него — казвам колебливо. — Толкова много хора го използваша, лъгаха го, предадоха го. И всичко това го е оформило. Не е честно. Искам той да има шанс сам да реши що за човек иска да бъде.

— На никого от нас не му дават да е какъвто иска да бъде — измърморва Севро. — Поне не задълго.

— Не се ли борим за това? Ти каза тъкмо това току-що за Рагнар? Той бе създаден за меч, но ние му дадохме възможност да бъде щит. И Касий заслужава същия шанс.

— Тъпунгер. — Той завърта очи. — Само защото си прав, не значи, че си прав! Както и да е, и орлите ги мразят също толкова, колкото и лъвовете. Някой тук все ще се опита да го гръмне. И твойто момиче — също.

— Пъклените пепелянки я пазят. И тя не е мое момиче.

— Както кажеш. — Той се строполява в едно от откраднатите кожени кресла на Мики и разтърква с ръка гребена си от коса. — Да беше взела с нея Телеманите. Ако ги беше взела, щяхте здраво да ошлакате Айя. — Той затваря очи и отпуска глава назад. — А, да, бе! — сеща се той внезапно. — Гепих ти малко кораби.

— Видях, благодаря — отвръщам.

— Най-сетне! — изпръхтява той, ухилен. — Знак, че носим промяна. Двайсет кораба-факли, десет фрегати, четири разрушителя, дреднаут. Да го беше видял, Жътварче! Марсианският флот напопа Фобос с легионери до откат, изпразниха си корабите и ние просто им задигнахме щурмовите совалки, откарахме ги обратно с точните кодове и ги приземихме в хангарите им. Моят отряд и веднъж не стреля. Момчетата на Живака хакнаха дори и озвучителните системи. Твоят реч я чува всички. Направо се вдигна метеж, преди да се качим на борда — Червени, Оранжеви, Сини, та дори и Сиви. Номерът със системите няма да мине пак. Златните ще се научат да се изключват от мрежата, та ние да не можем да я хакнем, ама тая седмица видяха зор. Когато се обединим с „Пакс“ и останалите кораби на Орион, ще разполагаме с истинска войска да ошлакаме Феичките.

В мигове като този знам, че не съм сам. Светът да върви по дяволите, стига да имам своето краставо ангелче-хранителче. Де да го закрилях и аз толкова добре, както той закриля мен! Отново е свършил всичко, което бих могъл да поискам, и отгоре! Докато строявах Обсидианите, той е нанесъл зееща пробойна в отбранителната флотилия на Чакала. Осакатил е една четвърт от тях. Принудил е останалите да се оттеглят към външния спътник Деймос, за да се прегрупират с резервите на Чакала и да чакат допълнителни подкрепления от Церера и Консервата.

Само за един кратък час постигнал господство на флота над цялото южно полукълбо на Марс. Царят гоблин. После го принудили да се оттегли и да се скатае във Фобос, където бойците му елиминирали лоялисткия флот, като накарали отрядите на Роло да им отрежат въздуха и да ги издухат в Космоса. Не храня заблуди. Чакала няма да позволи да превземем спътника. Може и да не му пука за населението му, но не може да унищожи хелиевите рафинерии на станцията. И затова скоро ще има второ нападение. То няма да засегне моите военни действия, но Чакала ще се впусне в битка с пробудения

от нас народ. Това ще изтощи ресурсите му, без да възпрепятства мен. Най-гадната възможна ситуация за него.

— Какво си мислиш? — питам Севро.

Погледът му се рее из тавана.

— Питам се колко време ще мине, докато и ние легнем на тая маса. Питам се и защо трябва ние да сме на опашката. Гледаш клипове, слушаш разкази и си мислиш за обикновените хора. Тези, които имат шанс за живот на Ганимед, на Земята или на Луната. Няма как да не им завидя.

— Не смяташ, че имаш шанс да живееш ли? — питам.

— Не както трябва — отговаря той.

— А как е както трябва? — питам.

Той кръстосва ръце, все едно е хлапе в крепост, гледа истинския свят долу и се чуди защо не може да бъде толкова вълшебен като него.

— Де да знам. Нещо твърде далеч от това да си Безподобен белязан. Феичка, може би, или дори щастлив средноЦветен. Искам само да имам нещо, да го погледна и да кажа: това не ме застрашава, то си е мое и никой няма да се опита да ми го вземе. Къща. Деца.

— Деца?

— Не знам. Никога не бях се замислял за това, преди Татенцето да умре. Преди да отведат теб.

— Преди Виктра, искаш да кажеш — намигам му аз. — Между другото, много ти е хубава козята брадица.

— Млък! — тросва се той.

— Вие двамата вече... — Той ме пресича и сменя темата.

— Ама щеше да е хубаво да съм си просто Севро. Да си имам Татенцето. Да бях познавал майка си. — Той се смее на себе си прекалено силно. — Понякога си мисля да се върна към началото и да се запитам какво ли щеше да стане, ако Татенцето е знаел, че Съветът ще дойде. Ако бе избягал с майка ми и с мен.

Кимвам.

— Аз все си мисля какъв ли щеше да е животът ми, ако Ео не бе умряла. За децата, които щях да имам. И какви имена щях да им дам. — Усмивам се сдържано. — Щях да остарея. Да гледам как остарява Ео. И щях да я обичам все повече с всеки нов белег и всяка нова година, макар и тя да се бе научила да презира дребния ни незначителен живот. Щях да погребя майка си, може би брат си, сестра

си. И ако ми провървеше, един ден, когато косата на Ео ще е побеляла, но преди да започне да капе и тя да започне да кашля, възседнал сондата, ще чуя как скалите над главата ми се разместват и това ще е. Тя щеше да ме изпрати в крематориумите и да разпръсне пепелта ми, а после нашите деца щяха да сторят същото. И клановете щяха да разправят, че сме били щастливи и свестни, и хубави дечица сме отчували, кърваво проклятие! И когато тези деца умрат, споменът за нас щеше да изчезне, а когато и техните деца умрат, той щеше да бъде пометен като праха, в който сме се превърнали, далече надолу в дългите тунели. Щеше да е незначителен животец — свивам рамене аз, — ала щеше да ми хареса. И всеки ден се питам, ако ми се дадеше шанс да се върна назад, да съм сляп, да ми се върне всичко онова, бих ли приел?

— И какъв е отговорът?

— През цялото време си мислех, че всичко това е за Ео. Летях напред като стрела, защото имах онази съвършена идея в главата. Тя искаше това. Аз я обичах. Значи ще сбъдна мечтата ѝ. Само че това са дивотии. Кърваво проклятие, живеех половинчат живот! Създавах си идол от една жена, превръщах я в мъченица, в предмет вместо в човек. Преструвах се, че е била съвършена. — Прокарвам пръсти през мазната си коса. — Тя не би го искала. И когато се огледах из Кухината, просто знаех, тоест сигурно докато говорех, проумях, че справедливостта не е в това да поправиш миналото, а да поправиш бъдещето. Ние не се борим за мъртвите, за живите се борим! И за все още неродените. За шанса да имаме деца. Ето какво трябва да дойде след това, иначе какъв е смисълът?

Сеvro седи мълчаливо и обмисля казаното от мен.

— Ние с теб продължаваме да търсим светлина в мрака и да я очакваме да грейне. Ала тя вече е грейнала. — Докосвам го по рамото. — Светлината, това сме ние, малкият. Макар и потрошени, и перкулясали, и тъпи, светлината сме ние и ние греем.

36.

РАЗПИВКА

Оставям Севро с Рагнар и се сблъсквам с Виктра в коридора. Късно е. Минава полунощ, а тя току-що пристига от Фобос, за да помага в координацията на последните приготовления за общи действия на охраната на Живака, Синовеите и новия ни флот, командването над който ѝ връчих, докато отново се обединим с Орион. Това решение също дразни Танцъора. Страх го е, че давам твърде много власт на Златните, които може да имат скрити мотиви. Присъствието на Мустанга може да е капката, от която чашата ще прелее.

— Как се справя той? — пита ме Виктра за Севро.

— По-добре — отвърщам. Не са се виждали, откакто произнесох своята реч на Фобос. Той беше по корабите, а тя координираше всичко от безопасно място — от кулата на Живака. — Но ще се радва да те види.

Щом чува това, тя се усмихва противно на волята си и ми се струва, че дори поруменява.

— Ти къде отиваш? — пита тя малко по-енергично, отколкото трябва.

— Да се уверя, че Мустанга и Танцъора още не са си откъснали главите взаимно.

— Благородно, ала си закъснял.

— Какво е станало? Всичко примно ли е?

— Това, предполагам, е относително. Танцъора е в щаба и плещи в унес за комплексите за превъзходство на Златните, за тяхната наглост и прочее. Не съм го чувала да псува толкова. Не останах дълго, а и той не ми каза много. Знаеш, че не съм му точно любимка.

— А на теб Мустанга не ти е точно любимка.

— Нищо против момичето нямам. Тя ми напомня за дома. Особено предвид новите съюзници, които ни доведе. Но просто си мисля, че е двулична малка флърца. Това е всичко. Ала най-добрите коне са тези, които те хвърлят веднага. Не мислиш ли?

Смея се.

— Не съм убеден това прикрита нападка ли беше или не.

— Беше.

— Знаеш ли къде е тя?

Личицето на Виктра се натъжава.

— Противно на популярното мнение аз не зная всичко, миличък.

— И ме подминава, за да се шумугне при Севро, като пътьом ме потупва по главата. — Но на твое място бих проверил в бюфета на третия етаж.

— А ти къде отиваш? — питам.

Тя се усмихва дяволито.

— Гледай си работата!

Намирам Мустанга в бюфета, приведена над метална бутилка заедно с чичо Нарол, Кавакс и Даксо. Десетина членове от неговата ложка на Пъклените пепелянки са се разположили по другите маси, пушат горелки и напрегнато подслушват Мустанга. Тя е качила краката си на масата, използва Даксо за облегалка и разказва на другите двама от компанията история от Института. Като влязох, не ги видях, защото грамадните Телемани ги затулваха, но брат ми и майка ми също седят там и слушат разказа ѝ.

— ... и аз, разбира се, викам за Пакс.

— Това е синът ми — напомня Кавакс на майка ми.

— ... и той се задава откъм хълма, повел колона от членове на моя Дом, и Дароу и Касий усещат как земята се тресе и скачат с писъци в езерото, където киснаха с часове, вкопчени един в друг, разтреперани до посиняване.

— До посиняване! — избухва Кавакс в гръмовен детински смях и подслушващите Синове не успяват да запазят самообладание. Макар и Златен, трудно е да не харесаш Кавакс ау Телеман. — Сини като боровинки, Софокъл. Нали така? Дай му още една, Диана. — Майка ми търкулва желирано бонбонче по масата към Софокъл, който с нетърпение чака до бутилката да я налапа.

— Какво става тук? — питам и оглеждам бутилката, от която брат ми налива в чашите на Златните.

— Момето ни разправя истории — избоботва Нарол през облак от горелков пушек. — Сръбни едно.

Мустанга сбърчва нос срещу пушека.

— Какъв отвратителен навик, Нарол! — възкликва тя.

Кийран забива поглед в майка ми.

— От години им го разправям и на двамата!

— Здравей, Дароу! — Даксо става да ми стисне ръката. — За мен е удоволствие да те видя този път без бръснач в ръка. — И той ме бодва по рамото с дългия си пръст.

— Даксо, извинявай за всичко онова. Мисля, че съм ти задължен, задето си се погрижил за хората ми.

— Грижете главно Орион ги полагаше — казва той и очите му светват, а после се връща грациозно на мястото си. Брат ми е заплепен от този мъж и ангелите, татуирани по главата му. И как да не е заплепен? Даксо е два пъти по-тежък от него, безупречен и с по-учтив обноси и от Розов като Матео, за когото чувам, че се възстановява добре на един от корабите на Живака и е във възторг от новината, че съм жив.

— Какво стана с Танцъора? — питам Мустанга.

Бузите ѝ пламват и тя се смее на въпроса.

— Ами той като че не си пада по мен особено. Но не се безпокой, ще дойде.

— Пияна ли си? — смея се аз.

— Малко. Почвай да наваксваш. — Тя смъква краката си на земята, за да отвори място до себе си на пейката. — Тъкмо бях стигнала дотам, където ти се бори с Пакс в калта. — Майка ми ме наблюдава мълчаливо и по устните ѝ играе усмивчица — знае каква паника трябва да се е разразила вътре в мен в този момент. Твърде шокиран от гледката — двете половини на живота ми, сблъскали се не под мой надзор, аз присядам неспокойно и слушам как Мустанга доразказва историята. След всичко, което излезе наяве, съм забравил колко чаровна е тази жена. Колко лек и непринуден характер има. Как привлича другите, като ги кара да се чувстват важни, нарича ги по име и им внушава усещането, че са били забелязани. Омагьосала е и чичо ми, и брат ми. Личи и възхитата на Телеманите от нея. Мъча се да не се изчервя, когато майка ми ме вижда как я зяпам с обожание.

— Но стига за Института! — заявява Мустанга, след като обяснява най-подробно как с Пакс сме се дуелирали пред нейния замък. — Диана, обеща да ми разкажеш история за Дароу като малък.

— Дай оная за газовия джоб — предлага Нарол. — Де да беше Лоран тук...

— Не, не тая — възразява Кийран. — Какво ще кажете за...

— Аз се сетих за една — прекъсва майка ми мъжете. Започва бавно, леко заваля думите. — Когато Дароу беше малък, три-четири годишен, баща му му даде един стар часовник, подарък от неговия баща. Едно такова пиринчено чудо с колело вместо дигитални цифри. Помниш ли го? — Кимвам. — Прекрасно беше. Най-любимата ти придобивка. И години по-късно, след смъртта на баща му, Кийран се разболя и взе да кашля. В мините дажбите от лекарства все не достигаха. И затова трябваше да ги вземаме от Гамите или Сивите, но всичко си имаше цена. Не знаех как да платя, но после Дароу един ден се прибира, носи лекарството и не ще да каже как се е сдобил с него. Ала близо месец по-късно гледам, един от Сивите гледа колко е часът на онзи стар часовник.

Забивам поглед в ръцете си, ала усещам как ме гледа Мустанга.

— Май е време за сън — казва майка ми. Нарол и Кийран възразяват, тя се прокашля и става. Целува ме по главата по-дълго, отколкото обикновено. После докосва Мустанга по рамото и излиза с куцукане, подпряна на брат ми. Хората на Нарол тръгват с тях.

— Голяма работа е тая жена! — казва Кавакс. — И много те обича.

— Радвам се, че се запознахте така — казвам му, а после се обръщам към Мустанга. — Особено за теб.

— Как така?

— Без аз да се опитвам да контролирам всичко. Като миналия път.

— Да, голяма беля стана, бих казал — обажда се Даксо.

— А това ми се струва точно както трябва — казвам.

— Съгласна съм, така е. — Мустанга се усмихва. — Де да можех да те запозная с моята. Щеше да ти хареса повече, отколкото баща ми.

Връщам ѝ усмивката и се питам какво ли е това между нас. Мисълта, че трябва да му давам определение, ме ужасява. Има някаква лекота, която присъствието ѝ носи. Но се боя да я попитам какво

мисли тя. Боя се да повдигна темата от страх, че ще разруша тази малка илюзия за мир. Кавакс се прокашля неловко и мигът отминава.

— Значи срещата с Танцъора не мина добре? — питам.

— Боя се, че не — отвърща Даксо. — Негодуванието е вкоренено дълбоко в душата му. Теодора беше по-открита, но Танцъора е... безкомпромисен. И то войнствено.

— Той е шифър — изяснява Мустанга, налива си пак и потръпва от качеството на пробата. — Трупа информация от нас. Не би споделил нищо от онова, което вече не знам.

— Съмнявам се и ти самата да си била особено открита.

Тя прави гримаса.

— Не, но съм свикнала да карам другите да бъдат открити вместо мен. Той е умен. А това значи, че ще е трудно да го убедим в желанието ми нашият съюз да сполучи.

— Значи искаш да сполучи.

— Благодарение на семейството ти, да — казва тя. — Ти искаш да изградиш свят за тях. За майка си, за децата на Кийран. Разбирам това. Когато... реших да преговарям със Суверена, и аз се опитвах да сторя същото. Да закрилям онези, които обичам. — Пръстът ѝ опипва резките по масата. — Не виждах свят без война, освен ако ние не капитулираме. — Погледът ѝ попада върху лишените ми от Сигли ръце, плъзва изпитателно по голата плът, все едно там се крие тайната на всяко възможно наше бъдеще. Може и да е така. — Но сега го виждам.

— Сериозно ли говориш? — питам. — За всички ли важи това?

— Само семейството има значение — казва Кавакс. — А ти си от семейството ни. — Даксо поставя изящна ръка на рамото ми. Дори и Софокъл като че разбира колко сериозен е този момент и отпуска глава на крака ми под масата. — Не си ли?

— Да — кимвам аз с благодарност. — От семейството ви съм.

С напрегната усмивка Мустанга вади листче от джоба си и го побутва към мен.

— Това е честотата на комуникатора на Орион. Не зная къде са те. Сигурно в пояса. Зададох им елементарна директива: причинявайте хаос. Според онова, което дочух от дърдоренето на Златните, точно това правят. Ако ще сваляме Октавия, Орион и корабите ѝ ще са ни нужни.

— Благодаря ви — казвам на всички. — Не мислех, че някога ще ни се падне втори шанс.

— Нито пък ние — отвръща Даксо. — Нека бъда откровен с теб, Дароу: има един тревожен въпрос. И той е твоят план. Замисълът ти да използваш ноктоСонди и с тяхна помощ Обсидианите да нахлуят в ключови градове по целия Марс... Ние смятаме това за грешка.

— Сериозно? — питам. — Защо? Трябва да изтръгнем неговите силови центрове, да повлечем след себе си населението.

— С баща ми не споделяме вярата в Обсидианите, която като че имаш ти — казва предпазливо Даксо. — Твоите намерения надали ще имат значение, ако ги пуснеш да се развихрят срещу населението на Марс.

— Варвари — казва Кавакс. — Те са варвари.

— Сестрата на Рагнар...

— Тя не е Рагнар! — възразява Даксо. — Тя е една непозната. И като чух какво е сторила със Златните пленници... Не можем по съвест да приемем план, който ще пусне Обсидианите да се вихрят в марсианските градове. Снахите на Аркос също няма да го подкрепят.

— Разбирам.

— Има и още една причина да смятаме плана за несъвършен — обажда се Мустанга. — Не се разправя подобаващо с брат ми.

— Мой приоритет е Суверенът — казвам. — Тя е най-голямата заплаха.

— Засега. Но имай вяра в брат ми. Той е по-умен от теб. И от мен. — Дори и Кавакс не оспорва това. — Виж какво стори той. Ако умее да играе играта, ако знае променливите стойности, той дни наред ще седи в ъгъла и ще проиграва наум възможните ходове, контраходове, външни намеси и изходи. Той така разбира забавлението. Преди смъртта на Клавдий и преди да ни пратят да живеем в различни домове, той стоеше все на закрито — и в дъжд, и в слънце, и редеше пъзели, съставяше лабиринти на хартия и ме приканваше отново и отново да стигна до центъра, когато се връщах от езда с баща ми или от риболов с Клавдий и Пакс. И когато успях да стигна до центъра, той се смееше и разправяше каква умна сестра имал. Никога не се замислях над това, докато един ден не го видях след това сам в стаята му. Той си мислеше, че никой не го гледа.

Пищеше и се удряше по лицето, самонаказваше се, че е изгубил от мен.

Следващия път, когато ме покани да стигна до центъра на лабиринт, се престорих, че не мога, ала това не мина пред него. Все едно знаеше, че съм го видяла в стаята му. Не онова вгълбено в себе си, ала симпатично момче, което виждаха всички. Видяла го бях такъв, какъвто в действителност беше. — Тя затаява дъх и свива рамене, за да прокуди мисълта. — Накара ме да довърша лабиринта. И като успях, се усмихна, похвали ме колко съм умна и си тръгна.

— Следващия път, когато нарисова лабиринт, не можах да стигна до центъра, колкото и да се мъчех. — Тя помръдва притеснено на стола. — Той само ме гледаше как се мъча, полегнал сред моливите си на пода. Като стар и зъл дух в порцеланова кукличка. Така съм го запомнила. Така го виждам сега, когато си мисля как уби баща ни.

Телеманите слушат в злокобно мълчание — и те се страхуват от Чакала също толкова, колкото и аз.

— Дароу, той никога няма да ти прости, че го победи в Института. Че го накара да си отреже ръката. Никога няма да прости на мен, че го съблякох гол и ти го докарах. Ние сме неговата мания, също както и Октавия, както беше и баща ни. Затова, ако си мислиш, че той просто ще забрави как Севро влезе с танцова стъпка в цитаделата му с ноктоСонда и те открадна изпод носа му, много хора ще изгинат заради теб. Планът ти за превземане на градовете няма да сполучи. Той ще надуши всичко още от километри. А и да не го надуши, ако превземем Марс, тази война ще се проточи с години. Трябва да го захапем за врата.

— И не само това — додава Даксо. — Трябват ни уверения, че в случай на победа целта ти не е диктатура или пълна демокрация.

— Диктатура! — усмихвам се самодоволно. — Сериозно ли си мислите, че искам да управлявам?

Даксо свива рамене.

— Все някой трябва да го върши.

Жена се прокашля на прага. Завъртаме се и виждаме Холидей, застанала там и подпъхнала палци в колана си.

— Извинете, че ви прекъсвам, господине. Но Белона пита за вас. Като че е доста важно.

37.

ПОСЛЕДНИЯТ ОРЕЛ

Касий лежи, закопчан с белезници за парапета на подсилена медицинска носилка в центъра на болницата на Синовете на Арес. На същото място аз гледах как хората ми умират от раните, получени в борбата да ме спасят от лапите му. Легло след легло с ранени бунтовници от Фобос и други операции в Термично море изпълват пространството. Вентилатори бръмчат и бибипкат, мъже кашлят. Но най-силно усещам тежестта на погледите. Ръце се протягат към мен, докато минавам между редовете от койки и сламеници, наредени по пода. Устни шепнат името ми. Искат да докоснат ръцете ми, да се допрат до човек без Сигли, без господарския белег. Позволявам им, доколкото мога, но нямам време да обиколя най-отдалечените краища на стаята.

Помолих Танцьора да настани Касий в отделна стая. Вместо това са го натресли право в средата на главното болнично отделение сред болните с ампутирани крайници, в съседство с грамадната пластмасова шатра, покрила отделението за изгаряния. Там той може да гледа низшеЦветните, открит за погледите им, и да чувства тежестта на тази война също както и аз. Усещам тук пръста на Танцьора. Осигурява на Касий лечение безпристрастно. Никакви жестокости, никакво специално отношение — всичко наравно с другите. Ще ми се да черпя стария социалист едно питие.

Няколко от момчетата на Нарол, един Сив и двама обрулени бивши Пъклолази, отпуснати върху метални столове, играят карти до леглото на Касий. На гърбовете им висят тежки пържачки. Щом се приближавам, те скачат на крака и отдават чест.

— Чух, че питал за мен — казвам.

— Почти цяла нощ — отвърща сопнато най-ниският от Червените и оглежда Холидей зад гърба ми. — Нямахте да ви притесняваме... Ама той е Олимпиец, кърваво проклятие да го стигне дано. Та решихме да го пуснем по веригата. — Той се навежда толкова близо, че усещам ментоловия дъх на синтетичния тютюн между

пожълтелите му зъби. — И тоя шлаканийк твърди, че имал информация, господине.

— Може ли да говори?

— Да — измърморва войникът. — Не приказва много, ама не са го уцелили в плювалника.

— Трябва да поговоря с него насаме — казвам.

— Готово, господине.

Лекарят и стражите откарват носилката на Касий в дъното на стаята, в аптеката, която охраняват под ключ. Вътре, сред редовете пластмасови кутии с лекарства, ни оставят сами с Касий. Той ме гледа от леглото си, вратът му е омотан с бял бинт, мъничка капчица кръв се разширява между адамовата му ябълка и югуларната вена от дясната страна на гърлото му.

— Цяло чудо е, че не умря — казвам. Той свива рамене. По ръцете му няма нито тръби, нито гривни. Бръчки прорязват челото му. — Не са ли ти дали болкоуспокояващи?

— Не е за наказание. Гласуваха — промълвява той много бавно, внимава да не разкъса шевовете на врата си. — Нямах достатъчно морфон за всички. Недостиг. Както казват, миналата седмица пациентите гласували да дадат сериозните лекарства на жертвите на изгаряния и болните с ампутации. Според мен е благородно, че не хленчиха цяла нощ от болка като самотни кученца. — Той замлъква. — Винаги съм се питал дали майките чуват, когато децата им плачат за тях.

— Твоята чува ли?

— Не плаках. А и не мисля, че майка ми изобщо я интересува друго освен отмъщението. Каквото и да значи това на този етап.

— Казал си, че имаш информация? — питам аз по същество, защото не зная какво друго да кажа. Чувствам желязно родство с този човек. Холидей попита защо съм го спасил и аз изтъкнах идеите за чест и доблест. Но най-дълбоката причина е, че отчаяно искам той пак да ми бъде приятел. Копнея за одобрението му. Прави ли ме това глупак? Вината ли говори в мен? Дали е заради магнетизма му? Или заради онази суетна част от мен, която иска само да бъде обичана от хората, които уважавам. А аз действително го уважавам. Той има чест

— покварена чест, ала при все това истинска. Моята борба е по-ясна от неговата.

— Ти ли беше или тя? — пита той предпазливо.

— За какво говориш?

— Кой попречи на Обсидианите да ми сварят очите, така че да изскочат, и да отрежат езика ми?

— И двамата.

— Лъжец. Да си кажа правичката, не мислех, че тя ще стреля. — Той посяга да опипа шията си, но оковите спират ръцете му, той се сепва и това го връща в стаята. — Ти сигурно не можеш да ги махнеш? Ужас е, като те засърби.

— Мисля, че ще живееш.

Той се изкисква, сякаш ми казва, че е бил длъжен да опита.

— Та, тук ли ще го играеш превъзхождащ ме морално, задето си ме спасил? Задето си постъпил по-цивилизовано от Златните?

— Може да те поизмъчвам за информация — казвам.

— Е, това не е точно почтено.

— Нито пък да оставиш някого да ме натика в кутия за девет месеца, след като три месеца ме е изтезавал. Както и да е, откъде пък изобщо ти хрумна, по дяволите, че на мен ми пука за почтеността?

— Така си е. — Бръчки се вдълбават в челото му и той добива стряскащ вид като някое изваяние на Микеланджело. — Ако мислиш, че Суверенът ще е готова на размяна, грешиш. Тя не би жертвала нищичко, за да ме спаси.

— Защо тогава ѝ служиш? — питам.

— Дълг! — Той произнася думите, ала се питам доколко дълбоко ги приема вече.

В очите му съзирам самота, копнеж по отредения му предишен живот и под маската, която се смята за длъжен да носи, просветва искрата на онзи, който иска да бъде.

— При все това, мисля, че сме си сторили взаимно достатъчно зло — казвам. — Не възнамерявам да те мъча. Имаш ли информация, или ще увърташ още десетина минути за това?

— Запитал ли си се вече защо Суверенът искаше да склучи мир, Дароу? Няма как да не ти е минало през ума. Тя не е от тези, дето смекчават наказанията, освен ако не ѝ се налага. Защо да проявява снизходителност към Виргиния? Към Периферията? Нейната флотилия

превъзхожда тройно по численост тези на разбунтувалите се Спътникови владетели. Ядрото е по-добре снабдено. Ромул не може да се сравнява с Рок. Знаеш го колко е добър. Защо тогава Суверенът да ни изпраща на преговори? Защо да прави компромиси?

— Вече знам, че е искала да замени Чакала — отговарям. — И не може да си позволи да търпи пълноценно въстание в Периферията, докато се мъчи да перне Адрий по ушите и в същото време да се бори срещу Синовете на Арес. Опитва се да ограничи театрите на военните действия, та да съсредоточи цялата си мощ върху всеки проблем поотделно. Стратегията ѝ не е сложна.

— Но знаеш ли защо тя искаше да го отстрани?

— Моето бягство, лагерите, проблемите с производството на хелия... — Бих могъл да изредя сто причини защо турянето на психопат на поста АрхиГубернатор би могло да се окаже бремене.

— Всичко това важи — прекъсва ме той. — Дори е убедително. И това са причините, поради които докарахме Виргиния.

Долавям намека в гласа му и пристъпвам към него.

— Какво не сте ѝ казали?

Той се колебае, сякаш дори и сега се чуди дали да ми го каже. Най-накрая го казва:

— По-рано тази година нашите разузнавачи откриха несъответствия между данните за производството на хелий за тримесечието, докладвани на Министерството на енергията и Министерството на минното дело, и докладите за добива на самите наши агенти от минните колонии. Открихме поне сто дващест и пет примера, в които Чакала е докладвал неверни данни за загуби на хелий, дължащи се на разриви, предизвикани от Синовете на Арес. Несъществуващи разриви. Освен това е посочил четиринайсет мини, унищожени от нападения на Синовете на Арес. Нападения, които никога не са се случвали.

— Значи обира каймака — свивам рамене аз. — Надали е първият корумпиран АрхиГубернатор на света.

— Но той *не* го препродава на пазара — казва Касий. — Създава изкуствен недостиг и трупа запаси.

— Запаси? Досега колко? — питам напрегнато.

— Заедно със складовата наличност от четиринайсетте мини и Марсианския резерв? С това темпо след две години ще има повече от

Имперските резерви на Луната и Венера и Военния резерв на Церера общо.

— Това може да значи сто неща — казвам тихо, щом осъзнавам колко много хелий е това. Три четвърти от най-ценното вещество във всички светове. Под контрола на един човек. — Той си играе със Суверена. Подкупва сенатори?

— Досега са четирийсет — признава Касий. — Повече, отколкото си мислехме. Но има и още една щуротия, в която ги е забъркал. — Той се опитва да седне с изправен гръб в койката, но оковите на ръцете му го закотвят в полулегнала поза. — Ще ти задам един въпрос и трябва да ми кажеш истината. — Тази идея би ме разсмяла, ако не разбирах колко е сериозен. — Обрали ли са Синовеите на Арес склад, намиращ се на астероид в далечния Космос през март, няколко дни след твоето бягство? Преди около четири месеца?

— Дай подробности — казвам.

— Малък астероид от основния пояс в семейство Карин. Означение S-1988. Парче скала на силикатна основа. Почти нулев минен потенциал. Прилича малко на трапчинката на лявото бедро на Мустанга. — Очите му заискриват. — Достатъчно конкретен ли съм?

— Ти си задник — заявявам.

— Самата истина — отговаря той и успява някак да насити забележката с чар. — Но дай по същество... — Докато се възстановявах при Мики, прегледах цялостно тактическите операции на Севро. Имаше няколко нападения над военни бази на Легиона по астероидните пояси, но нищо, което поне далечно да наподобява описваното от Касий.

— Не. Няма операции на S-1988, които да са ми известни.

— *Кръвогадост!* — мърмори той едва чуто. — Значи сме преценили правилно.

— Какво е имало в склада? — питам. — Касий...

— Петстотин ядрени бойни глави — отвръща той мрачно.

Кръвта по бинта му се е разтекла и петното е с големината на зяпнала уста.

— Петстотин... — повтарям с далечен, глух глас. — С какъв заряд?

— Трийсет мегатона на парче.

— Убийци на светове... Касий, защо изобщо трябва да съществуват?

— В случай че на Властелина на пепелта някога му се наложи да повтори случилото се с Рея — отвръща Касий. — Депото се намира между Ядрото и Периферията.

— Да повтори Рея... На нея ли служиш? — питам. — На жена, която складира ядрени бойни глави, достатъчни за унищожаването на цяла планета, ей така, за всеки случай?

Той пропуска тона ми покрай ушите си.

— Всички улики сочеха към Арес, но Суверенът реши, че това вдига твърде много акциите на Севро. Възложи на Мойра да го разследва лично и успя да проследи маркерите на разбойническия кораб до една вече нефункционираща линия за доставки, бивша собственост на „Индустрия Юли“. Ако Синовеите действително не са ги откраднали, то оръжията са у Чакала. — Стоя там вцепенен. Мислите ми препускат и се мъча да схвана как Чакала може да използва толкова много атомно оръжие. Според Споразумението на марсианските военни се позволява да имат в арсенала си само двацет, за бой в открития Космос — кораб срещу кораб. Всичките със заряд под пет мегатона.

— Ако това е вярно, защо ми го казваш? — питам.

— Защото Марс е и мой дом, Дароу. Семейството ми живее там също тъй отдавна, колкото и твоето. Майка ми все още е там, в нашия дом. Каквато и да е дългосрочната стратегия на Чакала, по преценка на Суверена той ще използва оръжията тук, ако го притиснат до стената.

— Страхувате се, че ние може да победим — осъзнавам аз.

— Когато войната я водеше Севро, не. Синовеите на Арес бяха обречени. Но сега? Виж какво става. — Той ме оглежда от глава до пети. — Ние загубихме контрол. Октавия не знае къде съм. Не знае жива ли е Айя или не. Тя няма поглед над това. Чакала може и да знае, че се е опитала да го предаде в полза на сестра му. Бясно куче е той. Предизвикаш ли го, хапе. — Той снишава глас. — Ти може и да си способен да оцелееш от това, Дароу, но ще оцелее ли Марс?

38. СМЕТКАТА

— Петстотин ядрени бойни глави? — прошепва Севро. — *Кърваво проклятие, а стига бе!* Хайде де, кажи ми, че се бъзикаш!

Танцъора седи мълчаливо на масата в щаба и разтърква слепоочията си.

— Дивотии! — изсумтява Холидей от стената. — Ако ги има, да ги е използвал вече!

— Да оставим ваденето на умозаклучения на индивидите, които познават човека на живо, а? — обажда се Виктра. — Адрий не действа като нормален човек.

— Това е сигурно, да му се не види — потвърждава Севро.

— И все пак въпросът е основателен — обажда се Танцъора, раздражен от присъствието на толкова много Златни и особено на Мустанга, застанала до мен. — Щом ги има, защо не ги е използвал?

— Защото подобна ескалация би му навредила почти също толкова, колкото и на нас — отвръщам. — И ако ги използва, Суверенът ще има всячески оправдания да го замени.

— Или пък ги няма — заявява пренебрежително Живака. Той се рее пред нас, сините холопиксели блещукат над панела на монитора. — Маневра е. Белона знае за какво те е грижа, Дароу, и дърпа струните на сърцето ти с идеята да го помилваш. Глупотевини! Моите техници щяха да забележат мощни вълни, ако той прекарваше ракети. А аз щях да чуя за обогатяването на плутония, ако Суверенът бе поръчала да се произведат.

— Освен ако не са стари ракети — казвам. — Много реликви са пръснати тук и там.

— А Слънчевата система е голяма — додава с равен глас Мустанга.

— И ушите ми са големи — отвръща Живака.

— Бяха — обажда се Виктра. — Докато говорим, ги орязват.

Водачите на въстанието са насядали в полукръг около холопроектор, показващ астероид S-1988. Той представлява гола скала,

част от подсемейство Карин от астероидното семейство Коронис в Главния пояс между Марс и Юпитер. Астероидите от Коронис са база на тежки минни операции на управляван от Земята енергиен консорциум и приютяват астрални пътни станции с лоша репутация за контрабандисти и пирати, най-вече 208 Лакримоза, където Севро презареди по време на пътуването си от Плутон до Марс. Местните наричат заливчето на контрабандистите Богородица на Скърбите и там животът е по-евтин от кило замразен хелий и грам демонПрах, или поне той така разправя. Обикновено си трае за това място и за престоя си там.

Златните обикновено провеждат съвещанията си в щаба, наредени в полукръг или правоъгълник, защото хората, застанали лице в лице, по-често влизат в интелектуален конфликт, отколкото ако седят редом един до друг. Това е наслада за Златните. Аз пробвам различна тактика и настанявам приятелите си с лице към проблема, който всички виждат на холопроектора. Така, ако искат да спорят помежду си, им се налага да изпружват шии.

— Жалко, че не разполагаме с оракулите на Суверена — казва Мустанга. — Закопчай един на китката му и виж доколко открит е Касий в действителност.

— Извинявайте, че нямаме ресурсите, на които сте свикнали, *домина* — обажда се Танцъора.

— Не това исках да кажа.

— Можем да го поизмъчваме — казва Севро. Седнал е по средата на масата и чисти нокътя си с нож. Виктра се е облегла на стената зад него и потръпва от раздразнение всеки път, когато люспа от нокътя пада на масата. Танцъора седи вдясно от Севро. Еднометровата холограма на Живака свети от дясната му страна, между двама ни. След като обяви Фобос за свободен град от името на Въстанието, той изпълнява функциите на негов Губернатор и сега се е привел над камара сърцевидни стриди с размера на палец. С малък нож за октоподи в ръка той подрежда черупките в пет равни купчинки. И да се нервира от репресивните мерки на Чакала срещу неговата станция, това изобщо не му проличава. Сефи се поти под племенните си кожи, докато обхожда масата по периметъра като пленено животно и от това Танцъора не го свърта на едно място.

— Трябва ли наистина да водим този разговор в нейно присъствие? — пита Виктра за Мустанга.

— Тя е на наша страна — отвърщам.

— Сигурен ли си? — пита Танцъора.

— Тя изигра решаваща роля за привличането на Обсидианите — отвърщам. — Тя ни свърза с Орион. — След разговора ми с Касий влязох във връзка с нея. Тя се е втурнала да ме посрещне с „Пакс“ и значителен остатък от старата ми флотилия. Струва ми се невероятно да видя отново тази опака Синя, както и кораба, където за пръв път се почувствах у дома след Ликос. — Благодарение на Мустанга ще разполагаме с истински флот. Тя е запазила моето командване и е оставила начело Орион. Щеше ли да го направи, ако целите ѝ не бяха същите като нашите?

— А те са? — пита Танцъора.

— Победа над Лун и Чакала — казва тя.

— Това са само малка част от исканията ни — възразява Танцъора.

— Тя работи с нас! — казвам натъртено.

— Засега — обажда се Виктра. — Умница е тя. Може би иска да ни използва, за да елиминира враговете си? Да се постави в позиция на силата. Може би тя иска Марс. Може да иска и повече. — Сякаш беше едва вчера, която моят съвет от Златни обсъждаше достойна ли е Виктра за доверието ни или не. Никой не искаше да ѝ гласува доверие и накрая Рок се изказа в нейна полза. Виктра очевидно не забелязва иронията. Или може би си спомня как Мустанга огласи недоверието си спрямо нейните намерения преди година и е решила да си върне стария дълг.

— Неприятно ми е да се съглася с Юлии — казва Танцъора, — но за това тя е права. Август са играчи. Не се е родил този, дето да не е бил играч. — Явно Танцъора не го е радвала по-раншната липса на прозрачност у Мустанга. Виргиния обаче очакваше това. Всъщност тя помоли да остане в стаята си, та да не пречи на моя план. Но за да сполучи всичко това, за да има начин в края на краищата всичко да се нареди, трябва да си сътрудничим.

Те очакваха да защитят Мустанга, което показва колко слабо я познават.

— Всички се държите доста нелогично — казва Мустанга. — С това не искам да ви обидя, просто констатирам факта. Ако ви желаех злото, щях да уведомя Суверена или брат си и да монтирам проследяващо устройство в кораба си — казва Мустанга. — Нали знаете докъде би стигнала тя, за да открие Тинос. — Приятелите ми се споглеждат тревожно. — Ала не го направих. Знам, че няма да ми се доверите. Но на Дароу имате доверие, а той има доверие в мен и тъй като ме познава по-добре от всички вас, мисля, че той е в най-удачна позиция да решава. Така че стига сте мрънкали като кръвогадни дечица и да се залавяме за задачата, а?

— Ако ти се намира циркуляр, за три минути мога да се оправя... — обажда се Севро.

— Айде млъквай! — кресва му Танцьора. За първи път го виждам да губи самообладание. — Човек ще лъже като разпран и ще ти пробута само онова, което искаш да чуеш, ако започнеш да му изтръгваш с клещи ноктите на краката. Така не става. — Той самият е бил измъчван от Чакала. Също както Евей и Хармъни.

Севро кръстосва ръце.

— Брей, че нечестно обобщение на едро, деденце!

— Ние не изтезваме и точка — заявява Танцьора.

— Да, бе, да — възразява Севро. — Ние сме добрите. А добрите никога не измъчват и винаги побеждават. Но на колко от добрите им затварят главите в кутии? На колко от приятелите на добрите им срязват гръбнаците на две?

Танцьора ме поглежда, търси помощ.

— Дароу...

Живака отваря една стрида.

— Мъченията могат да свършат работа, ако се прилагат правилно, с информация, която може да бъде проверена, и то само по конкретна тема. Като всяко друго средство, и те не са панацея — трябва да се използват както трябва. Лично аз не мисля, че разполагаме с лукса да определяме измислени морални граници. Не и днес. Нека Барка се позанимава, да изтръгне някой и друг нокът... И някое и друго око, ако трябва.

— Съгласна съм — изненадва съвета Теодора.

— А Матео? — питам Живака. — Севро му смля лицето.

Ножът на Живака се подхлъзва по поредната стрида и се забива в дланта му. Той трепва и засмуква кръвта.

— И ако не беше припаднал, той щеше да ви каже къде съм аз. От своя опит знам, че болката най-добре води преговори.

— Съгласна съм с тях, Дароу — обажда се Мустанга. — Трябва да сме сигурни, че той казва истината. Иначе оставяме той да диктува стратегията ни — което от негова страна си е класическа контраразузнавателна дейност. Точно така би постъпил ти. — И точно това се опитвах и да правя, допреди да започнат изтезанията на Чакала.

Виктра, която досега си мълчеше по темата, поривисто обикаля масата, навлиза в холопроекцията и черният Космос и звездите заиграват по кожата ѝ. Неравно накълцана, руса до бяло коса се спуска пред гневните ѝ очи. Тя съблича сивата си риза. Тялото ѝ под нея е мускулесто и жилаво, носи силно стягащ сутиен. Половин дузина белези от бръснач, дълги около педя, прорязват диагонално плоския ѝ корем. По ръката ѝ, с която борави с меча, са повече от дузина. Има и няколко по лицето, шията, ключицата.

— С някои се гордея, с други — не. — Казва тя за белезите и се обръща да ни покаже долната част на гърба си. Там, където сестра ѝ е оставила своя белег с киселина, има ивица плът, подобна на разтопен восък. Тя се обръща към нас и вирва дръзко глава.

— Дойдох тук, защото нямах избор. А когато имах избор, останах. Не ме карайте да съжалявам.

Стряскащо е да видиш колко е уязвима. Не мисля, че Мустанга би свалила гарда публично по подобен начин. Севро се взира напрегнато във високата жена, докато тя навлича отново ризата си и се обръща пак към холото. Посяга с две ръце към астероида и увеличава изображението.

— Можем ли да постигнем по-добра резолюция? — пита.

— Снимката е направена от дрона на Бюрото за преброяване на населението — казвам. — Преди близо седемдесет години. Нямаме достъп до сегашните военни архиви на Обществото.

— Моите хора работят по въпроса — обажда се Живака. — Но не са оптимистично настроени. В момента се борим с цял легион от контраатаки на Обществото. Кръвогадост, същински вихър!

— Тъкмо сега, ако баща ти беше наоколо, щеше да ни дойде добре — казва Севро на Мустанга.

— Той никога не ми е споменавал нещо подобно — отвърща тя.

— Майка ми веднъж ми го спомена — обажда се замислено Виктра. — На нас с Антония. Нещо за някакви гадни торбички с подаръци, които императорите можели да съберат в полет, ако Периферията излезе от релси.

Това съвпада с казаното от Касий.

Тя се обръща отново към нас.

— Тогава мисля, че Касий казва истината.

— Както и аз — казвам на групата. — И ако го подложим на мъчения, това не решава нищо. Да му отрежем пръстите един по един — ами ако продължава да твърди, че е истина? Да продължаваме ли да режем, докато каже, че не е? И тъй, и инак, пак си е риск. — Неколцина ми кимват неохотно и ме обзема облекчение, че поне една битка е спечелена, макар и малко да ме притеснява да знам доколко приятелите ми могат да се превърнат в диваци.

— Как предложи той да постъпим? — пита Танцъора. — Убеден съм, че е имал предложение.

— Той иска да проведе холосъвещание със Суверена — казвам.

— Защо?

— За да обсъдим съюз срещу Чакала. Те ни дават информация и ние го убиваме, преди да е успял да взриви някоя бомба — казвам. — Това е неговият план.

Севро се изкикотва.

— Извинявай, ама, кърваво проклятие, това ще е голяма веселба за гледане. — Той вдига лявата си ръка и я раздвижва, все едно говори с нея. — „Здрасти ма, вехта, дърта кучко, помниш ли, като отвлякох внука ти?“ — Вдига и дясната си ръка: — „Ами че да, драги ми господине. Точно след като поробих цялата ти раса.“ — Той поклаща глава. — Няма смисъл да си приказваме с тая Феичка. Не и докато не й почукаме на прага с флотилия. Трябва да пратиш мен и Виещите подир добрия стар Чакал. Той няма да може да натисне копчето, ако няма глава.

— Валкириите ще тръгнат на тази мисия заедно с Виещите — додава Сефи.

— Не. Това би било лично нападение срещу Чакала — казвам и поглеждам Мустанга, която вече ме е предупредила за този курс. Той ни познава твърде добре, за да се изненадва от неща, които вече сме

правили в миналото. Няма да жертвам човешки животи, като се надлъгвам с него.

— Ти разполагаш ли със свой човек във вътрешния му кръг, Регул? — Танцъора пита Живака. Изненадващо, тези двамата като че доста се харесват взаимно.

— Имах. Докато вашите Сиви не измъкнаха Дароу. Адрий накара шефа на разузнаването си да прочисти вътрешния му кръг. Моите хора са или мъртви, или в затвора, или са напълнили гащите от страх.

— Ти как мислиш, Август? — Танцъора пита Мустанга.

Всички очи се извързват към нея. Тя не бърза с отговора.

— Мисля, че сте успели толкова дълго да останете живи, защото Златните са толкова обсебени от собственото си его, че са забравили как едно време завладяха Земята. Всеки си мисли, че може да управлява. След като Орион се върне и с новите придобивки на Севро, най-голямата ви сила сега е във вашия флот и в Обсидиановата армия. Не помагайте на Суверена. Тя все още е най-опасният враг. Помогнете ли й, тя ще се съсредоточи върху вас. Посейте още семена на раздора.

Танцъора кимва утвърдително.

— Но сигурни ли сме, че Чакала действително ще използва атомните бомби срещу планетата?

— Единственото, което някога брат ми е желал, е одобрението на баща ми. Не го получи и затова уби баща ми. Сега той иска Марс. Според вас как ще постъпи, ако не го получи?

Заплашително мълчание изпълва стаята.

— Имам нов план — казвам.

— Кърваво проклятие, тъй и се надявах! — измърморва Севро на Виктра. — Ще трябва ли отново да се крия в нещо?

— Сигурна съм, че ще намерим нещо за теб, миличък — казва тя.

Кимвам утвърдително.

Той махва с ръка.

— Е, тогава да чуем, Жътварю.

— Да кажем, че успеем да превземем половината от градовете на Марс — казвам аз и изкарвам от масата графика, показваща червена вълна, заливаща марсианския глобус, поглъщаща градове и изтласкваща Златните. — Да приемем, че ще успеем да разбием флотилията му на орбита, когато Орион се присъедини към нас, макар

и да ни превъзхождат числено две към едно. Да кажем, че ще размажем и армиите му. С помощта на Валкириите привличаме на своя страна Обсидианите от легионите, а сред самото население на Марс подкрепата за нас расте. Индустриалните машини спират работа. Дали сме отпор на безкрайните подкрепления на Обществото, бунтове избухват на всяка улица и след години война сме притиснали Чакала на тясно. А това ще отнеме години. Какво става после?

— Индустриалните машини извън Марс няма да спрат работа — казва Виктра. — Ще продължават да изпомпват тук бойци и военно оборудване.

— Или... — казвам.

— ... той ще пусне бомбите — довършва Танцъора.

— Вярвам, че ще ги използва срещу Обсидианите и нашата армия, ако продължим с операция Приливна вълна — казвам.

— Подготвяме операцията от месеци! — протестира Танцъора. — С Обсидиановите току-виж успеем! И ти искаш просто да я изхвърлиш на боклука?

— Да — отвръщам. — Тази планета е причината да се борим. Предимството на бунтовническите армии в цялата история е било, че нямат какво толкова да пазят. Те могат да бродят и да скитат, и е невъзможно да ги приклешиш на едно място. А тук имаме толкова много да губим! Това ще се проточи десетилетие. Кръвта на Марс ще изтече. И най-накрая, запитайте се какво ще наследим ние? Трупът на някогашния ни дом. Ние трябва да се бием в тази война, ала аз ще се боря да не я водим тук. Предлагам да напуснем Марс.

Живака се прокашля.

— Да напуснем Марс?

Сефи излиза напред из сенките на каменната зала и нарушава мълчанието си.

— Ти каза, че ще закриляш моя народ.

— Нашата сила е тук, в тунелите — продължава Танцъора. — В народа ни. Точно за тях носим отговорност, Дароу. — Той поглежда Мустанга с ясни подозрения. — Не забравяй откъде си дошъл. И защо правиш това.

— Не съм забравил, Танцъоре.

— Толкова ли си сигурен? Тази война е за Марс.

— Тя е за нещо повече — казвам.

— За низшеЦветните — продължава той и гласът му зазвучава все по-силно. — Побеждаваме тук, а после се разпростираме из цялото Общество. Тук е хелият. Тук е сърцето на Обществото, на Червените. Победи тук и после продължи нататък. Така го бе замислил Арес.

— Тази война е за всички — поправя го Мустанга.

— Не! — защитава територията си Танцъора. — Тази война е наша, Златна! Аз вече я водех, докато още си се учела да поробваш човешки същества в твоя...

Приятелите ми се впускат в караница и Севро ме поглежда с досада. Кимвам му леко, той вади бръснача си и го стоварва върху масата. Острието се връзва наполовина в нея и остава да стърчи там, треперейки.

— Жътваря се опитва да говори бе, лайнокльопачи! Освен това всичкият този Цветовизъм ми е много досаден. — Той се оглежда, ужасно доволен от настаналото мълчание. Кимва на себе си и размахва театрално ръка. — Жътварю, моля те, продължавай. Тъкмо беше стигнал до интересното.

— Благодаря, Севро. Няма да попадна в клопката на Чакала — казвам. — Най-лесно се губи война, като оставиш врага да диктува условията. Трябва да постъпим така, както Чакала и Суверенът най-малко очакват от нас. Да създадем своя собствена парадигма, та те да играят *нашата* игра. Да реагират на *нашите* решения. Трябва да сме дръзки! Сега ние разпалихме пожар. Въстания почти по всички територии на Обществото. Ако останем тук, това значи, че сме ограничени. Аз няма да търпя ограничения!

Прехвърлям изображението от моя дейтапад към масата и във въздуха увисва холограмата на Юпитер. Шейсет и три мънички спътника изпъстрят периферията, но над орбитата му властват четирите големи спътника. Тези гиганти — Ганимед, Калисто, Йо и Европа — са известни с общото наименование Илиум. Около тях са групирани две от най-грамадните флотилии в Слънчевата система — тази на Спътниковите владетели и Армадата на Меча. Севро изглежда толкова доволен, че аха-аха ще припадне.

Най-сетне му дарявам войната, която той дори не подозира, че иска.

— Гражданската война между Белона и Август разкри дълбоки разломи между Ядрото и Периферията. Главната флотилия на Октавия,

Армадата на Меча, се намира на стотици милиони километри от най-близкото подкрепление. Това е най-голямата флотилия в Слънчевата система. Октавия прати нашия добър приятел Рок ау Фабии да застави Спътниковите владетели да се подчинят. Той разби всяка флотилия, хвърлена срещу него. Той побеждава в Периферията. На борда на тези кораби има повече от два милиона мъже и жени. Повече от десет хиляди Обсидиани. Двеста хиляди Сиви. Три хиляди от най-великите живи убийци, Безподобни белязани. Претори, Легати, Рицари, взводни командири. Най-великите Златни от техните Институти. Тази флотилия е подкрепена от Антония ау Север-Юлии и е инструмент за сплашване, с който Суверенът подчинява планетите на волята си. Тази флотилия, също като своя командир, никога не е била побеждавана. — Умълчавам се и оставям думите да попият, та всички да осъзнаят колко сериозно е моето предложение.

— След трийсет и шест дни ние ще унищожим Армадата на Меча и ще изтръгнем биещото сърце от военната машина на Обществото. — Изваждам бръснача на Севро от масата и му го подхвърлям. — А сега, кърваво проклятие, ще отговоря на въпросите ви.

39. СЪРЦЕТО

Танцъора ме заварва, докато заедно със Севро и Мустанга се занимаваме с последни приготовления да се качим на борда на совалката, която ще ни отведе до флотилията на орбита. В Тинос дейността кипи. Стотици совалки и транспортъори, събрани от Танцъора и Синовеите на Арес, потеглят из големите тунели, за да мигрират към Южния полюс, откъдето ще превозят Обсидианите, и млади, и стари, от дома им на безопасно място в мините, но воините ще се качат на орбита, за да се присъединят към моята флотилия. За двайсет и четири часа осемстотин хиляди човешки същества ще бъдат транспортирани в най-великото начинание в историята на Синовеите на Арес. Усмиввам се, като си мисля колко по-щастлив щеше да е Фичнър, ако знаеше, че най-великото усилие на неговите наследници ще е с цел спасяване на животи, а не отнемането им.

След като защитя тази евакуация с помощта на флотилията, аз потеглям с пълна скорост за Юпитер. Танцъора и Живака ще останат след мен, за да довършат започнатото и да задържат Чакала на Марс до следващото действие от нашия план.

— Пленително, нали? — казва Танцъора, загледан в морето от сини пламъци на двигатели, прелитащи покрай нашия сталактит нагоре към огромния тунел в тавана на Тинос. Виктра е застанала плътно до Севро на края на отворения хангар — два тъмни силуета, наблюдаващи как надеждата на два народа отплава в мрака.

— Червената армада тръгва на война — пошепва Танцъора. — През ум не ми е минавало, че ще видя този ден.

— Фичнър трябваше да е тук — отговарям.

— Да, трябваше — прави гримаса Танцъора. — За това като че най-много съжалявам. Че не доживя да види сина си да носи неговия шлем. А ти стана онова, което той винаги е знаел, че си.

— И какво е то? — питам и гледам как един Червен Виещ подскача два пъти с гравиБотушите си и изхвърча като ракета от ръба на хангара в отворения товарен люк на преминаващ превозвач.

— Човек, който вярва в хората — казва той деликатно.

Обръщам се с лице към Танцъора, радостен, че ме е издирил в моите последни мигове тук, сред моя народ. Не знам дали някога ще се върна. А ако се върна, боя се, че той ще види в мое лице различен човек. Човек, който е предал и него, и нашия народ, и мечтата на Ео. И преди съм го преживявал — сбогуването на летателната площадка. Тогава до него стоеше Хармъни, и Мики — също, когато се сбогуваха с мен на онази кула в Йорктон. И ето го пак, сбогува се с мен, а аз отивам на война. Как може да ми е толкова мъчно за едно толкова ужасно минало? Може би такава ни е природата — вечно да мечтаем за миналото и пропуснатите възможности, а не за настоящето и бъдещето.

Надеждата изисква повече усилия от спомена.

— Смяташ ли, че Спътниковите владетели действително ще ни помогнат? — пита той.

— Не. Номерът ще е да ги накараме да мислят, че помагат на себе си. А после да се измъкнем, преди да са се обърнали срещу нас.

— Рисковано е, момче, обаче ти обичаш риска, нали?

Свивам рамене.

— Освен това е единственият ни шанс.

Ботуши тропат по металната палуба зад гърба ми. Холидей подминава рампата, понесла чувал с оборудване заедно с неколцина нови Виещи. Животът продължава и отнася и мен със себе си. Седем години минаха от запознанството ни с Танцъора, ала като го гледам, сякаш са минали трийсет. Колко ли десетилетия война е преживял? С колко ли приятели се е сбогувал — приятели, които аз никога не съм познавал и за които той не ми е споменавал? Хора, които е обичал толкова, колкото аз обичам Севро и Рагнар. И той някога е имал семейство, макар че вече рядко говори за тях.

Всички някога сме притежавали нещо. Всеки от нас е ограбен и сломен по свой начин. Затова Фичнър създаде армията си. Не за да ни събере, а за да спаси себе си от бездната, зейнала в душата му след смъртта на жена му. Имал е нужда от светлина. И я е разпалил. Любовта е била неговият крясък, понесен от вятъра. Същото бе и с жена ми.

— Лорн веднъж ми каза, че ако беше мой баща, щеше да ме възпита като добър човек. Великите хора нямали покой, каза той. —

Споменът ме кара да се усмихна. — Трябваше да го попитам кой според него сътворява покоя за всички тези добри хора.

— Ти *си* добър човек — казва ми Танцъора.

Ръцете ми са жестоки, целите в белези. Когато свивам юмруци, кокалчетата им побеляват.

— Така ли? — ухилвам се. — Тогава защо искам да върша лошотии? — Той се размива от думите ми и го изненадвам с прегръдка. Здравата му ръка обгръща хълбоците ми. Главата му едва ми стига до гърдите. — Севро може и да е носил шлема, но сърцето на всичко тук си ти — казвам му. — И винаги си бил. Твърде си скромнен да го прозреш, но и ти си също толкова велик човек, колкото и самият Арес. И по някакъв начин все още си добър. За разлика от онова дърто гадно копеле. — Дръпвам се и го тупвам по гърдите. — И аз те обичам. Само да знаеш.

— Кърваво проклятие! — мърмори той и в очите му напират сълзи. — А аз те мислех за убиец. Нещо съм те размекнал ли бе, момче?

— Никога! — намигам му аз.

Той ме блъсва.

— Върви се сбогувай с майка си, преди да потеглиш.

Оставям го да навиква една група морски пехотинци на Синовете и си проправям път през гъмжилото. Пътьом удряме юмруци за поздрав с Чакълчето, която Шибаната мутра бута на количка към една рампа за качване, отдавам чест на познатите ми Синове, отвърщам с някаква простотия на Клоуна, вървящ заедно с ескадрон Виещи. Майка ми и Мустанга рязко млъкват, щом пристигам. И двете изглеждат разчувствани.

— Какво има? — питам.

— Само се сбогуваме — отвърща Мустанга.

Майка ми се приближава до мен.

— Дио донесе това от Ликос. — Тя отваря малка пластмасова кутийка и ми показва пръстта вътре. Дребничката ми майчица ми се усмихва. — Ти излиташ в нощта и когато мракът погълне всичко, спомни си кой си. Спомни си, че никога не си сам. Надеждите и мечтите на нашия народ те съпровождат. Спомни си за дома. — Тя ме

дръпва надолу и ме целува по челото. — Спомни си, че те обичат. — Прегръщам я здраво, отдръпвам се и виждам сълзи в суровите ѝ очи.

— Ще се оправя, майче — казвам.

— Знам. Знам, че според теб не заслужаваш да си щастлив — казва тя. — Но ти заслужаваш, дете. Заслужаваш го повече от всеки, когото познавам. Затова свърши каквото трябва и после си ела при мен у дома. — Тя ме хваща за ръка, хваща и Мустанга. — Елате си и двамата. А после започнете да живеете.

Оставям я, объркан и разчувстван.

— Това за какво беше? — питам Мустанга. Тя ме поглежда тъй, сякаш би трябвало да знам.

— Страх я е.

— Защо?

— Тя ти е майка.

Изкачвам се по площадката, където стои совалката ми, заедно със Севро и Виктра, които се присъединяват към нас с Мустанга в долния край.

— Пъклолаз... — провиква се Танцъора, преди да сме стигнали догоре. Обръщам се и виждам кокалестия мъж, вдигнал юмрук във въздуха. А зад него целият хангар в сталактита ме наблюдава — стотици работници, натоварени на механизирани товарни вагонетки, пилоти, Сини, Червени и Зелени, застанали на рампите на корабите си или по стълбите към пилотските кабинни, с шлемове в ръце. Въздове, строени с бойно оборудване и припаси в ръце. Сърпът е избродиран на раменете им, изрисуван е по лицата и те се товарят в совалките, за да ги откарат до моята флотилия. Всички те — мъже и жени от Марс, се борят за нещо по-велико от самите тях. За нашата планета, за своя народ. Чувствам бремето на тяхната обич. Чувствам надеждите на всички тези хора в окови, наблюдавали как Синовете на Арес се вдигнаха да превземат Фобос. Обещахме им нещо и сега трябва да им го дадем. Един по един, моята армия вдига ръце и накрая се ширва море от свити юмруци като юмука на Ео, когато с хемант в ръка се строполи пред Август.

Студени тръпки ме полазват, когато Севро и Виктра, и Мустанга, дори и майка ми вдигат юмруци в съюз.

— Разкъсайте оковите! — изревава Танцъора. И аз вдигам юмрук, покрит с белези, и мълчаливо влизам в совалката, за да се влея

в Червената армада, отплаваща на война.

40. ЖЪЛТО МОРЕ

Жълтото море на Йо се вихри около черните ми ботуши. Грамадни дюни от смесен със сѳра пясък, с остри като бръснач хребети от силикатни скали, докѳдето ти видят очите. В стоманеносиньото небе се дипли подобната на мрамор повърхност на Юпитер. Със сто и трийсет пъти по-голям диаметър от Луната, както се вижда от Земята, той прилича на грамадната, злокобна глава на мраморен бог. Войната здраво е притиснала в хватката си шейсет и седемте му луни. Градове се таят под пулсЩитове. Почернели люспи от хора в звездни Черупки са осеяли спътниците, а ескадрони от изстребители се дуелират и преследват войски и транспортѳори на припаси сред бледите ледени кръгове по газовия гигант.

Гледката е потресаваща.

Стоя на върха на дюната, обграден от Сефи и пет Валкирии с прясно боядисани в черно пулсБрони, и очаквам совалката на Спътниковите владетели. Нашият щурмови кораб стои зад нас и двигателите му лениво въртят на празен ход. Има форма на акула чук. Тъмносив. Но Валкириите и Червените докери заедно боядисаха главата му, когато потеглихме от Марс, и му изрисуваха две изпъкнали сини очи и зейнала уста с хищни окървавени зѳби. Между очите Холидей лежи по корем и снайперѳът ѳ обхожда скалните образувания на юг.

— Има ли нещо? — питам и гласът ми пращи през дихателната маска.

— Нищо — отвръща Севро по комуникатора. Двамата с Клоуна, обути с гравиБотуши, разузнават над малкото селище на два километра от тук. С просто око не ги виждам. Заигравам се с моя Секач.

— Ще дойдат — казвам. — Мустанга определи времето и мястото.

Йо е странна луна. Най-вътрешният и най-малкият от четирите големи Галилееви спътника, тя все пак е по-голяма от Луната. Тераформиращите машини на Златните никога не са я променили

напълно. Тя е ад, с който Данте би се гордял. Най-сухият обект в Слънчевата система, цялата в изригващи вулкани и находища на сярна. Горещината извира от недрата ѝ на вълни. Тя цялата е едно живописно платно от жълти и оранжеви равнини, разчупвани от огромни разломи, които понякога се отварят върху изменчивата ѝ повърхност. Внушителни отвесни скали се издигат над серните дюни и остъргват небето.

Грамадни, концентрични зелени петна изпъстрят екваториалните ѝ региони. Неспособен да намери посеви и животни, годни за отглеждане на такова голямо разстояние от Слънцето, Инженерният корпус на Обществото покри милиони акри от повърхността на Йо с пулсПолета, докара пръст и вода за три живота време с космически Превозвачи, уплътни атмосферата на планетата, за да я предпази от мощната радиация на Юпитер, и използва вътрешната ѝ топлина за хранване на огромни генератори. С тяхна помощ се отглежда храна за цялата орбита на Юпитер и дори се изнася към Ядрото, и още по-важно, към Периферията. Това е фермерска планета, най-голямата житница между Марс и Уран, с приятна гравитация и евтина земя.

Познайте кой е свършил всичката тежка работа.

Отвъд Куполите Серно море се е ширнало от полюс до полюс, прекъсвано само от езера от магма и вулкани.

На Йо може и да не ми харесва. Но има за какво да уважавам хората от тази земя. Дори мъжете и жените под Куполите не са като хората на Земята, на Луната, на Меркурий или на Венера. Те са по-кораби, по-жилави, с малко по-големи очи, за да попиват оскъдната светлина, идваща от шестстотин милиона километра от Слънцето. Кожата им е по-бледа, по-високи са и са устойчиви на по-високи дози радиация. Тези хора вярват, че най-силно наподобяват Железните Златни, завладели Земята и осигурили мир на човека за първи път в неговата история.

Днес не биваше да обличам черно. Ръкавиците ми, наметалото ми, якето ми отдолу. Мислех, че отиваме от онази страна на Йо, която не гледа към Юпитер. Там снежните поля от серен диоксид покриват като кора планетата. Но оперативният екип на Спътниковите владетели в последния момент настоя за ново място на срещата, в края на Серно море при температура сто и дваисет градуса по Целзий.

Сефи идва и застава до мен, новата ѝ оптика внимателно оглежда жълтия хоризонт. Тя и нейните Валкирии бързо усвоиха военното оборудване, учеха се и тренираха денонощно с Холидей месец и половина, докато траеше пътуването ни до Юпитер. Упражнявах се в абордаж и тактика с енергийни оръжия. Научиха и сигналите с ръце на Сивите.

— Как е в жегата? — питам.

— Странно — отвръща тя. Само лицето ѝ я усеща. Останалата част от тялото ѝ се охлажда от системите в бронята. — Защо тук живеят хора?

— Живеем навсякъде, където можем.

— Но по избор на Златните — казва тя. — Нали?

— Да.

— Аз бих се пазила от хора, избрали подобен дом. Духовете тук са жестоки. — При ниската гравитация вятърът вдига пясъка и той се спуска надолу в треперливи колони. Точно от Сефи трябва да се пазя според Мустанга. Докато пътувахме към Юпитер, тя изгледа стотици часове холозаписи. Учете историята на нашия народ. Следя активността на нейния дейтапад. Но онова, което притеснява Мустанга, не е привързаността на Сефи към клипове и виртуални преживявания от тропическите гори, а това, че тя прекара безкрайни часове в гледане на холо от нашите войни, особено ядреното унищожение на Рея. Чудя се как ли го възприема.

— Добър съвет, Сефи — отговарям. — Добър съвет.

Северо каца драматично пред нас и ни обсипва с пясък. Призрачното му Наметало се надипля и изчезва.

Избърсвам си лицето с досада. През целия път дотук той си беше непоправим. Смееше се, погаждаше номера и се промъкваше в стаята на Виктра винаги когато си мислеше, че никой не гледа. Малкият грозник е влюбен. И като че е взаимно.

— Как ти се струва? — питам.

— Цялото това място смърди на пръдня.

— *Това професионалната ти преценка ли е?* — пита Холидей по комуникатора.

— Да. Отгатък хребета има селище. — Вълчата му кожа на Виещ се ветрее и верижките, прикрепящи я към бронята му, звънтят. — Една

тайфа Червени прегърбени очилатковци, разкарващи машини за дестилация.

— Огледа ли пясъка? — питам.

— Не ми е първа шлага, шефе. Не ми харесват тия простотии със срещите лице в лице, обаче изглежда чисто. — Той поглежда дейтапада си. — Уж Спътничетата бяха точни! Тия пишколизци закъсняват с трийсет минути.

— Вероятно проявяват предпазливост. Сигурно си мислят, че имаме въздушна подкрепа — казвам.

— Да. Щото ако не сме си довели, значи сме пълни тъпунгери, кърваво проклятие!

— Защо ми е въздушна подкрепа, като имам теб! — посочвам гравиБотушите на Севро.

Зад него на земята стои пластмасов сив сандък. Вътре има ракетомет в стиропорен калъф. Същият, с който Рагнар стреля по кораба на Касий. При нужда разполагам със свой собствен гоблин психопат със способностите на изстребител.

— Мустанга каза, че ще дойдат — казвам.

— „Мустанга каза, че ще дойдат!“ — присмива се Севро с детински глас. — Ха дано. Флотилията не може да клечи дълго тук и да не я забележат.

Корабите ми чакат на орбита, откакто Мустанга закара совалката си в Илион, столицата на Йо. Петдесет факли и унищожители, стаени, с изключени щитове и двигатели, на пустия спътник Синоп, докато поголемите Златни флотилии са разположени много по-близо до Галилеевите спътници. Ако се бях приближил дори още малко към тях, сензорите им щяха да ни засекаат. Но докато се крие, флотилията ми е уязвима. Един мижав ескадрон от цепоКрили би я помел.

— Спътничетата ще дойдат — казвам, но не съм сигурен.

Тези Юпитерови Златни са студени, горди, тесногръди хора. Приблизително осем хиляди Безподобни белязани наричат Галилеевите спътници свой дом. Всички техни Институти са тук. И в Ядрото ги водят само службата за Обществото или ваканционни пътувания. Луната може да е прародината на техния народ, но на повечето от тях тя им е чужда. Център на техния свят е метрополията Ганимед.

Суверенът знае какви опасности носи една независима Периферия. Тя ми говореше колко трудно налага властта си върху разпростиращата се на милиарди километри империя. Истинският ѝ страх никога не е бил, че Август и Белона ще се унищожат взаимно, а възможността Периферията да се разбунтува и да разцепи Обществото на две. Преди шейсет години, в началото на своето управление, тя възложила на Властелина на пепелта да бомбардира с ядрени оръжия Рея, спътника на Сатурн, когато владетелят му отказал да признае нейната власт. Това служеше за назидание шейсет години.

Но девет дни след моя Триумф децата на Спътниковите владетели, задържани на Луната в двора на Суверена като гаранция за политическото съдействие на родителите им, избягали. Помогнали им шпионите на Мустанга, които тя оставила в Цитаделата. Два дни по-късно наследниците на сваления Архигубернатор Рев ау Раа, убит на тържеството в чест на моя Триумф, откраднали или унищожили изцяло Гарнизонната флотилия на Обществото в неговия док на Калисто с помощта на Кордован от Ганимед. Те обявили независимостта на Йо и принудили и останалите по-могъщи и по-населени спътници да се присъединят към тях.

Скоро след това непристойно харизматичният Ромул ау Раа бил избран за Суверен на Периферията. Не след дълго към тях се присъединили Сатурн и Уран и Второто спътниково въстание започнало шейсет години и двеста и единайсет дни след първото.

Спътниковите владетели очевидно очаквали Суверена да остане опозорена на Марс за десетилетие, а може би и по-дълго. Прибавете към това и един бунт на низшеЦветните в Ядрото и можете да разберете защо те приели, че ѝ е невъзможно да отдели нужните ресурси, за да изпрати достатъчно голяма флотилия на шестстотин милиона километра и да потуши въстанието им в зародиш. Сгрешили.

— Засичам приближаващ се обект — обажда се Чакълчето от позицията си на сензорното табло на совалката. — Три кораба. На двеста и деветдесет километра от тук.

— Най-сетне — мърмори Севро. — Кърваво проклятие, Спътничетата идат!

Три военни кораба изплуват от жежката мараня на хоризонта. Два от тях са черни изтребители клас *сарпедон*^[1], изрисувани с четириглавия дракон на Раа, стиснал в ноктите си Юпитерова мълния.

Те придружават дебела бежова совалка клас *приам*, носеща твърде познат ми символ — спяща лисица в многобройни цветове. Корабът каца пред нас. Издига се прах и рампата се раздипля от корема му. Седем жилави силуета, по-високи и стройни от мен, слизат на пясъка. Всички са Златни. На носа и устите си носят крил — органични дихателни маски, създадени от Ваятелите. Приличат на захвърлената люспеста обвивка на скакалец, разперил крака към двете уши. Бежовото им бойно снаряжение е по-леко от броните на Ядрото и е допълнено с яркоцветни шалове. Нарамили са релсови пушки с дълги дула и персонализирани костни приклади. На хълбоците им висят бръсначи. Оранжева оптика покрива очите им. А краката им са обути със скипери — леки обуца, които използват сгъстен въздух вместо гравитация, за да придвижват притежателя си. Движат се със скокове над земята като камъчета по повърхността на езерото. По този начин не се набира много височина, но можеш да развиеш почти шейсет километра в час. Тежат горе-долу колкото четвърт от моите ботуши, батерията им издържа година и инфрачервената оптика изобщо не ги различава.

Тези хора са убийци, а не рицари. Холидей разпознава нов вид опасност.

— Тя не е с тях — казва по комуникатора. — Някой от Телеманите?

— Не — отвърщам. — Задръж. Виждам я.

Мустанга слиза от кораба и се присъединява към много по-високите йонийци. Облечена е като тях, само че не носи пушка. Придружена от още една йонийска жена, с приведени напред рамене като на ягуар, Мустанга идва при нас горе на дюната. Другите йонийци остават край кораба. Не са заплаха, а само придружители.

— Дароу — казва Мустанга. — Извинявай за закъснението.

— Къде е Ромул? — питам.

— Той няма да дойде.

— Тъпотия! — изсъсква Севро. — Казах ти, Жътварю.

— Севро, всичко е наред — намесва се Мустанга. — Това е сестра му Вела.

Високата жена ни гледа отвисоко над сплескания си нос. Кожата ѝ е бледа, тялото — приспособено към ниската гравитация. Лицето ѝ

трудно се различава зад маската и очилата, но изглежда в началото на петдесетте. Гласът ѝ е една равна нота.

— Нося поздрав от брат ми. Добре дошъл, Дароу от Марс. Аз съм Легат Вела ау Раа. — Сефи се прокрадва около нас и оглежда Златната чужденка и странните приспособления, които носи. Харесва ми как говорят хората, когато Сефи е наоколо. Изглеждат малко почестни.

— Добре заварили, *Легат* — кимвам аз сърдечно. — Вие ли ще говорите от името на брат си? Надявах се да изложа съображенията си лично.

Кожата около очилата ѝ се набръчква.

— Никой не говори от името на брат ми, та дори и аз. Той желае да се присъедините към него в частния му дом сред Каракската пустош.

— Та да ни подмамите в клопка? — пита Севро. — По-добра идея. Кърваво проклятие, а що не кажеш на оная гад, брат ти, да си спазва споразумението, да не грабна тая пушка и да ти я набутам толкоз надълбоко в пърделника, че да замязаш на шишкебап от кльоцава Феичка?

— Севро, престани! — срязва го Мустанга. — Не тук и не с тези хора!

Вела следи с поглед Сефи и забелязва бръснача на бедрото на огромната Обсидианова.

— Сера и пикая аз на тая, която ще да е. Тя знае кои сме. И не виждам вадичка да се стича по крака ѝ, застанала току насреща на Жътваря от Марс, кърваво проклятие, пък има по-малко мозък и от марличка за гъз!

— Той не може да дойде — заявява Вела.

— Разбираемо е — отвърщам.

Севро прави гротескно движение.

— Това какво е? — Вела кимва към Сефи.

— Това е царицата на Валкириите — казвам. — Сестра на Рагнар Волар.

Вела се страхува от Сефи, както и би трябвало да бъде. Името на Рагнар е известно.

— Тя също не може да дойде. Но аз говоря за онази метална грамада, с която сте долетели тук. Това кораб ли трябва да е? — Тя

изсумтява и вирва нос. — Очевидно е строен на Венера.

— Взет е назаем — казвам. — Но ако искате да се трапим...

Вела ме изненадва, като се размива, а после отново става сериозна.

— Ако желаете да се представите на Спътниковите владетели като дипломатическа делегация, то трябва да проявите уважение към брат ми. И да му се доверите. Той ви оказва чест със своето гостоприемство.

— Достатъчно мъже и жени съм виждал да зарязват честта, когато не им е удобна — опипвам почвата аз.

— Тук не е Ядрото, тук сме в Периферията — отвръща Вела. — Ние помним предците си. Помним какви трябва да са Железните Златни. Не убиваме гостите си като оная кучка на Луната. Или като оня Чакал на Марс.

— Да — казвам.

Вела вдига рамене.

— Ти сам трябва да направиш този избор, Жътварю. Имаш шейсет секунди да решиш. — Вела се отдръпва, докато се съвещавам с Мустанга и Севро. Махвам на Сефи да дойде.

— Някакви идеи?

— Ромул по-скоро би умрял, отколкото да убие гост — казва Мустанга. — Зная, че нямаш причини да се доверяваш на тези хора. Но те всъщност държат на честта. Не са като Белона, които само използват тази дума. Тук думата на Златен тежи колкото кръвта му.

— Ти знаеш ли къде се намира резиденцията му? — питам.

Тя клати глава.

— Ако знаех, сама щях да те заведа. Вътре имат машини и проверяват за радиация и електронни проследяващи устройства. Проучили са те. Ще сме сами.

— Прелест! — Но тук не става въпрос за тактика. Това не е краткотрайна игра. Моята голяма игра вече се играе из Периферията и те знаят, че разполагам със средство за постигане на целта си — средство, с което Суверенът не разполага. И това средство ще запази главата на раменете ми по-добре от честта на всеки. Ала и преди съм допускал грешки, затова сега проверявам всичко по два пъти и се вслушвам.

— Правилата за отношението към гостите разпростират ли се и върху Червени? — пита Севро. — Или важат само за Златни? Ето с какво трябва да сме наясно!

Поглеждам пак Вела.

— Справедлива забележка.

— Ако той ви убие, ще убие и мен — казва Мустанга. — Аз няма да се отлепя от вас. А ако той постъпи така, моите бойци ще се обърнат срещу него. Телеманите ще се обърнат против него. Дори и снахата на Лорн ще се обърне против него. А това е почти една трета от флота му. Кръвна вражда, която той не може да си позволи.

— Сефи, ти как мислиш?

Тя затваря очи, та сините ѝ татуировки да съзрат духовете сред тази пустош.

— Върви.

— Дай ни шест часа, Севро. Ако дотогава не съм се върнал...

— Да лъскам бастуна в храстите ли?

— Попилей ги.

— Става! — Той удря юмрука си в моя и намига. — Весела ви дипломация, дечица! — Протяга юмрук на Мустанга. — И на тебе, конче. Ние сме заедно в тоя бъркоч, нали така?

Тя радостно чуква юмрука му със своя.

— Кърваво проклятие, така си е!

[1] Името Сарпедон в гръцката митология носят трима герои. По всяка вероятност тук се има предвид синът на Зевс и цар на Ликия, бил се по време на Троянската война на страната на троянците и убит от Патрокъл. — Б.пр. ↑

41.

СПЪТНИКОВИЯТ ВЛАДЕТЕЛ

Домът на най-могъщия човек на Галилеевите спътници е семпло място с малки градинки и тихи кътчета. Построен в полите на задрямал вулкан, той е с изглед към жълта равнина, ширнала се до хоризонта, където друг вулкан тлее и магмата се процежда на запад. Кацнахме в малък покрит хангар отстрани на скално образувание — единият от само два кораба. Другият е лъскав черен състезателен съд, който Орион би умряла да подкара, паркиран до редица прашасали летящи велосипеди. Никой не идва да обслужи кораба ни, когато слизаме и тръгваме към къщата по белокаменна алея, вградена в сярната почва. Тя завива настрани към дома. Целият малък имот е покрит с дискретен пулсКупол.

Придружителите ни се чувстват спокойно тук. Те се изнизват пред нас през желязна порта, през която се влиза в затревения двор, свалят полепналите си с прах обувци и ги нареждат досами входа до чифт черни военни ботуши. Двамата с Мустанга се споглеждаме, а после се събуваме и ние. Аз най-дълго се боря с обемистите си гравиБотуши. Всеки от тях тежи близо девет кила и има три успоредни закопчалки, които заключват крака ми вътре. Странно успокояващо е да усещам тревата между пръстите на краката си. Съзнавам, че те вонят. Странно е да виждам ботушите на дузина врагове, подредени до вратата. Все едно съм влязъл и съм заварил нещо много лично.

— Моля те, изчакай тук — казва ми Вела. — Виргиния, Ромул желае първо да поговори с теб насаме.

— Ще изпищя, ако нещо ме застрашава — казвам ухилен, когато Мустанга се поколебава. Тя ми намига и тръгва подир забелязалата деликатната размяна на знаци Вела.

Усещам, че на по-възрастната жена почти нищо не ѝ убягва и преценява всичко много внимателно. Оставят ме сам в градината да слушам песента на вятърна камбанка, окачена горе на едно дърво. Дворът представлява правоъгълник, може би трийсет крачки на ширина. Десет — в дълбочина, от входната врата до белите стъпалца

към главния вход на дома. Едно надзъртане към подобно място поведе жена ми към бесилото.

Колко странно би й се сторило това пътуване.

Но и колко чудно, в известен смисъл.

— Можете да похапнете мандарини, ако ви се иска — обажда се гласец зад гърба ми. — Татко няма да има нищо против.

Обръщам се и заварвам дете, застанало до друга порта, която води от главния двор към пътека, заобикаляща къщата отляво. Момичето е на около шест години. Държи в ръце лопатка, а коленете на панталонките й са оплескани с кал. Косата й е подстригана късо, лицето — бледо, очите са с една трета по-големи от очите на всяко момиче на Марс. Виждат се крехките й издължени кости. Като новородено жребче. Не съм срещал много Златни деца. Семействата на Белязаните от Ядрото често ги крият от погледа на Обществото поради страх от убийства и ги държат в частни имения или училища. Чувал съм, че в Периферията е иначе. Тук не убиват деца. Но всички обичат да се преструват, че не убиват деца.

— Здравей — казвам любезно аз с крехък, неловък тон, който не съм използвал, откакто видях племенниците и племенничките си. Обичам децата, но в днешно време се чувствам толкова чужд сред тях.

— Ти си марсианец, нали? — пита ме тя, впечатлена.

— Казвам се Дароу — кимвам аз. — А ти?

— Аз съм Гая ау Раа — заявява тя гордо, подражавайки на възрастна, но само в представянето си по име. — Ти наистина ли си бил Червен? Чух какво говори баща ми — обяснява тя. — Те си мислят, че като го нямам това — тя прокарва пръст надолу по бузата си, очертавайки въображаем белег, — то и уши нямам. — Кимва към обраслите с лоза стени и се усмихва дяволито. — Понякога се катеря.

— Все още съм Червен — казвам. — Не съм престанал да бъда.

— Я! Не приличаш на такъв!

Щом не знае кой съм, значи сигурно не гледа холо.

— Може би това не е свързано с външния ми вид, а с онова, с което се занимавам — предполагам аз.

Това твърде умно ли е, за да го кажеш на шестгодишно дете? Проклет да съм, ако знам. Тя прави отвратена физиономия и се плаша, че съм сгрешил.

— Много Червени ли си срещала, Гая?

Тя клати глава.

— Виждала съм ги само на уроци. Татко казва, че е неподобаващо да общувам с тях.

— Нямах ли прислуга?

Тя се изкикотва, а после разбира, че говоря сериозно.

— Прислуга? Но аз не съм си заслужила прислуга. — Тя пак докосва лицето си. — Още не. — Настроението ми се помрачава, когато си представям как това момиче бяга, за да се спаси из горите на Института. Или тя ще е преследвачът?

— Нито пък някога ще си заслужиш, ако не оставиш госта ни на мира — обажда се нисък, дрезгав глас откъм главния вход на къщата. Ромул ау Раа се е облегал на касата на вратата на своя дом. Ведър, но и яростен мъж. С моя ръст, но по-слаб и с два пъти чупен нос. Дясното му око е една трета по-голямо от моето, върху тясно и гневно лице. Белег пресича левия му клепач. Гладко кълбо от синьо-черен мрамор се вира в мен вместо очна ябълка. Пълните му устни са стиснати, на горната има още три белега. Тъмнорозовата му коса е дълга, вързана на опашка. Освен старите рани кожата му е свършена като порцелан. Но онова, което прави човека, е излъчването, а не външността. Усещам стабилност и спокойствие. Непринудената му увереност, сякаш винаги е бил там, на вратата, и винаги ме е познавал. Стръскащо е колко ми допада той от момента, в който намига на дъщеря си. Също и колко ми се иска той да ме хареса, макар и да зная, че е тиранин.

— Е, как ти се струва нашият марсианец? — пита той дъщеря си.

— Набит е! — отвръща Гая. — По-едър е от тебе, татко.

— Но не толкова едър като някой Телеман — казвам.

Тя кръстосва ръце.

— Е, нищо не е по-голямо от някой Телеман.

Смея се.

— Де да беше вярно! Познавах мъж, толкова по-голям от мен, колкото аз — от теб.

— Не! — Очите на Гала се отварят широко. — Обсидиан ли?

Кимвам.

— Името му бе Рагнар Волар. Беше Опетнен. Принц на Обсидианово племе от Южния полюс на Марс. Наричат се Валкириите. Управяват ги жени, които яздят грифони. — Поглеждам Ромул. — Сестра му е с мен.

— Които яздят грифони? — Идеята зашеметява момичето. Още не е стигнало дотам с уроците. — А той къде е сега?

— Той почина и ние го изстреляхме към Слънцето, докато идвахме на гости на баща ти.

— О, съжалявам... — казва тя със сляпата любезност, която като че все още притежават само децата. — Затова ли изглеждаше толкова тъжен?

Трепвам — не знаех, че толкова ми личи. Ромул забелязва и ми спестява отговора.

— Гая, чичо ти те търсеше. Доматите няма да се засадят сами. Нали така? — Гая свежда глава и ми махва за сбогом, а после се връща обратно по пътеката. Гледам я как се изгубва и със закъснение осъзнавам, че моето дете сега щеше да е колкото нея.

— Това ти ли го уреди? — питам Ромул.

Той слиза в градината.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа не?

— В днешно време не вярвам много-много на никого.

— Това ще те оварди жив, но не и щастлив — заявява той сериозно, с отсеченото стакато на мъж, отгледан в гладиаторските академии. Тук няма превземки, няма мъркане на обиди или игрички, а само освежителна, макар и отчуждаваща прямота. — Това бе убежището на баща ми и на неговия баща преди него — казва Ромул и ми посочва да седна на една от каменните пейки. — Сметнах го за подходящо място, за да обсъдим бъдещето на моето семейство. — Той откъсва една мандарина от дървото и сядна на отсрещната скамейка. — И на твоето.

— Струва ми се странно да хабиш толкова усилия — казвам.

— Какво искаш да кажеш?

— Дърветата, пръстта, тревата, водата. На нищо от това не му е тук мястото.

— А човекът никога не е бил предопределен да укроти огъня. Тъкмо в това е красотата му — отвърща той предизвикателно. — Този спътник е един омразен малък ужас. Но с изобретателност го присвоихме. И чрез воля.

— Или ние само минаваме от тук? — питам.

Той ми размахва пръст.

— Никога не са разправяли за теб, че си мъдър.

— Мъдър — не — поправам го. — Смирявали са ме. И това отрезвява.

— Сандъкът истински ли беше? — пита Ромул. — Чувах разни слухове последния месец.

— Истински беше.

— Така не подобава! — заявява той презрително. — Но това говори за качеството на твоя враг.

Дъщеря му е оставила малки кални отпечатащи от нозе по каменната алея.

— Тя не знаеше кой съм.

Ромул се съсредоточава в беленето на мандарината на фини лентички. Доволен е, че съм забелязал това за дъщеря му.

— Нито едно дете от семейството ми не гледа холо преди дванайсетгодишна възраст. Всички ние сме оформяни от природата и възпитанието. Тя може да слуша чужди мнения едва когато има свои собствени, не по-рано. Ние не сме дигитални създания. Ние сме от плът и кръв. По-добре да научи това, преди светът да я открие.

— Затова ли тук няма прислуга?

— Прислуга има, но няма нужда да те виждат днес. Пък и те не са нейни. Що за родители биха желали децата им да имат прислуга? — пита той, отвратен от идеята. — В мига, в който едно дете помисли, че нещо му се полага по право, ще си въобрази, че заслужава всичко. Защо според теб Ядрото е такъв Вавилон? Защото никой никога не му е отказвал за нищо! Погледни Института, в който си учил. Сексуално робство, убийства, канибализъм на Златни? — Той поклаща глава. — Варварство! Не такива са били намеренията на Предците! Но тези от Ядрото дотолкова са изгубили чувствителност към насието, че са забравили, че то трябва да се прилага с цел. Насието е средство. То е предназначено да шокира. Да променя. Вместо това те го превръщат в нещо нормално и го прославят. И създават една култура на експлоатацията, в която сексът и властта дотолкова им се полагат по право, че като им се откаже, те вадят меч и правят каквото си щат.

— Точно както постъпваха с твоя народ — казвам.

— Точно както постъпваха с моя народ — повтаря той. — Както постъпват и с твоя. — Приключва с беленето на мандарината, само че сега прилича повече на скалпиране. Разкъсва жестоко плода на две и ми подхвърля половинката. — Няма да се изкарвам романтичен. Нито

ще оправдавам подчинението на твоя народ. Ние постъпваме с тях жестоко, но това е необходимо.

На път насам Мустанга ми каза, че той използва за възглавница камък от самия Римски форум. Не е милостив човек. Поне не и към враговете си, а аз съм именно враг независимо от гостоприемството му.

— Трудно ми е да разговарям с теб, все едно не си тиран — казвам. — Ти седиш тук и се мислиш за по-цивилизован от Луната, защото се подчиняваш на своя код на честта, защото проявяваш съдържаност. — Посочвам с жест семплата къща. — Но не си по-цивилизован! Само си по-дисциплиниран!

— Това не е ли цивилизация? Ред? Отричането от животинските импулси в името на стабилността? — Яде плода на отмерени хапки. Аз оставям моята половина върху камъка.

— Не, не е. Но не съм дошъл тук, за да обсъждаме философия или политика.

— Слава на Юпитер. Съмнявам се да постигнем кой знае какво съгласие. — Наблюдава ме внимателно.

— Дошъл съм да обсъждаме онова, което познаваме най-добре и двамата — войната.

— Нашият грозен стар приятел. — Той поглежда към вратата на къщата, за да се увери, че сме сами. — Но преди да преминем към тази сфера, мога ли да ти задам един въпрос от личен характер?

— Щом трябва.

— Известно ли ти е, че баща ми и дъщеря ми умряха на тържеството в чест на твоя Триумф на Марс?

— Известно ми е.

— В известен смисъл оттам започна всичко. Видя ли как се случи?

— Видях.

— Както разправят ли беше?

— Не бих предположил, че зная кой и какво разправя.

— Разправят, че Антония ау Север-Юлии натиснала главата на дъщеря ми с крак, докато черепът не поддал. С жена ми искаме да знаем дали това е вярно. Това ни разказа един от малцината, успели да избягат.

— Да — казвам аз. — Вярно е.

От забравената мандарина в ръцете му капе сок.

— Тя страда ли?

Едва си спомням как зърнах момичето в онзи миг. Но съм сънувал тази нощ десетки пъти, достатъчно, че да ми се прииска да имах по-слаба памет. Момичето с невзрачно лице бе облечено в сива рокля с брошка като пламтящ дракон. Опита се да избяга около фонтана. Но Викс ѝ преряза сухожилията под коленете. Тя запълзя, плачейки, по земята и накрая Антония я довърши.

— Да, страда. Няколко минути.

— Плака ли?

— Да. Но не се моли.

Ромул гледа през желязната порта как вихрушки от серен прах танцуват по голата равнина под тихия му дом. Познавам тази болка, ужасната, смазваща тъга да обичаш нещо нежно само за да видиш как жестокият свят го разкъсва. Момичето му бе израсло там, обичано и закриляно, после бе потеглило на приключение и бе познало що е страх.

— Истината може да е жестока — казва той. — Ала е единственото ценно нещо. Благодаря ти за нея. А аз си имам своя истина. И ми се струва, че тя няма да ти се хареса...

— Имаш още един гост — казвам. Той е изненадан. — На вратата има ботуши. Лъснати са за кораб, не за планета. Прахът така полепва, направо ужас. Не се обиждам. Донякъде го очаквах, когато не ме посрещна в пустинята.

— Разбираш защо аз не вземам решение на сляпо или подтикнат от порив.

— Разбирам.

— Преди два месеца не се съгласих с плана на Виргиния да преговаряме за мир. Тя потегли на своя глава с подкрепата на уплашените от нашите загуби. Аз вярвам във войната само докато тя е ефективно средство на политиката. И не вярвах, че сме в позиция на силата, за да спечелим нещо от нашата война, без да постигнем поне една-две победи. Иначе казано, мирът бе подчинение. Логиката ми бе здрава, оръжията ни — не. Никога не постигнахме тези победи. Император Фабии... действа ефективно. А Ядрото, колкото и да презирам тяхната култура, произвежда много добри убийци, с много добро логистично снабдяване и подкрепа. Ние се бием по нанагорнице

срещу великан. Сега ти си тук. И аз мога да постигна с мира нещо, което не можах с войната. Затова трябва да преценя възможностите си.

Иска да каже, че може да използва присъствието ми, за да изкръпка от Суверена по-добри условия, отколкото би му предоставила, ако войната продължи. Дръзко в свой интерес. Знаех за риска, когато определих този курс, но се бях надявал след година война с тази жена кръвта му да кипи и да му се иска да ѝ го върне за всичко. Очевидно Ромул ау Раа притежава особено хладнокръвие.

— Кого прати Суверенът? — питам.

Той се отпуска назад развеселен.

— А ти кого мислиш?

42. ПОЕТА

Рок ау Фабии седи на каменна маса в овощна градина отстрани на къщата, дояжда десерт от чийзкейк с бъз и си допива кафето. Пушекът на замислен вулкан джудже се вие в здрача на хоризонта и трепти като парата, издигаща се над порцелановата му чиния. Той извърща очи от дима и ни вижда как влизаме. Поразителен е в златисто-черната си униформа — строен като стрък златна лятна пшеница, с високи скули и топли очи, ала изражението му е сдържано и непреклонно. Сега вече може да украси гърдите си с дузина славни отличия от битки. Но суетата му е толкова голяма, че за него подобни превземки са признак на грубиянщина и упадък. Пирамидата на Обществото, полетяла с Императорски криле от двете ѝ страни, бележи всяко рамо; златен череп с корона тежи на гърдите му — Сиглата на упълномощен от Властелина на пепелта. Рок оставя изящно чинията, попива устни с ъгълчето на салфетката и се изправя на босите си крака.

— Дароу, цял век мина! — възкликва той с такова маниерно благоприличие, че почти бих могъл да повярвам, че отново сме стари приятели, събиращи се след дълго отсъствие. Но няма да си позволя да изпитам каквото и да било към този човек. Не мога му дам прошка. Заради него Виктра едва не загина. Фичнър загина. Лорн загина. А и колцина още щяха да загинат, ако не бях позволил на Севро да си тръгне рано от тържеството, за да потърси баща си?

— Император Фабии — отвръщам безизразно. Но под сдържаното ми приветствие тупти сърце и то боли. На неговото лице няма и намек за скръб. А ми се иска да имаше. И от това ми става ясно, че този човек все още не ми е безразличен. Той е войник на своя народ, аз — на своя. Той не е злодейт в историята, която сам си разказва. Той е героят, разобличил Жътваря. Разбил флотилията на Телеман и Август в Битката за Деймос в нощта след моето залавяне. Той не върши всичко това за себе си — живее за нещо също толкова благородно, колкото и

моят идеал. Живее за своя народ. Единственият му грях е, че ги обича твърде много, така както му е присъщо да обича.

Мустанга ме наблюдава тревожно — познато ѝ е всичко, което изпитвам. На път от Марс насам тя ме питаше за него. Казах ѝ, че той за мен е едно нищо, ала и двамата знаем, че това не е вярно. Сега тя е с мен. Моята сигурна опора сред всички тези хищници. И без нея бих могъл да застана лице в лице с враговете си, но нямаше да се сдържам така. Щях да бъда по-мрачен, по-гневен. Благословен съм, че имам хора като нея — те са като пристан, за който да завържа своя дух. Инак се боя, че той би избягал от мен.

— Не мога да твърдя, че за мен е удоволствие да се срещнем отново, Рок — казва тя, като отвлича вниманието от мен. — Макар и да съм изненадана, че Суверенът не е пратила Политико да се разправя с нас.

— Прати — отвърща Рок. — И вие върнахте Мойра като труп. Това дълбоко нарани Суверена. Но тя има вяра в моите оръжия и преценка. Точно както аз имам вяра в гостоприемството на Ромул. Благодаря за угощението, впрочем — казва той на домакина ни. — Нашите дажди, за съжаление, са военни, както можеш да си представиш.

— Ето каква е ползата от притежаването на житница — казва Ромул. — Обсадата никога не поражда глад. — С жест той ни посочва да заемем местата си. С Мустанга се настаняваме на двата стола срещу Рок, а Ромул сяда начело на масата. Другите два стола вдясно и вляво от него са заети от АрхиГубернатора на Тритон и една стара гърбава жена, която не познавам. Тя носи Императорски криле.

Рок ме наблюдава.

— Действително съм доволен, Дароу, да знам, че най-сетне участваш във войната, която започна.

— Дароу не е отговорен за *тази* война — казва Мустанга. — За нея носи отговорност твоят Суверен.

— Задето наложи ред? — пита Рок. — Задето спази Споразумението?

— Що за безочие! Аз я познавам малко по-добре от теб, Поете! Тази дъртофелница е гадно, ненаситно същество. Да не смяташ, че на Айя ѝ е хрумнало да убие Куин? — Чака отговор, но отговор не идва. — Не, идеята бе на Октавия. Тя ѝ го нареди по комуникатора в ухото ѝ.

— Куин умря заради Дароу и заради никой друг! — заявява Рок.

— Чакала ми се хвалеше, че той убил Куин — казвам. — Ти знаеше ли това? — Твърдението ми не впечатлява Рок. — Ако той я бе оставил на мира, тя щеше да живее. Убил я в задната част на кораба, докато останалите се борехме за живота си.

— Лъжец!

Поклащам глава.

— Съжалявам. Но онази вина, която усещаш в кльоцавото си дребно телце... Тя няма скоро да си отиде. Защото това е истината.

— Ти ме превърна в масов убиец, който изстребваше собствения си народ — казва Рок. — Дългът ми към Суверена и Обществото за участието ми във войната между Белона и Август още не е изплатен. Милиони можеха да не умрат, ако бях прозрял хитрината и бях изпълнил дълга си към своя народ. — Гласът му се разтреперва. Обърканият поглед в очите му ми е познат. Виждам съм го в своите в огледалото всеки път когато се събудя от кошмар и видя себе си на бледата светлина в банята в онази стая на Луната. Нима всички онези милиони му крещат в тъмното и го питат: защо?

Той продължава:

— Онова, което не мога да разбера, Виргиния, е защо изостави преговорите на Фобос. Преговори, които щяха да излекуват раните, разделили Златните, и да ни позволят да се съсредоточим върху истинския си враг. — Той вперва тежък поглед в мен. — Този мъж искаше смъртта на твоя баща. Той не желае нищо друго, освен унищожението на нашия народ. Пакс умря заради лъжата му. Баща ти умря заради козните му. Той използва сърцето ти срещу самата теб.

— Спести ми тези приказки! — изсумтява Мустанга презрително.

— Опитвам се да...

— Не ми приказвай отвисоко, Поете! Не и на мен. Тук не става дума за любов. Става дума за справедливост. Това няма нищо общо с емоциите. Има общо с правосъдието, почиващо върху факти. — При споменаването на правосъдие Спътниковите владетели се размърдват неловко. Тя врътва глава към тях. — Те знаят, че аз вярвам в независимостта на Периферията. Знаят и че съм Реформатор. Знаят и че съм достатъчно интелигентна да не смесвам тези две неща и да не бъркам емоциите с убежденията си. За разлика от теб. Та, тъй като

ушите тук ще останат глухи за твоите риторични изпълнения, да си спестим недостойния вербален двубой и да дадем предложенията си, та да можем да приключим тази война по един или друг начин?

Рок я поглежда намръщено.

Ромул леко се усмихва.

— Нещо да имаш да добавиш, Дароу?

— Убеден съм, че Мустанга изказа всичко в пълнота.

— Много добре — отвръща Ромул. — Тогава ще дам своето предложение за мир и ще ви оставя да изкажете своите. И двамата сте мои врагове. Единият ме порази с работнически стачки, антиправителствена пропаганда, метежи. Другият — с война и обсада. Ала тук, на ръба на мрака, далеч от източниците на сила и за двама ви, вие се нуждаете от мен, от моите кораби и моите легиони. Виждате иронията. Единственият ми въпрос е следният: кой може да ми даде повече в замяна? — Поглежда първо Рок. — Императоре, започнете, моля.

— Почитаеми владетели, моят Суверен също тъй скърби за този конфликт между нашите народи, колкото и аз. Той поникна от семената, посети в предишни спорове, но сега може да му се тури край, когато Периферията и Ядрото си спомнят, че съществува по-голямо и по-гибелно зло от политическите свади и спорове за данъци и представителност. И това е злото на демокрацията — благородната лъжа, че всички хора са създадени равни. Видяхте как тя разсипа Марс. Адрий ау Август благородно води битка там от името на Обществото.

— Благородно? — пита Ромул.

— Ефективно. Но при все това заразата плъзна. Сега имаме отличен шанс да я унищожим, преди да е завоювала победа, от която може и никога да не се съвземем. Въпреки разногласията между нас предците на всички ни са паднали на Земята при Завладяването. В памет на това Суверенът желае да прекрати всички вражди. Тя моли за помощта на вашите легиони и армада в ликвидирането на Червената заплаха, която има за цел да унищожи и Периферията, и Ядрото.

— В замяна на това след войната тя ще премести Обществения гарнизон от Юпитер, но не и от Сатурн или Уран. — АрхиГубернаторът на Титан изсумтява презрително. — Ще влезе в честни преговори относно намалението на данъците и тарифите за

износ в Периферията. Ще ви осигури същите лицензи за минно дело в Пояса, които в момента държат компаниите от Ядрото. И ще приеме предложението ви за равноправно представителство в Сената.

— А реформацията на изборния процес на Суверена? — пита Ромул. — За нея никога не е била предвиждана титлата императрица. Тя е служител на изборна длъжност.

— Тя ще ревизира процеса на избори, след като бъдат назначени новите Сенатори. В допълнение Рицарите Олимпийци ще бъдат назначавани с гласуване на АрхиГубернаторите, а не със заповед на Суверена, както вие помолихте.

Мустанга отмята глава назад и се изсмива рязко.

— Съжалявам, наречете ме скептичка. Но онова, което ти казваш, Рок, е, че Суверенът ще приеме всичко, което Ромул би поискал, докато отново бъде в позиция да отказва. — Тя смешно издухва през ноздрите си въздух. — Повярвайте ми, моето семейство и моите приятели добре познават ужилването от обещанията на Суверена.

— А какво ще стане с Антония ау Юлии? — пита Ромул, забелязал скептицизма на Мустанга. — Ще я предоставите ли на нашето правосъдие за убийството на дъщеря ми и баща ми?

— Ще я предоставя.

Ромул е доволен от условията и развълнуван от забележките на Рок за Червената заплаха. Не ни е в помощ и това, че обещанията му изглеждат много приемливи. Практични. Не дава нито твърде много, нито твърде малко. Аз, от своя страна, ще им дам една фантасмагория, при това опасна. Ромул ме поглежда с очакване.

— Независимо от Цвета ни нещо свързва мен и вас. Суверенът е политик, а аз — воин с меч. Аз работя с метал и остриета. Също като вас. Те са кръвта и душата ми. Цялостното предназначение на съществуването ми. Вижте как се издигнах сред вашите редици, без да съм един от вас. Вижте как превзех Марс. Най-успешният Железен дъжд от векове насам. — Привеждам се напред. — Владетели, аз ще ви дам заслужената от вас независимост. Без половинчати мерки. Без след това да искам да ви я отнема. Независимост от Луната веднъж и завинаги. Без данъци. Без двайсетгодишна служба за Ядрото за вашите Сиви и Обсидианови. Без заповеди от онзи Вавилон, в който се е превърнало Ядрото.

— Дръзко обещание — казва Ромул и се проявява като широко скроен, изтърпявайки обидата, която би трябвало да му нанасят обещанията на Червен да му даде независимост.

— Фантасмагорично обещание — заявява Рок. — Дароу представлява нещо само заради хората около него.

— Съгласна! — обажда се развеселено Мустанга.

— И всички те все още са около мен, Рок. А ти с кого разполагаш?

— С никого — отвръща вместо него Мустанга. — Само скъпата стара Антония, присламчила се към брат ми.

Думите попадат в десетката и за Рок, и за Ромул. Обръщам се отново към Спътниковите владетели.

— Вие имате най-голямата корабостроителница, която всички светове някога са виждали. Но твърде прибързано започнахте войната. Нямаме достатъчно кораби, нито достатъчно гориво. С мисълта, че Суверенът няма да успее да изпрати тук флотилия толкова бързо. Сгрешихте. Но Суверенът също допусна грешка: всички останали флотилии са в Ядрото и защитават спътници и светове срещу Орион. Ала Орион не е в Ядрото. Тя е с мен. Нейните войски се присъединиха към корабите, които откраднах от Чакала, за да сформирам армадата, с която ще сваля Армадата на Меча от небето.

— Ти нямаш достатъчно кораби за това — казва Рок.

— Ти не знаеш какво имам аз — казвам. — Не знаеш и къде го крия.

— Колко кораба има той? — пита Ромул Мустанга.

— Достатъчно.

— Рок би искал да повярвате, че аз съм опустошителен пожар. Да ви изглеждам опустошителен? Поне днес — не. Ромул, ти нямаш интереси в Ядрото точно както аз нямам интереси в Периферията. Тя не е моят дом. Ние не сме врагове. Моята война не е срещу вашата раса, а срещу управниците в моя дом. Помогни ни да разбием Армадата на Меча и ще получиш своята независимост. С един куршум — два заека. Дори и да не успея да победя Суверена в Ядрото, след като разбием Поета тук, ще нанесем такава вреда, че цял живот ще мине, преди Октавия да успее да събере корабите, парите, бойците, командирите, за да прекоси отново тези милиард километри мрак. —

Спътниковите владетели се привеждат, за да се вслушат в думите ми. Може и да успея да ги убедя.

Рок възкликва присмехулно:

— Наистина ли смятате, че този самозван освободител ще зареже низшеЦветните в Периферията? Само на Галилеевите спътници има над сто и петдесет милиона поробени.

— Ако можех да ги освободя, щях — признавам. — Ала не мога. Проумявам го и това сломява сърцето ми, защото те са моят народ. Но всеки водач трябва да прави жертви.

Златните се отзовават с кимване. Макар и да съм врагът, те са способни на уважение към верността ми към моя народ, а също и към болката, която сигурно изпитвам. Странно е очите на враговете ми да са изпълнени с такава почит. Не съм свикнал с това.

Рок също забелязва кимванията.

— Аз познавам този човек по-добре от всички вас — настоява той. — Познавам го като брат. И той е лъжец. Той би казал всичко, за да разруши обединяващите ни връзки.

— За разлика от Суверена, която никога не лъже — подхвърлям лековато и предизвиквам малко смях.

— Суверенът ще спази своите договорености — настоява Рок.

— Също както и с баща ми? — пита презрително Мустанга. — Когато възнамеряваше да го убие на галатържеството миналата година? Аз бях неин улан и тя го планира под носа ми. И защо? Защото той не се съгласи с нейната политика. Представете си какво би сторила на хора, които са тръгнали на война срещу нея!

— Правилно, правилно! — възкликва АрхиГубернаторът на Тритон, почуквайки по масата.

— И вместо това ще се доверите на терорист и изменник? — пита Рок. — От шест години той плете заговори за унищожаването на нашето Общество. Цялото му съществуване е една измама! Как можете да му се доверите сега? Как може да мислите, че един Червен е по-загрижен за вас от един Златен? — Рок тъжно клати глава. — Ние сме *Ауреати*, братя и сестри мои. Ние сме ордена, закрилящ човечеството. Преди нас е имало раса, която е щяла да унищожи своя единствен дом във Вселената. Но после ние сме донесли мир. Не позволявайте на Дароу да ви манипулира да върнете Средновековието! Те ще прочистят света от всички създадени от нас чудеса, за да си

напълнят търбусите и да утолят своята похот! Ние имаме шанс да ги спрем, тук и сега. Имаме шанс отново да се обединим, както винаги ни е било предопределено. Заради нашите деца! Какъв свят искате да наследят те?

Рок слага ръка на сърцето си.

— Аз съм човек от Марс. И аз като вас недолюбвам Ядрото. Апетитите на Луната са ограбили моята планета дълго преди да се родя. Това трябва да се промени. И ще се промени! Но не на върха на неговия меч! За да поправи счупен прозорец, той би изгорил къщата! Не, приятели, не това е начинът. За да се променим за добро, трябва да погледнем отвъд политиката на деня и да си спомним духа на нашия Златен век. Ауреати, единни във всичко!

Колкото по-дълго се разиграва това, толкова по-вероятно е Рок да ги убеди в техния патриотизъм. И двамата с Мустанга го знаем. Също както знаех, че ще ми се наложи да жертвам нещо, като дойда тук. Надявах се да не е онова, което се готвя да предложи, но по погледите на Спътниковите владетели разбирам, че посланието на Рок е било възприето. Те се боят от въстание. Боят се от мен.

Това е великият ужас от Синовеите на Арес, огромната грешка, допуснатата от Севро с пускането на записа от моето Извайване и повеждането на Синовеите на истинска война. Скрити в сянка, ние можехме да ги оставим да се избиват. Ние бяхме само идея. Но Рок ги подсети за мисълта, обединяваща всички съществували някога господари: ами ако робите си присвоят моята собственост?

Когато чичо ми даде моя Секач, каза, че той ще спаси живота ми на цената на един крайник. Това се казва на всеки миньор, за да знае още от първия ден, щом влезе в мината, че си струва да жертваш нещо. И сега правя една жертва, която може и никога да не ми простят.

— Аз ще ви дам Синовеите на Арес — казвам тихо. Никой не ме чува — Рок все така държи реч и заглушава гласа ми. Чува ме само Мустанга. — Аз ще ви дам Синовеите на Арес! — повтарям по-силно. На масата се възцарява тишина.

Столтът на Ромул изскърцва, когато той се привежда напред.

— За какво говориш?

— Казах ти, аз нямам интереси в Периферията. И сега ще го докажа. На твоята територия съществуват над триста и петдесет бойни групи на Синовеите на Арес. Ние стоим зад докерските ви стачки. Ние

стоим зад саботажа на канализацията и сме причината улиците на Илион да бъдат заливани с лайна. Дори и днес да ме предадете на Суверена, Синовете ще ви пускат кръв още хиляда години. Но аз ще ви дам всяка една бойна група на Синовете на Арес в Периферията, ще изоставя низшеЦветните тук и ще поема на кръстоносен поход към Ядрото и никога повече, докато съм жив, няма да премина през астероидния пояс, ако ми помогнете да изстребя проклетата му флотилия.

Посочвам с пръст Рок, който сякаш е изпаднал в ужас.

— Това е безумие! — заявява Рок, забелязал въздействието на думите ми. — Той лъже!

Ала аз не лъжа. Дал съм заповед на бойните групи на Синовете на Арес из цялата Периферия да се евакуират. Малцина ще успеят да се изтеглят. Хиляди ще бъдат заловени, измъчвани, убити. Така е на война, това е рискът да си водач.

— Владетели, Императорът иска от вас да се наведете — отвърщам. — Не ви ли е омръзнало? Да пълзите пред трон, намиращ се на шестстотин милиона километра от вашия дом? — Те кимват. — Суверенът твърди, че аз съм заплаха за вас. Но кой бомбардира градовете ви? Кой изби цял милион от вашето население? Кой задържа децата ви като заложници на Луната? Уби баща ти и дъщеря ти на Марс? Кой изпепели цял спътник? Аз ли бях? Моят народ ли беше? Не. Най-големият ви враг е алчността на Ядрото.

— Тогава времената бяха други! — протестира Рок.

— Но тази жена беше същата! — изръмжавам и поглеждам Златния от Сатурн, който ме слуша прехласнато, седнал вляво от Ромул. — Кой изпепели Рея? Суверенът го е забравила, защото тронът ѝ стои с гръб към Периферията. Но всяка нощ вие виждате в небето стъкления труп, оставен от нея.

— Рея беше грешка — казва Рок и пропада в капана, който Мустанга ми помогна да заложа. — Грешка, която никога повече не бива да се повтаря!

— Никога повече да не се повтаря? — пита Мустанга и захлопва капана. Тя се обръща към Вела, наблюдаваща от стълбището на дома заедно с още няколко йонийски Златни. — Вела, приятелко моя, може ли да получа дейтапада си, ако обичаш?

— Не ѝ се хващайте на играта! — възкликва Рок.

— На моята игра? — пита сдържано Мустанга. — Моята игра са фактите, *Императоре*. Не са ли те приветствали тук, или се допуска единствено риторика? Лично аз нямам вяра на никого, който се бои от фактите. — Тя поглежда отново Вела, развеселена от собствената си хапливост. — Вела, ти можеш да боравиш с него вместо мен. Паролата е L17L6363. — И се ухилва, щом забелязва изненадата ми.

Вела поглежда брат си.

— Тя може да изпрати съобщение на Барка.

— Деактивирайте връзката ми — казва Мустанга. Ромул кимва на Вела и тя я деактивира. Отначало Златните присвиват очи, объркани в какво ли сезира тя. После, щом започва да чете, устните ѝ се изопват, а кожата по ръцете ѝ настръхва цялата. Останалите от малкото събрание наблюдават реакциите ѝ с все по-нарастваща тревога. — Просвещаващо, нали, Вела?

— Какво е това? — пита Ромул. — Покажи ни!

Вела мята изпълнен с омраза поглед към Рок, който е също тъй объркан като всички, и отнася устройството при брат си. Докато чете данните и пръстите му прелитат над информацията, той успява да запази безстрастно изражение. Сега използвам получените от Касий сведения срещу неговата господарка, превръщам неговия дар в стрела, прицелена в сърцето ѝ. Дватамата с Мустанга решихме обаче, че ще е най-добре те да идват от нейните агенти. Използваме доверието на Ромул към нея, за да придаде достоверност на твърденията ни.

— Покажи го — казва Ромул, подхвърляйки дейтапада на Вела.

— Какво е това? — пита сърдито Рок. — Ромул...

Гласът му заглъхва, когато във въздуха разцъфва изображение на астероид S-1988, част от подсемейство Карин на астероидното семейство Коронис в пояса между Марс и Юпитер, и бавно се завърта над масата. Зеленият поток от данни под него описва гибелта на Суверена. Това е поредица от фалшифицирани комюникета на Обществото, изясняващи в подробности доставките на припаси на астероид, на който няма база. Потокът продължава да се лее и показва директиви на Обществото на високо ниво за „презареждане“ на астероида. Следват кадри, заснети от кораба, който изпратих да го проучи, докато останалите пътувахме към Юпитер. Червените на чичо ми се реят из тъмния склад. Малките реактивни двигатели на скафандрите им не издават нито звук във вакуума. Но гайгеровите им

броячи, синхронизирани с шлемовете им, пращят от силната радиация на това място. Далеч по-голямо количество радиация, отколкото присъства в законните бойни глави със заряд пет мегатона, използвани в космически битки.

Ромул се взира в Рок.

— Ако Рея не бива да се повтаря, то защо твоята флотилия изпразни депо за ядрено оръжие, преди да дойде на нашата орбита?

— Не сме посещавали депото — отвърща Рок, все още мъчещ се да проумее какво е видял и за какво загатва то. Доказателството е завладяващо убедително. Всяка лъжа е най-добре да се сервира със здрава порция истина. — Синовете на Арес го ограбиха преди месеци. Тази информация е фалшифицирана. — Той действа на базата на погрешна информация. Кое то значи, че Суверенът е пазила в дълбока тайна бунта на Чакала. И сега си плаща за това, че тя има доверие на малцина. Той не е подготвен за този спор и си личи.

— Значи депо действително *има* — заявява Ромул. Рок разбира колко опустошително е било това признание. Ромул продължава, намръщен: — Император Фабии, защо между това място и Луната да има тайно депо с ядрени оръжия?

— Това е строго секретно.

— Несъмнено вие се шегувате.

— Флотът на Обществото е отговорен за сигурността на...

— Щом е било за сигурността, тогава нямаше ли да е по-близо до някоя база? — пита Ромул. — Това се намира в края на астероидния пояс на пътя, по който би минала флотилия от Луната, когато орбитата на Юпитер минава най-близо до Слънцето. Все едно е таен склад, предназначен да бъде използван от един Император на път за моя дом...

— Ромул, разбирам как изглежда това...

— Така ли, млади Фабии? Защото, изглежда, ти си смятал *унищожението* на хора, които наричаш свои брат и сестра, за възможност.

— Тази информация явно е фалшифицирана...

— Освен съществуването на депото...

— Да, то съществува — признава Рок.

— И ядрените бойни глави. С такава силна радиация?

— Те са за опазване на сигурността.

— Но останалото е лъжа?

— Да.

— Значи ти в действителност не си дошъл тук със запас от ядрени оръжия, достатъчен да превърне спътниците ни в стъкло?

— Не сме — отвръща Рок. — Единствените бойни глави, с които разполагаме на борда, са за бой кораб срещу кораб. С пет мегатона заряд максимум. Ромул, заклевам се в честта си...

— Същата чест, която имаше и когато предаде своя приятел... — Ромул ме посочва с жест. — Когато предаде почитаемия Лорн. Моят съюзник Август. Баща ми Рев. Тази чест, с която наблюдаваше как главата на дъщеря ми бе стъпкана от майцеубийца социопат, командвана от отцеубийца социопат?

— Ромул...

— Не, Император Фабии. Не вярвам, че вече заслужавате да ме наричат с рожденото ми име. Вие наричат Дароу дивак и лъжец. Но той дойде тук с открита душа. А вие — с лъжи. Скрити зад обноси и потекло...

— АрхиГубернатор Раа, трябва да ме изслушате. Съществува обяснение, ако само...

— Стига! — крясва Ромул, скача на крака и удря с едрата си длан по масата. — Стига лицемерие! Стига кроежи! Стига лъжи, хленчещ подлизурко от Ядрото! — Накрая той се разтреперва от гняв. — Да не беше мой гост, щях да ти хвърля ръкавица и да ти отсека мъжеството на Кървавото място. Твоето изгубено поколение е забравило какво е да си Златен! Отрекли сте се от своето наследство! Сучеш от цицата на властта — и защо? За какво? Тези криле на раменете ти? *Император!* — изфучава той подигравателно. — Ти, пале! Жал ми е за света, в който ти решавааш дали мъж като Лорн ау Аркос да живее или да умре! Родителите ти на нищо ли не са те учили? — Не са. Рок е бил отгледан от частни учители и книги. — Какво е гордостта без чест? Какво е честта без истина? Честта не е в думите ти. Не е и в четивата ти. — Ромул се удря в гърдите. — Тя е в постъпките ти!

— Тогава не прави това... — казва Рок.

— Това е дело на твоята господарка! — отвръща равнодушно Ромул. — Не успее ли да ни накара да се наведем, тя би ни изпепелила. Отново.

Мустанга се мъчи да сдържи усмивката си, докато Рок гледа как Спътниковите владетели се изплъзват от ръцете му, ала не успява. Мрак нахлува в школувания му глас и този мрак раздира сърцето ми. Само като си помисля, че този глас някога ме защитаваше. Сега той защитава нещо, което не го обича. Едно Общество, което пет пари не дава за него.

Винаги съм се питал защо Фичнър избра Рок за Дом Марс. До предателството му аз го познавах единствено като най-нежната душа. Ала сега Императорът отрицва гнева си.

— АрхиГубернатор Раа, изслушайте ме внимателно — казва той. — Грешите, като вярвате, че сме дошли тук с намерението да ви унищожим. Ние дойдохме, за да запазим Обществото. Не се поддавайте на манипулациите на Дароу. Вие сте над тях. Приемете условията на Суверена и може да живеем в мир още хиляда години. Но ако изберете този път, ако измените на примирието ни, пощада няма да има. Флотилията ви е съсипана. Тази на Дароу, където и да се крие, няма как да е нещо повече от коалиция от дезертъори с крадени кораби. Ала ние сме Армадата на Меча. Ние сме желязната ръка на Легиона и яростта на Обществото. Нашите кораби ще загасят светлините във вашите светове. Знаете на какво съм способен. Вие нямате командир, който да ми е равен. И когато корабите ви изгорят, рицарите от Ядрото ще се изсипят в градовете ви с челните летящи колони и ще изпълнят въздуха с пепел и тя ще задуши децата ви. Ако предадете своя Цвят, Споразумението и Обществото — точно това ще сторите, — Илиум ще пламне. Ще ви покажа що е разрушение. Ще издира всеки човек, когото някога сте познавали, и ще изстребя семето му от всички светове. И ще го сторя с натезало сърце. Но аз съм предан на Марс. Аз съм воин. Затуй знайте, че гневът ми ще е нескончаем! — Той протяга тънка ръка. Устата на вълка на Дом Марс е зинала в безмълвен гладен вой. — Поемете ръката ми в знак на родство, заради своя народ и заради Златните! Или с нея ще построя епоха на мира върху пепелта на вашия дом.

Ромул заобикаля масата и застава срещу Рок, ръката на помладия остава протегната между тях. Ромул вади бръснача си, увит на бедрото му. Той се втвърдява със стържещ звук. Острие, гравирано с видения от Земята и Завладяването. Родът му е също толкова стар като на Мустанга и на Октавия. И с това острие той порязва дланта си,

изсмуква алена кръв от раната, а после се изправя и я изплюва в лицето на Рок.

— Обявявам кръвна вражда! Ако някога се срещнем пак, или аз — теб, или ти — мен, Фабии. Ако някога поемем дъх в една и съща стая, дъхът на единия ще секне. — Това е официално хладно заявление, което изисква от Рок само едно. Той кимва. — Вела, изпрати Императора до совалката му. Той трябва да подготви флотилията си за битка.

— Ромул, не можеш да го оставиш да си тръгне — обажда се Мустанга. — Прекалено е опасен!

— Съгласен съм — казвам, ала по друга причина. Бих пощадил Рок от тази битка. Не искам да изцапвам ръцете си с кръвта му. — Задръж го в плен до края на битката и го пусни невредим.

— Аз съм си у дома — заявява Ромул. — И тук се държим така. Обещах му безопасно отпътуване. И той ще го получи.

Рок изтрива кръвта и слюнката със същата салфетка, с която изтри устата си след десерта, става от масата и тръгва след Вела по стъпалата, водещи навътре към дома. Там се поспира и се обръща отново към нас. Не мога да кажа дали заговаря на мен или на събраните тук Златни, но когато издекламира последните си думи, зная, че те ще останат във вековете:

*Братя и сестри, беда,
зла беда ни връхлетя.
На гроба ви ридая аз,
защото аз погубих вас.*

Рок се покланя церемониално.

— Благодаря за гостоприемството, АрхиГубернаторе. Скоро ще се видим.

Щом Рок напуска събранието, Ромул нарежда на Вела да го задържи, докато аз благополучно напусна Йо.

— Известете моите Императори и Претори — казва той на един от уланите си. — Искам ги на хололиния след дващсет минути. Трябва да планираме битка. Дароу, ако би желал да се свържеш със своите Претори... — Ала аз мисля само за Рок. Може би никога повече няма

да го видя. Никога няма да имам шанса да му кажа толкова много неща, които сега напират в гърдите ми. Но знам също и какво би могло да означава освобождаването му за моя народ.

— Върви — разчита погледа ми Мустанга. Изправям се поривисто, извинявам се и успявам да настигна Рок, докато той приключва със завързването на ботушите си в градината. Вела и още неколцина го повеждат към желязната порта.

— Рок! — Той се поколебава. Нещо в гласа ми го кара да се обърне и да ме погледне как се приближавам. — Кога те загубих? — питам.

— Когато загина Куин — отвърща той.

— Ти си възнамерявал да ме убиеш дори и когато си ме мислил за Златен?

— Златен, Червен, няма никакво значение! Духът ти е черен. Куин беше добра. Лея беше добра. А ти ги използваш! Ти носиш гибел, Дароу! Ти изпиваш живота на приятелите си и ги зарязваш подире си, изтощени и погубени, и се самоубеждаваш, че всяка смърт си е струвала. Че всяка смърт те приближава до справедливостта. Но историята е пълна с хора като теб! Това Общество не е безупречно, ала йерархията... По-добър от този свят човекът не е способен да изгради.

— И да решаваш това е твое право?

— Да, мое право! Но победиш ли ме в Космоса, правото ще е твое.

43. ОТНОВО ТУК

Кръв капе от ръката на Мустанга.

Детски гласове се носят из въздуха.

— Сине мой, дъще моя, сега, когато кръвта ти тече, ти няма веч' да знаеш страх! — Младо девствено момиче с бяла коса, пристъпващо с боси крака по студените метални панели, върви между редиците от коленичили великани, понесло железен кинжал, от който капе Ауреатска кръв. — Няма да знаеш поражение!

Златни доспехи с гравирани по тях дела на прадеди. Момчешко наметало, невинно като сняг.

— Само победа!

Тя порязва вече наранената ръка на Ромул ау Раа — очите му са затворени, драконовата му броня е бяла и гладка като слонова кост, а с другата си ръка държи дланта на най-големия си син. Момчето няма повече от седемнайсет години, току-що завоювало победа тази година в Института на Ганимед. Очите му днес святкат диво. Да знаеше само безстрашната му млада душа какво ги чака след час! По-голямата му братовчедка е коленичила до него с ръка на коляното му, а до нея — брат й. Семейството е оформило верига на мостика.

— Страхът ви изтича от вас!

Зад момичето още деца вървят между воините, понесли знамената на Златните — скиптър, меч и свитък, увенчан с лавър.

— Разгаря се вашата ярост и ярко пламти!

Тя поднася окървавения кинжал пред Кавакс ау Телеман и най-малката му дъщеря Тракса — нисичко, закръглено момиче с буйна коса и обсипано с лунички лице, притежаващо смеха на баща си и безхитростната доброта на Пакс.

— Станете, деца на Илиум, Златни воители, и вземете със себе си могъществото на вашия Цвят!

Двеста Златни Претори и Легати се изправят на крака. Начело са Мустанга и Ромул, от двете им страни — Телеманите и Дом Аркос. Мустанга вдига ръка и размазва кръвта по лицето си. Двеста убийци я

следват, ала аз — не. Аз наблюдавам от ъгъла заедно със Сефи как обединеният офицерски корпус на моите Златни съюзници почита своите прадеди. Марсиански Реформатори, тирани от Периферията, стари приятели и стари врагове се трупат по мостика на Мустангиния флагмански кораб, двестагодишния дреднаут „Дея Торис“^[1]. Днешната битка ще реши съдбата на нашето Общество. Дали ще живеем под властта на тиранин, или сами ще ковим съдбата си. Мустанга започва да чете имената на враговете, които ще бъдат преследвани днес:

— Рок ау Фабии, Сципия ау Фалте, Антония ау Север-Юлии, Кириана ау Тан. — Паламидата. — Животът на тези трябва да бъде отнет.

Присъствал съм на това и преди, бил съм свидетел на тази благословия и не мога да се отърва от чувството, че ще я преживея и пак. Не е загубила ни капка от блясъка си. Ни капка от величието, тъй подобаващо на тези забележителни хора. Те отиват на смърт — не за да попаднат в Долината, не заради любов, а за слава. Никога не сме виждали раса като тях, няма и да видим. След месеци в обкръжението на Синовеите на Арес аз вече не виждам в тези Златни демони, а падащи ангели. Безценни и ярко блестящи в небето, преди да пропаднат зад хоризонта.

Но колко ли още подобни дни могат да издържат?

В залите на нашите врагове Рок ще декламира нашите имена и имената на приятелите ми. Онзи, който убие Жътваря, ще се покрие с безпределна слава, ще спечели богатство и ще се прочуе. Млади плещести зверове с гневни очи, излезли направо от коридорите на училищата в Ядрото, ще се устремят подире ми, готови да си завоюват име.

И старите Сиви легионери също ще се устремят подире ми. За тях моето въстание е най-голямата заплаха за майката Общество. За онзи съюз, който са обичали и за който са се борили цял живот. И Обсидианови ще ме издирват, поведени от господари, обещаващи им Розови в замяна на моята глава. Ще преследват и приятелите ми. Ще произнасят името на Севро и на Мустанга, и на Рагнар, защото още не знаят, че той вече не е сред нас. Но ще преследват Телеманите и Виктра, Орион и моите Виещи. Ала не могат да ги получат. Не и днес.

Днес ще вземам аз.

Стоя, загледан долу в моите Златни съюзници. Затворен съм в боен метал. Два метра и двайсет висока и сто и шейсет килограма тежка смърт, облечена в кървавочервена пулсБроня. Секачът ми е увит около десния ми налакътник точно над китката. На лявата ми ръка — гравЮмрук. Днес — предназначен за сблъсъци в коридори, не скоростен. Сефи изглежда също тъй чудовищно като мен в бронята на брат си. В очите ѝ при гледката на това множество от врагове пламти омраза.

Моите съюзници трябваше да я видят. Да видят мен. Да знаят без сянка на съмнение дори, че Жътваря е по-жив от всякога. Мнозина от марсианците паднаха с мен в Дъжда. Някои ме гледат с омраза, други — с любопитство. А някои — съвсем не многобройни — ми отдават чест. Но повечето хранят неизлично презрение. Затова доведох Сефи. Като няма обич, и страхът в краен случай върши работа.

При новината, че флотилията на Рок е поела насам от Европа, аз се сбогувам с Ромул и неговата котерия от Претори, помогнали да разработим бойния ни план. Ромул стиска здраво ръката ми. Между нас се е зародило уважение, но не и обич. В хангара се сбогувам с Мустанга и Телеманите. Подът трепери, докато совалките отнасят стотиците Безподобни обратно към корабите им.

— Ние сякаш вечно се сбогуваме — казвам на Кавакс, след като той си взема довиждане с Мустанга, вдига я във въздуха тъй леко, сякаш е кукла, и я целува по темето.

— Сбогуване? Това не е сбогом! — избоботва той със зъбата усмивка. — Победи днес, и ще се превърне в едно продължително здрависване. Още много живот остава и на двама ни, мисля.

— Не знам как да ти се отблагодаря — казвам.

— За какво? — пита объркано Кавакс както винаги.

— За добротата... — Не знам как иначе да го кажа. — За това, че пазехте семейството ми, когато аз дори не съм от вашите.

— От нашите? — Червендалестото му лице се опечалява. — Глупак! Говориш като глупак! Моето момче те направи един от нас. — Той се оглежда из хангара, където Мустанга говори с една от снахите на Лорн до един транспортър. — Тя те прави един от нас. — Едва удържам сълзите си да не потекат. — И ако пратим всичко това по дяволите, аз казвам, че ти си един от нас. Значи си от нашите!

Той пуска Софокъл да скочи на пода. Лисугерът ме заобикаля и скача на крака ми, за да измъкне нещо от едно съединение на бронята ми. Желирано бонбонче. Тракса, зад гърба на баща си, допира пръст до устните си. Очите на грамадния мъж грейват.

— Що за свеж деликатес е това, Софокъл? А, от любимите ти! С вкус на диня! — Лисицата се връща и скача на рамото му. — Видя ли, имаш и неговата благословия!

— Благодаря ти, Софокъл — казвам и посягам да го почеша между ушите.

Преди да отпътува, Кавакс ме наgrabва в прегръдка.

— Пази се, Жътварю. — И се затътря нагоре по рампата. — Риболов? — избоботва ми той отгоре, преди да е изминал и десет метра.

— Какво?

— Червените ходят ли за риба?

— Аз никога не съм ходил.

— През моето имение на Марс тече река. Ние с тебе, като приключи това, ще идем за риба, ще си седнем на брега, ще метнем въдиците и ще те науча как да различаваш щука от пъстърва.

— Уискито от мен — казвам.

Той ме посочва с пръст.

— Ха така! И с тебе ще се натряскаме. Да! — Той хлътва в кораба, като мята ръка на раменете на Тракса и извиква на другите си дъщери, че току-що е видял с очите си чудо.

— Мисля, че той сигурно е най-големият късметлия от нас — казвам, щом Мустанга се приближава зад мен да гледа отпътуването на Телемановия кораб.

— Смешно ли е да те моля да внимаваш? — пита тя.

— Обещавам никога да не действам безразсъдно — отговарям с намигане. — С мен ще са Валкириите. Съмнявам се някой да поиска да се бие с нас дълго време. — Тя поглежда над рамото ми към Сефи, която чака до моята совалка и наблюдава възхитено двигателите на другите кораби, докато отлитат. Мустанга като че иска да каже нещо, но се затруднява да го каже.

— Ти не си непобедим. — Тя докосва бронята на гърдите ми. — На някои от нас след всичко това може да им се иска да се позавъртиш наоколо.

— Мислех си, че не сме заедно — казвам.

— Оживей, и може и да размисля — отговаря тя. — В края на краищата, какъв е смисълът на всичко това, ако вземеш че ми умреш? Чуваш ли?

— Чувам.

— Наистина? — Мустанга вдига очи към мен. — Не искам пак да ме изоставят сама. Затова, върни се! — Тя почуква с юмрук по гърдите ми, обръща се и тръгва към кораба си.

— Мустанг! — Хуквам след нея, сграбчвам ръката ѝ и я дръпвам отново към мен. И преди да успее да каже нещо, я целувам сред метала и рева на двигателите. Не нежна целувчица, целувам я жадно, притеглям главата ѝ към моята и усещам жената под бремето на дълга. Тялото ѝ се притиска до моето. И усещам как трепери от страх, че е за последен път. Устните ни се отлепят и аз потъвам в нея, олюлявам се, усещам уханието на косата ѝ и се задъхвам, защото сърцето ме стяга. — До скоро.

[1] Дейа Торис — героиня на Едгар Райс Бъроуз от поредица романи, чието действие се развива на Марс, принцеса на марсианската империя Хелиум. — Б.пр. ↑

44.

ЩАСТЛИВЦИТЕ

Кръстосвам мостика като вълк в клетка, на когото са оставили яденето отвън до решетката. Добротата в мен е скрита зад дивашкото лице на Жътваря.

— Вирга, Виещите на позиция ли са? — питам. Зад мен и под мен скелетоподобният екипаж от Сини си бърби в стерилния си технически отсек. Холоекрани осветяват лицата. Подкожни импланти пулсират, докато те се синхронизират с кораба. Капитан Пел, господин с вид на бездомно детенце, бивш лейтенант на борда на „Пакс“, когато превзех кораба, очаква заповедите ми.

— Тъй вярно! — обажда се Вирга от позицията си. — Челните елементи от вражеския флот след четири минути ще навлязат в обсега на далекобойните ни оръдия.

Наглата мощ на Златните се разгръща на фона на черния Космос. Безкрайно море от бели шрапнели. Всичко бих дал да мога да посегна и да ги строша. Собствените ми бойни кораби са подредени в три групи около мощните ни дреднаути над Северния полюс на Йо. Мустанга и Ромул командват войските си около южния. И заедно, разделени от осем хиляди километра, гледаме как флотилията на Властелина на пепелта пресича бездната между Европа и Йо, за да влезе в бой с нас.

— Вражески кръстосвачи на десет хиляди километра — издекламира един Син.

За моята флотилия няма предисловие. Няма благословия или обред, който извършваме преди битка като Златните. При цялата си правота изглеждаме тъй скромни и невзрачни в сравнение с тях. Но тук, на моя кораб, съществува дух на родство. Видях го в машинните отделения, на артилерийските позиции, на мостика. Мечта, която ни свързва и ни вдъхва храброст.

— Дайте ми Орион — казвам, без да се обръщам.

Холо на нахаканата Синя дебелана се раздипля и оживява пред мен. Тя е на петстотин километра от тук, в сърцето на „Воят на

Персефона“, един от останалите ми три дреднаута, седнала в командното кресло и синхронизирана с всички капитани на кораби от флотилията ми освен тези от ударния ми отряд. До голяма степен днешната битка зависи от нея и пиратската група, която е събрала през месеците, откакто се видяхме за последно. Нападала товарни линии на Ядрото. Привличала Сини за своята кауза. Достатъчно, че да помогне на Синовеите да сформират екипажи за корабите, които верни ни мъже и жени откраднаха за нас от Чакала.

— Голяма флотилия! — коментира Орион врага, без да се впечатлява. — Знаех си, изобщо не биваше да отговарям на обаждането ти. Харесваше си ми да съм пират.

— Личи си — отговарям. — Каютата ти е толкова кичозна, че и Сребърен би се изчервил. — „Пакс“ е нейният дом от година и половина. Настанила се е в старата ми квартира и я е напълнила догоре с плячка от набезите си. Килими от Венера. Картини от частни колекции на Златни. Намерих един Тициан, натикан зад шкаф за книги.

— Какво да кажа? Обичам красиви неща.

— Е, днес ги разбий за нас и ще ти намеря папагал, който да си носиш на рамо. Какво ще кажеш?

— Аха! Пел ти е казал, че си търся. Свестен човек е Пел. — Капитанът с вид на бездомно момченце благовъзпитано накланя глава зад мен. — Мъчна работа е да намериш папагали, като не можеш да кацнеш на никоя планета. Намерихме ястреб, гълъб, бухал, обаче папагал — не! Ако пък е и червен, лично ще отворя пробойна в мостика на Антония ау Север-Юлии.

— Значи папагалът ще е червен! — заявявам.

— Добре, добре! Сигурно вече трябва да се готвя за битката. — Тя се засмива на себе си и поема чаша чай от един камериер на нейния мостик. — Само да ти кажа благодаря, Дароу. Задето повярва в мен. Задето ми даде това. След днешния ден Сините вече няма да имат господар. На добър час, момче.

— На добър час, адмирале.

Тя изчезва. Поглеждам отново към проекцията на централния сензор. Тактическите данни плават пред прозорците под формата на триизмерна карта на Юпитеровата система в мащаб. Четирите малки вътрешни спътника обикалят около Юпитер по-наблизо, а след тях са четирите огромни Галилееви луни. Погледът ми се съсредоточава

върху Тива, най-външния и най-близък до Йо от вътрешните спътници. Той е само малко по-голям от Фобос. Много отдавна там са добивали ценни минерали, а сега е приютил военна база, взривена в самото начало на войната.

— Шейсет секунди, докато комуникаторите на Виещите заглъхнат — декламира Вирга от позицията си, щом Виктра влиза на мостика с дебела златна броня, на чиито гърди и гръб е изрисуван червен Секач.

— Какво правиш тук, по дяволите? — питам.

— Ти си тук — отвърща тя невинно.

— Ти трябва да си на „Горгона“.

— Това не е ли „Горгона“? — Тя прехапва устна. — Я, като че съм се объркала. Сега само ще вървя след теб, та да не се загубя пак. Примно ли е?

— Севро те е пратил, нали?

— Черна му е душицата на него! Но може да бъде сломена. Тук съм, за да се погрижа да не стане тъй, като те пазя на топло и уютно. А, освен това искам да кажа здрасти на Рок.

— А на сестра си? — питам.

— Първо на Рок, после и на нея. — Тя ме сръчкава с лакът. — Мога да бъда и отборен играч.

Обръщам се пак към техническия отсек.

— Вирга, дай ми връзка в шлема с Виещите.

— Слушам!

Комуникаторът в ухото ми изпращява. Активирам шлема на бронята. Прозрачният монитор пред очите ми показва данните за моя екипаж — чинове, имена, всичко, заложено в централния регистър на кораба. Включвам холофункцията на комуникатора и полупрозрачен колаж от лицата на приятелите ми покрива гледката на мостика.

— К'о ста'а, шефе? — пита Севро. Лицето му е боядисано в червено за бойна украса, но е обляно в синя светлина от прозрачния екран върху стъклото на машината му. — Имаш нужда от целувка за сбогом ли, що ли?

— Само проверявам дали всички сте добре завити.

— Твоят род можеше да ни изкопае и по-голяма дупка — мрънка Севро. — Тук вътре крак в лице се завира, а лицето — в пърделник.

— Значи на Такт щеше да му хареса, казваш? — пита Виктра. Включила се е в панела и чувам гласа ѝ по връзката.

Смея се.

— То имаше ли нещо, дето да не му харесва?

— Най-вече облеклото — отвръща Мустанга от собствения си мостик. И тя също е с бойна броня — чисто злато с червен ревящ лъв на гърдите.

— И трезвеността — додава Виктра.

— Тоя спътник яко смърди на лайна — мърмори Клоуна от собствената си звездна Черупка. — По-гадно и от умрял кон.

— Ти си в механокостюм сред вакуум — обажда се провлечено Холидей. Чувам дрънченето и крясъците на хора зад нея в хангарния отсек на моя кораб. На лицето ѝ е изрисувана грамадна синя длан. Нарисувала ѝ я е една от Обсидианите. — Не ще да е от спътника.

— А, значи тогава е от мен! — казва Клоуна и подушва. — Опа, от мен е!

— Казах ти да се изкъпеш! — мърмори Чакълчето.

— Правило на Виещите номер 17. Само Феичките се къпят преди битка! — заявява Севро. — Аз си обичам войниците диви, миризливи и секси! Гордея се с теб, Клоуне!

— Благодаря, господине!

— Трека! Спусни предпазителя! — провиква се Холидей. — Веднага! Извинявайте. Проклетите Обсидиани се разхождат с пръст на спусъка, кърваво проклятие да ги стигне дано! Пълен ужас!

— Защо се смеем и дърдорим като деца? — прокълтява гласът на Сефи по комуникатора толкова силно, че без малко да ми спуска тъпанчетата.

— Кървави лайна в кошничка! — скимти Севро и всички в хор изругават срещу гръмогласността ѝ.

— Намали си звука на предаване! — тросва се Клоуна на царицата.

— Не разбирам...

— На предаване...

— Какво е „предаване“...?

— Прякорът Тихата май не се връзва много-много, а? — пита Виктра и Мустанга прихва.

— Сефи, наведи се! — излайва Холидей. — Не мога да стигна! Наведи се! — Холидей е открила Сефи в хангара и ѝ помага да намали звука на предаване. Царицата на Обсидианите всяка нощ спи с новия си пулсОмрук, но е поизостанала в разбирането на телекомуникационното оборудване.

— Та значи, както попита голямото момиче, има ли причина за този тет-а-тет? — пита Холидей.

— Традиция, Холи — отвръща Севро, като имитира носовия ѝ говор. — Жътварчето е сантиментален лигльо. Сигурно и реч ще ни дръпне.

— Няма да има речи — казвам.

Малкото ми странно семейство надава вой и дюдюка.

— Няма ли да ни увещаващ да вием, вием срещу смъртта на светлината?^[1] — пита Севро, ала шегата има странен привкус — знаем, че точно това би казал Рок. Сърцето ми пак се свива. Толкова обич чувствам към тази банда хъшлаци и клетвопрестъпници. Толкова се боя за тях. Де да можех да ги опазя от това. Да намеря начин да им спестя предстоящия ад.

— Каквото и да се случи, запомнете, късметлиите сме ние! — казвам. — Днес ние ще успеем да постигнем нещо значимо! Но вие сте моето семейство. Затова бъдете храбри! Пазете се взаимно! И си елате у дома.

— И ти, шефе — казва Севро.

— Разкъсайте оковите! — извиква Мустанга.

— Разкъсайте оковите! — повтарят след нея приятелите ми.

Лицето на Севро се превръща в озъбена муцуна и той избоботва:

— Виещи, напред!

— Ауууууууу! — Те вият като малоумни, сякаш ще се пръснат. Един по един образите им трепват и изчезват и аз оставам самотен в шлема си. Вдишвам и чета безмълвно молитва до онзи, който слуша, който и да е той. Запази ги невредими!

Оставям шлема да се прибере обратно във вратната ми броня. Моите Сини ме гледат от мониторите си. Малка котерия от Червени и Сиви морски пехотинци стои на вратата и чака да ме съпроводи до хангара. Нишките на толкова животи от толкова много светове се пресичат тук, в този миг, около моя. Колко ли ще се протрият? Колко ли днес ще се прекъснат? Виктра ми се усмихва и ми се струва, че вече

съм имал твърде голям късмет, та и този ден да завърши с радост. Мястото ѝ не е тук. Тя трябва да е от другата страна на бездната, начело на вражески боен крайцер. И все пак тя е тук, с нас, и търси изкуплението, което мислеше, че никога няма да получи.

— Отново сме таран — казва тя.

— Отново — казвам и питам екипажа: — Как се чувствате всички?

Неловко мълчание. Те се споглеждат нервно, несигурни как да отговорят. А после една млада Синя с гола глава се провиква от конзолата си:

— Готови сме да трепем Златни, кърваво проклятие да ги стигне дано... господине.

Те се смеят, напрежението спада.

— Други? — прогърмява гласът на Виктра. В отговор те надават рев. Космическа пехота, и млади — осемнайсетгодишни, и стари, колкото би бил сега баща ми, тропат със стоманените токове на ботушите си по земята.

— Свържи ме с цялата флотилия! — командвам. — Излъчване на открита честота към Живака. Погрижете се Златните да ме чуват, за да знаят къде да ме намерят! — Вирга кимва. Излъчват ме на живо.

Гласът ми отеква по главния комуникатор във всички сто и дванайсет бойни кораба от моята флотилия, в хилядите цепоКрили, в корабите пиявици, в машинните отделения и в болничните отсеци, където лекари и новоназначени сестри вървят между празните легла, застлани със свежи бели чаршафи, и чакат да ги залее вълната. След трийсет и осем минути Живака и Синовеите на Арес, които са на Марс, ще го чуят и ще излъчат сигнала си към Ядрото. Дали по това време ще сме живи, ще зависи от танца ми с Рок.

— Мъже и жени от Обществото, говори Жътваря! В мините, в Космоса, в града и в небето ние живеехме в страх. Страх от смъртта. Страх от болката. Днес страхът е само от провал. Не можем да се провалим! Ние стоим на ръба на мрака, стиснали единствения факел, останал на човечеството. Този факел няма да угасне! Не и докато аз дишам! Не и докато сърцата ви бият в гърдите! Не и докато нашите кораби все още таят заплахата в себе си! Нека другите мечтаят. Нека други пеят. Ние, малцината избрани, сме огънят на нашия народ! — Удрям се в гърдите. — Ние не сме нито Червени, нито Сини или

Златни, или Сиви, или Обсидианови! Ние сме човечеството! Ние сме приливната вълна! И днес ще си възвърнем живота, откраднат от нас. Ще изградим обещаното ни бъдеще. Пазете сърцата си! Пазете приятелите си! Следвайте ме до края на тази злокобна нощ и ви обещавам, че на съмване ви чака утро! А дотогава — разкъсайте оковите! — Дръпвам бръснача от ръката си и го оставям да заеме формата на моя Секач. — Всички кораби, подгответе се за бой!

[1] Препратка към стихотворението „Не си отивай кротко в тъмнината“ на уелския поет Дилън Томас. В превод на Александър Шурбанов третият стих от него е „Вий, вий срещу смъртта на светлината“. — Б.ред. ↑

45.

БИТКАТА ЗА ИЛИУМ

Червени племенни барабани в търбуха на един от корабите ми, „Вечерен прилив“, бумтят от високоговорителите — свирят Забранената песен в бойна интерпретация. Несекващ дързък екот, докато летим към Армадата на Меча. Никога не съм виждал толкова голяма флотилия, дори и когато щурмувахме Марс. Тогава само два съперничаещи си Дома сбираха съюзници. А това е сблъсък на народи. С подобаващата му мощ.

За съжаление, Рок и аз сме учили при едни и същи учители. Той познава битките на Александър, на армиите на династията Хан, Битката при Азенкур. Той знае, че най-голямата заплаха за една надделяваща сила е неразбирателството и хаосът. Затова не надценява мощта на своята войска. Разделил я е на двайсет по-малки подвижни дивизии и е дал относителна автономия на всеки Претор, за да действа скоростно и гъвкаво. Сблъскваме се не с един огромен чук, а с рояк бръсначи.

— Кошмар! — мърмори Виктра.

Така и мислех, че ще постъпи Рок, но пак изругавам, щом го виждам. При всеки сблъсък в Космоса трябва да решиш дали да унищожаваш вражеските кораби, или да ги пленяваш. Изглежда, той е решен да завладява. Затова не можем да бездействаме срещу тях и да се надяваме на най-доброто. Нито пък да подмамим флотилията му в моя капан от самото начало. Те ще се изтръгнат от него и ще избият Виещите. Всичко зависи от единственото ни действително предимство и то не са нито нашите кораби, нито нашите сто хиляди Обсидианови, които натъпках в съдовете за щурмуване — пиявиците. То е във факта, че Рок си мисли, че ме познава, и затова цялата му стратегия ще се основава на евентуалното ми поведение.

И аз решавам да му покажа, че е подценил моето безумие, за да види колко слабо всъщност разбира психологията на Червените. Днес аз повеждам „Пакс“ на самоубийствена мисия към сърцето на неговата флотилия. Но не аз започвам битката. Започва я Орион — издига се

далеч пред мен с „Воят на Персефона“ заедно с три четвърти от моята флотилия. Те се групират в сфери — дори най-малките корвети са дълги четиристотин метра. Повечето са половинкилометрови кораби-факли, няколко унищожителя и двата грамадни дреднаута. Далекобойни ракети излитат от Златните кораби, от нашите — също. А после флотилията на Рок тръгва насреща ни и в черното пространство между двете изригват снаряди, ракети и изстрели на релсови оръдия. Боеприпаси за милиарди кредити се взривяват за секунди.

Орион свива разстоянието до флотилията на Рок, а корабите на Мустанга и Ромул профучават към южния край на формацията му, над полюса на Йо, в опит да ударят единственото уязвимо място на кораба — двигателите. Но флотилията на Рок е пъргава и десет ескадрона се отделят от останалите и заемат позиция, така че настръхналите им от оръжия страни застават срещу носовете на прииждащите откъм Южния полюс на планетата кораби на Спътниковите владетели и ги обстрелват надлъжно с релсови оръдия. Сто хиляди оръдия стрелят едновременно.

Метал разбива метал. Корабите бълват кислород и хора.

Но те са издръжливи на бой. Грамадни метални корпуси, разделени на хиляди отделения като пчелни килийки, разработени така, че да изолират пробойните и да опазят корабите от изпускане на въздуха с един изстрел на релсово оръдие. От тези летящи замъци струят хиляди миниатюрни изстребителни, управлявани от един човек. Те се събират на малки ескадрони из нишието пространство между нашата флотилия и тази на Рок. Някои са натъпкани с миниатюрни ядрени оръжия за ликвидиране на бойни кораби. Пъклолази и сондьори, обучавани денонощно в симулатори от Синовеите на Арес, излитат заедно с ескадрони от синхронизирани Сини и се връзват сред калените в бой пилоти на Обществото, водени от цепоКрили със златни ивици.

Войската на Ромул се отлепя от тази на Мустанга, за да се свърже с Орион, а Мустанга продължава към сърцето на вражеската формация и подготвя пътя за моя удар.

Приближаваме на триста километра и релсовите оръдия със среден обхват откриват огън. Мощен преграден огън от двайсеткилограмови боеприпаси, които хвърчат из Космоса десет пъти по-бързо от звука. Противоснарядни щитове се разтварят над цялата

формация на Златните. Близко до корабите пулсЩитове туптят в преливащи се сини нюанси, когато боеприпаси се разпръсват при удар в тях и се разхвърчат в Космоса.

Моят ударен отряд изчаква зад главната битка. Скоро тя ще се превърне във война между много малки групички, вземащи кораби на абордаж. Излитат стотици кораби пиявици. Агресивни Претори ще пуснат пехотинците и Обсидиановите от корабите си, за да завземат вражески кораби, които след битката ще задържат според правилника на флота. Консервативни Претори ще събират войските си до последно, за да отблъскват атакуващите на абордаж и ще използват корабите си като главно оръжие във войната.

— Орион даде сигнала — казва моят капитан.

— Определи курс към „Колос“. Двигателите — на скорост за таран! — Корабът забоботва под краката ми. — Пел, спусъкът е твой. Не обръщай внимание на корабите-факли, на дневен ред са Унищожителите или още по-големите кораби. — Нашият съд стене, докато се хвърляме напред от задната част на флотилията на Орион. — Запазете формацията! Уеднаквете скоростта.

Подминаваме артилерийските кораби, а после — четирикилометровия „Воят на Персефона“, и изскачаме в центъра на фронта на Орион срещу врага като скрито копие, сега прелетяло петдесетте километра ничия територия, прицелено в сърцето на врага. Корабите на Орион изстрелват метални жици и създават коридор, за да закрилят безумното ни приближаване. Сега Рок вижда намеренията ми и неговите бойни кораби се оттеглят от моите и ме канят в сърцето на неговата огромна формация, докато обсипват с огън моя ударен отряд долу.

Щитовете ни затрептяват в синьо. Вражески муниции минават между металните жици и ни наказват. Отвърщаме с огън. Надупчваме един унищожител. Той губи енергия. От него се изсипват кораби-факли, за да се опитат да се промъкнат през нашия тунел от жици, но придружителите ни разкъсват на парченца по-малките съдове. При все това ни уцелват оръдията на дванайсетина кораба. Червено сияние край щитовете ни. Те падат поетапно, местните генератори изсумтват откъм десния борд, нашата страна. Корпусът ни е пробит на седем места. Мрежа с вид на пчелна пита, състояща се от херметични врати, се активира и изолира компрометираните нива на моя кораб от

останалите. Губя един кораб-факла. На половин километър от носа мощен преграден огън, изстрелян от дреднаута на Антония „Пандора“, го разтърсва от носа до кърмата.

— Като че сестра ми се радва на моя кораб — казва Виктра.

Тела изригват от ударения съд, но Антония продължава да стреля по него, докато ядрените му двигатели експлодират. Те пулсират в бяло и след това поглъщат цялата задна половина на кораба-факла. Ударната вълна ни е оттласнала настрана. Нашите щитове издържат срещу електромагнитни импулси и светлините на кораба ни примигват само веднъж. Нещо огромно се удря в дебелината десет метра преграда от татък мостика. Стената вдясно от мен се извива навътре. Придобива формата на снаряд от релсово оръдие. Металът се изкривява, сякаш зад него се гърчи огромно бебе пришълец.

Стрелците ни попиляват дългия километър и половина разрушител, стрелял по нас, и изпразват осемдесет от релсовите ни оръдия право в мостика му. Двеста души загиват. На този етап не вземаме пленници. Поразително е какви удари може да нанесе „Пакс“. Поразително е и на какви удари сме подложени. Антония прави дисекция на още една част от ударния ни отряд.

— Свалиха „Надеждата на Тинос“ — казва тихо моят Син офицер на сензора. — „Викът на Тива“ е под ядрен обстрел.

— Кажи на главните командири на „Тинос“ и „Тива“ да ударят по минус четирийсет и пет по тяхната средна линия и да изоставят кораба! — крясвам.

Те се подчиняват и променят курса си, за да се забият във флагманския кораб на Антония. Тя пуска двигателите си на обратен ход и моите умиращи кораби безобидно се отдалечават в Космоса. Единият избухва в ядрен взрив.

Тук, в сърцето на вражеската формация, ни превъзхождат и числено, и по оръжие. В клопка сме. Изход няма. Около нас се образува сфера. Остават ми само четири кораба-факли. Вече са три.

— Многобройни пожари по палубата — докладва офицер.

— Взривяване на мунициии на палуба седемнайсет.

— Двигатели от първи до шести са извън строя. Седми и осми работят на четирийсет процента мощност.

„Пакс“ умира край мен.

ЛуноРазбивачът на Рок е надвиснал пред нас. Два пъти по-дълъг от моя кораб и с три пъти по-голяма обиколка. Летящ военен пристанищен град, дълъг осем километра. С огромен нос във формата на полумесец — като акула с отворена уста. Той се отдалечава от нас със същата скорост, с която ние напредваме. Грижи се да не го ударим като таран, докато ни наказва със своето превъзходно въоръжение. Рок си е помислил, че мога да му изиграя номера на Карн. Да се опитам да се врежа в техния боен кораб със своя. Сега това е невъзможно. Нашите машини почти са си отишли. Корпусът ни е пробит.

— Всички предни оръдия, насочете се към техните релсови оръдия и ракетомети на горната им палуба, издълбайте ни сянка! — Вадя холограма на кораба и ограждам с пръсти областта за обстрел, насочвам огъня, докато Виктра дава команди на бойните групи, които ние досега сме задържали. Цепокрилите нахлуват с писък в Космоса. „Пакс“ се върти, за да покаже главните си оръдия към „Колос“.

На този етап няма значение какво вършим. Ние сме вълк, прикован на земята от мечка, която троши краката ни един по един, изтръгва ушите ни, очите ни, зъбите ни, но пази корема ни цял-целеничък и готов за разпаряне. Моята флотилия се тресе около мен. Сини рязко излизат от синхрон с машините и повръщат в своите командни центрове, когато дейтанервите на корабите, с които са свързани, биват прекъсвани един по един. Моят главен командир Арн получава припадък, когато разбиват двигателите на парченца.

— „Танцърът на Фаран“ го няма вече — обажда се капитан Пел. — Няма капсули за бягство.

Екипажът беше минимален, но все пак четирийсет умират. По-добре, отколкото да са хиляда. Остават само два кораба-факли от първоначалните ми шестнайсет. Те препускат зад нас около кораба на Антония „Пандора“, но той е едно грамадно черно чудовище. Разкъсва бързоходните кораби на парченца, докато от тях остава само мъртъв метал. И когато спасителните капсули се изстрелват от тях, той ги засипва с огън и унищожават. Виктра наблюдава тихо убийството. Добавя го към дълга на Антония.

Рок ни приканва да изстреляме корабите си пиявици, като притегли „Колос“ по-близо до мен. Сега той е на километър от нас. Приемам поканата.

— Изстреляйте всички кораби пиявици към повърхността на луноРазбивача — казвам. — Сега. Активирайте катапултите.

Стотици празни скафандри излитат от катапултите както при Железния дъжд. Двеста пиявици от четирите хангара на моя кораб, изплюти в поток от грозен метал. Всеки от тях може да носи петдесет бойци, за да ги изпомпа във вътрешността на луноРазбивача. Контролирани дистанционно от Сини пилоти на борда на „Воят на Персефона“, те се втурват с възможно най-голяма скорост да прекосят опасното пространство между двата бойни кораба. И ги помитат още преди да изминат половината разстояние, когато Рок взривява серия от ядрени бойни глави с малък заряд.

Предугадил е хода ми.

Сега от моето ято са останали само отломки, реещи се между двата кораба. Сирени святкат на тавана на мостика. Далекобхватните ни сензори са угаснали. Оръдията ни — смачкани. Многобройните палуби — пробити.

— Не се разпадай! — мърморя. — Не се разпадай, „Пакс“!

— Приемаме съобщение — казва Вирга.

Рок се появява във въздуха пред мен.

— Дароу. — Той забелязва и Виктра. — Виктра, свърши се. Корабът ви е мъртъв. Наредете на вашата флотилия да се предаде и ще ви пощадя. — Той си мисли, че може да тури край на въстанието, като ни вкара в гроба. Това, че има право, ме тревожи. Но и двамата знаем, че тялото ми му е нужно, за да го покаже на световите. Ако унищожи кораба ми и ме убие, никога няма да ме намерят сред останките. Поглеждам Виктра. Тя предизвикателно се изплюва на пода.

— Какъв е отговорът ти? — настоява Рок.

Свивам пръсти в непристоен жест.

— Майната ти.

Рок извъръща очи от екрана.

— Легат Друз, изстреляйте всички кораби пиявици. Кажете на Рицаря на облаците да ми докара Жътваря. Жив или мъртъв. Само се погрижете да е разпознаваем.

46. ПЪКЛОЛАЗ

Поглеждам към Сините на позициите им. Повечето бяха тук, когато превзех този кораб и му дадох ново име. С Орион те станаха пирати, а с мен — бунтовници.

— Всички го чухте — казвам. — Браво. Вие донесохте гордост за „Пакс“. А сега се сбогувайте, качвайте се на совалката си и скоро ще се видим. Няма нищо срамно в това.

Те отдават чест и капитан Пел отваря люковете в долната част на отсека. Сините започват да се плъзгат надолу по тясната шахта в трюма, където трябва да има спасителни капсули, но ние ги заменихме с тежко въоръжени совалки. Собствената ми спасителна капсула е вградена в стената на мостика. Но ние с Виктра няма да бягаме. Не и днес.

— Време е да тръгваме, бебчо — подканва Виктра. — Сега.

Потупвам рамката на вратата на мостика.

— Благодаря ти, „Пакс“ — казвам на кораба.

Още един приятел, загубен за каузата. Спринтирам след Виктра и войниците по празните коридори. Червени лампи пулсират. Вият сирени. Докато се изнасяме, леки тупвания отекват по целия корпус. Пиявиците на Рок сигурно вече са налазили „Пакс“. Разтапят корпуса, отварят пробойни и вкарват вътре отряди от Сиви и Обсидианови, предвождани от Златни рицари. Вместо мен ще открият една изоставена черупка. Разтопен кръг се оформя в стената на коридора до един гравиАсансьор, докато се качваме в него. Наблюдавам как оранжевото постепенно изсветлява, докато става с цвета на Слънцето. Барабаните продължават да ехтят от високоговорителите. *Туп. Туп. Туп.*

Виктра оставя след себе си мина — подарък за тези, които завладяват кораба.

Чуваме как тя избухва десет етажа над нас, когато гравиАсансьорът ни стоварва на ниво минус три в спомагателния хангар. Тук ни чака истинската ми щурмова войска. Трийсет совалки със свалени рампи. Сините в пилотските кабинни извършват последни

проверки преди полета. Оранжеви механици трескаво подготвят двигателите, зареждат резервоарите с гориво. Във всеки кораб има по сто Валкирии в пълно интелигентно снаряжение. Същият брой Червени и Сиви ги придружава за задачите със специални оръжия. Обсидиановите чукат с пулсБрадви и бръсначи, докато пробягвам покрай тях, и скандират гръмогласно името ми. Откривам Холидей в центъра на хангара заедно със Сефи и котерия от Валкирии, които ще са личният ми отряд. С тях има и една групичка, която реди молитви — това са Пъклолазите, за които помолих Танцъора. На ръст те не достигат и до половината на Обсидианите.

— Проникнаха в кораба — казвам на Холидей. Тя врътва глава към един отряд Червени, притичали да ни пазят гърба. — Почти са при нас.

— Не... — въодушевено се размива Холидей. — Толкова близо?

— Знам — отвърщам възбудено. — Те си мислеха, че ще сме натъпкани с ядрено оръжие. Опитаха се да ни притеглят по-наблизо с изключени двигатели, та да сме в обсега на взрива, ако решим да ги използваме.

— Значи сега ще ги цункаме — измърква Виктра на Холидей. — И то с език.

Холидей залюлява нагоре-надолу подобната си на сгурийно блокче глава.

— Тогава стига сме дрънкали.

Сефи вади от една кесия шепа изсушени гъби.

— Божи хляб? — предлага тя. — Ще видите дракони.

— Войната бездруго е страшна, миличка — отвърща Виктра, а после подхвърля настрана: — Едно време с Касий се друсахме цяла седмица с тия гадории на Термично море. — Улавя погледа ми. — Е, то беше преди да те срещна. А виждал ли си го без риза? Не го казвай на Севро, между другото.

Ние с Холидей също се въздържаме от гъбите. Пукот на автоматични оръжия се разнася от коридора точно до хангара.

— Часът дойде! — обявявам гръмогласно на трите хиляди Обсидианови в щурмовите совалки. — Наточете брадвите си! Спомнете си какво са ви учили! *Хирг ла Рагнар!*

— *Хирг ла Рагнар!* — изревават те.

Това означава „Рагнар е жив“. Царицата на Валкириите ми отдава чест с бръснача си и запява бойната песен на Обсидианите. Целият щурмови отряд в черни брони я подема. Всяващ ужас звук, който този път е в моя помощ. Аз доведох Валкириите в небето и сега ги пускам да се развихрят.

— Виктра, примно ли ти е? — питам, разтревожен от близостта на Антония. Дали приятелката ми се е замислила за сестра си?

— Кръвогадост, великолепно се чувствам, бебчо — отвръща високата жена. — Вземи се погрижи за хубавото си дупенце. — И тя ме плясва по задника, а после тръгва заднешком, праща ми гадна въздушна целувка и изтичва към совалката си. — Ще съм точно зад теб!

Оставам с Пъклолазите. Те пушат горелки и ме наблюдават със зловни червени очи.

— Първият, който проникне, получава лавъра, кърваво проклетие да го стигне дано — заявявам. — Слагайте каските.

На такива хора много приказки не им трябва. Те кимват и се ухилват. Потегляме. Излитам трийсет метра нагоре с гравиБотушите си и кацам върху една от четирите ноктоСонди, които конфискувахме от една компания за добив на платина във вътрешния астероиден пояс. Те стоят в редица на палубата на хангара на петдесет метра една от друга. Като ръце са — кабината е лакътят, дузината свредели върху палубата — разперените пръсти. Всяка е преоборудвана от Роло с двигатели отзад и дебела броня, покриваща всичко отстрани. Шмугвам се в кабината, уголемена, за да побира тялото и бронята ми, и плъзвам ръце в дигиталната контролна призма.

— Пали! — командвам.

Познатата сила разтърсва сондата и кара стъклото около мен да трепери. Ухилвам се като луд. Сигурно съм такъв. Но знаех, че не мога да спечеля тази битка, без да променя парадигмата. И знаех, че Рок никога няма да се остави да го вкарат в клопка или да го подмамят в астероиден пояс. Той би се опасявал от засада. Можех да направя само това: да прикрия своята засада зад недостатък на характера си. Той вечно ми проповядваше, че трябва да отстъпвам, да намеря покой. Много ясно, той си е мислил, че знае как да ме победи. Но днес аз не се бия като човека, когото той познаваше, като Златен.

Аз, кърваво проклятие, съм Пъклолаз, предвождащ армия от леко психясали великанки и флотилия от най-съвременни бойни кораби с екипажи от вбесени пирати, инженери, техници и бивши роби. А той си мисли, че знае как да се бие срещу мен? Смя се, а ноктоСондата тресе седалката ми. Изпълва ме с дремеща, налудничава сила. Вражески отряд нахлува в хангара от същия гравиАсансьор, с който дойдохме. Те се втрещават в грамадните ноктоСонди и се изпаряват, щом от совалката на Виктра релсово оръдие ги обстрелва от упор.

— Спомнете си думите на нашата Златна водачка — казвам аз на Пъклолазите. — Саможертва. Покорност. Благоденствие. Това е най-доброто у човечеството.

— Кърваво проклятие, шлага с шлага! — изругава един по комуникатора. — Ще ѝ покажа аз най-доброто от човешкото у мен!

— Загрей сондите! — нареждам. Един по един, те потвърждават. — Слагай шлема! Палим!

Превключвам щифта за ротация на моята ноктоСонда по часовниковата стрелка. Тя забръмчава под мен. Пъхвам и двете си ръце надълбоко в контролната призма. Битието се разтърсва. Зъби тракат. Металната палуба под мен хлътва. Капе разтопен метал. Хлътвам десет метра надолу в кораба. Пробивам палубата за пет секунди. И следващата. Потъвам пак, пропадам напълно през пода на хангара. Сдъвкан метал около кабината. После пробивам и следващата палуба. И следващата. Температурата около сондата се покачва, докато пропадам все по-надолу в кораба и оставям Валкириите след себе си. Забавиш ли се, сондата се заклещва, забавиш ли се, и умираш. Тази скорост е пулсът на моя народ. Импулс, вливащ се в нов импулс.

Моята ноктоСонда набира адска скорост. Пробива палубите. Убива метала с разтопени зъби от волфрамов карбид. Мярвам откъслечно останалите ноктоСонди, разкъсващи сърцето на кораба, докато пропадаме надолу през мъждиво осветените казарми. Всяка сонда сияе, нажежена, и пробива следващата палуба. През воден резервоар, после през коридор, където нахлул вражески отряд се олюлява назад сред отломките и се втрещва в колосалните машини, пробиващи кораба като разтопените ръце на някакъв ужасно смешен железен бог.

— Не забавяй темпото! — изревавам и цялото ми тяло се разтърсва на седалката.

Губя контрол, прекалено съм бърз, сондата се е нажежила. А после... нищо. Пробивам корема на „Пакс“. Космическата тишина ме сграбчва. Безтегловност. Летя като копие във вода към огромния „Колос“. Кораби пиявици, носещи се към „Пакс“, профучават край мен, единият толкова близо, че виждам облещените очи на капитана в пилотската кабина. Още един попада право в устата на горещата ми сонда и е накълцан за секунди. Хора и отломки се разхвърчат настрани. Останалите сонди излизат по-надолу от корема на „Пакс“, изскачат в Космоса и се втурват към луноРазбивача. Около нас бушува битката. Сини взривове, огромни полета, осеяни със снаряди. Групата на Мустанга препуска покрай формациите на Рок и си разменят наказателни атаки. Севро все още изчаква в укритието си.

Усещам объркването на вражеските артилеристи. Аз съм в центъра на техния щурмови отряд от кораби пиявици. Не могат да стрелят. Техните компютри дори не могат да регистрират класификацията на летателния ми апарат. За тях ще изглеждам като купчина метални отломки, приела формата на ръка. Съмнявам се, че на мостика дори ще разпознаят какво е това, ако не го видят с просто око.

— Надуй мотора! — командвам.

Двигателите на преоборудваната ноктоСонда зад мен се засилват и ме запокитват надолу към черната повърхност на „Колос“. Разпознал в мен опасност, един цепоКрил ме обсипва с картечен обстрел. Куршуми колкото палци безшумно се забиват в сондата. Бронята издържа. Но не и тази на ноктоСондата до моята. Когато изстрел на петметрово релсово оръдие от най-горната част на луноРазбивача пробива кабината и убива Пъклолаза в нея, корабът му се пръсва. Едно от парчетата се удря в моята стъклена кабина и я пропуква. Още десетина изстрела разкъсват кораба пиявица до мен. Рок може и да не знае какво представляват трийсетметровите снаряди, излетели от моя кораб, но е склонен да избива и своите, за да спре настъплението им.

Сив метал се размива пред мен. Снаряд от релсово оръдие, изстрелян от „Колос“, пробива три кораба пиявици и удря дъното на моята ноктоСонда в „китката“. Откъсва част от нея, избухва и пробива пода на кабината ми точно между краката ми. Минава на педя от топките ми, одрасква гърдите ми и почти отнася главата ми. Отскачам назад и снарядът се удря в металния скелет на кабината. Изпочупва

стъклата и огъва метала като топяща се пластмасова сламка. Изпъшквам, запратен почти в несвяст от огромната кинетична енергия.

Бели петна изскачат пред очите ми.

Разтърсвам се. Опитвам се да се освестя.

Отклонил съм се от курса. Това съоръжение не е предназначено да се направлява. След малко ще се врежа в палубата на луноРазбивача. Инстинктите не ме спасяват. Спасяват ме приятелите ми. Двигателите на ноктоСондата са свързани с екипа от Сини на кораба на Орион. В последния момент някой ги включва на обратен ход и аз не се разбивам. Отново съм на седалката, а ноктоСондата забавя ход и каца леко на повърхността на „Колос“. Подскачам и се смея от страх.

— Кърваво проклятие! — подвиквам на далечния си спасител, който и да е той. — Благодаря!

Но самата ноктоСонда се управлява изцяло ръчно. Сините могат да боравят с пръстите ѝ толкова, колкото и аз да планирам обстрел на планета с прашка. Ръцете ми танцуват над контролните прибори, включват на стария ми режим на работа. Активирам сондата отново, използвам двигателите си, за да ме забият надолу като гвоздей в повърхността на кораба. Металът скърца. Болтове тракат. А аз започвам да ръфам горния пласт на бронята, в който казват, че нито един кораб пиявица не може да проникне.

Напрежението кара сондата да съска. Увеличавам оборотите, ръцете ми танцуват над контролните прибори, разместват прегрелите части на сондата, задействат периодично охладилите се елементи. Космосът изчезва. Хлътвам в бойния кораб. Не издълбавам права линия, а тунел към предната му част. Една палуба. Две палуби. Прегризвам коридори, казарми, генератори, газопроводи. Поотвратително и дивашко нещо не съм вършил. Само се моля да не уцеля склад за боеприпаси. Мъже, жени и отломки изхвърчат в Космоса през издълбаната от мен пробойна като есенни листа, засмукани от палубите, в които прониквам. Прегради ще запечатат раната, но заклещените между преградите и тунела все едно вече са мъртъвци.

Триста метра навътре в кораба ноктоСондата ми се поврежда. Изхабени свредели и прегряване на мотора. Посягам да отворя купола на кабината си и да я изоставя, но ръката ми се подхлъзва на лоста.

Кръв я покрива. Опипвам трескаво тялото си. Но бронята ми не е пробита. Тази кръв не тече от мен. Тя изтича откъм дясната стена на кабината, около кръглия снаряд от релсово оръдие, който проби трите кораба пиявици, за да се забие в подпората на моята ноктоСонда. По засъхващата кръв са полепнали косми и парченца от кости.

Зарязвам ноктоСондата си, за да изляза във вакуума на издълбания от мен тунел. От кораба вече не изтича въздух. Сега е спокойно, налягането вече се е възстановило и аварийните прегради са се затворили, за да изолират пробития корпус. Генераторът на гравитация в този сегмент от кораба сигурно е бил улучен. Косите ми в шлема се реят.

Поглеждам нагоре. В края на тунела, там, където пробих корпуса, има малко прозорче, през което се виждат звездите. Мъртвец се носи от другата му страна и бавно се завърта. Сянка го поглъща, когато флагманският кораб на Антония преминава и закрива Слънцето, отразено от повърхността на Юпитер. Също като този човек, и аз потъвам в мрак. Сам в търбуха на „Колос“. От комуникатора ми се лее бойно дърдорене. Виктра излита от нашия хангар. Орион и Спътниковите владетели са в полет, излетели са от полюсите на Йо към Юпитер. Флагманският кораб на Мустанга все още е подложен на нападение от кораба на Рок, а Антония води останалата част от флотилията му подир отстъпващите Телемани и Раа.

Севро все още изчаква.

Трийсет метра над мен нещо се показва от едно от пробитите нива и наднича в широкия двайсет метра тунел. Шлемът ми идентифицира действащо оръжие. Излитам нагоре и активирам пулсЩита си в полет, но намирам само един млад Сив, вторачил се в мен през пластмасовия визьор на аварийна кислородна маска. Той се рее, стиснал в ръка наъбено парче от метална стена. Залят е с кръв — не неговата. Тялото на един от приятелите му се рее зад него. Той трепери. Сондата ми сигурно е минала през целия му взвод, а после Космосът е засмукал телата им и го е оставил сам тук. Ужас се вижда в очите му. Той вдига пържачката си и аз реагирам, без да мисля. Забивам бръснача си отстрани в сърцето му и го превръщам в труп. Той умира с широко отворени очи, млад, и се рее във въздуха изправен, докато не стъпвам върху гърдите му, за да извадя бръснача си.

Отдалечаваме се. При нулевата гравитация капчици кръв се отронват от острието ми и танцуват.

После генераторите на гравитация заработват отново и краката ми тупват на пода. Кръвта се плисва върху тях. Тялото на Сивия се плъосва на земята. Откъм тунелната шахта зад мен нахлува светлина. Дръпвам се от мъртвеца, надниквам в тунела и виждам как совалка нахлува от Космоса. Следват я и още. Цяла кавалкада щурмови кораби, предвождани от Виктра. Цепокрили ги преследват, но оръдията, монтирани отзад на корабите, ги обсипват с високоенергийни удари с големината на юмрук и ги разкъсват. И още ще дойдат. Още стотици. Трябва да действаме бързо. Скоростта и агресията тук са единственото ни предимство.

Корабът на Виктра драматично забавя ход в тунела под моето ниво, точно над ноктоСондата. От него излизат Валкирии и се присъединяват към мен. Още транспортъори изсипват товара си на погорните нива. Холидей и неколцина Червени с бойна броня се придвижват заедно с Обсидианите, понесли съоръжения за абордаж из безвъздушното пространство към вратата на преградата, разделяща ни от останалата част на кораба. Забиват термалната сонда в метала и тя засиява в червено. Покриват металния люк с пулсКупол, та като нахлуем, да не задействаме още прегради.

— Зелен сигнал за нахлуване след петнайсет минути! — командва Холидей.

Виктра стои настрана, заслушана в бърборенето на врага.

— Екипи идват насам. Повече от две хиляди смесени единици.

Тя също е включена към стратегическото командване на кораба на Орион, за да може да събира данни за битката от огромните сензорни масиви на флагманския кораб. Изглежда, Рок е изстрелял повече от петнайсет хиляди души към нас в своите кораби пиявици. Повечето сега вече трябва да са в „Пакс“, проникнали са в него, за да ме намерят. Глупави копелета! Рок играеше на едро, но избра погрешния залог. А аз току-що доведох хиляда и осемстотин луднали Обсидианови берсерки на почти празен боен кораб.

Поета ще се вбеси.

— Десет — обажда се Холидей.

— Валкирии, след мен! — проехтява гласът ми и вдигам ръце в триъгълник.

Петдесет и седемте Обсидиани прескачат отломките и се събират зад мен точно както ги обучавахме, докато пътувахме от Юпитер насам. Сефи застава вляво от мен, Виктра — отдясно, а Холидей — зад гърба ми. Свръхнагрялата метална врата хлътва навътре. Червените и Сивите се отдръпват. По целия тунел, по десетте пробити от мен нива, подобни екипи ще се готвят за нахлуване също като нас. Две други ноктоСонди кацат. Две хиляди Обсидианови ще нахлуят и там. Сиви, Червени и малобройни Златни симпатизанти ще ги поведат срещу охраната, която се товари на вагонетки и в гравиАсансьори, за да ги откарат на новия боен фронт вътре в кораба.

Това ще е огнена буря. Битка от упор. Дим. Письци. Най-ужасната война.

— Щитовете на пълна мощност! — командвам на Нагал с лице срещу Валкириите. Преливащите отблясъци на щитовете заиграват върху броните им. — Убивайте всичко, що носи оръжие! Не навреждайте на нищо без оръжие. Цветът няма значение. Помнете целта ни. Разчистете ми път. *Хирг ла Рагнар!*

— *Хирг ла Рагнар!* — изревават те, удрят се в гърдите, прегръщат лудостта на войната.

Повечето ще са взели берсеркските си гъби в совалките. Няма да усещат болка. Тръгват, нетърпеливи да се влеят в битката. Виктра трепери до мен. Спомням си как седяхме с нея в лабораторията на Мики и тя ми каза, че обича мириса на битка. Застоялата пот в ръкавиците. Оръдейното масло. Схванатите мускули и треперещите ръце след края. Честността във всичко това, осъзнавам аз — ето какво обича тя. Битката никога не лъже.

— Виктра, стой до мен — казвам. — Групираме се в двойка „хидра“ при сблъсък със Златни.

— *Нйяр ла тагаг...* — обажда се Сефи зад гърба ми.

— ... *син тйр рйика!*

„Няма болка, само радост“ — напяват те, потънали дълбоко в прегръдките на божия хляб. Сефи надава бойния рев. Гласът ѝ е повисок от Рагнаровия. Сестрите ѝ от двете ѝ страни го подемат. После и техните сестри от двете им страни, и накрая десетки запяват по комуникатора своята песен и ми вдъхват усещане за величие, докато разумът ми съветва тялото ми да побегне. Затова пеят Обсидианите. Не

за да всяват ужас, а за да се изпълнят с храброст, да почувстват сродство, а не страх и самота.

Пот потича по гърба ми.

Страхът е нереален.

Холидей деактивира щита си.

— *Нйяр ла тагаг...*

Бръсначът ми се втвърдява.

ПулсОръжие изтрещява, подготвя се за битка.

Тяло трепери. Уста, пълна с пепел. Сложи маската. Скрый човека.
Не чувствай нищо. Виждай всичко. Напред, убивай! Напред, убивай!
Аз не съм човек. Те не са хора.

Песента гърми... *Син тйр рйика!*

Страхът е нереален.

Ако гледаш, Ео, време е да затвориш очи.

Жътваря дойде. И доведе със себе си ада.

47.

АД

— Нахлувай! — изревава Холидей и вратата се срутва.

Втурвам се в пулсПолето около точката на пробива. Всичко се сгъстява. Гледки, звуци, движенията на собственото ми тяло. Всичко е в мъгла. Разпръскващата Светкавица на Холидей изтрещява през двуметровия отвор в преградата и изпържва всички незащитени очни нерви от другата страна. Малка синтезна граната се взривява. Скачам през отвора в пушека и минавам вдясно, Виктра ме следва. Сефи отскача вляво. Незабавно попадаме под вражески огън. Щитът ми пращи, все едно град се сипе по ламаринен покрив. В края на коридора хаотично просветват дула и пулсОгън. Свръхнагрети снаряди се връзват в дима.

Стрелям с пулсЮмрука си, ръката ми подскача в спазми. Привеждам се и се дръпвам, за да не запушвам входа. Нещо се удря в мен. Залитам към стената вляво, свръхнагрети частици излитат с писък от юмрука ми. Щитът ми пращи от куршумите на бобинни пушки, които се удрят в енергийната бариера и падат смачкани по земята в краката ми. Още Обсидиани се изсипват в коридора зад мен. Много са бързи! Наоколо е какофония. Разумът ми изтласква напред фактите. Притиснати сме натясно. При нахлуването умират хора. Трябва да се придвижим напред.

Нещо избръмчава покрай главата ми и се взривява зад мен на входа. Крайници и парчета от броня се разсипват по земята. Шлемът заглушава мощния шум и спасява тъпанчетата ми. Люшвам се напред в опит да се измъкна от зоната на смъртта. Още една граната пада сред нас и се взривява, когато една Обсидианова се хвърля върху нея. Още месо за месомелачката. Трябва да скъсим дистанцията. Нищо не виждам пред себе си. Димът е ужасно гъст. Пламъци.

Да върви всичко това по дяволите!

С гневен рев задействам гравиБотушите си и излитам като ракета по тесния коридор с осемдесет километра в час към нашите нападатели, като стрелям в полет. Летя на метър от пода. Виктра

излита след мен. Това е цял отряд от дваайсет Сиви, предвождани от Златен легат в бляскава сребърна броня. Блъсвам се в Златния. С изваден бръснач пробивам щита му и го пронизвам в мозъка. Строполяваме се на земята. Ръката ми е приклещена под тялото. Отрядът за реагиране на Сивите се разделя и ме държи в центъра, докато се мъча да се изправа на крака. Единият изстрелва йонен заряд в гърба ми. Сини мънии се гърчат върху щитовете ми и ги ликвидират. Пронизвам с бръснача си един Сив в шията. Още двама стрелят в гърдите ми. Десетина куршума одраскват бронята ми. Залитам назад. Тежко релсово оръдие пробива с изстрел етажите над главата ми. Снишавам се, отскачам встрани и се подхлъзвам върху кръв. Падам. Оръдието отваря в пода дупка колкото човешка глава.

После Виктра връхлита върху Сивите. Хвърчи насам-натам с гравиБотушите си като разгневен таран. Бронираното й тяло чупи костите на враговете. После Обсидианите нахлуват сред Сивите и ги накълцват на парчета с пулсБрадвите си. Сивите пищят и отстъпват зад ъгъла, където имат огнева подкрепа. Сефи отсича крака на един от тях, той залита и стреля в стената. Тя му отсича главата.

Ужас!

Пушек. Тела треперят, кръв кипи в овъглените рани и се изпарява. Урината на умиращ мъж се стича в локва под бронята ми и съска при допира със свръхнагрятото дуло на моя пулсЮмрук. Виктра ми помага да стана.

— Благодаря.

Страховитият й шлем — птича глава, ми кимва безизразно.

Докато останалите от моя взвод се изнизват през отвора, аз заобикалям ъгъла, накъдето избягаха неколцина Сиви. Още един вражески отряд за реагиране припряно наглася тежко оръдие, монтирано на плаваща гравПлатформа около трийсет метра по-надолу, близо до входа на гравиАсансьор. То стреля и една четвърт от стената над мен се стопява. Нарещдам на Холидей да заеме мястото ми на ъгъла с амбипушката на Триг.

— Четири тенекета и един Златен — казвам. — Имат монтирано QR-13. Ошлакай ги.

Тя наглася многофункционалното дуло на пушката си.

— Слушам!

Шест Валкирии са повалени на нашата точка на пробив. Шлемът на една великанка се прибира в бронята. Тя повръща кръв. Половината ѝ торс пуши, разтопената броня продължава да изгаря плътта ѝ. Тя се опитва да се изправи, смее се от болка, упоена от божия хляб. Но за тези жени това е нов вид война, с нови рани. Неспособна да се закрепим на крака, Обсидиановата се свлича до една своя сестра, която извиква на Сефи. Младата царица поглежда раните и вижда как Виктра клати глава. Сефи се учи по-бързо от останалите и добре знае какво ще струва тази война на нейния народ. Но да я гледаш в очите, е нещо съвсем различно. Тя казва на жената нещо за дома, нещо за небето и перата в летния здрач. Успявам да видя ножа, който забива в тила на умиращата, чак когато го изважда.

Холограма на лицето на Мустанга трепва в ъгъла на моя екран. Отварям връзката.

— Дароу, нахлухте ли?

— Вътре сме. Две точки за моите отряди. Сега настъпваме към мостика. Какво става?

— Трябва да побързаш. Корабът ми е под тежък обстрел.

— Вътре сме. Ти трябва да се измъкнеш. Потегляй към Тива.

— Рок използва електромагнитни импулси. — Гласът ѝ е напрегнат. — Щитовете ни опазиха, но двигателите на половината ми флотилия са повредени. Седим на място и не помръдваме, и водим с него юмручен бой. Веднага след кацането на твоята ноктоСонда „Колос“ започна да сее смърт. Разкъсват ни. Имат превъзходство в оръжията, и то тежко. Основните батерии вече са изчерпани наполовина. — Гадно чувство се надига в мен. Рок ни вижда на камерите в кораба си. Той познава силата на моя отряд за абордаж. Да стигна до мостика, е само въпрос на време. Скоро той ще обяви по комуникатора, че или трябва да се предам, или ще я убие. — Стигни до кръвогадния мостик и го ликвидирай! Схващаш ли?

— Схващам. — Обръщам се към своите войски. — Трябва да се задействаме — казвам. — Виктра, поеми командването на отряда. Минавам в дигитален режим. Сефи, стройте се отпред.

— Холидей, всеки момент! — подвиква Виктра настоятелно, крачейки напред-назад из коридора. — Лъвчето има нужда от нашата помощ! Хайде, идвай!

— Я задръж с твоите цици — мърмори Холидей, наглася пушката си и превключва на ъглова стрелба. Съединенията на дулото се завъртат, то надниква зад стената и вкарва визуалната връзка директно в шлема ѝ. Следват четири бързи изстрела, всеки изпраща във въздуха трийсет заряда от пълнителя в задната част на бронята ѝ. — Давай.

Двамата с Виктра изскачаме иззад ъгъла и изяждаме метрите, когато един Сив се опитва да заеме мястото на другаря си зад оръдието. Убивам го с пулсЮмрука си, а Виктра си разменя поредица от четири движения от *крават* със Златния, а после го намущква с удар в гърдите. Аз го довършвам с пробождане на гърлото. Холидей нарежда на своите командоси да помъкнат QR-13 с нас и те успяват да не изостанат от нас, с дългите ни крака, само заради нашата тежка броня.

Докато с мощен спринт напираме към мостика, други части от моята войска с нова безумна скорост атакуват жизнените функции на кораба. Нашият удар е като светкавица! Сивите не могат да се придвижват с тази скорост, защото разчитат на тактиката, на маневри, стрелба иззад ъгъла и хитроумна техника. Обсидианите са прями тарани. Изкушавам се да хукна напред с всички сили, да се фокусирам единствено върху това възможно най-бързо да достигна до мостика. Но не мога да изоставя своя план. Взводовете ми имат нужда от мен, за да ги ръководя по бойната карта върху моя визьор. Разговарям с Червени и Сиви взводни командири и координирам в движение, Виктра ни превежда през лабиринт от метални коридори и засади. Докато притискат взводовете ни натясно, по комуникатора маневрирам с други взводове през гравиАсансьори и коридори, за да заобиколят по фланга окопали се отряди от охраната. Играем сложен танц. Препускаме не само за да попречим на унищожаването на Мустангиния кораб. Препускаме и за да успеем преди завръщането на корабите пиявици.

Рок го знае. Няма и три минути след навлизането ни и корабът вече е задействал протокол за пълен блокаж. Всички гравиАсансьори, вагонетки и прегради се запечатват и изграждат пчелна пита от препятствия из целия кораб. Можем да напредваме само по петдесет метра наведнъж. Системата е дяволска и приклепва нападащите войски, докато екипи на охраната с дигитални ключове свободно тичат из кораба, обграждат ни по фланговете, създават смъртоносни клетки

за убийства и обстрелват с кръстосан огън — така може да разбие дори и щурмови отряд като моя. Няма как да победиш тази система. Така те смила войната. Техниката и тактиката са без значение — всичко се свежда до ужасяващите мигове, когато се свиваш с пресъхнала уста зад ъгъла и приятел те прикрива с огън, а ти се опитваш да не се спънеш във високотехнологичното оборудване, с което е накичено тялото ти, докато вървиш напред със сведена глава и тропаш с крака. Не храбростта, а страхът да се посрамиш в очите на приятелите си те тласка напред.

Докато си пробиваме път и разтапяме преграда след преграда, Валкириите на Сефи захранват месомелачката. От всички страни ни причакват засади. Някои от най-добрите воители, които някога съм виждал, падат с димящи пробойни рани в тила на шлемовете си, нанесени от Сиви стрелци. Разтапят се под огъня на пулсЮмруци. Падат от ръката на Златен рицар, обграден от седем Обсидианови, докато Виктра, Сефи и аз ги поваляме с бръсначи.

Всичко това — само за да стигнем до мостика. Само за да стигнем до един човек, когото предния ден можех да протегна ръка и да докосна. Ако това е цената на честта, то дайте ми да се посрамя! Ако тогава бях пронизал Рок в гърлото, сега земята нямаше да е осеяна с трупове на Валкирии.

— Мъже и жени от флота на Обществото, говори Жътваря. Вашият кораб бе завладян от Синовеите на Арес... — чувам гласа си по главната комуникационна система на кораба.

Един от взводовете ми е сигнал до главния компютър на комуникациите в задната половина на кораба. Всеки отряд за абордаж в моята флотилия разполага с копия от речта, която записахме заедно с Мустанга, за да я заредим на завладените вражески кораби. Тя увещава низшеЦветните да помагат на моите отряди, да деактивират протокола за блокаж, ако могат, да отключват вратите ръчно, ако не могат, и да щурмуват арсеналите. Повечето от тези мъже и жени са ветерани. Нереално е да се очаква всички те да минат на моя страна като екипажа на „Пакс“, но и най-дребното нещо помага.

На „Колос“ съобщението ни има частичен ефект. То ни печели ценно време, докато преминаваме през няколко врати за секунди вместо за минутите, които щеше да ни отнеме разтапянето им. Рок изключва и изкуствената гравитация — от наблюденията си над

тактиката на моите Обсидиани той е разбрал, че те нямат опит с нулево притегляне.

Сиви на Обществото напредват по коридорите като тюлени под водата и си отмъщават на моите реещи се Обсидиани, лишени от стремглавата си скорост, смазали толкова техни приятели. Най-накрая един от моите екипи активира гравитацията. Карам ги да я намалят до една шеста от стандартната земна, та тежката броня да не възпрепятства моите войски. Същинска благословия за белите дробове и краката ни.

След като се връзваме в охранителен отряд от Сиви, най-сетне стигаме до мостика, окървавени и пребити. Сnižавам се, задъхан, и усилвам циркулацията на кислород в бронята си. Плувнал в пот, задействам стим инжекция в скафандъра, за да не усещам болката от раната в бицепса, нанесена ми от бръснача на един Златен. Иглата се забива в бедрото ми. Идват доклади от другите ми взводове, че са загубили контакт с врага, което значи, че Рок консолидира и пренасочва своите войски. Връщам се на вратата на мостика и се вирам навътре през кръглото открито антре. Спомням си как инструкторът ми в Академията демонстрира убийствената геометрия на пространството за всички, държащи под обсада помещение с лъчевидна планировка като това. Три коридора водят от три посоки към кръглата зала, включително и гравиАсансьор в центъра. Незащитимо е, а пехотинците на Рок идват насам.

— Рок, миличък — подвиква Виктра към камерите в тавана, когато Холидей и отрядът ѝ нагласят бормашината на вратата. — Как копнея за теб още от онази случка в градината! Там ли си? — Тя въздъхва. — Просто ще приема, че си там. Слушай, разбирам. Мислиш си, че ти се сърдим? Как иначе, след убийството на майка ми, екзекуцията на приятелите ни, куршумите в гръбнака, отровата и цяла година изтезания за скъпия ни Жътвар и за мен... Но не е така! Само искаме да те затворим в сандък! Може би в няколко. Ще ти се хареса ли? Много е поетично!

Оцелелите трима командоси на Холидей прикрепят към вратата магнитни щипци и монтират своята термична бормашина. Тя въвежда няколко команди и окоето на бормашината се завърта като центрофуга.

Сефи се завръща от разузнаване. Шлемът ѝ се прибира в бронята.

— Много врагове идват от тунела. — Тя посочва средния коридор. — Убих водача им, но идват още Златни. — Не само е убила водача им, а и носи главата му. Но накуцва и лявата ѝ ръка кърви.

— По дяволите, това е Флагил! — възкликва Виктра, докато оглежда главата. — Той беше в моето училище. Голям сладур всъщност. Прекрасен готвач.

— Колко идват, Сефи?

— Достатъчно, че да ни избият.

— Гадост, гадост, гадост! — Холидей удря с юмрук по вратата зад мен.

— Прекалено дебела ли е? — питам.

— Да. — Тя сваля щурмовашкия си шлем. Косата ѝ, подстригана на гребен, е смачкана настрана. Напрегнатото ѝ лице е обляно в пот. — Вратата не е със стандартните спецификации като останалите в кораба. Произведена е от „Индустрия Ганимед“ по поръчка. Поне два пъти по-дебела.

— Колко време ще ни отнеме да я пробием? — повтарям.

— На пълна мощност? Четиринайсет минути? — предполага тя.

— Четиринайсет? — повтаря Виктра.

— Може би и повече.

Обръщам се и съскам от гняв. Двете жени също като мен знаят, че не разполагаме и с пет минути. Извиквам Мустанга по комуникатора. Никакъв отговор. Корабът ѝ сигурно умира. Кърваво проклятие! Оживей! Само оживей! Защо изобщо я изпуснах от поглед?

— Нападаме ги — казва Виктра. — Право по средния коридор. Ще побегнат като лисици от хрътки!

— Да — съгласява се Сефи, припознала във Виктра сродна душа, което може би не е очаквала, преди да пролеят кръв заедно. — Ще те последвам, дъще на Слънцето. Към славата.

— Да ѝ пикам на славата — заявява Холидей. — Нека бормашината си свърши работата.

— И да си седим тук и да пукнем като Феички? — пита Виктра.

Преди да успее и дума да издумам или нещичко да направя, зад мен се чува остро метално стържене и хидравличните механизми на вратата я отварят.

48.

ИМПЕРАТОР

Нахълтваме в командната зала и очакваме засада. Но вътре е спокойно. Чисто е и светлините са приглушени точно както обича Рок. От скрити тонколони се лее Бетовен. Всеки е застинал неподвижно на позицията си. Изнурени лица, огрени от бледа светлина. Двама Златни вървят по широката метална пътека над техническия отсек, водеща към предната част на мостика. Там стои Рок и дирижира битката си пред холографска проекция с трийсет метра ширина. Между сензорите танцуват кораби. Обрамчен от огън, той маневрира сред образите и издава заповеди като велик диригент, вдъхващ плам на оркестъра. Умът му е оръжие, прекрасно и ужасно. Той унищожава флотилията ни. Пламъци изтичат от кислородните резервоари на „Дея Торис“, кораба на Мустанга, докато „Колос“ и придружаващите го три разрушителя продължават да я обстрелват мощно с релсови оръдия. Хора и отломки се носят из Космоса. Това е само част от голямата битка. Множеството от неговите войски, включително и Антония, е погнало Ромул, Орион и Телеманите към Юпитер.

На двайсет метра вляво от нас, близо до оръжейната на мостика, тактически отряд от Обсидианови и Сиви нагласят тежките си оръжия и се вслушват напрегнато в заповедите на Златните си командири — готвят се да защитават мостика от мен.

А вдясно, досами нас, пред контролното табло до отворената сега врата, невидима и незабелязана от никого на мостика, трепери дребна Розова в бяла униформа на камериерка. Мониторът с паролата свети в зелено под пръстите ѝ. Тънкото ѝ тяло е толкова крехко на фона на войната. Но изражението ѝ е дръзко, пръстът ѝ е на копчето за вратата, а на устните ѝ цъфва най-възторжената усмивчица, когато затваря вратата след нас.

Всичко това се случва за три секунди. Златният командир на пехотата ни вижда.

Вълците, колкото и прелестни да са, когато вият, са най-смъртоносни, когато мълчат. Затова посочвам вляво и Обсидианите се

втурват към войниците, заслушани в думите на Златния. Той им изкрещява да се обърнат, но Сефи вече ги е нападнала, преди да успеят да вдигнат оръжия, и танцува сред тях, а остриетата ѝ пърхат и съсичат лица и колене. Нейните Валкирии помитат останалите. Само две пушки успяват да стрелят, преди тялото на Златния да се плъзне от върха на Сефиния бръснач и да тупне на пода.

Сиви стрелят по нас от другата страна на отсека. Холидей и нейните командоси ги ликвидират. Шлемът ми се отваря.

— Рок! — изръмжавам, докато моите бойци продължават да убиват.

Той сега е извърнал очи от битката към мен. Цялото му благородство, цялото му хладнокръвие на Император се стопяват и остава само един зашеметен, слисан човек. Двамата с Виктра гордо преминаваме през мостика над обкръжаващите ни от две страни Сини, втренчили се страхливо и объркано в нас, макар и корабът им все още да води битка. Двамата Преторианци на Рок мълчаливо тръгват към нас. Те са в брони в пурпурно и черно, украсени със сребърния полумесец на Дом Лун. Заставаме в двойка „хидра“ на металния мост — Виктра отляво, а аз отдясно. Моята Преторианка е по-ниска от мен — със свален шлем и коса, прибрана в стегнат кок, готова да оповести великите лаври на семейството си.

— Името ми е Фелиция ау...

Правя фалшиво движение, сякаш се готвя да нанесе камшичен удар по лицето ѝ. Тя вдига бръснач и Виктра по диагонал я промушва в пъпа. Довършвам я с чисто обезглавяване.

— Чао, Фелиция! — изплюва Виктра и се обръща към последния Преторианец. — Няма качество в днешно време! И ти ли си от същото тесто? — Мъжът пуска бръснача си, пада на колене и мънка, че се предава. Виктра бездруго се готви да му отсече главата, когато ме мярва с ъгълчето на очите си и приема с неохота капитулацията му, като го изритва в лицето и го предава на нашите Обсидиани, охраняващи мостика.

— Харесват ли ти ноктоСондите? — пита Виктра и притичва отляво на Рок, жадуваща да го убие. — На ти поетична справедливост, коварна малка гад!

Сините все така гледат и не знаят какво да правят. Отрядът, дошъл за нас, сега запълва коридора пред мостика. Оставихме там

бормашината, но ще им трябват поне десет минути да пробият вратата.

Комуникаторът на главата на Рок бръмчи от молби за заповеди. Ескадроните, пратени от него в атака, сега се носят напълно незащитени. Командирите им, свикнали да бъдат ръководени, сега се бият слепи за цялостната битка. Точно това е недостатъкът на Роковата стратегия. Индивидуалната инициатива сега поражда хаос, защото главният мозък току-що е замлъкнал.

— Рок, нареди на флотилията си да даде отбой — нареждам. Плувал съм в пот. Сухожилията ми са схванати. Ръката ми трепери от изтощение. Правя тежка крачка напред. Ботушът ми изтропва върху стоманата. — Направи го!

Той се вира зад мен в Розовата, пуснала ни на мостика, и с глас, не господарски, а натежал от предателството на любимата, промълвява:

— Аматея... и ти ли?

Тъгата му не засрамва момичето. Тя изпъчва рамене и се заковава на място. Сваля от нашийника си розовата значка — белег, че е собственост на рода Фабии, и я пуска на земята.

Приятелката ми потръпва.

— Ах, ти, романтичен лигльо! — изсмива се Виктра.

Преодолявам разстоянието между мен и Рок. Ботушите ми оставят кървави следи по сивата му стоманена палуба. Посочвам монитора зад него, където издъхва корабът на Мустанга. Виждам звездите, блещукащи през пробойните в корпуса ѝ, но разрушителите продължават да я нападат. Намират се край носа на „Пакс“ — на трийсет километра по-близо до него от нейния кораб.

— Кажи им да спрат обстрела! — Насочвам бръснача си към него. Неговият е на бедрото му. Той знае, че няма смисъл да го веди срещу мен. — Направи го веднага!

— Не.

— Това е Мустанга! — казвам.

— Тя сама избра съдбата си.

— Колко души изпрати? — питам с леден тон. — Колко души изпрати на „Пакс“ да ме доведат тук? Двайсет хиляди? Колко са на онези разрушители? — Отварям защитния калъф на дейтапада на лявата си китка и прочитам диагностичните данни от реактора на „Пакс“. Те пулсират в червено. Обърнахме течението на охлаждащата

течност, за да прегрее реакторът. Леко увеличаване на полезната мощност, и той се превръща в бомба. — Кажи им да прекратят огъня или ще бъдат погубени!

Той вирва нежната си брадичка.

— По съвест аз не мога да дам такава заповед!

Той знае какво означава това.

— Тогава и двамата ще сме виновни.

Главата му рязко се извърща към неговия Син командир:

— Кир, нареди на разрушителите да се оттеглят.

— Късно е! — казва Виктра и аз увеличавам полезната мощност на генератора. Той тупти в злокобно тъмночервено на моя дейтапад и ни облива със светлината си. А на холограмата зад Рок „Пакс“ започва да изстрелва кълба от син пламък. В трескав отклик на заповедта на своя Император разрушителите спират да сипят огън по Мустанга и се опитват да отлетят, но в средата на „Пакс“ избухва ярка светлина, обвива металните палуби и надипля корпуса, докато енергията избликва навън. Ударната вълна се стоварва върху разрушителите, смачква корпусите им и ги блъсва един в друг. Около нас „Колос“ се тресе и ние също пропадаме в Космоса, но защитата издържа. „Дейта Торис“ се носи из пространството с угаснали светлини. Мога само да се моля Мустанга да е жива. Прехапвам отвътре бузата си, за да успея да се съсредоточа.

— Защо просто не използва нашите оръдия? — пита Рок, потресен от загубата на войници, на разрушителите и от това, че така го надхитриха. — Можеше само да ги осакатиш...

— Тези оръдия ги пазя — казвам.

— Но те теб няма да опазят. — Той ми обръща гръб. — В полет моята флотилия побеждава твоята. Остатъкът от нея ще бъде покосена и след това корабите ми ще се върнат тук и ще превземат отново „Колос“. И тогава ще видим доколко успешно защитаваш мостика!

— Глупав Поете! Не се ли запита къде е Севро? — пита Виктра. — Не ми казвай, че си му загубил дирите сред всичко това. — Тя кимва към екрана, където неговата флотилия се носи след войските на Спътниковите владетели и на Орион към Юпитер. — Той тъкмо се готви да се включи.

Когато битката започна, най-крайният от четирите вътрешни спътника на Юпитер, Тива, бе в най-далечната точка на орбитата си.

Но постепенно орбитата му го приближаваше все повече и повече и спътникът пресече пътя на моята, оттегляща се в момента флотилия на няма и двайсет хиляди километра от Йо. Предвождана от флагманския кораб на Антония, флотилията на Рок продължи по план, за да доунищожи моите войски. Ала те никак не очаквах, че моите кораби от самото начало смятаха да ги доведат до Тива.

Докато аз преговарях с Ромул, бригади от Пъклолази разтапяха пещери в лицето на пустата луна. Сега, когато бойните крайцери и корабите-факли на Рок прелитат покрай спътника, Севро и още шест хиляди войници в звездни Черупки се изсипват от пещерите. А от другата страна на спътника излитат две хиляди кораба пиявици, натъпкани с петдесет хиляди Обсидианови и четирийсет хиляди крещящи Червени. Релсовите оръдия сипят огън. Но моите войски обгръщат врага и се прилепят към корпусите на корабите му като облак комари от лунните канавки, за да се промъкнат във вътрешностите им и да превземат корабите отвътре.

И все пак дори и в моята победа има предателство. Ромул подготви свои собствени Златни кораби пиявици да излетят от повърхността на спътника, та да може и той да плени кораби. Но на мен те са ми по-нужни, отколкото на него. И моите Червени разрушиха входовете на неговите тунели и ги запушиха по времето, когато Севро излетя. Докато той разбере за саботажа, моята флотилия вече ще превъзхожда числено неговата.

— Не бих могъл да те подмамя в астероидно поле и затова ти го донесох — казвам на Рок, докато наблюдаваме развоя на битката.

— Добре го изигра — прошепва Рок.

Но и двамата знаем, че планът е сполучил само защото аз разполагам с петдесет хиляди Обсидианови, а той — не. Неговата флотилия има най-много десет хиляди, по-скоро седем. Още по-зле, кой би могъл да знае, че аз имам толкова много, когато всички останали атаки на Синовете на Арес са се опирали на гърба на Червените? Битките се печелят месеци преди да се проведат. Аз никога не съм разполагал с достатъчно кораби, за да го победя. Но сега моите кораби ще продължат да бягат, да бягат от оръдията му, докато моите бойци разсичат отвътре неговите бойни крайцери. Бавно неговите кораби ще станат мои и ще обстрелват всички кораби, с които летят във формация. Срещу това няма как да се защитиш. Той може да

изпусне въздуха на корабите, но моите бойци разполагат с магнитно снаряжение, с дихателни маски. Ще избие само своите.

— Денят е загубен — казвам аз на слабичкия Император. — Но все още можеш да спасиш хора. Кажи на флотилията си да даде отбой.

Той клати глава.

— Притиснат си на тясно, Поете — казва Виктра. — И измъкване няма. Време е да постъпиш правилно. Знаем, че не ти се е случвало отдавна.

— И да съсия и последното, което е останало от честта ми? — пита той тихо, когато група от двайсет души в звездни Черупки прониква в задния хангар на разрушителя наблизо. — Не, не става.

— Чест? — присмива се Виктра. — Каква чест си въобразяваш ти, че притежаваш? Ние бяхме твои приятели и ти ни предаде — не само на смърт. А да ни затворят в сандъци. Да ни мъчат с електрошок. Да ни горят. Да ни изтезават ден и нощ цяла година! — Тук, облечена в броня, е трудно да си представиш русокосата жена воин като жертва. Но в очите ѝ има онази особена тъга, която се появява, щом зърнеш бездната. Когато се почувстваш отрязан от цялото човечество. Гласът ѝ прелива от чувства. — Ние бяхме твои приятели.

— Дал съм клетва да закрилям Обществото, Виктра. Същата клетва, която и вие двамата дадохте в деня, когато застанахме пред висшестоящите и приехме белега върху лицата си. Да закриляме цивилизацията, донесла на човека ред. А погледнете какво сторихте! — Той оглежда с отвращение Валкириите зад нас.

— Ти не живееш в приказка за лека нощ, малък хленчещ скапаняко! — крясва тя. — Да не мислиш, че на някого от тях му пука за тебе? На Антония? На Чакала? На Суверена?

— Не — отвръща тихо той. — Не храня такива илюзии. Но не е заради тях. Нито пък заради мен. Не на всеки живот е отредена топлината. Понякога наш дълг е студът. Дори и ако той ни отдалечава от обичните ни хора. — Той я поглежда съжалително. — Ти никога няма да си онова, което иска Дароу. И трябва да го знаеш.

— Мислиш си, че аз съм тук заради него? — пита тя.

Бръчки прорязват челото на Рок.

— Значи е мъст?

— Не! — отвръща сърдито тя. — Нещо повече!

— Кого се опитваш да излъжеш? — пита Рок и врътва глава към мен. — Него или себе си? — Въпросът сварва Виктра неподготвена.

— Рок, помисли си за своите бойци — казвам. — Колко още трябва да умрат?

— Като толкова си се загрижил за живота, кажи на своите да спрат стрелбата! — отвърща Рок. — Кажи им да се строят в редица и да проумеят, че животът не е безплатен. Няма живот без саможертва. Ако всички вземат онова, което искат, колко време ще мине, докато нищо не остане?

Тези думи, излезли от устата му, ме сломяват.

Приятелят ми винаги е действал по свой начин. Имал е свои приливи и отливи. Не е в природата му да мрази. Нито пък е в моята природа. Нашите светове са ни създали такива, каквито сме, и всички тези страдания са, за да поправим глупостта на тези преди нас, оформили света по свой образ и оставили ни развалините от своя пир. Кораби се взривяват в ирисите му и обливат бледото му лице с яростно сияние.

— Всичко това... — прошепва той. Усеща, че краят идва. — Тъй прелестна ли беше тя?

— Да. Тя беше като теб — казвам аз. — Мечтателка.

Той е твърде млад да изглежда толкова стар. Ако не бяха бръчките, вдълбани по лицето му, и целият свят между нас, щеше да изглежда така, сякаш едва вчера той се привеждаше над мен, докато треперех на пода на крепост Марс след убийството на Юлиан, и ми казваше, че когато те хвърлят в дълбокото, изборът е само един. Да плуваш или да се удавиш. Да знаех само какво е преживял, щях да го обичам повече. Щях да сторя всичко, за да го задържа до себе си, и да му покажа обичта, която заслужава.

Ала животът, това са настоящето и бъдещето, не миналото.

Сякаш се гледаме от далечни брегове, а реката между нас набъбва и реве, и притъмнява, докато лицата ни се превръщат в бледи отломки от луната сред дълбока нощ. По-скоро сме идеи за момчетата, които бяхме, отколкото мъжете, които сме сега. Виждам как по лицето му се изписва решителност и тази решителност го тегли, отдалечава го от този живот.

— Не е нужно да умираш.

— Загубих най-великата флотилия, сбирана някога — казва той и отстъпва назад с ръка върху бръснача си. Зад него мониторът показва как клопката на Севро опустошава основния корпус на флота му. — Как да живея занапред? Как да понеса този срам?

— Аз познавам срама. Жена ми издъхна пред очите ми — казвам. — И после се самоубих. Оставих ги да ме обесят, та да свърши всичко. Да избягам от болката. От тогава насам всеки ден чувствам тази вина. Не това е изходът.

— Сърцето ме боли за онзи, който беше — казва той. — За онова момче, пред чиито очи е издъхнала жена му. Сърцето ми се сломи в онази градина. И сега се измъчва от знанието за всички твои страдания. Ала единствената утеха бе моят дълг, а сега и това ми е отнето. Целият откуп, който се мъчих да платя... вече го няма. Аз обичам Обществото. Обичам своя народ. — Гласът му омеква. — Не го ли виждаш?

— Виждам го.

— А ти обичаш своя. — Той не ме осъжда, нито ми дава прошка. Просто ми се усмихва. — Не мога да гледам как моят народ отмира. Не мога да гледам как изпепеляват всичко.

— Няма да го изпепелят.

— Ще го изпепелят. Иде краят на нашата епоха. Усещам, дните се скъсяват. Краткият проблясък над човешкото царство помръква.

— Рок...

— Остави го да го стори — обажда се Виктра зад гърба ми. — Той сам избра съдбата си. — Мразя я, че е толкова студена дори и в този миг. Как тъй не вижда, че въпреки делата си той е добър човек? Той все още е наш приятел въпреки всичко, което ни е сторил.

— Съжалявам за случилото се, Виктра. Запомни ме с обич.

— Няма.

Той ѝ дарява тъжна усмивка, сваля Императорския знак от лявото си рамо, стисва го в ръка, черпи сили от него. Но после го захвърля на земята. Докато откъсва другия, от очите му бликват сълзи.

— Не ги заслужавам! Ала със загубата си днес аз ще постигна слава. По-голяма, отколкото ще добиеш ти с подлото си завоевание.

— Рок, само ме изслушай! Това не е краят! Това е началото! Можем да поправим счупеното! Светът има нужда от Рок ау Фабии. — Колебая се. — Ти си ми нужен.

— За мен няма място в твоя свят. Ние бяхме братя, но аз бих те убил, стига да можех.

Сякаш съм в сън. Неспособен съм да променя силите, действащи около мен. Да спра изтичането на пясъка между пръстите си. Аз задействах всичко това, но нямах нито куража, нито силата, нито хитростта, нито каквото, по дяволите, е нужно, за да го спра. Без значение какво ще сторя или кажа, аз съм загубил Рок в мига, в който е открил какъв съм.

Правя крачка към него и мисля как мога да взема бръснача от ръката му, без да го убия, но той е наясно с намерението ми и жаловито протяга свободната си ръка. Сякаш за да ме утеши и да ме помоли за милостта да го оставя да умре тъй, както е живял.

— Не помръдвай. Нощта се спуска над очите мои. — Той ме поглежда с насълзени очи.

— Плувай, приятелю мой! — казвам.

С леко кимване той увива камшика на своя бръснач около шията си и изправя гръбнак.

— Аз съм Рок ау Фабии от рода Фабии. Моите предци са крачели по червения Марс. Падали са по Старата Земя. Загубих битката в този ден, но себе си не загубих. Пленник няма да бъда! — Очите му се затварят. Ръката му трепери. — Аз съм звездата в нощното небе. Аз съм острието в здрача. Аз съм богът и славата. — Дъхът му излиза на пресекулки. Страхува се. — Аз съм Златото.

И там, на мостика на своя непобедим боен кораб, докато прочутата му флотилия рухва зад гърба му, Поета на Деймос посяга на живота си. Някъде вятърът вие и мракът шепне, че ми остават все по-малко приятели и светлината ми помръква. Кръвта изтича от тялото му, стича се към ботушите ми. В червените си пръсти стиска отломка от собственото ми отражение.

49. КОЛОС

Виктра не е толкова потресена, колкото съм аз. Тя поема командването, а аз заставам над трупа на Рок. Безжизнените му очи се взират в земята. Кръвта гърми в ушите ми. Ала войната все така бушува. Виктра е застанала с решително лице над Синия технически отсек.

— Някой възразява ли, че този кораб вече принадлежи на Въстанието? — Нито един моряк не обелва и дума. — Добре! Изпълнявайте заповедите, и ще запазите поста си! Ако няма да ги изпълнявате, изправете се сега, и ще станете военнопленници! Ако кажете, че ще изпълнявате заповедите, но не ги изпълнявате, ще ви пръснем мозъците. Избирайте. — Седмина Сини се изправят. Холидей ги извежда от отсека. — Въстанието ви приветства! — поздравява Виктра останалите. — Битката далеч не е спечелена. Дайте ми пряка връзка с „Воят на Персефона“ и „Титан“. На главния екран.

— Отмяна — нареждам. — Виктра, обади се от дейтапада си. Засега все още не искам да разпространявам факта, че сме превзели този кораб.

Виктра кимва и натиска няколко бутона на дейтапада си. На холоекрана се появяват Орион и Даксо. Тъмнокожата заговаря първа:

— Виктра, къде е Дароу?

— Тук — отвърща бързо Виктра. — Какво е състоянието ви? Имате ли вести от Виргиния?

— Една трета от вражата флотилия е завладяна. Виргиния е в спасителна капсула и се готвят да я вземат на борда на „Ехото на Исмениа“. Севро е в коридорите на резервния им флагмански кораб. Периодично докладва. Напредва. При Телеманите и Раа засега...

— ... резултатът от мача е равен — довършва Даксо. — „Колос“ ще ни трябва, за да наклоним шансовете в своя полза. Баща ми и сестрите ми се качиха на „Пандора“ и нападат Антония...

Този разговор сякаш се води в друг свят.

Потънал в скръб, усещам как Сефи се приближава до мен. Тя коленичи до Рок.

— Този човек беше твой приятел — казва тя. Кимвам смирено. — Той не си е отишъл. Той е тук. — Тя докосва сърцето си. — Той е там. — Тя посочва звездата на холограмата. Поглеждам я, изненадан от дълбоките води, които ми разкрива. Почитта, която оказва сега на Рок, не излекува раните ми, но те вече не зеят. — Позволи му да вижда — казва тя и кимва към очите му. Най-чисто злато, те сега се взират в земята. И аз свалям металната си ръкавица и ги затварям с голи пръсти. Сефи се усмихва и аз отново заставам твърдо до нея.

— „Пандора“ се придвижва странично към сектор D-6 — докладва Орион за кораба на Антония. На монитора корабите на Север-Юлии се отцепват от Армадата на Меча и започват да се обстрелват взаимно в опит да откъртят облепилите ги кораби пиявици. Тя пренасочва енергията от щитовете към двигателите и се отдалечава от сражението. — Сега към D-7.

— Тя ги зарязва! — възкликва Виктра, втрещена. — Това лайненце си спасява кожата! — Преторите на Обществото сега вече трябва да повярват на очите си. Дори и да насочех „Колос“ в атака към тях, силите щяха да са равностойни. Битката щеше да се проточи още дванайсет часа и да изтощи и двете ни флотилии. А сега тя се разпада.

Дали е малодушие или предателство, не зная, но Антония току-що ни поднесе битката на сребърен поднос.

— Тя ни остави проход — казва Орион и погледът ѝ се зарейва в далечината, докато влиза в синхронна връзка с капитаните и със собствения си кораб, и насочва флотилията към района, окупиран досега от Антония. Това ги извежда към фланга на основния вражески корпус.

— Не я оставяйте да избяга! — изръмжава Виктра.

Но нито Даксо, нито Орион имат излишни кораби, за да преследват Антония. Те са твърде заети да се възползват от отсъствието ѝ.

— Можем да я хванем — казва си Виктра. — Двигатели, подгответе увеличаване на тласъка до шейсет процента, с ускорение десет процента за пет минути. Главен командир, определи курс към „Пандора“!

Бързо преценявам. От нашата малка битка в задната част на военната зона само нашият кораб все още е готов за бой. Останалите са отломки, носещи се из Космоса. Но „Колос“ все още не е предприел акция или направил изявление, че мостикът му е превзет от Въстанието. Което значи, че ни се открива възможност, за която по-рано не съм се и сетил.

— Отмяна! — крясвам.

— Не! — Виктра се завърта към мен. — Дароу, трябва да я хванем!

— Имаме и по-належаща работа.

— Тя ще избяга!

— А ние ще я издирим.

— Не и ако вземе достатъчно преднина. Ще сме вързани тук с часове! Ти ми обеща да ми дадеш сестра ми.

— И ще я получиш. Не мисли само за себе си! — отсичам. — Свалете щита на мостика. — Пренебрегвам сърдития поглед на разгневената жена и подминавам тялото на Рок, за да се взра в чернотата на Космоса, докато металният щит пред стъклените илюминатори се плъзга в стената. В далечината мъждукат кораби, просветват на мраморния фон на Юпитер. Йо е под нас, а далече вляво градът-спътник Ганимед сияе, огромен като слива.

— Холидей, призови цялата налична пехота да пази мостика и безопасността на кораба. Сефи, погрижи се никой да не влезе през тази врата. Главен командир, определи курс към Ганимед. Не осведомявайте никакви кораби на Обществото, че мостикът е превзет. Ясен ли съм? Никакви излъчвания.

Сините изпълняват наставленията ми.

— Към Ганимед? — пита Виктра и следи с очи кораба на сестра си. — Ами Антония, битката...

— Битката е спечелена. Сестра ти се погрижи за това.

— Тогава какво правим?

Двигателите на кораба ни пулсират и ние се измъкваме от останките на „Пакс“ и попиляната ударна група на Мустанга.

— Печелим следващата война. Извинявай.

Избърсвам кръвта, с която е изцапано бронираното ми коляно, размазвам я по лицето си и оставям шлема си да се приплъзне върху главата ми. Екранът върху визьора ми се разширява. Изчаквам. И

тогава, както и очаквах, идва обаждане от Ромул. Оставям го да присветва в лявата част на екрана ми и променям дишането си така, все едно съм тичал. После му отговарям. Лицето му заема лявата осмина от визъора ми. Той води престрелка, но полезрението ми е също толкова ограничено, колкото и неговото. Виждам само лицето му под шлема.

— Дароу, къде си?

— В коридорите — отговарям. Дишам тежко, приклепнал на едно коляно, все едно си почивам. — Напираме към мостика на „Колос“.

— Още ли не си вътре?

— Рок задейства протокол за блокаж. Трудно се минава — казвам.

— Дароу, слушай внимателно. „Колос“ промени траекторията си и се насочи към Ганимед.

— Доковете! — прошепвам напрегнато. — Отива към доковете. Може ли някой кораб да го прихване?

— Не! Не са на позиция. Ако Октавия не може да победи, тя ще ни съсипе. Тези докове са бъдещето на моя народ. Трябва да превземеш този мостик на всяка цена!

— Ще го превзема... Но, Ромул! Той има ядрено оръжие на борда. Ами ако не се е насочил само към доковете?

Ромул пребледнява.

— Спри го! Моля те! Там долу има и твои хора!

— Ще направя всичко по силите си.

— Благодаря ти, Дароу. И успех! Първа кохорта, след мен...

Връзката прекъсва. Свалям шлема си. Моите бойци ме гледат. Не са чули разговора, но знаят какво правя сега.

— Ще унищожих корабостроителниците на Ромул около Ганимед — казва Виктра.

— Леле-мале — мърмори Холидей. — Леле!

— Нищо няма да унищожавам — отговарям. — В момента си пробивам път с бой в коридорите и се мъча да стигна до мостика. Рок е наредил да се извърши този ход като последен насилствен акт, преди да иззема от него командването. — Очите на Виктра светват, но дори и тя си има резерви.

— Ако Ромул разбере, дори ако заподозре, ще обстреля войските ни и всичко, което сме спечелили днес, ще бъде изпепелено.

— А кой ще му каже? — питам. — Ако някой прати сигнал, застреляй го в главата.

Ако разруша корабостроителниците на Ганимед, Периферията няма да е способна да ни заплашва петдесет години. Ромул днес ни е съюзник, ала знам, че ако Въстанието успее, той ще заплаши Ядрото. Щом трябва да дам Рок срещу тази победа, щом трябва да дам Синовете по тези спътници, ще си взема нещо в замяна. Поглеждам надолу. Червени отпечатъци от ботуши ме следват по пътя ми. Дори не съм разбрал, че съм стъпил в кръвта на Рок.

Пробиваме си път сред отломките от флотилията на Мустанга и моята и се откъсваме от Юпитер към Ганимед, и го изоставяме зад себе си. Усещам пулсиращото отчаяние, докато Спътниковите владетели изпращат най-бързите си кораби да ни прихванат. Ликвидираме ги. Цялата гордост и надежда на народа на Ромул е стаена в нитовете, конвейерите и работилниците в този матовосив метален кръг. Всичките им обещания за сила и бъдеща независимост са в мои ръце.

Щом стигам сияйния брилянт на Ганимед, аз поставям „Колос“ успоредно на паметника на индустрията, построен от тях на орбита около неговия екватор. Валкириите се скупчват зад нас на илюминатора. Сефи се взира със страхопочитание в могъществото и триумфа на Златната воля. Двеста километра докове. Стотици превозвачи и товарни кораби. Родно място на най-великите кораби в Слънчевата система, включително и на самия „Колос“. Като всяко достойно митично страшилище, и този кораб трябва да изяде майка си, преди да добие свободата да се устреми към истинската си съдба. А тази съдба е да поведе нападението към Ядрото.

— Хора са построили това? — пита Сефи с почителност. Много от нейните Валкирии са паднали на коляно и гледат в почуда.

— Построил го е моят народ — казвам. — Червените.

— Строили са го двеста и петдесет години... Толкова стар е първият док там — казва Виктра, рамо до рамо с мен. Стотици спасителни капсули се разлетяват от металната раковина на спътника. Те знаят защо сме дошли тук. Евакуират главните администратори, началниците. Нямам заблуди. Зная кой ще умре, когато открием огън.

— Там все още ще има хиляди Червени — казва ми тихо Холидей. — Оранжеви, Сини... Сиви.

— Той го знае — казва Виктра.

Холидей все така стои до мен.

— Сигурен ли сте, че искате да го направите, господине?

— Дали искам? — питам глухо. — Откога всичко това има нещо общо с желанията ни?

Обръщам се към главния командир, готов да дам нареждане, когато Виктра слага ръка на рамото ми.

— Сподели бремето, миличък. Това го поемам аз. — Нейният глас на Ауреат звънва ясно и високо. — Главен командир, открий огън от всички батареи на левия борд. Катапулти от дваисет и първи до петдесети, към централната им линия!

Заедно стоим рамо до рамо и гледаме как бойният кораб разрушава беззащитния док. Сефи се взира с дълбоко страхопочитание. Гледала е холозаписи на война с кораби, но нейната война досега се е водила в тесни коридори, с бойци и изстрели. За първи път те виждат на какво е способен един военен кораб. И за първи път я виждам уплашена.

Престъпление е корабостроителницата да умре така. Без песен, без звук. Нищо друго, освен тишината и невъзмутимият поглед на звездите не известяват края на един от великите паметници на Златния век. А в подсъзнанието си чувам как мракът ми шепне онази своя вековна истина.

Смъртта поражда смърт и тя поражда смърт...

Този миг е по-тъжен, отколкото ми се искаше. Затова, докато докът продължава да се разпада, аз се обръщам към Сефи. Разтрошените късове бавно се спускат към спътника, където ще паднат в морето или върху градовете на Ганимед.

— Този кораб трябва да носи ново име — казвам. — Искам ти да го избереш.

Бялата светлина хвърля петна по лицето ѝ.

— *Тир Морга* — казва тя без колебание.

— Какво значи това? — пита Холидей.

Поглеждам отново през илюминатора как взривове разкъсват дока и спасителните капсули блясват на фона на атмосферата на Ганимед.

— Означава „Утринна звезда“.

ЧАСТ IV ЗВЕЗДИ

*Мой сине,
тежките окови припомни си
ти,
когато златни дърпаха
железните юзди —
крещяхме,
гърчехме се и пицяхме
за долината наша,
за която си мечтахме.*

Ео от
Ликос

50.

ГРЪМ И МЪЛНИИ

Армадата на Меча е разбита. Повече от половината ѝ кораби са унищожени. Четвърт от тях — превзети от моите кораби. Останалите избягаха с Антония или на малки разпокъсани банди, събрани около оцелелите Претори, се втурнаха към Ядрото. Пратих Тракса и сестрите ѝ с бързоходни корвети под командването на Виктра да върнат Антония и да освободят Кавакс, пленен от войските ѝ при опит да завладее „Пандора“. Помолих Севро да отиде с Виктра, за да им дам възможност да са заедно, но той отиде на кораба ѝ и после се върна половин час преди отлитането му, мълчалив и ядосан. Отказа да обсъжда какво се е случило.

От своя страна, Мустанга се съсипва да се тревожи за Кавакс, макар и да се преструва на храбра. Тя сама би повела спасителната мисия, ако не беше нужна в основната флотилия. Поправяме каквото можем, за да направим корабите отново годни за полет. Неспасяемите отваряме и претърсваме останките за оцелели. Съществува колеблив съюз между Въстанието и Спътниковите владетели и той няма да изтрае дълго.

Не съм мигнал от битката преди два дни. Ромул — също, както изглежда. Очите му са потъмнели от гняв и изтощение. В този ден той е загубил ръка и син, и много, много повече. Никой от нас не би рискувал да се срещнем лично. Затова всичко, което остава между нас, е тази холоконференция.

— Както бе обещано, ти имаш своята независимост.

— А ти имаш своите кораби — отговаря той. Мраморни колони се извисяват зад него, украсени с Птолемеєви изображения. Той се намира на Ганимед, във Висящия дворец. Сърцето на тяхната цивилизация. — Но те са недостатъчни за победа над Ядрото. Властелинът на пепелта ще те чака.

— Надявам се. Имам план за господарката му.

— Да нападнеш Марс ли отплаваш?

— Скоро ще разбереш накъде отплаваме.

Той потъва в умислено мълчание.

— Има едно нещо в битката, което ми се струва любопитно. На всички кораби, завладени от бойците ми, не се откри никакво ядрено оръжие със заряд над пет мегатона. Въпреки твърденията ти. Въпреки... доказателството ти.

— Моите откриха достатъчно — излъгвам. — Ела на борда, ако се съмняваш в думите ми. Надали е любопитно, че го пазят на „Колос“. Рок би искал да ги следи изкъсо. Късмет извадихме, че успях да завладея мостика точно в този момент. Палубите могат да се възстановят. Но не можеш да съживиш хората.

— Имали ли са ги изобщо? — пита Ромул.

— Бих ли рискувал бъдещето на народа си заради една лъжа? — тъжно се усмихвам аз. — Нищо не застрашава твоите спътници. Сега ти сам определяш бъдещето си, Ромул. Недей да гледаш зъбите на харизания кон.

— Действително — казва той, макар и сега да прозира лъжата ми.

Наясно е, че са го манипулирали. Но тази лъжа той трябва да пробута на собствения си народ, ако иска мир. Сега те не могат да си позволят да тръгнат на война с мен, а това би изисквала честта им, ако знаеха какво съм сторил. А тръгнеха ли на война с мен, по всяка вероятност щях да победя аз. Сега аз имам повече кораби. Но щяха да ми навредят достатъчно тежко, че да попречат на истинската ми война срещу Ядрото. И затова Ромул преглъща лъжите ми, а аз — вината, че оставям стотици милиони хора в робство и лично подписвам смъртните присъди на хиляди Синове на Арес и ги предавам на полицията на Ромул. Предупредих ги. Но не всички ще избягат.

— Бих желал флотилията ти да потегли, преди да изтече този ден — казва Ромул.

— Ще ни трябва три дни да претърсим останките за оцелели от нашите — казвам. — Тогава ще потеглим.

— Много добре. Моите кораби ще придружат флотилията ти до границите, за които се договорихме. Когато флагманският ти кораб премине в астероидния пояс, никога повече не бива да се връщаш. Ако само един кораб под твое командване премине тази граница, между нас ще се води война.

— Помня условията.

— Погрижи се да ги запомниш. Поздрави Ядрото от мен. Аз несъмнено ще предам твоите поздрави на Синовете на Арес, които изоставяш. — И той прекъсва сигнала.

Заминаваме три дни след разговора ми с Ромул и по време на пътуването продължаваме с ремонтите. Заварчици и техници са накацали по корпусите като ракообразни. Макар по време на битката да сме загубили над двайсет и пет бойни кораба, сме спечелили над седемдесет други. Това е една от най-великите военни победи в съвременната история, но победите далеч не са толкова романтични, когато почистваш пода от останките на своите приятели.

Лесно е да показваш смелост сега, когато все още можеш да осмислиш само тези неща, които са непосредствено пред теб, и можеш да ги видиш, да помиришеш, да усетиш, да вкусиш. Но те са много малка част от истинската ситуация. След това постепенно целият ужас от делата ти ще се разгърне пред теб — ще разбереш какво си направил, какво се е случило с приятелите ти. Този ужас е съкрушителен. Това е проклятието на тази космическа война. Биеш се и после месеци чакаш, потънал в скучно ежедневиe. И след това се биеш пак.

Все още не съм казал на бойците си накъде плаваме. Те самите също не ме питат, но ме питат офицерите им. И отново им давам един и същ отговор:

— Накъдето трябва.

Ядрото на моята армия са Синовете на Арес, а те са калени в трудностите. Те организират танци и събирания, натикват насила радостта в уморените си от войната гърла. Като че тя намира почва там. Мъже и жени си подсвиркват из коридорите, докато се отдалечаваме от Юпитер. Пришиват знаци върху униформите си и боядисват звездните Черупки в лудешки цветове. Тук цари жизненост, различна от хладната прецизност във флота на Обществото. И все пак общуват предимно със собствения си Цвят и се смесват само когато им е възложено. Не цари такава хармония, каквато си мислех, но все е начало. Чувствам се откъснат от всичко това дори и когато се усмихвам и ръководя хората. В коридорите убих десет души. Още тринайсет

хиляди от своите убих, когато унищожихме доковете. Лицата им не ме преследват. Но трудно се губи онова усещане за ужас.

Все още не сме успели да се свържем със Синовете на Арес. Комуникациите по всички канали са прекъснати. Коего значи, че Живака е унищожил релетата, както обеща. Сега и Златни, и Червени са еднакво слепи.

Погребвам Рок тъй както би желал — не в почвата на някой чужд спътник, а на Слънцето. Ковчегът му е метален — торпедо с люк, в който двамата с Мустанга плъзваме тялото му. Виещите го откъснаха от претърпаната морга, та да можем тайно да се сбогуваме с него. Толкова много наши са загинали, че ще е неподобаващо да ме видят как оказвам такава висока чест на врага.

Малцина жалят за смъртта на моя приятел. Рок, ако неговият народ го запомни, ще се прочуе навеки като мъжа, загубил флотилията. Съвременен Гай Теренций Варон — глупакът, позволил на Ханибал да го обкръжи при Кана. За моя народ той е само поредният Златен, въобразил си, че е безсмъртен, докато Жътваря не му показал, че не е.

Самотно е да носиш тялото на мъртвец, когото си обичал. Като ваза, в която знаеш, че никога вече няма да сложат цветя. Иска ми се и той да вярваше също тъй непоколебимо в задгробния живот като мен някога, като Рагнар. Не зная кога точно загубих вярата си. Не мисля, че това просто се случва. Може би съм я загубил малко по малко и съм се преструвал, че вярвам в Долината, защото е по-лесно от другото. Иска ми се и Рок да си е мислил, че отива в по-добър свят. Но той умря с вяра единствено в Златните, а всеки, който вярва само в себе си, не може да потъне щастлив в нощта.

Когато идва моят ред да се сбогувам, аз се взирам в лицето му и виждам само спомени, нищо друго. Сещам се как лежеше на леглото и четеше преди галатържеството, преди да забия в тялото му иглата с упойка. Виждам го в костюм как ме моли да дойда с него и Мустанга в Операта в Егия и ме убеждава в какъв възторг ще изпадна от съдбата на Орфей. Виждам го как се смее край огъня в нейното имение след Битката за Марс. Как ме обгръща с ръце и ридае, след като се прибрах в Дом Марс, когато още бяхме момченца.

Сега той е студен. Тъмни кръгове обграждат очите му. Всички обещания на младостта побягнаха. Всички възможности да има семейство и деца, и радост, и да остарееят и помъдуреят заедно вече ги

няма — заради мен. Сега си спомням за Такт и усещам как сълзите ми прииждат.

На моите приятели и особено на Виещите никак не им допада, че позволих на Касий да дойде на погребението. Но мисълта да изпратим Рок на Слънцето, без Белона да го целуне за сбогом, ми бе непоносима. Краката му са оковани. Ръцете — закопчани с магнитни белезници зад гърба. Откопчавам ги, за да може да се сбогува както подобава. И той се сбогува. Навежда се да целуне за сбогом Рок по челото.

Севро, безжалостен дори и сега, затваря с трясък металния капак, когато Касий се отдръпва. Също като Мустанга, и този Златен дребосък дойде при мен за всеки случай, ако ми потрябва. Той никак не обича този мъж, няма как да питае сърдечни чувства към човек, предал мен и Виктра. Верността за него е всичко. И според представите му у Рок не е имало и капка вяност. Същото е и с Мустанга. Рок я предаде със същата готовност, с която предаде и мен. Това й струва живота на баща й. Макар и да разбира, че Август не бе най-прекрасният човек, той все пак й бе баща.

Приятелите ми очакват да кажа нещо. Но нищо не мога да кажа и то да не ги разгневи. Затова, както ме посъветва Мустанга, им спестявам унижението да изслушват възхвали за мъжа, подписал смъртните им присъди, и затова декламирам най-уместните стихове от негово старо любимо творение:

*Няма вече зимен студ,
няма вече летен зной —
след несгоди, мъки, труд
вечен чака те покой!
Просяк слаб, търговец тлъст
като теб ще станат пръст.^[1]*

— *Per aspera ad astra* — прошепват моите Златни приятели, дори и Севро.

И с натискането на един бутон Рок изчезва от живота ни и потегля на последното си пътешествие към Слънцето, при Рагнар и при цели поколения воители, паднали на бойното поле. Аз оставам.

Другите си тръгват. Мустанга остава с мен и проследява с поглед как извеждат Касий.

— Какви са плановете ти за него? — пита ме тя, когато ни оставят сами.

— Не знам! — заявявам, сърдит, че ме пита за това сега.

— Дароу, добре ли си?

— Нищо ми няма. Просто в момента имам нужда да остана сам.

— Добре. — Но не си тръгва, а пристъпва по-близо до мен. — Не си виновен ти.

— Казах, че искам да бъда сам.

— Не си виновен ти.

Поглеждам я сърдит, че не си тръгва, но щом виждам колко нежен е погледът ѝ и колко открит към мен, усещам как напрежението в ребрата ме отпуска. Сълзите рукват неканени и потичат по бузите ми.

— Не си виновен ти — промълвява тя и ме притегля към себе си, и усещам как първото ридание разтърсва гърдите ми. Тя обвива с ръце кръста ми и полага чело на гърдите ми. — Не си виновен ти.

По-късно същата нощ вечерям заедно с приятелите си в каютата ми, наследена от Рок. Спокойна и тиха вечеря. Дори и Севро няма какво да каже. Откакто Виктра си тръгна, той си мълчи и някаква тайна мисъл го гложди. Травмата от изминалите няколко дни тежи на всички ни. Но тези малобройни мъже и жени знаят накъде пътуваме и точно това знание прави бремето ни още по-тежко от бремето на редовия войник.

Мустанга иска да поостане с мен, но аз не искам. Трябва ми време да помисля. Затова тихо затварям вратата след нея и оставам сам. Не само на масата в каютата, но и сам със скръбта си. Приятелите ми дойдоха на погребението на Рок заради мен, а не заради него. Само Сефи прие присърце кончината му, защото докато траеше пътешествието ни към Юпитер, тя научи какво мъжество е проявявал Рок в битки и затова питаеше към него чисто уважение, на каквото другите не са способни. И все пак от всички мои приятели накрая само аз обичах Рок тъй както заслужаваше.

Императорската каюта все още ухае на Рок. Прелиствам старите книги по лавиците му. Парче почернял метал — отломка от кораб,

плава във витрина. Още няколко трофея са окачени на стената. Дарове от Суверена „за проявен героизъм в Битката за Деймос“ и от Архигубернатора на Марс „за защита на Обществото на Ауреатите“. „Тивански пиеси“ от Софокъл лежи отворена до леглото му. Не съм я прелиствал. Нищичко не съм пипал. Сякаш като запазя стаята, мога да го запазя жив. Дух, затворен в кехлибар.

Лягам да спя, но само се вирам в тавана. Затова ставам и си наливам три пръста скоч от една от гарафите му, и се настанявам в салона да гледам холовизия. Мрежата не работи благодарение на ударите от войната. Странно е чувството да си откъснат от останалото човечество. Затова ровя из старите програми на корабния компютър, преглеждам видеофилми за космически пирати, благородни Златни рицари, Обсидианови ловци на глави и злочест Виолетов музикант на Венера, докато откривам меню с каталога на наскоро гледаните видеофилми. Последният носи дата от нощта преди битката.

Сърцето ми тупти тежко в гърдите, докато преглеждам филмите. Оглеждам се през рамо, сякаш чета чужд дневник. Някои са постановки от Егия на любимата му опера „Тристан и Изолда“, но повечето са записи от времето, когато бяхме в Института. Седя с ръка във въздуха и се готвя да кликна на записа. Но се чувствам длъжен да изчакам. Обаждам се на Холидей по комуникатора.

— Будна ли си?

— Вече да.

— Имам нужда от услуга.

— То ти вечно имаш нужда.

Двайсет минути по-късно Касий, с оковани ръце и нозе, влиза с тътреща се походка от коридора при мен. Придружават го Холидей и трима Синове. Отпращам ги и кимвам с благодарност на Холидей.

— Мога сам да се погрижа за това.

— Моля за извинение, господине, но фактите не са точно такива.

— Холидей!

— Ще бъдем пред вратата ви, господине.

— Лягай си.

— Само извикайте, ако имате нужда от нещо, господине.

— Желязна дисциплина си имате тук! — казва неловко Касий, след като тя си тръгва. Стои в моя кръгъл мраморен атриум и оглежда

скулптурите. — Рок винаги е гледал да натруфи обстановката. За жалост, има вкус на деветдесетгодишен концертмайстор.

— Родил се е с три хилядолетия закъснение, нали? — отвръщам.

— Все си мисля, че сигурно не би понасял римските тоги. Просто печална модна тенденция. По времето на баща ми се опитаха да я прокарат пак. Особено за запои и в някои от тогавашните клубове. Гледал съм снимки. — Той потръпва. — Ужас е!

— Един ден ще го разправят и за нашите високи яки — казвам и докосвам своята.

Той поглежда чашата със скоч в ръката ми.

— По светски повод ли ме каниш?

— Не точно. — Въвеждам го в салона. Той се движи бавно и шумно с четирийсеткилограмовите пленнически ботуши, в които са оковали краката му, но при все това се чувства в тази стая повече у дома си от мен. Наливам му скоч, докато се настанява на дивана, все още в очакване на някаква клопка. Посреща чашата с вдигната вежда.

— Дароу, сериозно? Не ти е в стила да се тровиш.

— Таен запас от „Лагавулин“. Дар за Рок от Лорн след Обсадата на Марс.

Касий изсумтява.

— Никога не съм обичал иронията. Уискито, от друга страна... С него никога не сме се карали, тъй че да не можем да се разберем. — Той поглежда през течността. — Отлично е.

— Напомня ми за моя баща — казвам, заслушан в тихото жужене на отдушниците горе. — Не че онова, с което се наливаше, ставаше за нещо освен за почистване на механизми и убиване на мозъчни клетки.

— Ти на колко години беше, когато той умря? — пита Касий.

— Към шестгодишен, струва ми се.

— Шестгодишен. — Той замислено накланя чаша. — Баща ми не пиеше сам. Но понякога го заварвах на любимата му пейка, близо до онази тайнствена пътека по билото на вулкана Олимп. Пийваше си уиски ето така. — Касий прехапва вътрешната страна на бузата си. — Това ми бяха любимите мигове с него. Наоколо няма никой друг. Само орли кацат в далечината. Разказваше ми какви дървета растат по склона на хълма. Обичаше дърветата. Увличаше се в приказки къде какво расте и защо, и какви птици обичат да спят по клоните му.

Особено през зимата. Как изглеждали в студа. Аз никога не го слушах. Де да се бях заслушвал!

Той отпива глътка. Ще усети духа в чашата. Торфът, вкусът на грейпфрут по езика, камъкът на Шотландия. Аз никога не усещам никакъв друг вкус, освен вкуса на дим.

— Това крепостта Марс ли е? — пита Касий и кимва към холограмата над конзолата на Рок. — О, Юпитер! Толкова малка изглежда!

— Дори по-малка и от двигателите на кораб-факла — казвам.

— Изумително... Как бързо се увеличават очакванията ни за живота.

Смея се.

— Аз смятах Сивите за високи.

— Е... — усмихва се той дяволито. — Ако ги мериш по Севро...

И се изкикотва, а после става сериозен.

— Искях да ти благодаря... задето ме покани на погребението. Прояви... изненадваща порядъчност.

— И ти би постъпил така.

— Хмм... — Не е много сигурен. — Това конзолата на Рок ли беше?

— Да. Преглеждах видеозаписите му. Гледал е повечето от тези по десетина пъти. Не стратегиите или битките срещу други Домове. По-кратките неща. Сецаш се.

— Ти гледа ли ги? — пита.

— Искях да те изчакам.

Той е поразен и се усъмнява в гостоприемството ми.

Затова натискам бутона за включване и отново ставаме момчетата, които бяхме в Института. Отначало е неловко, но скоро уискито разсейва това усещане и смехът става по-непринуден, мълчанието се удължава, задълбочава се. Гледаме вечерите, когато нашето племе печеше агнешко в северната клисура. Когато скитахме из планините и слушахме историите на Куин край огъня.

— Тази нощ се целунахме — казва Касий, когато Куин довършва историята за четвъртия опит на баба си да построи къща в планинска долина на сто километра от цивилизацията без архитект.

— Тя се пъхаше в походната си постеля. Казах й, че съм чул някакъв шум. Проучихме всичко наоколо. Когато откри, че хвърлям

камъни в мрака, за да я дръпна и да останем насаме, тя разбра какво искам. Ех, тази усмивка! — смее се той. — Тези крака! Крака от онези, предназначени да се увиват около някого, нали ме разбираш? — Той се смее. — Обаче дамата протестира! Залепи длан на лицето ми и ме бутна!

— Е, тя не беше лесно момиче — казвам.

— Не беше. Но наистина ме събуди призори, за да ме целуне един-два пъти. Условиата ги задаваше тя, разбира се.

— И тогава за първи път някога хвърлянето на камъни е имало въздействие върху жена.

— Да се изненадаш!

Има мигове, за които не бях и подозирал, че съществуват. Рок и Касий се опитват да ловят риба заедно само за да се промъкне Куин зад гърба на Касий и да го бутне. Той отпива голяма глътка до мен, докато гледа как като по-млад цопва във водата и се мъчи да издърпа там и Куин. Гледаме интимните мигове, когато Рок се влюби в Лея и местата, из които скитаха в планините в тъмното. Спират за вода и ръцете им невинно се докосват. Фичнър ги наблюдава от една горичка и си води бележки на дейтапада. Гледаме ги как за пръв път спят, гушнати под общи завивки в кулата на портата, и как Рок я отвежда в планината, за да открадне от нея първата целувка, само за да чуе тропота на ботуши по скалите и да види как Антония и Викс изплуват от мъглата с пламтяща оптика на очите.

Те отведоха Лея и когато Рок се възпротиви, го бутнаха от скала. Той си счупи ръката и реката го отнесе. Когато се завърна след три дни на крак, аз уж бях мъртъв, посечен от Чакала. Рок скърбеше за мен и посети каменната пирамида, която струпах над Лея, само за да открие, че вълците са я разровили и са отмъкнали тялото. И плака там самичък. Касий се опечалява и ми припомня мъката по лицето му, когато се върна със Севро и откри какво се е случило с Лея и Рок. И може би чувства и вина, че изобщо се е съюзил с Антония.

Има и още видеозаписи, още малки истини, които откривам. Но най-често гледан е записът от онзи път, когато Касий съобщи, че е открил двама нови братя и ни предложи да станем улани на Дом Белона. Тогава изглеждаше така изпълнен с надежда. Тъй щастлив, че е жив. Всички изглеждахме така, дори и аз въпреки чувствата в душата

ми. Моето предателство изглежда много по-чудовищно, гледано отдалече.

Напълвам отново чашата на Касий. Той мълчи, облян от сиянието на холограмата. Рок язди петнистата си сива кобила и се отдалечава от нас, вперил замислен поглед в юздите.

— Ние го убихме — казва той след време. — Това беше нашата война.

— Беше ли? — питам. — Не ние сме създали този свят. И дори не се бием за себе си. И Рок не се биеше. Биеше се за Октавия. За едно Общество, което дори няма да забележи саможертвата му. Ще си играят на политика с неговата смърт. Ще го обвиняват. Той умря за тях, а ще остане само във вицовеите. — Касий усеща погнусата, която влагам. Това е най-големият му страх. Че никой няма да го е грижа, че той си отива. Тази благородна идея за честта, за достойната смърт... Тя принадлежеше на стария свят. Но не и на този.

— Колко време според теб ще продължава това? — пита той замислено. — Тази война.

— Между нас или между всички?

— Между нас.

— Докато едно от сърцата ни спре да бие. Не го ли каза ти?

— Запомнил си — изсумтява той. — А между всички?

— Докато вече няма Цветове.

Той се смее.

— Е, добре. Ниско се целиш.

Гледам го как люлее течността в чашата си.

— Ако Август не ме бе сложил в двойка с Юлиан, какво щеше да се случи според теб?

— Няма значение.

— Да кажем, че има.

— Не знам! — отсича той, глътва уискито си на екс и си налива ново, изненадващо сръчен с белезниците, а после се вглежда раздразнено в чашата. — Ние с теб не сме като Рок и Виргиния. В нас няма нюанси. В теб има само гръм. В мен — мълнии. Спомняш ли си ония тъпотии, дето ги рецитирахме, когато си шарехме лицата и яздохме насам-натам като идиоти? Това е най-дълбинната истина. Можем да се подчиняваме само на своята природа. Без буря какво сме ти и аз? Само хора. Но само сблъсък ни дай... Какъв рев и тътен

надаваме! — Той се присмива на собственото си велеречие, черна ирония помрачава усмивката му.

— Наистина ли смяташ, че е вярно? — питам. — Че ние сме едно или друго и това е неизменно?

— А ти не вярваш ли?

— Виктра разправя така за себе си. — Свивам рамене. — А аз залагам адски много, че не е така. И с нас не е така. — Касий се навежда напред и този път сипва на мен. — Знаеш ли, Лорн вечно говореше как е попаднал в собствената си клопка със своя избор, докато най-сетне добил усещането, че живее чужд живот. Сякаш нещо зад гърба му му нанасяло удари, нещо отстрани избирало пътя му. Най-накрая цялата му любов, цялата му доброта, семейството му, нищо нямаше значение. Той умря така, както живя.

Касий вижда нещо повече от съмнението в собствената ми теория. Той знае, че бих могъл да заговоря за промяната у Мустанга, у Севро, у Виктра. Че вече са различни, ала той прозира подводните течения, защото в много отношения нишката на живота му най-много наподобява моята.

— Ти мислиш, че ще умреш — казва той.

— Както казваше Лорн, сметката идва накрая. А краят се задава.

Той ме наблюдава нежно, забравил уискито, близостта между нас се е задълбочила повече, отколкото възнамерявах. Докоснал съм част от мислите му. Може би и той се е чувствал сякаш върви към собственото си погребение.

— Никога не съм се замислял какво бreme ти е тегнело — казва той внимателно. — През цялото време, докато си бил сред нас. Години наред. Не можеше да разговаряш с никого, нали?

— Не. Рискът беше твърде голям. Това би убило желанието на всеки да си поприказва с теб — „Здравейте, аз съм Червен шпионин“.

Той не се засмива.

— И все още не можеш, и точно това те убива. И сред свои ти се чувстваш чужд.

— Така си е — казвам и вдигам чаша. Колебая се, питам се доколко ли да му се доверя. После уискито заговорва вместо мен: — Трудно е да разговаряш с когото и да било. Всички са толкова уязвими. Севро — с баща си, с бременето, което носи за народ, който дори не познава. Виктра се мисли за покварена и все се преструва, че само

иска отмъщение. Все едно отрова я изпълва. Те мислят, че аз знам пътя. Че съм получил видение за бъдещето заради жена ми. Но аз вече не я чувствам както навремето. А Мустанга... — млъквам неловко.

— Продължавай. Какво за нея? Хайде де, човече. Ти изби братята ми. Аз убих Фичнър. Ситуацията и бездруго е неловка.

Толкова странен е този миг, че лицето ми се разкривява.

— Тя непрекъснато ме гледа — казвам. — Съди ме. Все едно ми държи сметка доколко съм достоен. Дали съм годен.

— За какво?

— За нея. За това. Не знам. На леда ми се стори, че съм се доказал, но това така и не изчезна. — Свивам рамене. — И за теб е същото, нали? Да изпълняваш прищевките на Суверена, след като Айя уби Куин. Майка ти с нейните... очаквания. Да седиш тук с човека, отнел ти двама братя.

— Карн си го дръж за теб.

— Сигурно у дома е бил сладурче.

— Той всъщност бе привързан към мен като дете — признава Касий. — Зная го. Трудно е за вярване, но беше мой закрилник. Включваше ме в спортни игри. Водеше ме на екскурзии. Обясняваше ми за момичетата по своя си начин. Обаче с Юлиан не беше толкова мил.

— Аз имам по-голям брат. Кийран се казва.

— Казва се... Значи е жив?

— Той е механик и работи за Синовеите. Има четири деца.

— Чакай! Значи си чичо? — възкликва изненадано Касий.

— Вече няколко пъти! Кийран се ожени за сестрата на Ео.

— Така ли? И аз някога бях чичо. Много ме биваше! — Погледът му се взира надалече, усмивката му угасва и зная какви подозрения тежат като камък на душата му. — Уморен съм от тази война, Дароу.

— Аз — също. И ако можех да ти върна Юлиан, щях да ти го върна. Но тази война е за него, за хора като него. Порядъчните хора. За кротките и нежните, които знаят какъв трябва да е светът, ала не могат да надвикат копелдаците.

— Не се ли боиш, че ще разрушиш всичко и няма да успееш да го построиш отново? — пита откровено той.

— Да — отвърщам и разбирам себе си по-добре от дълго, дълго време насам. — Затова си имам Мустанга.

Той вперва в мен продължителен и странен поглед, а после тръсва глава и се изкикотва — или на себе си се смее, или на мен.

— Как ми се иска да ми бе по-лесно да те мразя!

— Ако ще пием за нещо, то трябва да е за това!

Вдигам чаша, той — също, и отпиваме мълчаливо. Но преди да се раздели с мен тази вечер, аз му давам един холокуб, за да го изгледа в килията си. Извинявам се предварително за съдържанието, но той трябва да го изгледа. Той не пропуска да отбележи иронията. Ще го гледа по-късно в килията си и ще плаче, и ще се чувства още по-самотен, ала истината никога не е лека.

[1] Шекспир, „Цимбелин“, четвърто действие, втора сцена. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

51. ПАНДОРА

Часове след като Касий ме остави, Севро ме буди от неспокоен сън. Праща на дейтапада ми спешно съобщение. Виктра води сражение с Антония в Пояса. Моли за подкрепления, Севро вече се е подготвил и е възложил на Холидей да сформира ударен отряд.

Мустанга, Виещите и аз хващаме за превоз оцелелия кораб-факла на Телеманите — най-бързия останал във флотилията. И Сефи се опита да дойде с нас, жадна за още битки, но дори и след победата при Йо моята флотилия се носи по ръба на бръснач. Водачеството ѝ е нужно, за да държи Обсидиановите в релси. Тя е миротворец и героиня на последната любима шегичка на Севро: „Какво казвате, когато над двуметрова жена влезе в стая с бойна брадва и няколко езика, закачени на кука? Абсолютно нищо!“.

Лично аз се безпокоя повече, че само шепа силни личности обединяват този съюз. Ако загубя и една от тях, той целият може да се разпадне.

Отлитаме с пълна скорост, надули двигателите, но час преди да стигнем координатите на Виктра сред група от объркващи сензорите астероиди, получаваме кратко кодирано съобщение, означено с „Юлии“:

Кучката пленена. Кавакс свободен. Победата — моя.

От стройния Телеманов кораб-факла отлитаме със совалка към очакващата ни флотилия на Виктра. Севро чопли нервно крачола си. Виктра е спечелила голяма победа. Тя се впусна в преследване с двайсет щурмови кораба. Сега притежава почти петдесет черни кораба — бързи, маневрени и скъпи. Тъкмо тези, които бихте очаквали от търговско семейство — нито едно от тромавите чудовища, така любими на Август и Белона. Всички са белязани с плачещото, пронизано от копие слънце на семейство Юлии.

Виктра ни очаква на палубата на стария флагмански кораб на майка си — „Пандора“, великолепна и горда, в черна униформа със слънцето на Юлии върху дясната гърда, огнена оранжева линия, пламтяща по дължината на черните панталони и лъскави златни копчета. Намерила е старите си обици. От ушите ѝ висят нефрити. Усмивва се широко и загадъчно.

— Драги ми господа, добре дошли на борда на „Пандора“.

До нея стои Кавакс, отново ранен, с гипсирана дясна ръка и покрита с реПлът дясна страна на лицето. Дъщерите, препуснали напред, за да го открият, сега са от двете му страни и се засмиват, когато Кавакс изревава „Здравей!“ на Мустанга. Тя се опитва да спазва благоприличие, но се втурва към него и обвива с ръце шията му. Целува го веднъж по плешивото теме.

— Мустанг! — възкликва той радостно, оттласва я назад и свежда глава. — Моите извинения, най-дълбоки извинения. Все мен ме пленяват!

— Същинска мома в беда — подмята Севро.

— Май случаят е такъв — отвръща Кавакс.

— Само ми обещавай това да е за последно, Кавакс — казва Мустанга и той обещава. — И пак си пострадал!

— Драскотина! Само драскотина, господарке. Не знаеш ли, че във вените ми тече вълшебство?

— Водя някого, който умира да те види! — Мустанга поглежда назад към рампата, подсвирва и Чакълчето пуска Софокъл да излезе от совалката. Ноктите му потракуват зад мен, а после и под мен, когато той притичва между краката на Севро, без малко не събаря приятеля ми и скача на гърдите на Кавакс. Кавакс целува лисугера с отворена уста. Виктра потръпва.

— Мислех си, че си загазила! — изсумтява ѝ Севро.

— Казах ти, че държа всичко под контрол — отвръща тя. — Колко далеч от тук е останалата част от флотилията, Дароу!

— Два дни път.

Мустанга се оглежда.

— Къде е Даксо?

— Даксо се разправя с плъхове по горните палуби. Останали са още няколко закоравели Безподобни. Зверско беше, докато ги изровим — казва Виктра.

— Почти няма разрушения... — отбелязвам. — Как го постигна?

— Как ли? Аз съм истинска наследница на Дом Юлии — заявява Виктра гордо. — И според майчиното ми завещание, и по рождение. Корабите на Антония — *моите* кораби, по закон — бяха управлявани от наемници, платени съюзници. Свързват се с мен и си мислят, че цялата флотилия плътно следва моя разрушителен отряд. *Молеха* ми се да ги пощада от големия лош Жътвар...

— А къде са сега бойците на сестра ти? — питам.

— Екзекутирах трима и унищожих корабите им за назидание на останалите. Неверните Претори, които успях да пленя, гният в килии. Моите лоялисти и приятелите на майка ми поеха командването.

— И ще ни последват? — тросва се Севро.

— Те следват мен — отвръща тя.

— Не е същото — възразявам.

— Очевидно. Корабите са *мои*. — Тя е с една стъпка по-близо до възвръщането на империята на майка си. Но останалото може да се върши само в покой. И все пак това ѝ придава свръхестествена независимост — също като Рок, когато спечели кораби след Лъвския дъжд. Това ще постави на изпитание нейната лоялност и това като че леко притеснява Севро. С Мустанга се споглеждаме намръщено.

— Смешно нещо е имуществото в днешно време — казва Севро. — Склонно е да си има свои мнения.

При това предизвикателство Виктра настръхва.

Мустанга се намесва:

— Мисля, че Севро иска да каже: сега, след като си отмъсти, все още ли имаш намерение да ни посетиш в Ядрото?

— Не съм си отмъстила — отвръща Виктра. — Антония още диша.

— А когато спре да диша? — пита Мустанга.

Виктра свива рамене.

— Не ме бива много по предаността.

Настроението на Севро се вкисва още повече.

Десетки пленници изпълват килиите в отделението. Някои са Златни, други — Сини и Сиви. Всички са с високи чинове и верни на Антония. Каньон от врагове, вторачили се сърдите в мен иззад

решетките. Вървя сам по коридора и се радвам на чувството, че толкова много Златни знаят — пленил съм ги аз.

Намирам Антония в предпоследната килия. Подпряла се е на решетката, отделяща я от другата килия. Освен насинената буза, тя е красива както винаги. Чувствени устни, очи, пламтящи зад гъсти мигли, докато седи умислена под бледите светлини на корабния затвор. Гъвкавите ѝ крака са свити под нея, ръцете с черни нокти чоплят пришка на палеца.

— Стори ми се, че чух походката на Жътваря — казва тя с изкусителна усмивчица. Погледът ѝ бавно ме измерва от долу нагоре, като поглъща жадно всеки сантиметър. — Тъпчеш се с протеин, а, миличък? Пак си станал толкова голям! Недей да се тормозиш. Аз винаги ще те помня като разрevano червейче.

— Вие сте единствените от Костната конница, останали живи от флотилията — казвам аз, загледан в съседната килия. — Искам да знам какво крои Чакала. Искам да знам разположението на войските му, маршрутите му за снабдяване, числеността на армията му. Искам да знам каква информация има той за Синовеите на Арес. Искам да знам какви са плановете им със Суверена. Дали заговорничат. Има ли напрежение? Дали предприема маневра срещу нея. Искам да знам как да го победя. А най-много от всичко, кърваво проклятие, искам да знам къде са проклетите ядрени оръжия. Ако ми дадеш това, ще живееш. Ако ли не — ще умреш. Ясен ли съм?

Дори не трепва при споменаването на оръжията. Нито пък жената в съседната килия.

— Кристално ясен — казва Антония. — Повече от склонна съм да ти съдействам.

— Ти умееш да оцеляваш, Антония. Но аз не говорех на теб. — Удрям мощно с длан по решетката на съседната килия, където пониска тъмнолика Златна седи и ме наблюдава със суров поглед. Лицето ѝ е с остри черти, колкото остър бе и езикът ѝ. Косата — къдрава и позлатиста, отколкото при последната ни среща — изкуствено изсветлена. Същото важи и за очите ѝ. — На теб говоря, Паламидо. Която ни даде повече информация, тя ще живее.

— Дяволски ултиматум! — изръкоплясква Антония на земята. — И ти се наричаш Червен! Мисля, че сред нас ти се чувстваше повече у

дома си, отколкото сред тях. Не е ли вярно? — Тя се смее. — Вярно е, нали?

— Имате един час да го обмислите.

Отдалечавам се и ги оставям да се варят в този казан.

— Дароу! — извиква Паламидата подире ми. — Дароу, кажи на Севро, че съжалявам, моля те!

Обръщам се и бавно се връщам при нея.

— Боядисала си си косата — казвам.

— Малкото Бронзи само искаше да се впише — измърква Антония и протяга дългите си крака. По-висока е с повече от глава и половина от Паламидата. — Не обвинявай дребосъчето, имаше нереалистични очаквания.

Паламидата се е втренчила в мен, стиснала решетките.

— Съжалявам, Дароу. Не знаех, че ще се стигне толкова далеч. Нямах как да...

— Не, имаше как. Ти не си идиотка. И не ставай жалка с твърдения, че си такава. Разбирам как си могла да постъпиш така с мен — казвам бавно. — Но Севро трябваше да е там. Както и Виещите. — Тя забива поглед в земята, неспособна да ме погледне в очите. — Как можа да постъпиш така с него? С тях?

Тя няма отговор. Докосвам с пръсти косата ѝ.

— Ние те харесвахме каквато си беше.

52. ЗЪБИ

Влизам при Севро, Мустанга и Виктра в голямата контролна зала на затвора. Двама техници са се отпуснали в ергономични кресла и няколко десетки холограми плават едновременно около тях.

— Казаха ли нещо? — питам.

— Още не — отвръща Виктра. — Но гърнето започна да къкри и аз му дадох жега.

Севро наблюдава Паламидата на холмонитора.

— Ти искаше ли да говориш с Паламидата? — питам.

— С кого? — вдига вежди той. — Никога не съм я чувал.

Личи си, че го боли от това, че я вижда пак. Боли го още повече, защото си казва да прояви твърдост, но това предателство от една от неговите Виещи ранява самата му същност. Ала въпреки това той се прави на безучастен. Не зная дали заради Виктра, заради мен или заради самия себе си. Вероятно и заради трите.

След няколко минути Антония и Паламидата са плувнали в пот. По моя препоръка сме загрели килиите до четирийсет градуса по Целзий, за да усилим раздразнителността им. Гравитацията също е малко подсилена. Съвсем леко извън царството на възприятията. Досега Паламидата нищо не прави, само плаче, а Антония докосва синината на бузата си и проверява дали лицето ѝ е понесло някакви трайни увреждания.

— Трябва да измислиш план — подхвърля лениво Антония през решетките.

— Какъв план? — пита Паламидата от далечния ъгъл на килията си. — Те ще ни убият дори и да им дадем информация.

— Ти, малка ревлива краво! Я вирни глава! Позориш белега си! Та ти си от Дом Марс, нали?

— Те знаят, че ги подслушваме — казва Севро. — Поне Антония знае.

— Понякога няма значение — отвръща Мустанга. — Интелигентните пленници често разиграват пленилите ги.

Самоувереността е това, което ги прави още по-уязвими за психологически манипулации, защото си мислят, че все още контролират нещата.

— Това от обширния ти личен опит на изтезавана ли го знаеш? — пита Виктра. — Я го разясни на мен.

— Тихо! — Увеличавам звука на холото.

— Всичко ще им кажа — казва Паламидата на Антония. — Вече ни най-малко не ми пука.

— Всичко? — пита Антония. — Ти не знаеш всичко.

— Знам достатъчно.

— Аз знам повече — казва Антония.

— На теб кой ли въобще би ти повярвал? — сопва се Паламидата. — Психопатка майцеубийца! Само да знаеше какво мислят хората в действителност за теб...

— Ах, миличка, няма как да си толкова тъпа! — Антония въздъхва състрадателно. — Но ти си. Печална гледка.

— За какво говориш?

— Напреди си мозъка, малка простачке. Само опитай, ако обичаш!

— Да те шлакам, кучко!

— Съжалявам, Паламидо. — Антония извива гръб и се обляга на решетките. — От жегата е.

— Или сифилисът те подлудява — измърморва Паламидата. Сега крачи из килията, обвила ръце около тялото си.

— Колко... долно. То това си е до възпитание.

Замислям се дали да извадя от там Паламидата и да ѝ измъкнем информацията, която е склонна да даде.

— Може да е уловка — казва Мустанга. — Измислена от Антония, в случай че попаднат в плен. Или пък игричка на брат ми. Да всява дезинформация, много му приляга. Особено ако са се оставили да ги пленят.

— Оставили са се да ги пленят? — възразява Виктра. — В моргите на този кораб лежат над петдесет мъртви Златни, които не биха се съгласили с това твърдение.

— Тя е права — казва Севро. — Оставете играта да се разиграва. Може да накара Антония да се пооткрехне повече.

Антония затваря очи, отпуска глава върху решетките, знае, че Паламидата ще я попита какво е искала да каже с това „напрегни си мозъка“. И, то е ясно, Паламидата я пита:

— Какво искаше да кажеш с това, че ако им кажа всичко, повече няма да има полза от мен?

Антония я поглежда през рамо зад решетките.

— Миличка, ти наистина не си го дообмислила. Аз съм мъртва. Ти сама го каза. Може и да се опитвам да го отричам, но... Пред сестра ми изглеждам като селската котка. Прострелях я в гръбнака и й капех киселина на гърба почти година. Тя ще ме обели като лукова глава.

— Дароу няма да й го позволи.

— Той е Червен, за него ние сме само дяволи с корони.

— Той не би *постъпил* така!

— Познавам един Гоблин, който би постъпил.

— Името му е Севро!

— Нима? — Антония ни най-малко не я е грижа. — Все тая. Аз съм мъртва. Ти може и да имаш шанс. Но само една от нас им е нужна жива, за да им даде информация. Въпросът, който трябва да си зададеш, е дали ако им кажеш всичко, ще те оставят жива? Трябва ти стратегия. Нещо, което да премълчиш. Да проточиш обмена.

Паламидата се доближава до решетката, разделяща двете жени.

— Няма да ти се хвана. — В гласа й зазвучава дързост. — Но знаеш ли, *наистина* с теб е свършено. Дароу ще победи, може би това му се полага. И знаеш ли какво? Аз смятам да му помогна. — Паламидата откъсва очи от Антония и поглежда към камерата в горния ъгъл на килията си. — Ще ти кажа какво крои той, Дароу. Нека да...

— Изкарайте я от там — казва Мустанга. — Изкарайте я веднага.

— Не... — промълвява Виктра до мен, щом вижда онова, което вижда и Мустанга. Севро и аз гледаме объркано жените, но Виктра вече се е завтекла към вратата.

— Отворете килия 31! — изкрещява тя на техниците и изчезва в коридора.

Щом осъзнаваме какво става, ние със Севро се втурваме в коридора и събаряме един Зелен, поправящ единия от холоекраните. След нас тича Мустанга. Нахълтваме в коридора и се втурваме към блиндираната врата на затвора. Виктра крещи да я пуснат. Вратата

избръмчава и ние влетяваме след нея покрай обърканата охрана, която си събира снаряжението, в блока с килиите.

Затворниците крещат. Но дори и тогава чувам влажното *туп, туп, туп*, преди да стигнем до килията на Антония и да я видим надвесена над Паламидата. Ръцете ѝ са проврени през разделящата килиите им решетка, потънали в кръв. Пръстите ѝ стискат къдравата коса на Паламидата. Останките от черепа на Виещата са се набили в решетката, Антония дръпва главата ѝ към себе си и тя се удря в железните пръти между тях за последен път. Виктра блъсва магнитната врата на килията и тя се отваря.

Антония се надига, извършила ужасното си дело, и окървавените ѝ ръце увисват невинно във въздуха, а тя дарява по-голямата си сестра със самодоволна усмивчица.

— Полека! — присмива се тя. — Полека, Вики, аз ти трябва! Аз останах единствената, която може да ти продаде информация. Освен ако не искаш да се набуташ в пастта на Чакала, ти ще...

Виктра разбива лицето на Антония. Хрущенето на костите се чува от десет метра. Антония се завърта и се опитва да избяга. Виктра я притиска до стената и я пребива. Като машина, в злокобно безмълвие. Лакътят ритмично замахва назад, опора на краката, точно както са ни учили. Пръстите на Антония се забиват в мускулестите ръце на Виктра, а после омекват и звуците стават влажни, приглушени. Виктра не спира. И аз не я спирам, защото мразя Антония и тази мрачна частица от мен иска да я боли.

Севро се промушва покрай мен и се хвърля върху Виктра, приклепва дясната ѝ ръка отзад и започва да я души с лявата. Подсича краката ѝ и я смъква назад на пода, сключва крака около кръста ѝ и я обездвижва. Освободена от хватката на Виктра, Антония се строполява на една страна. Мустанга скача напред, за да опази главата ѝ да не се разбие в острия ръб на завареното метално легло. Коленича и посягам през решетките да проверя пулса на Паламидата, макар и да не знам защо ли си правя труда. Черепът ѝ е хлътнал навътре. Взирам се в главата ѝ и се чудя защо ли гледката не ме ужасява.

Нещо в мен е умряло. Но кога? Защо не съм забелязал?

Мустанга крещи да доведат Жълт. Охраната подема призива ѝ.

Разтърсвам се.

Севро пуска Виктра. Тя кашля и го блъсва ядно. Мустанга се навежда над Антония, която сега издава хъркащи звуци през счупения си нос. Лицето ѝ е размазано. По устните има отломки от зъби. Ако не бяха косата и Сиглите, дори нямаше да си личи, че е Златна. Виктра излиза от килята, без да я погледне, и разбутва така силно охраната от Сиви, че събаря двама на земята.

— Виктра... — извиквам след нея, сякаш има нещо за казване.

Тя се обръща към мен, очите ѝ са зачервени не от гняв, а от бездънна тъга. Юмруците ѝ са разранени.

— Аз ѝ плетях косите... — принуждава се да заговори тя. — Не зная защо е такава. И защо аз съм такава. — Половината от счупен зъб стърчи, забит в плътта между ставите на средния и безименния ѝ пръст. Тя го вади и го вдига към светлината като дете, намерило стъкълце на морския бряг, а после потръпва от ужас и зъбът изтраква върху стоманената палуба. Тя поглежда зад мен, към Севро. — Казах ти аз.

По-късно същия ден, докато лекарите се грижат за Антония, Синовете преглеждат личните вещи на Паламидата в каютата ѝ на борда на кораба-факла „Тифон“. В двойното дъно на едно чекмедже откриват воняща обработена вълча кожа. Когато Шибаната мутра я занася на Севро, той се задавя.

— Паламидата ѝ срязва вървите и я свали — казва Клоуна, когато останалите от първоначалните Виещи се събират около ковчега ѝ в отсека с тръбите катапулти. Чакълчето, Шибаната мутра и Севро са с нас. — Когато Чакала разпна Антония в Института, Паламидата ѝ срязва ремъците и я свали.

— Бях забравил — казвам.

Севро изпуктява.

— Що за свят!

— Помниш ли, като я накара да се бие с Лея, когато Лея не можеше да одере овцата? Мъчеше се да я каляваш — позасмива се Чакълчето. И Севро се смее.

— Ти какво се смееш? — пита Клоуна. — Ти тогава още скитосваше, нагъваше гъби и виеше срещу луната.

— Аз наблюдавах — отвърща Севро. — Винаги наблюдавах.

— Зловеща работа бе, шефе — ужасява се комично Шибаната мутра. — А какви ги вършеше, докато наблюдаваше?

— Лъскал е бастуна в хресталака, то се знае — казвам.

— Само когато всички вече спят — изсумтява Севро.

— Гнусотия! — Чакълчето набърчва нос и натиква наметката на Виещ в раницата си. — Вий, вий, Паламидке! — Добротата в очите ѝ е почти непоносима. Няма обвинения, няма гняв. Само отсъствието на приятел. И то ми напомня колко обичам тези хора. Също както и с Рок, всеки от нас си взема последно сбогом и я изстрелваме към Слънцето, за да сподире Рагнар и Рок в последния им път. Клоуна и Чакълчето си тръгват ръка за ръка, а Шибаната мутра постоянно се занася с тях. Гледам ги и се усмихвам, двамата със Севро не бързае да си тръгнем. Мустанга не е помръднала от мястото си до стената.

— Какво искаше да каже Виктра с това „казах ти аз“? — питам.

Севро поглежда Мустанга.

— Абе, то вече няма значение. — Като че понечва да си тръгне, но се колебае. — Тя скъса.

— Какво е скъсала? — питам.

— Скъса с мен.

— О...

— Съжалявам, Севро — обажда се Мустанга. — В момента ѝ е много тежко.

— Да... — Той се подпира на стената. — Да. То аз съм виновен сигур'. Казах ѝ... — Той сгърчва лице. — Преди битката ѝ казах, че... я обичам. И знаете ли какво ми каза тя?

— „Благодаря“? — предполага Мустанга.

Той трепва.

— А, не. Каза само, че съм идиот. Може и да е права. Може би просто съм му придал твърде голямо значение. Нещо съм се разчувствал, тъй де. — Забил поглед в земята, той се умисля. Мустанга ми кимва да кажа нещо.

— Севро, ти си какъв ли не. Миризлив. Дребен. Проявяваш съмнителен вкус за татуировки. Предпочитанията ти за порнография са... бъъ, ексцентрични. И ноктите на краката ти са страшно смахнати.

Той се врътва и ме поглежда.

— Смахнати ли?

— Много са дълги бе, приятел. Като... Вземи ги подрежи.

— А, не, така мога да се закачам за разни неща.

Взирам се в него — не съм убеден, че се шегува, и продължавам да се старая с всички сили.

— Само ти казвам, че си какъв ли не, малкият, ама идиот не си.

Той с нищо не дава да се разбере, че ме е чул.

— Тя си мисли, че във вените ѝ тече отрова. Точно за това говореше в затвора. Разправяше, че всичко щяла да съсипе, та най-добре било да скъсаме.

— Просто я е страх — казва Мустанга. — Особено след случилото се току-що.

— Тоест онова, което се случва... — Той сяда до стената и подпира глава на нея. — Почва да ми се струва, че е пророчество. Смъртта поражда смърт и тя поражда смърт...

— При Юпитер победихме... — казвам.

— Можем да спечелим всяка битка и пак да изгубим войната — мърмори Севро. — Чакала крои нещо тайно, а Октавия е само ранена. Армадата на Скиптър е по-голяма от Армадата на Меча, ще изтеглят и флотилиите от Венера и Меркурий. По численост ще ни превъзхождат тройно. Хора ще загинат. Сигурно повечето ни познати.

Мустанга се усмихва.

— Освен ако не променим парадигмата.

53.

ТИШИНА

След като Мустанга ни описва в подробности остатъка от широкомащабния си план и приключваме със смеховете, анализите и разбора на недостатъците му, тя ни оставя да го преживяме и потегля, за да се присъедини към остатъка от флотилията заедно с Телеманите. Аз оставам с Виктра и Виещите да разпитам Антония и да ръководя ремонта на кораба.

Красивата Антония принадлежи на миналото. Външността ѝ е претърпяла катастрофа. Лявата ѝ надочна дъга е стрита на прах. Носът — смачкан, разбит толкова свиреп, че се наложи да го вадят с форцепс от носната ѝ кухня. Устата ѝ е толкова подута, че въздухът излиза със съскане през счупените ѝ предни зъби. Изкълчен врат и тежко мозъчно сътресение. Корабните лекари решиха, че е попаднала в катастрофа, докато не откриха отпечатъка от мълния, герба на Дом Юпитер, на няколко места по лицето ѝ.

— Белязана от правосъдието — казвам. Севро обръща очи. — Какво? И аз мога да пускам шегички!

— Тренирай, тренирай, Жътварче.

Когато разпитвам Антония, лявото ѝ око представлява подута черна маса. Дясното се вира в мен гневно, но тя ми сътрудничи. Може би защото сега мисли, че заплахите към нея не са голословни и че сестра ѝ само изчаква да довърши започнатото.

Според нея в последното комюнике на Чакала се съобщавало, че той е започнал приготовления за нашето нападение над Марс. Събира флотилията си около завладения наново Фобос и привиква кораби на Обществото от Консервата и други депа на флота. По подобен начин кораби на Златни, Сребърни и Медни масово заминават от Марс за Луната и Венера, превърнали се в бежански центрове за обезправени патриции, както Лондон по време на първата Френска революция или Нова Зеландия след Третата световна война, когато континентите са радиоактивни.

Проблемът с информацията на Антония е, че е трудно да се провери. Всъщност невъзможно, когато широкообхватните и междупланетни комуникации са се върнали в каменния век. Доколкото знаем, Чакала може да е подготвил за нея информация за всеки случай, за да ни я предаде, ако бъде пленена и лишена от свобода. Ако тя използва тази информация и ние действаме съобразно нея, лесно можем да попаднем в клопка. Паламидата щеше да бъде от решаващо значение за нашето разбиране на тази информация. Убийството ѝ от Антония бе ужасяващо, ала много ефикасно тактически.

Холидей идва при мен на мостика на „Пандора“, докато се опитвам да осъществя контакт. Седя с кръстосани крака на предния наблюдателен пост и правя пореден опит да се свържа с дигиталния дейтадроп. На кораба е късна нощ. Светлините мъждукат. Минимален екипаж от Сини в техническия отсек долу ни води обратно към основната флотилия. Сенчести астероиди се въртят в далечината. Холидей се плъосва до мен.

— Подсили се. — Тя ми връчва тенекиено канче с кафе.

— Много си мила — възкликвам изненадано. — И на теб ли не ти се спи?

— Не. Аз всъщност мразя корабите. Не се смей.

— Сигурно е доста неудобно за легионер.

— На мен ли го казваш! Половината от това да си войник е да можеш да спиш навсякъде.

— А другата половина?

— Да можеш да сереш навсякъде, да изчакваш и да приемаш тъпи заповеди, без да откачиш. — Тя почуква по палубата. — Заради бръмченето на моторите. Напомня ми на оси. — Тя смъква ботушите си. — Нещо против?

— Давай. — Отпивам от кафето. — Това е уиски!

— Бързо схващаш! — намига ми тя момчешки. — Хората още се чудят накъде ли отиваме. Кажим истината, и те ще се примирят. Обаче като не се знае, и сън не ги лови нощем.

— В нашата флотилия има стотици шпиони — казвам. — Факт. Няма да предавам по телеграфа къде възнамерявам да ударя.

— И ти си прав. — Тя кимва към дейтапада в ръцете ми. — Пак ли нищо?

— И астероидите пречат достатъчно, но Обществото заглушава наред каквото може.

— Е, Живака не им отстъпи.

Седим и си мълчим заедно. Нейното присъствие естествено успокоява, но е необременяващото присъствие на жена, израснала в затънтен земеделски край, където репутацията ти струва колкото думата ти и ловното ти куче. Не си приличаме в много отношения, но разбирам защо е толкова докачлива.

— Съжалявам. Били сте приятели... — казва тя.

— За кого говориш?

— И за двамата. Отдавна ли познаваше момичето?

— От училище. Падаше си малко гаднярка. Но беше вярна...

— Докато накрая измени — казва тя. В отговор свивам рамене.

— Виктра е съсипана.

— Тя е говорила с теб? — питам.

Холидей се смее безгрижно.

— Никакъв шанс! — Пъха подправена с някакво вещество горелка в устата си и пали. Предлага ми да си дръпна и аз поклащам глава. Отдушниците на кораба зажужават. — Голяма гад е тишината, а? — казва тя след малко. — Но след сандъка сигурно го знаеш.

Кимвам.

— Никой никога не ме разпитва за това — казвам. — За сандъка.

— Мен никой не ме разпитва за Триг.

— А ти искаш ли?

— Не.

— Никога не ми е била неприятна — казвам. — Тишината.

— Е, с годините я изпълваш с все повече неща.

— В Ликос нямаше какво да се прави, освен да седиш и да се взираш в мрака.

— Да се взираш в мрака. Направо кърти как звучи. — Димът излита от носа й. — Ние израснахме край царевицата. Не беше чак толкоз драматично. Цели камари от нея, докъдето ти видят очите. Понякога нощем заставах посред нея и се преструвах, че е океан. Чуваш я как шепти. Тя не е мирна. Не е както би си помислил. Злобна е. И все пак винаги съм искала да съм някъде другаде. Не като Триг. Той обичаше Добра надежда. Искаше да се запише в местния полицейски участък да поддържа реда или да стане горски и да варди

дивеча. С радост би си живял до старини на онуй забутано място, щеше да си пийва с онези идиоти в кръчмата на Лу и да излиза на лов в ранноутринната слана. Аз бях тази, дето искаше да се махне. Дето искаше да чуе океана, да зърне звездите. Двайсет години служба в Легиона. Евтино ми излезе.

Тя се подиграва на себе си, но ми е любопитно, че избира да се разкрие сега. Тя ме намери тук. Отначало си мислех, че е защото е дошла да ме утеши. Но дъхът на набитата жена вече лъха на уиски. Не е искала да е сама. А аз единствен познавах Триг поне малко. Оставям дейтапада си.

— Казах му, че не е длъжен да идва с мен, обаче си знаех, че ще го помъкна с мен. Казах на мама, че ще се грижа за него. Дори не можах да ѝ кажа, че е мъртъв. Може би мисли за мъртви и двама ни.

— Успя ли да кажеш на годеника му? — питам. — Ефраим беше, нали?

— Запомнил си.

— Разбира се. Той беше от Луната.

Тя се заглежда в мен.

— Да, Еф е свестен. Работеше в частна охранителна фирма в град Имбрий. Специалист по възвръщане на имущество с висока стойност — изкуство, скулптури, скъпоценности. Хубавец! Запознах се в един от онези тематични барове, когато служехме в Тринайсети легион и бяхме излезли в отпуска. Еф не знаеше за Триг и мен, че сме към Синовете и тъй нататък. Но се свързах с него, след като те спасихме от Луната, когато бях тръгнала за припаси. От нет кафене. Около седмица след като му казах, че Триг го няма вече, той ми прати съобщение, че излиза извън системата и се присъединява към Синовете на Луната. От тогава не ми се е обаждал.

— Сигурен съм, че е добре — казвам.

— Благодаря. Обаче и двамата знаем, че сега на Луната стават големи лайна. — Тя свива рамене. След като известно време чопли мазолите от вдигането на тежести по дланите си, ме сръчкава с лакът. — Искам да знаеш, че се справяш добре. Знам, че не си ме питал. А аз съм едно мрънкало. Но така си е.

— Триг би одобрил?

— Да. А ако знаеше накъде сме тръгнали, щеше да се напикае...

Прекъсва я холото над нас, което започва да бибипка тихо и един от комСините ме повиква. Надигам се да си взема дейтапада. Едно-единствено съобщение се излъчва по всички честоти из целия пояс. Първата ни връзка с Марс, откакто преминахме през астероидния пояс за пръв път.

— Пусни го! — казва Холидей. Пускам го и тръгва запис. Сива стая за разпити. Мъж, облян в кръв, е прикован за един стол. Чакала влиза в кадър и застава зад него.

— Това ли е... — прошепва Холидей до мен.

— Да — потвърждавам. Мъжът е чичо Нарол.

Чакала държи в ръката си пистолет.

— Дароу, много време мина. Трябва да поговорим сериозно. Моята Костна конница откри, че този тип саботира фаровете в далечния Космос. Вярно е по-корав, отколкото изглежда. Помислих си, че той може да познава мисленето ти. Но вместо да поговори с мен, той се опита да си отхапе езика. Каква ирония за теб. — Той минава зад чичо ми. — Не искам откуп. Нищо не искам от теб. Искам само да гледаш. — Той вдига пистолета — тънко сиво парче метал колкото дланта ми. Сините в техническия отсек ахват. Севро се втурва на мостика точно когато Чакала насочва дулото в тила на чичо ми. Чичо вдига очи и поглежда в камерата.

— Извинявай, Дароу. Но ще поздравя баща ти от...

Чакала натиска спусъка и усещам как още една частица от мен потъва в мрака, когато чичо ми се свлича в креслото.

— Спри го — казвам, вцепенен, а миналото нахлува в мен — Нарол ми слага шлем от пържилник като малък, боричкаме се с него на Лавровия празник, тъжните му очи, когато седяхме под бесилото, след като обесиха Ео, смехът му...

— Според отбелязаното време се е случило преди три седмици, господине — казва тихо Вирга, комСинята. — Не сме го получили заради смущенията.

— Останалите от флотилията получили ли са го? — питам тихо.

— Не зная, господине. В момента смущенията са периферни. И се излъчва на пулсираща честота. Сигурно вече са го видели.

А аз казах на Орион да поддържа всички кораби нащрек, в случай че ни провърви. Записът ще изтече.

— Да му се не види! — мърмори Севро.

— Какво? — пита Холидей.

— Току-що подпалихме собствената си флотилия — казвам машинално. Това ще разцепи крехкия съюз между висшите и низшите Цветове. Чичо ми бе почти толкова любим на всички, колкото и Рагнар. Нарол вече го няма. Вътрешно съм разтърсен. Все още не съм осъзнал, че е истина.

— Какво да правим? — пита Севро. — Дароу?

— Холидей, събуди Виещите — нареждам. — Главен командир, задните двигатели на максимална мощност. Искам след четири часа да съм с основната флотилия. Свържете ме по комуникатора с Мустанга и Орион. Също и с Телеманите.

Холидей застава мирно.

— Слушам!

Въпреки смущенията се свързвам с Орион по комуникатора и ѝ казвам да запечата командните кабинни на всички кораби и да изолира контрола върху оръдията, да не би някой да реши да стреля отблизо по Златните ни съюзници. На Сините им трябва почти трийсет минути, докато ме свържат с Мустанга. Сега Севро и Виктра са с мен заедно с Даксо. Останалите от семейството му са по корабите им. Сигналът е слаб. Интерференцията предизвиква смущения и те играят по лицето на Мустанга. Тя върви по коридор, обкръжена от двама Златни и няколко Валкирии.

— Дароу, значи си чул? — казва тя, щом вижда останалите зад мен.

— Преди трийсет минути.

— Толкова съжалявам...

— Какво става?

— Получихме комюникето. Някакъв техник, магарето му с магаре, го е метнал на всички, командващи сензорите — потвърждава Мустанга. — Върти се по корабните мрежи в цялата флотилия. Дароу... Вече е възникнало движение срещу висшеЦветните на няколко от нашите кораби. Трима Златни на „Персефона“ са били убити преди петнайсет минути от Червени. А една от моите лейтенанти е стреляла по двама Обсидианови, опитали се да я пленят. Те са мъртви.

— Стана мазало — обажда се Севро.

- Евакуирам целия си личен състав обратно на нашите кораби.
- Някъде зад Мустанга прокълтява изстрел.
- Къде си? — питам.
- На „Утринна звезда“.
- Какво правиш там, по дяволите? Трябва да се махнеш!
- Все още имам хора тук. В машинното отделение има седмина Златни, оказващи логистична подкрепа. Няма да ги зарежа.
- Тогава пращам гвардията на баща ми! — изръмжава Даксо от семейните си кораби-факли. — Те ще ви измъкнат.
- Тъпо — обажда се Севро.
- Не! — отсича Мустанга. — Пратиш ли тук Златни рицари, ще стане такава кървава баня, че няма да се съвземем от нея. Дароу, трябва да се върнеш тук. Единствено така би могло да се сложи край на това.
- За това ще са ни нужни няколко часа.
- Е, направи всичко възможно. Има и още нещо... Щурмуваха затвора. Мисля, че смятат да екзекутират Касий.
- Споглеждаме се със Севро.
- Трябва да намериш Сефи и да останеш с нея — казвам. — Скоро ще дойдем.
- Да намеря Сефи? Дароу... тя е водачката им.

54.

ГОБЛИНА И ЗЛАТНИЯТ

Щурмовата ми совалка каца на допълнителната палуба на „Утринна звезда“, където трябваше да ни посрещне Мустанга. Няма я там. Няма ги и Златните, които спасява. Вместо това ни чака котерия от Синове на Арес, предвождани от Теодора. Тя не носи оръжие и изглежда не на място, обкръжена от мъжете в броня, но те се съобразяват с нея. Тя ми разказва какво се е случило. Смъртта на чичо ми разпалила няколко дребни разпри, които ескалирали в стрелба и от двете страни. Сега на няколко кораба кипят сблъсъци, дори и на флагманския.

— Хората на Сефи плениха Мустанга заедно с Касий и останалите висшеЦветни пленници, Дароу — съобщава ми Теодора и оглежда преценяващо останалите ми лейтенанти.

— Кръвогадни диваци! — мърмори Виктра. — Ако я убият, край!

— Няма да я убият — казвам. — Сефи знае, че Мустанга е на нейна страна.

— Защо го прави? — пита Холидей.

— За да има справедливост — казва Виктра и Севро ѝ мятат един поглед.

— Не — казвам. — Не, според мен става въпрос за нещо съвсем друго.

— Кръвогадост, чудничко! — Виктра кимва към Космоса. — Като че Телеманите възнамеряват да прешлакат цялата тая работа.

Още една совалка влетява в хангара след нас и ние се сгъстяваме. Още преди да е кацнала, целият клан Телеман се втурва надолу по рампата и скача на палубата. Даксо, Кавакс, Тракса, а след тях и другите две сестри, с които още не съм се запознал, се стоварват тежко на пода. Въоръжени до зъби, макар и ръката на Кавакс все още да виси на гърдите му на превръзка. А след тях — и още трийсет Златни от техния Дом. Кърваво проклетие, та това си е цяла армия!

— Ще избият всички ни — казва Холидей. До мен Севро примига срещу дебаркиращата войска.

— Смъртта поражда смърт и тя поражда смърт... — нашепва той и нарушава тъй необичайното за него мълчание.

— Кавакс, какво правиш, по дяволите? — питам, щом семейството му прекосява хангара.

— Виргиния има нужда от нашата помощ! — избоботва той в крачка, докато му преграждам пътя по-навътре в кораба. За миг ми се струва, че ще мине през мен. — Няма да я оставим в ръцете на диваци!

— Казах ти да останеш на кораба си.

— За беда ние приемаме заповеди от Виргиния, не от теб! — заявява Даксо. — Знаем какви ще са последиците от присъствието ни тук. Но ще направим каквото трябва, за да защитим семейството си!

— Дори Мустанга ви каза да не нахлувате тук с рицари.

— Ситуацията се промени! — избоботва Кавакс.

— Искате това да прерасне във война ли? Искате флотилията ни да се разпадне? Най-бързо ще го постигнете, като нахълтате тук с парад на Златните войски.

— Няма да я оставим да умре! — заявява Кавакс.

— Ами ако я убият заради вас? — питам. Това е единственото, което го кара да поспре за малко. — Ами ако ѝ прережат гърлото, като нахълтате там? — Пристъпвам по-наблизо, за да види той страха и по моето лице, и говоря достатъчно силно, че и Даксо да може да ме чуе. — Изслушай ме, Кавакс, проблемът е, че оставяш на Обсидианите само един избор. Да отвърнат на удара. А ти знаеш, че могат. Остави ме аз да се оправя и ще си я вземем. Не ме ли оставиш, утре ще стоим около ковчега ѝ.

Кавакс поглежда жилестия си син, гласа на разума, за да види какво мисли той. И за мое облекчение Даксо кимва.

— Много добре — казва Кавакс. — Но аз ще дойда с теб, Жътварю. Деца, чакайте нарежданията ми. Ако падна, връхлетете с цялата си ярост.

— Да, татко — отвръщат те.

С въздишка на облекчение аз се обръщам отново към своите.

— Къде се дяна Севро?

Докато сме спорили, Севро се е измъкнал — с каква цел, понятие си нямам. Втурваме се след него по коридорите, Виктра хуква след нас. Холидей води и в същото време приема информация от другите Синове на Арес през оптичния имплант в окото си. Нейните хора са забелязали тълпата в главния хангар. В момента съдят Касий за убийството на няколко десетки Синове на Арес и на самия Арес, разбира се. Мустанга я няма никаква. Къде е? Трябваше да се скрие и да ни посрещне, ако може. Хванали ли са я? Или още по-лошо? Когато стигаме във водещия към хангара коридор, там има такава навалица, че едва си пробиваме път, разбутвам Червени и Обсидианови, за да премина.

Всички те крещат и се блъскат. Над главите им, близо до средата на хангара, виждам няколко десетки Обсидианови и Червени, възседнали високата двайсет метра пътека, заемаща част от хангара, издигната над тълпите. В средата им стои Сефи. Седмина Златни са увиснали мъртви от пътеката на гумени възета, краката им се клатушкат на пет метра над тълпата, скалповете им са свалени. Гръбнаците на Ауреатите са по-издръжливи от тези на обикновените човешки същества. Всеки от тези мъже и жени е умрял в ужасни мъки за няколко минути от церебрална аноксия, докато гледа как тълпата под тях псува, плюе и ги замеря с гайки, гаечни ключове и бутилки. Кръвта се спича на дълги ленти по челюстите им и се спуска към гърдите. Сефи Тихата е отрязала езиците им. Касий и още няколко затворници очакват екзекуцията си на пътеката, коленичили до пленилите ги, окървавени и пребити. Мустанга не е с тях, слава на Юпитер. Съблекли са Касий гол до кръста и са изрязали кървав Секач върху широката му гръд.

— Сефи! — крясвам, ала не ме чуват.

Никъде не виждам Севро. На място, побиращо десет хиляди души, са се натъпкали повече от двайсет и пет хиляди. Някои са ранени в битката от предната седмица. Всички се натискат да влязат в хангара, за да наблюдават екзекуцията. Обсидиановите се извисяват като титани сред масата, като грамадни скали сред море от низшеЦветни. Изобщо не трябваше да събирам повечето ранени и спасени екипажи в този разсадник на скръбта. Тълпата вече е разбрала, че съм тук, и сега ми правят път и започват да скандират името ми, защото си мислят, че съм дошъл да гледам как се твори правосъдие.

Толкова е варварско, че ме побиват студени тръпки. Единият от мъжете, които държат Касий, е Зеленият техник, който на Фобос ме почерпи с кафе. Повечето от останалите не познавам.

Един по един Синовеите наблизко разпознават присъствието ми. Тишината се разпространява на вълни около мен. Горещи Сефи най-сетне ме забелязва.

— Сефи! — изръмжавам. — Сефи! — Най-сетне ме чува. — Какво правиш?

— Каквото ти няма да сториш! — провиква се тя надолу на своя език, не гневно, а приемайки, че извършва противно, ала нужно дело.

Като дух на отмъщението, издигнал се от Хел. Дългата ѝ бяла коса се стеле по гърба ѝ. Ножът ѝ е окървавен от езиците, които е отрязал. И като си помисля само, че аз гарантирах за нея. Дадох ѝ да избере име на този кораб. Но ако лъвът ти позволява да го погалиш, това не значи, че е питомен. Гледката ужасява Кавакс, той е почти готов да призове децата си и би ги призовал, ако Виктра не бе сграбчила ръката му и не бе го разубедила. И в нейните очи се четеше страх. Не само от гледката горе, но и от всичко, което би могло да ѝ се случи тук. Не биваше да водя Златните с мен.

Има мигове в живота, когато вървиш напред, тъй съсредоточен в задачата си, че забравяш да погледнеш надолу и го правиш чак когато затъваш до колене в плаващи пясъци. В момента съм точно там. Обкръжен от непредвидима сган, гледам една жена, в чиито вени тече кръвта на Алия Снежноврабка. Единствената ми защита е малък кръг от Синове на Арес и Златни. Холидей вади пържачка. Бръснарят на Виктра мърда под ръкава ѝ. Твърде безразсъдно нахълтах тук. Всичко това много бързо може да тръгне на още по-зле.

— Къде е Мустанга? — извиквам на Сефи. — Уби ли я?

— Да я убия? Не. Дъщерята на Лъва ни доведе от ледовете. Но тя застана на пътя на правосъдието и затова е окована. — Значи е в безопасност, слава на Юпитер.

— Значи това било? — провиквам се. — Правосъдие? Това ли сполетя и приятелите на Рагнар, които майка ти обеси на вериги от Кулите?

— Такъв е законът на ледовете.

— Сега не си сред ледовете, Сефи. Ти си на моя кораб.

— Твой ли е той? — това низшеЦветните сред тълпата не възприемат добре. — Ние платихме за него с кръвта си!

— Както и всички ние — казвам. — Какво ли бе добро сред ледовете? Ти напусна това място, защото знаеше, че там няма справедливост. Знаеше, че вашите господари диктуват обичаите ви. Ти каза, че ме следваш. Лъжкиня ли се оказа?

— А ти? Ти обеща на моя народ, че нищо няма да ги застрашава! — изревава ми Сефи отгоре и се прицелва с брадвата си, тежестта на загубите я притиска. — Виждала съм творенията на тези хора. Виждала съм тяхната война. Корабите, с които плават. Думите няма да стигнат! Тези Златни говорят на един език и той е езикът на кръвта. И докато са живи, докато говорят, моят народ ще бъде застрашен. Тяхната власт е твърде голяма.

— Мислиш ли, че това е искал Рагнар?

— Да.

— Рагнар искаше вие да сте по-добри от тях. По-добри от това. Да сте пример. Но може би Златните са прави. Може би вие сте само едни убийци. Диваци и кучета. В каквито са ви превърнали.

— Ние никога няма да сме нещо повече, докато те не бъдат премахнати! — казва ми тя отвисоко и гласът ѝ отеква в хангара. — Защо ги защитаваш? — Тя примъква Касий до себе си. — Защо да плача за някого, спомогнал да убият брат ми?

— Защо според теб Рагнар стисна твоята ръка, а не меча, когато издъхна? Той не искаше да посвещаващ живота си на отмъщението. Това доникъде не води. Той искаше за тебе повече. Той искаше да имаш бъдеще.

— Виждала съм рая, виждала съм ада и вече знам, че нашето бъдеще е войната — казва Сефи. — Война, докато те не се разтворят в нощта!

Тя дръпва Касий към себе си и вдига нож, за да му отреже езика. Но преди да успее, пулсЮмрук се изстрелва, избива оръжието от ръката ѝ и Арес, господарят на това въстание, се стоварва върху пътеката с шлема с шипове на главата си. Той се изправя и Обсидианите отскачат от него, изтупва раменете си от праха и шлемът му се прибира в бронята.

— Какво прави той? — пита ме Виктра и аз клатя глава.

— Тъпи лайнари! — изрича присмехулно Севро. — Пипате мое имущество. — Той тръгва наперено по мостика към Сефи. — Псст! Разкарай се! — Няколко Валкирии му преграждат пътя. Носът му едва стига до гърдите им. — Я мърдай бе, торба със срамни косми!

Обсидиановата се помества едва след като Сефи ѝ нарежда. Севро минава между овързаните Златни и игриво ги потупва по главите.

— Този си е мой! — посочва той Касий. — Долу ръцете от него, госпожо! — Тя не помръдва ножа си. — Той отрязва главата на баща ми и я тури в сандъче. И ако не искаш и аз да постъпя така с теб, ще бъдеш така любезна да пуснеш моята собственост.

Сефи отстъпва назад, но не прибира ножа.

— Това е твой кръвен дълг. Животът му ти принадлежи.

— Очевидно. — Той я отпъжда. — Изправи се, малка Феичке! — излайва той на Касий, изритва го с ботуша си и го издърпва за окаченото на врата му въже. — Имай малко достойнство! Стани! — Касий се изправя тромаво на крака с ръце, закопчани зад гърба, и лице, подпухнало от бой. Секачът синее на гърдите му. — Ти ли уби баща ми? — Той го перва по широката гръд. — Ти ли уби баща ми?

Касий го поглежда отгоре. Няма никакъв темперамент, само гордост, ала не суетната гордост, която съм виждал у него през годините. Войната и животът са изцедили онзи жизнен дух. Това са лицето и осанката на мъж, който не желае нищо по-силно от това да умре с капка достойнство.

— Да — отвърща той високо. — Аз го убих.

— Радвам се, че го изяснихме. Той е убиец! — изкрещява Севро на тълпата. — А какво правим с убийците?

Тълпата рева и иска живота на Касий. И Севро, след като театрално се ослушва с ръка на ухото, им го дава — бутва Касий от края на пътеката. Златният пропада надолу, докато въжетото около шията му се изпъва, и той увисва във въздуха. Задавя се, краката му ритат, лицето му почервенява. Тълпата реве жадно и скандира името на Арес.

Тълпата няма душа, тя се храни със страх, импулс и предразсъдъци. Те не познават духа на Касий, благородството на човека, отдал живота си на семейството, ала проклет да живее, след като всички те са погинали. Те виждат едно чудовище. Над двуметров бивш бог, почти гол, принизен, душен от собственото си високомерие.

Аз виждам мъж, който дава всичко от себе си в един свят, на който не му пука. И това сломява сърцето ми.

Ала не помръдвам, защото зная, че ставам свидетел на смъртта не толкова на приятел, колкото на прераждането на друг. Придружителите ми не разбират. Лицето на Кавакс е потъмняло от ужас. И на Виктра — също. Макар и през цялото това време да не е жалила Касий, струва ми се, че тя скърби, че вижда такава диващина у Севро. Грозно и непоносимо е за всеки. Холидей вади оръжието си и държи под око Червените наблизко, които сочат Кавакс. Но те изпускат представлението.

Гледам със страхопочитание как Севро скача на парапета и разтваря широко ръце, прегръща своята армия. Касий се люшка под него, умира, а тълпата долу се раздвижва — надпреварват се кой ще подскочи достатъчно високо, че да издърпа краката му. Никой не успява.

— Името ми е Севро ау Барка! — провиква се моят приятел. — Аз съм Арес! — И той се тупва по гърдите. — Убил съм деветдесет и четири Златни! Четирийсет Обсидианови! Сто и тринайсет Сиви с бръснача си! — Тълпата реве одобрително, дори и Обсидиановите. — И Юпитер знае кого още с кораби, релсови оръдия и пулсЮмруци. С ядрени бомби, ножове, заострени пръчки... — Той замлъква театрално.

Те тропат с крака.

Той пак се удря в гърдите.

— Аз съм Арес! Аз също съм убиец! — Той слага ръце на хълбоците си. — А какво правим с убийците?

Този път никой не отговаря.

Той не го е и очаквал от тях. Награбва въжето от шията на един от коленичилите Златни, увива го около собствения си врат, отправя на Сефи малоумна усмивчица, намига и се хвърля със задно салто от парапета.

Тълпата пици, но най-силно се чува слисаното ахване на Виктра. Въжето на Севро се изпъва. Той рита и се задушавя до Касий. Краката му се мятат. Безмълвие и ужас. Лицето му почервенява, скоро ще стане пурпурно като на Касий. Люшкат се заедно, Гоблина и Златният, увиснали над развихрената тълпа, която сега панически напират да се изкачи по стълбата на пътеката, за да среже въжето на Севро, но в лудостта си претоварват стълбата, тя се огъва и се откъсва от стената.

Виктра се готви да излети във въздуха с гравиБотушите си, за да го спаси. Аз я задържам.

— Изчакай.

— Той умира! — извиква тя, обезумяла.

— Точно там е смисълът.

Там, на онова въже, не виси момченце. Не виси сираче с разбито сърце, което иска да го вдигна. Това е мъж, който е минал през ада и сега вярва в мечтата на баща си, в мечтата на жена ми. Това е мъж, за когото бих умрял, за да го защитя, дори и когато той умира, за да спаси душата на Въстанието.

Кавакс, онемял, наблюдава Сефи, вторачила се в странната сцена. И нейните Обсидиани са също толкова объркани. Те я поглеждат, чакат команди. Рагнар вярваше в сестра си, в нейната способност да превъзхожда дадения им свят — свят, в който не съществува милост, не съществува и прошка. И тя е не по-малко поразена от случващото се. Безмълвно тя вдига брадва и прерязва въжето на Севро, а после, с неохота — и въжето на Касий. Някъде Рагнар се усмихва.

И двамата мъже пропадат във въздуха и развихрената тълпа отдолу ги улавя.

Кавакс не е помръднал от скока на Севро, вперил в Сефи поглед, изпълнен с дълбоко объркване. Ръката му все още е върху комуникатора в готовност да се обади на децата си, но го изгубвам в тълпата. Синовеите на Арес и Виещите са оформили плътен кръг около водача си и отгласкват останалите. Севро, на четири крака, се бори да си поеме дъх. Втурвам се към него и коленича, а Холидей помага на Касий, хрипящ на земята вляво от мен. Чакълчето завива с наметалото си на Виеща голото му окървавено тяло.

— Можеш ли да говориш? — питам Севро.

Той кимва, устните му треперят от болка, ала в очите му бушува огън. Подавам му ръка и му помагам да се изправи. Вдигам юмрук — искам тишина. Синовеите крещат на останалите да млъкнат и най-сетне двайсет и петте хиляди дихания влизат в ритъма на сърцето на дребничкия ми приятел. Той ги гледа, поразен от обичта, която вижда, от почитта, от навлажнените очи.

— Жената на Дароу... — изхъхря Севро с увреден ларинкс. — Жена му... — произнася той с по-плътен глас — ... и баща ми никога

не са се срещали. Но те имаха обща мечта. Мечта за свободен свят. Построен не върху трупове, а върху надежда. Върху обичта, която ни свързва, а не разделящата ни омраза. Мнозина изгубихме. Ала не сме сломени! Не сме победени! Продължаваме борбата! Ала не се борим, за да отмъстим за загиналите. Борим се един за друг! Борим се за живите! Борим се за онези, които още не са заживели!

— Касий уби баща ми... — Той застава над мъжа, преглъща и отново вдига очи. — Но аз му прощавам. Защо? Защото той закриляше познатия му свят, защото се страхуваше.

Виктра си пробива път най-отпред до кръга и гледа Севро, който произнася последното изречение, сякаш го казва на нея и само на нея:

— Ние сме новата епоха. И ако трябва да посочим пътя, то, да му се не види, хубаво ще е да го направим по-добър! Аз съм Севро Барка. И вече не се боя.

55.

ПОЗОРНИЯТ ДОМ БАРКА

— Кърваво проклятие, ти си маниак, бе! — казвам на Севро, когато оставаме сами в болницата на Вирани. Севро се държи за врата и се хили, както си е обичайно за него. Целувам го по темето. — Кърваво проклятие, ти си ненормален, ясно ли ти е?

— Абе, тоя номер го гепих от твоя тактически наръчник — това какво говори за теб?

— Че и той е ненормален — обажда се Мики от ъгъла. Той пуши „подправените“ си горелки и от ноздрите му се процежда лилав дим.

Севро потрепва.

— Болеше, бе, да го шлакам! Не мога и да погледна настрани!

— Изкълчи си врата, увреди хрущяла, разкъсвания на ларинкса — обажда се доктор Вирани иззад биометричния си скенер. Тя е гъвкава жена с жълтеникавокафява кожа и в нея има онази особена малка тишина, запазена за хората, видели и двете страни на тегобите.

— Точно както казах и аз, като влезе. Вирани, използваш толкова много прибори! Сериозно, къде е изкуството във всичко това?

Вирани завърта очи.

— Да беше по-тежък с десет кила, Севро, и щеше да си строшиш врата! Брой се за късметлия!

— Хубаво, че се изсрах преди това — мрънка той.

— Вратът на Дароу би издържал под тежестта на още петдесет кила! — хвали се лениво Мики. — Издръжливостта на опън на цервикалния му...

— Сериозно? — пита уморено Вирани. — Мики, не може ли да се изфукаш малко по-късно?

— Просто наблюдавам собственото си майсторство — отвръща Мики и ми смигва. Харесва му да лази по нервите на нежната Вирани. За ужас на Вирани, тъй като той я е привлякъл за помощ в неговия проект и прекарват почти всеки свой буден миг в лабораторията му.

— Ох! — изскимтява Севро, когато тя го бодва в долната част на гръбнака. — Това е тялото ми, бе!

— Извинявай.

— Феичка! — дразня го.

— Без малко да си строша врата! — казва Севро.

— Познато, и аз съм го правил. Ти поне не яде бой с камшици.

— Предпочитам боя с камшици — мърмори той и прави гримаса, когато се опитва да завърти шия. — Все още е по-добре от това.

— Но не и Пакс да те шиба с камшика — отвръщам.

— Гледах видеото, той не замахваше чак толкоз силно.

— Тебе били ли са те с камшик? Ти видя ли гърба ми?

— Кърваво проклятие, а ти видя ли ми окото в Института? Чакала го изчегърта с нож! Да си ме видял да врякам?

— Кърваво проклятие, а на мен ми разпраха и Изваяха цялото тяло! — казвам аз, вратата се отваря и влиза Мустанга. — Два пъти.

— Уф, въртим, сучем и все до това шлакано Извайване опираме — мрънка Севро и размахва пръст във въздуха. — Кърваво проклятие, ама много съм специален, обелиха ми кокалите, наснадиха ми ДНК-то!

— Те вечно ли се дърлят така? — пита Вирани Мустанга.

— Като че да — отвръща Мустанга. — Някакъв шанс да те подкупя да им зашиеш устите, докато се научат да не сипят ругатни така?

Мики вирва глава.

— Интересно, че попита...

— Как се крепи Златният? — прекъсва го Севро с въпрос към Мустанга. — Знаеш ли?

— Радва се, че си е увардил езика — отвръща Мустанга. — В момента му шият гърдите в болницата. Има вътрешен кръвоизлив от травма от удар с тъп предмет, но ще живее.

— Най-сетне си отишла да го видиш? — питам.

— Отидох. — Тя кимва замислено на себе си. — Той... се разчувства. Искаше да ти благодаря, Севро. Знаел, че не го заслужава, така казва.

— И е много прав, не заслужаваше! — мрънка Севро.

— Сефи казва, че Обсидианите ще го оставят на мира — казвам.

— Обсидианите? — думите ми са откъснали Мустанга от размислите й. — Всичките?

Неочаквано се размивам.

— За това не си и помислих.

— За кое? — пита Севро.

— Че сега тя говори от името на Обсидианите, не само на Валкириите. Не беше грешка на езика. Преди бунта там не съществуваше единство на племената — казвам. — Трябва да го е използвала, за да обедини останалите вождове под свое ръководство.

— Значи... е спретнала преврат? — пита Севро.

Смея се.

— Като че да.

— Ще видим дали ще издържи. И все пак... Впечатляващо! — казва Мустанга. — Винаги са ни казвали никога да не пропиляваме една добра криза на вятъра.

Мики потръпва.

— Обсидианите разиграват политика...

— Значи всичко онова там... стратегия ли беше, или беше истинско? — пита Мустанга Севро.

— Де да знам — свива рамене Севро. — Такова де, все някъде трябва да пресечем този цикъл. Гадна работа, ама тате вече го няма. И няма смисъл да изпепеля света в опити да го върна. Нали така? Касий не уби татко, защото го е мразил. И двамата са били войници и са постъпвали по войнишки. Нали така?

Мустанга клати глава, останала без думи, само слага ръка на рамото му и той разбира колко е впечатлена. Няма по-голям комплимент от мълчанието ѝ и Севро я удостоява с рядка усмивка, в която няма и капка ирония. И тя угасва веднага щом вратата се отваря и влиза Виктра. Очите ѝ са зачервени, възбудена е.

— Трябва да говоря с теб! — казва тя на Севро.

— Вън! — подканя ни Севро, тъй като не помръдваме. — Всичките!

Изчакваме пред вратата, докато вътре Виктра и Севро разговарят.

— Според теб колко време ще отнеме пътуването? — пита Мустанга.

— Четирийсет и девет дни — отвърщам и дръпвам Мики от вратата, на която той е залепил ухо в опит да чуе какво става вътре. — Ключово е да накараме Сините да си траят.

— Четирийсет и девет дни — брат ми ще има много време, за да крои планове. Няма да стане номерът.

— Ще ни даде преднина. Само това има значение. — Тя знае, че тези дни ще ми тежат. Извън кораба ни световите все така се въртят. Преследват Червените. И макар да сме пробудили духа на низшеЦветните и да сме постигнали още една победа в това въстание, всеки ден, докато преодоляваме разстоянието към Ядрото, е и ден, даващ възможност на Чакала да гони приятелите ни, а на Суверена — да смаже въстанието, тази напаст за нея.

— Това няма да оправи всичко — казва Мустанга. — Обсидианите все пак убиха седмина пленници. Моят народ се бои от тази война. От последиците. Особено след като сега Сефи е обединила племената. Това я прави опасна.

— А също и по-полезна — казвам.

— Докато пак изпадне в разногласие с теб. Това може да се обърка всеки миг.

Тя изправя гръб, когато Мики се хлъзва назад и вратата на болницата се отваря. Севро и Виктра излизат, и двамата усмихнати.

— Какво сте се ухилили така вие двамата? — питам.

— Ей заради туй! — Севро протяга ръка с надянат на нея институтски пръстен на Дом Юпитер, който му е голям. Поглеждам го и не зацепвам веднага. Неговият пръстен го няма, а после го виждам, непохватно нахлузен на кутрето на Виктра. — Тя ми направи предложение! — възкликва той възторжено.

— Какво? — изломотвам аз.

Веждите на Мустанга се стрелват нагоре.

— Предложение... за...

— Да бе, малкият! — ухилва се Севро до уши. — Ще се бракосъчетаваме!

Севро и Виктра се женят седем ноци по-късно с малка церемония в спомагателния хангар на „Утринна звезда“. Когато Виктра ме помоли да я предам на младоженеца, след като ни съобщи новината, изгубих ума и дума. Тогава я прегърнах, както я прегръщам и сега, а после я хващам за ръка и я повеждам между редичката от чистички, къпани Виещи и извисяващите се Телемани. Севро не съм го

виждал по-чист, неуправляемият му гребен е сресан настрана. Стои срещу Мики. Според обичая благословията трябва да я даде Бял. Но като чу за традиция, Виктра само се изсмя и покани Мики.

Лицето на Виолетовия сега сияе. Наплескал се е с много грим, но при все това е светъл лъч. От Ваятел, през поробител, роб, та до служител по брачните церемонии — пътят му не е бил лесен, но той е още по-прелестен заради това. Изпадна във възторг, когато Клоуна и Шибаната мутра го поканиха с нас на ергенската вечер на Севро и виеше заедно с нас, когато предната нощ отмъкнахме бъдещия младоженец от стаята му и го завлякохме в столовата, където Виещите се бяха събрали да пият.

Враждебността, породена от бунта, все още не е утихнала напълно, но сватбата вдъхва чувството за носталгична нормалност. Обкръжени от безумието на войната, знанието, че животът продължава, ни вдъхва особена надежда. Макар и някои Синове да се дразнят, че Червен водач се жени за Златна, Виктра е сторила достатъчно, че да заслужи уважението на вътрешните лидери сред Синовете. А и храбростта, която прояви при щурма на „Утринна звезда“ заедно със Сефи и мен около Илиум, също ѝ е спечелила признание. Тя е проляла кръв за тях и с тях и затова флотилията ми кротува умиротворена. Поне за тази вечер.

Не съм виждал Севро по-щастлив! Вече не е толкова нервен както един час преди церемонията, докато се реши в моята баня. Не че като си подстриган на гребен, можеш да постигнеш кой знае какво.

— Не е ли пълно безумие? Вчера идеята ми се струваше добра! — попита ме той, втрепенен в образа си в огледалото.

— И днес си е добра — казах му.

— Не ми ги разправяй тия. Кажи ми истината, човече. Гади ми се.

— Преди да се ожения за Ео, се издрайфах.

— Глупости!

— Олях целите обуца на чичо ми. — Болка ме пронизва при спомена, че го няма. — Не, не ме беше страх, че вземам погрешно решение. Страх ме беше, че е сбъркала тя! Страх, че няма да отговоря на очакванията й... Но чичо ми каза, че жените ни виждат по-добри, отколкото ние самите се виждаме. Затова ти обичаш Виктра. Затова се биеш с нея. И затова заслужаваш и тази женитба!

Севро присви очи и се взря в мен в огледалото.

— Да, ама той, чичо ти, беше луд. Всеки го знае.

— Хвани единия, та удари другия! Всичките сме леко манияци. Особено Виктра. Че каква да е, щом се омъжва за тебе?

Той се ухили.

— Кърваво проклятие, прав си!

А аз му разроших косата с отчаяната надежда те да получат своя кратък миг на щастие, а може би и още подир това. На по-добро всеки от нас не може да се надява всъщност.

— Ще ми се обаче и Татенцето да беше тук.

— Сигурно се скъсва от смях някъде, че ще трябва да се вдигнеш на пръсти, за да целунеш булката! — казах.

— Винаги си е бил гад.

Сега Севро пристъпва от крак на крак, когато му предавам Виктра и той я поглежда в очите. Мен все едно ме няма. Всички нас ни няма, не и за тях. Нежността, която виждам да излъчва тази яростна жена сега, е всичко, което ми трябва, за да разбере колко много го обича. Тя никога не би заговорила за това. Няма такъв навик. Но остротата, с която посреща всичко и всички тази вечер, е притъпена. Сякаш вижда в Севро убежище, място, където нищо няма да я застрашава.

Връщам се при Мустанга, а Мики подхваща цветистата си реч. Не е и наполовина толкова натруфена, колкото можех да очаквам. По начина, по който Мустанга кима, докато той произнася думите, разбирам, че трябва да му е помогнала да я поокастри. Тя прочита мислите ми и се навежда към мен.

— Да беше чул първата редакция. Голям цирк! — Тя ме подушва. — Пиян ли си? — Поглежда отново почервенелите Виещи и олюляващите се Телемани. — Всичките ли са пияни?

— Шшт! — Подавам ѝ манерка. — Много си трезва!

Мики приключва с церемонията.

— ... съюз, който само смъртта може да разруши! Обявявам ви за Севро и Виктра Барка.

— Юлии! — бърза да го поправи Севро. — Нейният Дом води по старшинство!

Виктра клати глава.

— Правилно си го каза той!

— Но ти си Юлии — отвърща объркано Севро.

— Вчера бях. Днес предпочитам да съм Барка. Ако приемем, че нямаш проблем с това и не е нужно да добия съответния миниатюрен размер.

— Би било прекрасно! — пламват бузите на Севро, Мики продължава, а Севро и Виктра се обръщат с лице към приятелите си. — Тогава ви представям пред другарите ви и пред световете като Севро и Виктра от марсианския Дом Барка!

Церемонията може и да беше скромна, но празненството — ни най-малко. Цялата флотилия празнува! Ако моят народ разбира от нещо, то е да оцелява в беди и неволи, като празнува. Да си жив, не значи само да дишаш, важно е и как живееш! Вестта за речта на Севро и самообесването му е плъзнала по корабите и е зашила раните.

Но важен е днешният ден. Денят, утвърждаващ отново радостта от живота в цялата ми флотилия. Вихрят се танци и по най-малките корвети, и по разрушителите, и корабите-факли, и на „Утринна звезда“. Цепокрили хвърчат между тях в празнични формации. Пиячката и алкохолните напитки на Обществото се леят сред смесващите се тълпи, които се събират в хангарите да пеят и танцуват около бойните оръжия. Дори и Кавакс, тъй упорит в страха си от хаоса и в предразсъдъците си срещу Обсидианите, танцува с Мустанга. Прегръща пиянски Севро и Виктра и непохватно се мъчи да забрави тъпите бални танци на Златните и да се научи да танцува като моя народ — учи го една пълна Червена със засмяно лице, механик с набита грес под ноктите. С тях е и Китир, неловкият Оранжев, който толкова ме впечатли преди година и половина в хангарите на „Пакс“. Едва тази сутрин той приключи със специалния проект на Мустанга. Сега е пиян и върти тремавото си тяло на дансинга, а Кавакс реве одобрително.

Даксо гледа лудориите на баща си и клати глава, седнал съдържано настрана, както винаги. Подавам му питие.

— Вино е — казвам.

— Слава на Юпитер — отговаря той и деликатно поема чашата. — Твоите хора постоянно се мъчат да ми пробутат някакъв

разтворител за чистене на двигатели. — Той предпазливо преглежда дейтапада си.

— Сложил съм Холидей да отговаря за охраната — казвам. — Това не ти е Златно празненство.

Той се смее.

— Тогава слава на Юпитер и за това. — Най-сетне отпива от виното си. — От венерианските атоли. Много е хубаво!

— Баща ти е чудна гледка! — кимвам аз към дансинга, където грамадният мъж се клатушка заедно с двама Червени.

— И не само той! — отвръща хапливо Даксо и проследява погледа ми — в момента Севро върти вихрено Мустанга. Лицето ѝ сияе от живот, а може би е само от алкохола. Потната ѝ коса е полепнала по челото. — Тя те обича, да знаеш — казва ми Даксо. — Само се бои да не те загуби и затова те държи надалече. Странно, какви сме само, нали?

— Даксо, защо не танцуваш? — приближава се към него Виктра. — Вечно се държиш толкова благопристойно! Ставай! Ставай! — Тя го вдига и го блъсва на дансинга, а после се тръшва в креслото му. — Крака не ми останаха! Опустоших гардероба на Антония, ама забравих, че тя има гълъбови краченца!

Смея се. Клоуна довтасва с клатушкане при нас, пиян като кирка.

— Виктра, Дароу! Един въпрос! Смятате ли, че Чакълчето се интересува от онзи мъж? — пита той, опрял се на една от масите, и гаврътва поредна чаша вино. Зъбите му вече са боядисани в лилаво.

— Високият ли? — пита Виктра. Чакълчето танцува с един Сив капитан от Гаргойлите. — Като че си пада по него.

— Ужасно е красив — казва Клоуна. — И зъбите му са хубави.

— Сигурно винаги можеш да му отнемеш дамата — казвам.

— Абе, не искам да изглеждам отчаян.

— Опазил ни Юпитер! — казва Виктра.

— Мисля да му я взема.

— Струва ми се добра идея! — казва тя. — Но първо трябва да се поклониш. Дръж се учтиво!

— А... Значи, решено! Отивам веднага! — Той пак си сипва чаша вино. — Само да пия още едно.

Вземам му виното и го бутвам нататък. Холидей се появява на вратата и наблюдава непохватната намеса на Клоуна. Той се покланя

на Чакълчето и драматично замахва назад.

— По дяволите! Ама той го направи! — Виктра смръква шампанско през носа си. — И ти трябва да направиш същото с Мустанга. Струва ми се, че тя се опитва да ми отмъкне съпруга. *Съпруг*. Ама че смахната дума!

— Живеем в смахнат свят.

— Да, бе, нали. *Съпруга*. На кого би му хрумнало?!

Оглеждам я от глава до пети и обратно.

— На тебе като че ти отива. — Прегръщам я. — Като че ти пасва идеално. — Тя се усмихва лъчезарно.

— Господине! — Холидей идва при нас.

— Холидей, ела да прием по едно? — Поглеждам я и усмивката ми угасва, щом виждам изражението на лицето ѝ. Нещо се е случило. — Какво има?

Тя ми махва да се отдалеча от Виктра.

— Чакала! — казва тихо тя, за да не развали веселбата. — Търси те по комуникатора. Пряка връзка.

— Какво е закъснението? — питам.

— Шест секунди.

На дансинга Севро несръчно върти Мустанга и се смее, защото и двамата не знаят танца, който Червените около тях танцуват. Косата ѝ на слепоочията е потъмняла от пот, очите ѝ греят от радостта на мига. Никой от тях не усеща внезапния ужас в мен и в света навън. Не искам да го усетят. Не и тази вечер.

56.

ЧЕРНИ МУХИ

Той седи на обикновен стол в средата на моята тренировъчна зала, облечен в бяла връхна дреха със златни лъвовете от двете страни на високата си яка. Звездите над сияйната му холограма са студени светлинни петна зад купола от дуростъкло. Тази зала е построена за военни тренировки и затова точно тук ще дам аудиенция на своя враг. Няма да му позволя да изврати този кораб, на който живееше Рок и на който празнуват приятелите ми, като види или попадне на друго място.

Макар и да е на милиони километри от тук, ми се струва, че усещам мириса му, толкова остър, че и моливи може да подостря. Застанал пред дигиталното му изображение, чувам огромното мълчание, с което той изпълва стаите. То е толкова живо, че ако не светеше, щях да си помисля, че е тук. Фонът зад него е замъглен. Той ме вижда как влизам. Няма усмивка на лицето му. Няма фалшиви любезности, но си личи, че се забавлява. Сребърният му стилус се върти в здравата му ръка — единственият признак, че е изнервен.

— Здравей, Жътварю. Как вървят празненствата? — Опитвам се да не се издам, че съм притеснен. Разбира се, той знае за сватбата. Има шпиони в нашата флотилия. Доколко близо са те до мен, не мога да кажа. Но не оставям тази мисъл да ме разяде. Ако можеше да достигне дотук и да ни навреди, вече да го е направил.

— Какво искаш? — питам.

— Последния път ме потърси ти. Та реших да ти върна жеста, в частност заради съобщението за чичо ти, което ти пратих. Ти получи ли го? — Не казвам нищо. — В края на краищата, като пристигнеш на Марс, оръдията ще говорят вместо нас. Може и никога повече да не се видим. Странно, нали? Видя ли Рок, преди да умре?

— Видях го.

— И той плака ли за прошка?

— Не.

Чакала се мръщи.

— Мислех си, че ще плаче. Лесно е да измамиш романтик. И като си помисля, той беше там, когато убих момичето му. Ти претърча по коридора, крещейки името на Такт, и той погледна объркано нагоре. С моя скалпел набутах отломка от черепа на Куин дълбоко в мозъка ѝ. Мислех си да я оставя да живее с мозъчно увреждане. Но при мисълта, че ще точи лиги навсякъде, ми призля. Мислиш ли, че той още би я обичал, ако тя точеше лиги?

От вратата, извън обсега на камерата, се чува шум. Мустанга ме е последвала и е напуснала сватбата. Тя безмълвно наблюдава сцената. Трябва да изключи холото. Да оставя тази твар сама със себе си, но като че не мога да се разделя с него. Същото онова любопитство, което ме доведе тук, сега ме приковава на място.

— Рок не беше идеален. Но го беше грижа за Златните, за човечеството! Той имаше за какво да умре. И това го прави по-добър човек от мнозинството хора — казвам.

— На мъртвите лесно се дава прошка — казва Чакала. — Аз би трябвало да знам. — По устните му трепва недоловим спазъм на човечност. Той може и никога да не го каже, но самият му тон издава, че все пак у него има съжаление. Знам, че желаете одобрението на баща си. Но дали всъщност не му е мъчно за този човек? Дали не е простил на баща си след смъртта му и сега жалее за него? Дали не говори за това?

Той вдига от скута си къса златна палка. Натиска едно копче и палката се разтяга в скиптър — украсен с череп на чакал над Пирамидата на Обществото. Изработиха му го по моя поръчка преди повече от година.

— Не съм се разделял с твоя дар — казва той и прокарва пръст по главата на чакала. — Цял живот са ми подарявали лъвове. Нищо, което да е мое. Какво говори за мен това, че най-големият ми враг ме познава по-добре от всеки мой приятел?

— Ти си скиптърът, аз — мечът — казвам, като пропускам въпроса му покрай ушите си. — Такъв бе планът. — Подарих му го, защото исках да се почувства обичан. Да ме почувства като свой приятел. И тогава аз щях да съм му приятел. Да му помогна да се промени, както се промени Мустанга. И както Касий би могъл да се промени. — Такъв ли мислеше, че ще бъде? — питам го.

— Какво?

— Тронът на баща ти.

Той се мръщи, замисля се накъде да поеме.

— Не — казва той най-сетне. — Не това очаквах.

— Ти искаше да те намразят. Нали? — питам. — Затова уби чичо ми, когато нямаше нужда. Това ти задава цел. Затова ми се обади. За да се почувстваш важен. Но аз не те мразя.

— Лъжец!

— Не те мразя.

— Аз убих Пакс и чичо ти, и Лорн...

— Жал ми е за теб.

Той залита назад.

— Жал?!

— АрхиГубернатор на цял Марс, един от най-могъщите мъже по всички светове. Толкова могъщ, че можеш да правиш каквото си пожелаеш. И това не ти стига. Никога нищо не ти е стигало, няма и да ти стига. Адрий, ти не се опитваш да се докажеш пред баща си, пред мен, пред Виргиния, пред Суверена. За себе си се опитваш да добиеш значение. Защото душата ти е сломена. Защото се мразиш такъв, какъвто си. Искат ти се да се бе родил като Клавдий. Като Виргиния. Искат ти се да беше като мен.

— Като теб? — пита той присмехулно. — Мръсен Червен?

— Аз не съм Червен — показвам му ръцете си без Сигли. Това го отвращава.

— Не си се развил дори дотолкова, че да се сдобиеш с цвят, Дароу? Само *Homo Sapiens*, който си играе в царството на боговете.

— Богове? — тръсвам глава. — Ти не си бог. Ти дори не си и Златен. Ти си само един човек, който си мисли, че титлата ще го направи велик. Само човек, който иска да е нещо повече. Но всичко, което искаш ти в действителност, е обич. Не съм ли прав?

Той изпръхтява презрително.

— Обичта е за слабите. Единственото, което ни свързва с теб, е нашата жажда. Ти мислиш, че моята е неутолима. Че вечно копнея за повече. Но погледни се в огледалото и ще видиш — от там в теб се визира същият човек. Приказвай на Червените си приятелчета каквото си щеш. Но аз знам, че ти загуби себе си сред нас. Копнееше да си Златен. Четях го в очите ти в Института. Видях тази треска на Луната, когато ти предложих да поемем управлението в свои ръце. Видях го,

докато се возеше на онази триумфална колесница нагоре по стъпалата на Цитаделата. И точно тази жажда ни прави вечно самотни.

И с тези думи той удря по самата ми същина. Онзи бездънен страх, който мракът превърна в моя действителност. Страхът от самотата. Страхът никога повече да не намеря обич. Но после Мустанга идва при мен и се намесва:

— Грещиш, братко.

Щом вижда сестра си, Чакала се обляга назад.

— Дароу е имал съпруга. Семейство, което е обичал. Имал е само мъничко и е бил щастлив. Ти имаше всичко и беше нещастен. И винаги ще си нещастен, защото си алчен. — Непоклатимото му спокойствие започва да се руши. — Затова уби и баща ни, и Куин. Затова уби и Пакс. Но това не е игра, братко. Не е някой от твоите лабиринти...

— Не ме наричай „братко“, курво! Ти не си ми сестра! Разтваряш си краката за един мелез! За товарно животно! След това Обсидианите ли са наред? На бас, че вече се редят на опашка! Ти си позор за своя Цвят и за нашия Дом!

Тръгвам сърдито към холограмата му, но Мустанга слага ръка на гърдите ми и се обръща към брат си:

— Ти мислиш, че никога не си получавал обич, *братко*. Но майка ни те обичаше.

— Като ме е обичала, защо не остана? — пита той рязко. — Защо ни напусна?

— Не знам — отвърща Мустанга. — Но и аз те обичах, а ти отхвърли тази обич. Ти беше мой близък. Бяхме свързани за цял живот. — Сълзи напират в очите й. — Години наред те защитавах. А после разбирам, че ти си поръчал да убият Клавдий. — Тя мига и сълзите й текат, клати глава, докато набира кураж. — Не мога да простя това! Не мога! Ти имаше обич — и я загуби, братко. Това е твоето проклятие.

Тръгвам напред и заставам до Мустанга.

— Адрий, ние идваме за теб. Ще разбием корабите ти. Ще шурмуваме Марс. Ще пробием стените на твоя бункер. Ще те намерим и ще те изправим пред правосъдието. И когато увиснеш на бесилото, когато вратата под теб зейне и краката ти затанцуват Дяволския танц, в

този миг ще разбереш, че всичко това е било напусто, защото няма да има кой да ти издърпа нозете.

Щом прекъсваме връзката, бледото сияние на холото гасне и ни оставя под стъкления купол и звездите горе.

— Добре ли си? — питам Мустанга. Тя кимва и бърше очи.

— Не очаквах да се разплача така. Извинявай.

— Честно казано, мисля, че аз плача повече. Но простено ти е.

Тя се мъчи да се усмихне.

— Мислиш ли, че действително можем да се справим, Дароу?

Очите ѝ са зачервени, тушът за мигли, който си е сложила за сватбата, се е размазал от сълзите. А протеклият ѝ нос пламти в яркорозово, но не съм виждал красота, по-огромна от красотата ѝ в този миг. Цялата суровост на живота тече през нея. Всички пукнатини и страхове, които я правят такава, каквата е, откровени и неприкрити. Толкова е несъвършена и недоизпипана, че ми се иска да я прегърна и да я обичам дълго-дълго. И както никога, тя ми позволява.

— Дължни сме. Целият живот е пред нас! — казвам и я притеглям към мен. Струва ми се невъзможно такава жена да пожелае аз да я прегърна, ала тя скланя глава на гърдите ми, аз обвивам тялото ѝ с ръце и си спомням колко свършено си пасваме, докато се прегръщаме, а звездите и минутите отминават в далечината.

— Трябва да се върнем на празненството — казва ми тя найсетне.

— Защо? Всичко, което ми е нужно, е тук. — Поглеждам надолу, към нейната корона от златиста коса и виждам тъмните корени на косите ѝ. Вдишвам докрай аромата ѝ. Дали животът ми ще свърши утре, или ще продължи още осемдесет години, аз бих могъл да вдъхвам уханието ѝ до края му. Но искам още. Нужно ми е повече. Повдигам изящната ѝ брадичка с ръка, за да ме погледне. Смятах да кажа нещо важно. Нещо паметно. Но потъвам в очите ѝ и го забравям. Бездната, зейнала между нас, още не се е затворила, изпълват я въпроси, вина и обвинения, но това е само част от любовта, част от това да си човек. Всичко се пропуква, всичко се омърсява освен крехките мигове, които блестят като кристали във времето и заради тях си струва да живееш.

57.

ЛУНАТА

Фаровете Рубикон представляват сфера от транспондери, всяка — колкото двама Обсидианови, реят се из Космоса на един милион километра от Земяното ядро и кръжат около най-вътрешното владение на Суверена. От петстотин години нито една чужда флотилия не е преминала отвъд границите им. Сега, два месеца и три седмици след като новината за разбиването на непобедимата Армада на Меча достига до Ядрото, осем седмици, след като обявих, че отплаваме да атакуваме Марс, седемнайсет дни след като Суверенът обяви военно положение във всички големи градове на Обществото, Червената армада приближава Луната и преминава покрай Фаровете Рубикон, без да даде нито един изстрел.

Корабите-факли на Телеман предвождат авангарда, за да разчистват мини и да проверяват за клопки, заложили от войските на Обществото. Следват ги тежките разрушители на Орион, пълни с Обсидиани, изрисувани с всевиждащите очи на ледените духове, подир тях — флотилията на Юлии с плачещото слънце на Виктра, а заедно с тежкия дреднаут „Пандора“ са силите на Реформаторите — снахите на Лорн ау Аркос идват, за да възтържествува правосъдието. След тях и златно-черните кораби, изрисувани с лъва на Август, предвождани от покрития с белези от битката „Дея Торис“. И най-сетне — моите собствени сили, предвождани от най-големия кораб, построяван и открадван някога, белият „Утринна звезда“, с изрисуван седемкилометров червен сърп на левия и десния борд. Пробойните, които му нанесохме с нашите ноктоСонди, не са запушени навсякъде из кораба. Но бронята на външния корпус е сменена. „Пакс“ умря, за да ни го дари. И какъв трофей! За долния сърп ни свърши боята и затова той прилича на нескопосно нарисуван полумесец — символа на Дом Лун. Хората го смятат за добра поличба. За обещание, дадено на Октавия ау Лун, че не сме я забравили.

Войната стигна Ядрото.

От три дни знаеха, че идвам. Не можехме да прикрием цялото си настъпление от сензорите им, но хаосът около планетата показва колко са неподготвени. Цивилизацията е обхваната от смут. Властелинът на пепелта е строил около Луната Армадата на Скиптъра — гордостта на Ядрото, в отбранителна формация. Кервани с търговски кораби от Периферията задръстват Виа Апия над северното лунно полукълбо, докато купища цивилни кораби се лашкат в обратна посока по Виа Фламиния и чакат да минат на инспекция на колосалния астродок Фламиний, преди да се спуснат в земната атмосфера. Ала щом преминаваме Фаровете Рубикон и нахлуваме все по-дълбоко в лунното пространство, корабите изведнъж се разхвърчават като обезумели. Много се измъкват от стройните опашки и се втурват към Венера, други се опитват изобщо да подминат Доковете и да отпрашат за Земята. Припламват, когато сребристокбели изстребители и бързоходни оръдейни фрегати на Лунната отбрана пръсват корпуси и двигатели. Десетки кораби загиват, за да се опази редът.

Те ни превъзхождат числено, много по-добре въоръжени са, но инициативата е на наша страна, както и страхът, който всички цивилизации хранят към варварите нашественици.

Първият танц от Битката за Луната започна.

— Внимание, неидентифицирана флотилия... — ехти крехък глас на Меден на открита честота. — Тук Командването на Лунната отбрана. Вие притежавате откраднатото имущество и нарушавате Обществените гранични разпоредби за далечния Космос. Идентифицирайте себе си и вашите намерения възможно най-бързо!

— Изстреляйте далекобойна ракета по Цитаделата — нареждам.

— Тя е на един милион километра... — казва Синият артилерист.
— Ще я свалят.

— Кърваво проклятие, той това много добре го знае! — възкликва Севро. — Изпълнявай заповедта.

Беше нужна кампания за контрашпионаж — не само в предаванията ни до бойните групи на Синовеите из цялото Ядро, но и сред нашите кораби и командири, за да ни докарат тук незабелязано. Чакала няма да е в позиция да помогне на Суверена, нито пък „Класис Венетум“ — Четвърта флотилия на Венера, или „Класис Либертас“ — Пета флотилия на вътрешния Пояс, която Суверенът прати на Марс в помощ на Чакала. Всички кораби ще се носят с пълна скорост на три

седмици път от тук. Лъжата сработи. Шпионите в моя кораб предадоха дезинформацията, която Севро им пусна, и Суверенът ухапа здраво.

Това е рискът, когато империята ти се разпростира по цялата Слънчева система — всичката мощ по всички светове не значи нищо, ако не е където трябва.

Двайсет минути по-късно моята ракета е свалена от орбиталните отбранителни платформи.

— Установена нова пряка връзка! — обаждат се комСинята зад мен. — С Преториански знаци.

— Главното холо! — нареждам.

Златен Преторианец с лице на орел, прошарени слепоочия и ниско подстригана коса се материализира пред мен. Изображението ще се появи на всички мостици и холоекрани във флотилията.

— Дароу от Ликос? — пита той с безупречно възпитан лунен акцент. — Притежавате ли *имперциум*^[1] върху тази бойна флотилия?

— За какво са ми вашите традиции? — питам.

— Много добре — отвръща Златният, като дори и сега продължава да спазва благоприличие. — Аз съм АрхЛегат Луций ау Сейян от Преторианската гвардия, Първа кохорта.

Знам за Сейян. Той е тайнствен и способен мъж.

— Дошъл съм с дипломатическа мисия на вашите координати — казва той сухо. — Моля да се въздържате от по-нататъшна агресия и да дадете на совалката ми достъп до флагманския ви кораб, за да можем да ви предадем намеренията на Суверена и Сената по...

— Отказваме — отговарям.

— Моля?

— Ако някой кораб на Обществото се приближи до флотилията ми, ще открием огън по него. Ако Суверенът иска да разговаря с мен, то нека го направи сама, а не чрез устата на лакей! Кажете на дъртофелницата, че сме дошли да водим война! Не да се наддумваме!

В кораба ми кипи дейност. Хората, на които само преди три дни съобщиха истинската ни крайна цел, са преизпълнени с лудешка възбуда. В нападението над Луната има нещо безсмъртно. Дали ще спечелим, или ще загубим, ние сме опетнили навеки наследството на Златните. И в мислите на моите бойци, и в бърборенето, което улавяме

по комуникаторите от планетите и спътниците в Ядрото, във въздуха витае истински страх. За пръв път от векове Златните са проявили слабост. Разбиването на Армадата на Меча е разпространило бунта по-бързо, отколкото моите речи биха могли.

Войниците отдават чест, когато ме подминават в коридора на път за своите транспортъори и кораби пиявици. Отрядите са предимно от Червени и дезертирали Сиви, но виждам във всяка капсула и Зелени бойни техници, Червени механици и Обсидианови разузнавачи, и тежка пехота. Препращам разрешителното за излитане на совалката до контролора на полета на „Утринна звезда“ с моя код за оторизация. Приемат го и дават разрешение. Обикновено и само заповедта е достатъчна, но днес искам да съм сигурен и отивам на мостика, за да потвърдя лично. Щом влизам, Червеният капитан, отговорен за сигурността на мостика, изкомандва на бойците си да застанат мирно. Повече от петдесет войници в брони — Червени, Сиви и Обсидианови, ми отдават чест. Сините в техническия отсек продължават да се занимават с дейностите си. Орион е на предния наблюдателен пост, където някога стоеше Рок. Сключила е зад гърба си месестите си длани. Кожата ѝ е почти толкова тъмна, колкото черната ѝ униформа. Тя обръща към мен онези грамадни бледи очи и гаднярската бяла усмивка.

— Жътварю, флотилията е почти готова.

Поздравявам я сърдечно и заедно с нея се заглеждам навън през стъклените илюминатори.

— Как изглежда?

— Властелинът на пепелта е построил отбранителен боен ред. Изглежда мисли, че възнамеряваме да изсипем един Железен дъжд, преди да го разкараме от Луната. Проницателно предположение. Няма причини да идва при нас. Всички останали кораби в Ядрото ще бъдат насочени насам. И като долетят тук, ние ще сме хлебарката, приквещена между земята и чука. Той предполага, че бърза да влезем в сражение, но друг избор няма.

— Властелинът на пепелта разбира от война — казвам.

— Така си е. — Тя поглежда дейтапада си. — Каква е тая работа, дето я чувам за разрешително за излитане за совалка клас *сарпедон* от НВ Делта?

Знаех си, че тя ще забележи. И не ми се ще сега да ѝ се обяснявам. Не всеки изпитва състрадание към Касий като мен, макар и Севро да го пощади.

— Провождам пратеник на среща с група сенатори — лъжа аз.

— И двамата знаем, че не е вярно — отсича тя. — Какво става?

Приближавам се, та никой да не ни чуе.

— Ако Касий остане във флотилията, докато воюваме, някой ще се опита да се промъкне покрай стражата и да му пререже гърлото. Омразата към Белона е твърде силна, той не може да остане тук.

— Тогава го скрий в друга килия, а не го пускай — казва тя. — Той ще се върне при тях и ще се включи отново във войната.

— Няма.

Тя поглежда зад гърба ми, за да се увери, че не ни подслушват.

— Ако Обсидиановите разберат...

— Точно затова не казах на никого — обяснявам. — Ще го пусна. Ти дай разрешение за отлитане на онази совалка. Ти я пусни да излети. Трябва да ми обещаеш! — Устните ѝ се свиват в тънка строга линия. — Обещай ми! — Тя кимва и се оглежда към Луната. Както винаги, усещам как тя знае повече, отколкото издава.

— Обещавам. Но ти внимавай, момче.

Срещам се със Севро в коридора пред отделението — затвор с висока степен на сигурност. Той е седнал върху един оранжев товарен сандък на плаваща гравиПлатформа и пие от манерка. Лявата му ръка е отпусната върху пържачката в кобура на крака му. Коридорът е по-тих, отколкото трябва да бъде, като имаме предвид кой е вътре, но дейността на моя кораб кипи в главните хангари, оръдейните станции, в машинните отделения и в арсеналите, не тук, на затворническата палуба.

— Къде се губиш? — пита Севро. И той е с черния си работен комбинезон, разпънат неудобно под новата му бойна жилетка. Клати си краката и ботушите му тракат.

— Орион разпитваше на мостика за разрешението за полет.

— Да му се не види. Схванала е, че пускаме орела да отлети?

— Обеща да го пусне да отлети.

— Ха дано. И дано не се разплямпа. Само да разбере Сефи...

— Знам — казвам. — Орион също знае. Няма да ѝ каже.

— Щом казваш. — Севро сбръчква лице, гаврътва остатъка от манерката и поглежда надолу по коридора. Мустанга идва насам.

— Охраната е преразпределена — казва тя. — Патрулите от пехотата са отклонени от коридор 13-с. Откарваме Касий в хангара.

— Добре. Сигурна ли си за това? — докосвам ръката ѝ. Тя кимва.

— Не напълно, но такъв е животът.

— Севро? Още ли си примен?

Севро скача на пода от сандъка.

— То е ясно. Тук съм, нали?

Севро ми помага да вкарам гравиПлатформата през вратата на затвора. Охранителният пост е пуст. Опаковки от храна и кутийки от тютюн за дъвчене — само това е останало от отряда Синове, който охраняваше затворниците. Севро ме следва от входа надолу към десетоъгълната зала с килии от Дуростъкло и си подсвирква песничката, която измисли за Плиний.

— *И струйка ти се стича по крака...* — пее той, щом спираме пред килията на Касий. Килията на Антония е срещу неговата. Лицето ѝ е подуто от побоя и тя ни гледа с омраза, без да помръдне от койката си. Севро почуква по дуростъклото, отделящо ни от Касий.

— Ставай, събуди се, господин Белона!

Касий разтърква очи и сяда на леглото, гледа ни със Севро, но заговаря на Мустанга:

— Какво става?

— Пристигнахме на Луната — казвам.

— А не на Марс? — пита изненадано Касий. Антония се размърдва на койката си зад нас явно също тъй стресната от новината, колкото изглежда и Касий.

— Не на Марс.

— Значи нападаш Луната?! — мърмори Касий. — Ти си луд! Не разполагаш с толкова кораби. Как изобщо смятате да проникнете през щитовете?

— За това не се безпокой, сладурче — отвръща Севро. — Имаме си начини. Но скоро този кораб ще го намушка нажежен метал. И някой като нищо ще дойде тук и ще те гръмне в главата. И Дароу като си мисли за това, и чак му се реве. А пък аз не го обичам Дароу тъжен. — Касий само ни гледа, все едно сме се побъркали. — Той още не вдява.

— Когато каза, че си приключил с тази война, сериозно ли говореше? — питам.

— Не разбирам...

— Кърваво проклятие, Касий, много е просто! — заявява Мустанга. — Да или не?

— Да — отвърща Касий от койката си. Антония сяда на леглото, за да гледа. — Приключил съм. И как да не приключа? Тя ми отне всичко. И всичко бе заради хора, които ги е грижа само за самите тях.

— Е? — питам Севро.

— Айде, моля ти се! — изсумтява Севро. — Мислиш си, че ще се задоволя с това?

— Каква ви е играта? — пита Касий.

— Няма игра, малкият. Дароу иска да те пусна. — Касий се облеща. — Ама трябва да знам, че после няма да се пробваш да ни утрепеш. Ти много държиш на честта и на кръвните дългове и затуй трябва да ми дадеш клетва, та да спя спокойно.

— Аз убих баща ти...

— Хайде стига си ми напомнял вече за това.

— Ако останеш тук, не можем да те пазим — казвам. — Вярвам, че световите още имат нужда от Касий ау Белона. Но тук няма място за теб. Няма място за теб и при Суверена. Ако ми се закълнеш в честта си, че ще оставиш тази война зад гърба си, ще ти дам свободата.

Зад нас Антония избухва в смях.

— Смехория! Те си играят с тебе, Каси. Дърпат ти струнките като на арфа.

— Млък, малка пикло отровна! — крясва й Мустанга.

Касий оглежда Мустанга, обмисля предложението ни.

— Ти си се съгласила?

— Идеята беше моя — отвърща тя. — Нищо не се е случило по твоя вина, Касий. Аз постъпих жестоко с теб и съжалявам. Зная, че искаше да си отмъстиш на Дароу. И на мен...

— На теб — не. На теб — никога!

Мустанга трепва.

— ... но знам, че си виждал какво носи мъстта. Знам, че си прозрял каква е в действителност Октавия. И какъв е в действителност брат ми. Виновен си само в това, че се опита да защитиш семейството си. Не заслужаваш да умреш тук.

— Наистина ли искаш да си тръгна? — пита той.

— Искам да живееш — отвърща тя. — И да, искам да си тръгнеш и никога повече да не се връщаш.

— Но... къде да отида?

— Навсякъде другаде, но не и тук.

Касий преглъща, рови в душата си. Мъчи се да намери начин да остане верен на честта и дълга, но се мъчи и да си представи света без Мустанга. Зная колко ужасно самотен се чувства сега, макар и да му даряваме свободата. Животът без любов е най-тежкият затвор. Но той облизва устни и кимва не на мен, а на Виргиния.

— Кълна се в баща си и в Юлиан да не вдигам оръжие срещу никого от вас. Ако ме пуснете, ще си тръгна. И няма да се върна повече.

— Страхливец! — Антония трясва по стъклената стена на килията си. — Ти, кръвогаден, хленчещ, пребит малък червей...

Сръчквам Севро.

— Все пак решаваш ти.

Той подръпва брадицата си.

— Их, по дяволите, ха дано сте прави за тая работа, пишколизци!
— Бръква в джоба си, вади магнитна карта и вратата на Касиевата килия издрънчава тежко и се отключва.

— Тогава совалка те очаква в спомагателния хангар на това ниво — казва спокойно Мустанга. — Има разрешение за излитане. Но трябва да тръгнеш веднага.

— Кое то ще рече *на секундата*, тъпоглавецо! — обажда се Севро.

— Ще те гръмнат в тила! — провиква се Антония. — Предател!

Касий плахо поставя длан на вратата на килията, сякаш се бои, че ако я бутне, тя ще се окаже заключена, а ние ще му се присмеем и цялата надежда, вдъхната му от нас, ще бъде попарена. Но той има вяра, лицето му става стоманено и той бута вратата. Тя се отваря навън. Касий излиза при нас и протяга ръце, за да ги закопчаем.

— Ти си свободен бе, човек! — произнася завалено Севро и тропа тежко по оранжевия сандък с юмрук. — Ама трябва да се напъхаш в сандъка, та да те изкараме от тук незабелязано.

— Разбира се! — Той се позабавя, обръща се и ми протяга ръка. Поемам я и в мен се надига странно чувство на сродство. — Сбогом,

Дароу.

— Късмет, Касий.

А пред Мустанга спира, иска му се да протегне ръце и да я вземе в прегръдките си, но тя просто му подава ръка, дори и сега се държи студено с него. Той поглежда дланта ѝ и поклаща глава — не приема жеста ѝ.

— Ние винаги ще имаме Луната — казва той.

— Сбогом, Касий.

— Сбогом.

Той отива до сандъка, отворен от Севро, и поглежда вътре. Колебае се, иска му се да каже нещо на Севро, може би да му благодари за последен път.

— Не зная дали баща ти бе прав. Но беше храбър! — Той протяга ръка на Севро, както протегна на мен. — Съжалявам, че вече го няма.

Севро гледа ръката и мига учестено, иска му се да я намрази. Не му е лесно. Никога не е бил нежна душа. Но напъня всички сили и поема протегнатата ръка. Стиска я. Но нещо не е наред. Касий не пуска. Лицето му става ледено. Тялото му се извърта — толкова бързо, че не успявам да го спра. Той рязко дръпва назад ръката на Севро и дребното тяло на приятеля ми изхвърча към него, а той завърта хълбок, захваща Севро под дясната си мишница, все едно танцуват, за да измъкне пистолета му от кобура на крака. Севро се препъва и опипва за оръжието, но то вече не е там. Касий го отблъсква и застава зад него, притиснал пържачката в гръбнака му. Широко отворените очи на Севро се взират със страх в мен.

— Дароу...

— Касий, недей! — изкрещявам.

— Това е мой дълг.

— Касий... — Мустанга прави крачка напред, протегнатата ѝ ръка трепери. — Той ти спаси живота... Моля те!

— На колене! — командва ни Касий. — Кръвогадно проклетие, на колене! — Сякаш се олюлявам на ръба на пропаст и мракът се разстила пред мен. Шепне, иска отново да ме погълне. Не мога да посегна за бръснача си. Касий като нищо ще ме застреля още преди да съм го извадил. Мустанга коленичи и ми прави знак да коленича и аз. Вцепенен ѝ се подчинявам.

— Убий го! — крещи Антония. — Убий копелето!

— Касий, изслушай ме... — умолявам.

— На колене, казах! — повтаря Касий на Севро.

— На колене ли? — ухилва се лукаво Севро с налудничав блясък в очите. — Тъп Златен! Забрави правило номер едно на Виещите. Никога не се навеждай! — Той грабва бръснача си от дясната китка и се опитва да се завърти, ала е твърде бавен. Касий го прострелва в рамото и той отскача настрана. Бойната жилетка се пропуква и кръв опръсква металната стена. Севро се люшва напред с див поглед.

— За Златните! — прошепва Касий и изстрелва още шест заряда от упор в гърдите на Севро.

[1] Империиум — в Древния Рим тип магистратска власт, която включва висшата военна власт, правото да се сключва примирие и правото на съд и наказание. Принадлежи на диктаторите, консулите и преторите. — Б.пр. ↑

58.

ПОМРЪКВАЩ СВЕТЛИК

Кръв избликва от гърдите на Севро и опръсква лицето ми. Той се олюлява, изпуска бръснача и се свлича на колене, задъхан от шока. Втурвам се към него под димящото дуло на Касиевото оръжие. Севро се е хванал за гърдите, объркан, и от устата му се стича струйка кръв. Тя шурти през жилетката му и цапа ръцете ми. Той изкашля кръв върху мен. Отчаяно се опитва да стане. Да обърне всичко на смях. Но нищо не се получава. Ръцете му треперят. Диша на пресекулки. Очите му са огромни, в него се надига страх — див, дълбок и първичен.

— Не умирай! — казвам трескаво. — Не умирай, Севро! — Той трепери в ръцете ми. — Севро... Моля те. Моля те! Остани жив! Моля те, Севро...

Без последна дума, без молби, без искрица дори от неговата личност той изведнъж замира, от него изтича червена кръв. Пулсът му бързо угасва, по лицето ми се стичат сълзи, а Антония се размива.

Плача от ужас.

Ужас от мрачното зло, което усещам в света.

Люшкам се на пода, прегърнал най-добрия си приятел.

Съкрушен от мрака, от омраза и безпомощност.

Касий се взира безжалостно в мен отвисоко.

— Жъни каквото си посял — казва той.

Ставам, разтърсен от ридания. Той ме удря по слепоочието с пържачката. Не падам. Поемам удара и вадя бръснача си. Но той ме удря още два пъти и падам. Той ми взема бръснача и го опира в гърлото на Мустанга, когато тя се опитва да стане. Насочва пистолета към челото ми, щом поглеждам нагоре към него, и се готви да натисне спусъка.

— Суверенът ще го иска жив! — казва Мустанга.

— Да — отвръща тихо Касий, обуздавал гнева си. — Да, права си. За да може да го кълца на парченца, докато той ни съобщи бойните си планове.

— Касий, изкарай ме от тая проклета килия! — изсъсква Антония.

Касий побутва тялото на Севро с крак и вади картата, за да отвори и нейната врата. Антония излиза от килията си като кралица. Затворническите пантофи оставят малки отпечатащи в прясната кръв на Севро. Тя удря с коляно Мустанга в лицето. Мустанга се строполява. Собственото ми зрение ту се включва, ту се изключва. От сътресението ми се гади. Топлината от Севровата кръв се просмуква през ризата ми към корема. Антония въздиша над мен.

— Уф, Гоблина още цапа навсякъде.

— Пази ги и им вземи дейтападите — нарежда Касий. — Трябва ни карта.

— Къде отиваш?

— Да донеса окови. — Той ѝ подхвърля пържачката.

Щом Касий се скрива зад ъгъла, Антония се надвесва над мен замислена. Допира пистолета до устните ми.

— Отвори уста.

Стиска тестисите ми.

— Отвори уста!

Въртя очи от болка и отварям уста. Тя набутва вътре дулото на пържачката. Чуждият метал се притиска в гърлото ми. Зъбите ми дращят черната стомана. Задавам се. Усещам как в гърлото ми се надига жлъч. Тя се вижда в очите ми с омраза, надвесена над главата ми, натикала дулото в гърлото ми, а тялото ми се гърчи, и вади дулото чак когато повръщам на земята.

— Червей!

Тя се изплюва върху ми, взема дейтападите и бърсначите ни и подхвърля Севровия на Касий, когато той се връща от охранителния пост. Слагат ми затворнически окови — метална комбинация от намордник и жилетка, която заключва ръцете и ги притиска към гърдите ми, така че пръстите допират противоположното рамо. Стоварват ме в контейнера, който докарахме за него. Прегъват коленете ми, за да се побера. Не успявам да запазя равновесие и главата ми се трясва в пластмасовото дъно. После стоварват Севро и Мустанга върху мен като боклук и затръшват капака на сандъка. Кръвта на Севро капе по лицето ми и моята тече от раната отстрани на

главата ми. Толкова съм зашеметен, че не мога нито да плача, нито да помръдна.

— Дароу... — шепти Мустанга. — Добре ли си?

Не й отговарям.

— Намери ли карта? — чувам Касий да пита Антония през стените на сандъка.

— И заглушител за камерите — отвръща тя. — Аз ще бутам. Ти се озъртай.

— Ще успея. Давай.

Заглушителят изпуква и гравиПлатформата се задвижва и ни откарва с тях. Ако Севро и Мустанга не бяха върху мен, можех да се наведа и да притисна гръб в капака, но тежестта им ме приковава долу в тесния контейнер. Горещо е. Мирише на пот. Тежко се диша. Тук вътре съм безпомощен. Не мога да ги спра и те минават по пътя, който разчистихме за Касий. Не мога да ги спра, когато ни избутват през пустия хангар и нагоре по рампата в кораба и започват проверки преди полет.

— Совалка S-129, имате разрешение за полет, очаквайте деактивиране на пулсЩита — командва началникът на полетите по комуникатора от далечния мостик, докато двигателите загряват. — Готови за изстрелване.

След като ни вадят от търбуха на бойния кораб, враговете ми ме отвличат далече от утехата на моите приятели, от безопасността сред моите хора и мощта на армията ми, докато се подготвя за война. Притаявам дъх и очаквам гласът на Орион да се разнесе по комуникатора. Да приземи кораба. ЦепоКрили да стрелят по двигателите му и да ги извадят от строя. Нищо от това не се случва. Някъде майка ми ще вари чай и ще се пита къде ли съм и дали съм в безопасност. Моля се да не усети тази болка през бездната, този страх, който ме поглъща въпреки цялата ми прехвалена сила и глупашко самохвалство. Страх ме е въпреки всичко, което знам. Не само за мен, а и за Мустанга.

Чувам как Антония и Касий разговарят извън сандъка. Касий е излъчил от кораба аварияен сигнал. Няколко мига по-късно леден глас изпращава по комуникатора.

— Совалка *сарпедон*, тук бързоходен нападателен кораб „Кронос“ на лунната отбрана. Вие излъчихте Олимпийски бедствен

сигнал. Моля, идентифицирайте се.

— „Кронос“, тук Рицарят на утрото. Код за достъп 7-8-7-Ехо-Алфа-9-1-2-2-7. Избягах от плен на борда на вражеския флагмански кораб и моля за ескорт и разрешение за кацане на док. Антония ау Север-Юлии е с мен. Караме ценен товар. Врагът ни преследва.

Следва пауза.

— Прието, код приет. Не прекъсвайте връзката. Следващият глас, който ще чуете, ще е на Рицаря Протей. — Миг по-късно гласът на Айя прокънтява из целия кораб и ме изпълва с ужас. Значи наистина е оцеляла в пустошта и е намерила обратния път към дома.

— Касий? Ти си жив!

— Засега.

— Какъв е товарът ти?

— Жътваря, Виргиния и тялото на Арес.

— Тялото... Искам да ги видя.

Към контейнера ми трополят ботуши. Капакът се отваря и Касий извлича навън Мустанга. После извлачва и мен и ме запокитва на земята пред холограмата. Дребна и черна на холографския проектор, Айя ни гледа с неземно спокойствие. Антония държи пистолета на Северо насочен право в главата ми, а Касий издърпва главата на Северо за гребена от коса, за да покаже лицето му.

— Кръвогаден ад, Белона! — възкликва Айя и в гласа ѝ се промъква възбуда. — Кръвогаден ад! Ти успя! Суверенът ще поиска да те види в Цитаделата.

— Преди да дойда, имам нужда да ме увериш, че нищо лошо няма да сполети Виргиния.

— Какво говориш? — пита Антония, осъзнала колко близо е застанал Касий до нея с бръснача. — Тя е предателка!

— И ще влезе в затвора — казва Касий. — Но няма да бъде екзекутирана. И няма да бъде изтезавана. Трябва да ми дадеш дума, Айя, или обръщам този кораб обратно. Дароу уби сестра ти. Искаш ли мъст или не?

— Имаш думата ми — казва Айя. — Нищо лошо няма да я сполети. Сигурна съм, че Октавия ще се съгласи. Тя ни е нужна, за да се договорим с Периферията. Изпращаме ескадрони да прихванат преследвачите ви. Пренасочете се към вектор 41'13'25, заобиколете Луната и чакайте връзка от „Лъвът на Марс“ за инструкции за кацане

на док. Не можем да разрешим на кораба ви да кацне на Луната. Но АрхиГубернатор Август ще дойде при Суверена в Цитаделата до час. Не мисля, че ще има нещо против да ви откара долу.

— АрхиГубернаторът е тук? — пита Касий. — Не виждам корабите му.

— Тук е, разбира се — отвръща Айя. — Той знаеше, че Дароу няма изобщо да ходи на Марс. Цялата му флотилия е от обратната страна на Луната и изчаква те да нападнат флотилията на баща ми. Това е неговата клопка.

59.

ЛЪВЪТ НА МАРС

Обсидиани в черна броня, всеки близо два пъти по-едър от Рагнар и със знака на лъва, ни извличат долу с Мустанга по товарната рампа. Мъча се да ги ритам, но те забиват двуметрови йонПики в стомаха ми и ме удрят с електрошок. Мускулите ми се схващат. Електричеството струи в тялото ми. Те ме блъсват на палубата и ме дърпат за косата, и аз се изправям на колене, взрян в тялото на Севро. Слава богу, очите му са затворени. Устата му е розова от размазаната кръв. Мустанга се опитва да се изправи. Следва приглушено тупване на пода — един Обсидианов я удря в корема. Издърпва я да се изправи на колене, тя се задъхва. Касий също е поставен на колене.

Антония отива при Лайлат, застанала пред нас в черна броня. На двете ѝ рамене има по един пищящ златен череп и още един — в средата на нагръдника. Отстрани на тялото ѝ човешки ребра са вградени в бронята. Първата от Костната конница с всичките си варварски труфила. Севро-то на Чакала. Главата ѝ е обръсната. Спокойните очи — хлътнали в малко, смръщено лице, което не харесва почти нищо от онова, което вижда в света. Зад нея се извисяват десет млади Безподобни белязани с обръснати за война глави като нейната.

— Сканирайте ги — нарежда тя.

— Какво е това, по дяволите? — пита Касий.

— Заповед на Чакала. — Лайлат внимателно наблюдава как Златните ме сканират. Касий изтърпява унижението, а Лайлат додава: — Шефът не ще фокуси.

— Аз имам нареждане от Суверена — казва той. — Трябва да отведем Жътваря и Виргиния в Цитаделата.

— Разбрано. Ние получихме същата заповед. Скоро потегляме нататък. — Тя дава знак на Касий да се изправи и техните бойци ги информират: няма „бръмбари“ и устройства за проследяване чрез радиация. Касий изтупва коленете си. Аз все така коленича, а Лайлат сезира в Севро, когото един от Обсидианите е смъкнал по рампата. Опипва пулса му и се усмихва.

— Чудесен улов, Белона.

Един от Костната конница, надменен и внушителен мъж с пламтящи очи и скули на статуя, изгуква. Татуираните пръсти с лакирани нокти потупват по долната му устна.

— За колко даваш костите на Барка? — пита той.

— Не са за продан — отвърща Касий.

Мъжът пуска нагла усмивка.

— Всичко е за продан, драги ми господине. Десет милиона кредита за едно ребро.

— Не.

— Сто милиона кредита. Стига де, Белона...

— Моята титла, Легат Валии-Рат, е Рицар на утрото. Можете да ме наричате „господине“ или изобщо да не се обръщате към мен. Тялото на Арес е собственост на държавата. То не е мое, та да го продавам. Но ако пак ме попитате за това, аз ще ви отправя нещо повече от думи, господине.

— Ще се надървиш ли? — пита по-големият брат на Такт. — За това ли ми говориш? — Никога преди не съм се срещал с това вбесяващо същество и се радвам за това. Такт изглежда по-свестният от тази тайфа.

— Кръвогаден дивак! — процежда Мустанга през зъби.

— Дивак? — пита братът на Такт. — Такава хубава уста, а ти да я използваш така! — Касий прави крачка към мъжа. Останалите от конницата посягат за мечовете си.

— Тарс, млъкни. — Лайлат накланя глава и се вслушва в комуникатора в ухото ѝ, а той се връща до нея и вирва нос. — Да, господарю мой — казва тя в комуникатора, — Барка е мъртъв. Проверих.

Антония излиза напред.

— Адрий ли е? Дай ми да говоря с него.

Тя протяга ръка към по-високата жена.

— Антония иска да говори с теб. — Тя изчаква. — Той каза, че това може да почака. Тарс, Новас, свалете белезниците на Жътваря и разперете ръцете му.

— А Виргиния? — пита Тарс.

— Пипнеш ли я, ще умреш! — заявява Касий. — Само това ти трябва да знаеш.

Зад погледа на Касий се таи страх, макар и да не го показва. Той никога не би я довел тук. За разлика от бойците на Суверена, Чакала може да извърши какво ли не по всяко време. Изведнъж гаранцията на Айя за безопасност започва да изглежда много несигурна. Защо Суверенът ни е пратила тук?

— Никой няма да пипне трофеите ти — казва Лайлат с онзи глас — равна, злокобна нота. — Освен Жътваря.

— Аз трябва да го отведа...

— Знаем. Но моят господар изисква компенсация за страданията от миналото. Суверенът му даде позволение, докато кацахте. Предпазни мерки. — Тя включва дейтапада си. Касий прочита заповедта, леко пребледнява и се оглежда към мен. — А сега можем ли да продължим, или искаш още кавги?

Касий няма избор. Той отпуска дистанционното устройство. Металните белезници, приковали ръцете ми за гърдите, се отварят. Тарс и Новас с готовност награват ръцете ми, разтварят ги, увиват бръсначите си като камшици около двете ми китки и ги стягат, докато ставите на раменете ми започват да пукат.

— Ще им позволиш това? — изръмжава Мустанга на Касий. — А къде е честта ти? И тя ли е лъжлива като всичко останало у теб? — Той понечва да каже нещо, но тя се изплюва в нозете му.

Антония се усмихва противно, запленена от гледката на страданията ми. Лайлат взема бръснача ми от Касий и тръгва към цепоКрилите, придружили ни до хангара. Там тя пъха Секача ми в един от нажежените двигатели, които сега се охлаждаат.

— Кажи ми, Жътварю, ти ли изпишкваше малкото ми братче? Затова ли той беше толкова хлътнал? — пита Тарс, докато чакаме. Парфюмираните му къдри падат над очите му. Само той не си е обръснал главата. — Е, не си първият, орал в тая нива, ако схващаш накъде бия.

Вперил съм поглед право пред мен.

— Той леворък ли е или деснорък? — подвиква Лайлат.

— Деснорък — отвръща Касий.

— Полокс, турникет! — нарежда Лайлат.

Осъзнавам какви са намеренията им и кръвта ми застива в жилите. Все едно това се случва на някой друг. Дори и когато гумата

около дясната ми китка се затяга и иглените убождания опарват върховете на пръстите ми.

А после чувам врага си.

Тракането на токовете на черните му ботуши.

Фината промяна в държанието на всеки.

Страхът.

Костната конница прави път, за да гледа как господарят им влиза от главния коридор в хангарния отсек, обграден от още десетина грамадни Златни телохранители с обръснати глави. Всеки от тях е с ръста на Виктра. Златни черепи се смеят от техните яки, от дръжките на бръсначите им. Кости тракат по раменете им — стави на пръсти, взети от техните врагове. От Лорн, от Фичнър, от моите Виещи. Това са убийците на моето време. От тях струи наглост. И когато ме поглеждат, в свирепите им очи няма омраза, а тотално отсъствие на съпричастие.

Аз казах на Чакала, че не го мразя. Това бе лъжа. Само омраза чувствам, докато го гледам как върви по палубата. Пистолетът, с който уби моя чичо, виси на кобур с магнитна ивица на бедрото му. Бронята му е златна, върху нея реват Златни лъвове. Човешки ребра са вградени от двете страни на торса, всяко — гравирано с детайли, които не мога да различа. Косата му е сресана на път отстрани. Държи в ръка сребърния си стилус и той се върти, върти. Антония прави крачка към него, но се спира, когато вижда, че той не върви към нея, а към Севро.

— Много добре. Костите са непокътнати. — След като оглежда окървавеното тяло на Севро, той се надвесва над сестра си. — Здравей, Виргиния. Нищо ли няма да кажеш?

— Какво ли има за казване? — процежда тя през стиснати зъби. — Какви думи да отправя на едно чудовище?

— Хм... — Той захваща челюстта ѝ с палец и показалец и ръката на Касий посяга към бръснача. Понечи ли да го извади, Лайлат и нейната Костна конница ще го насекат на парчета. — Ние сме срещу света — казва Чакала тихо. — Помниш ли, че ти ми го каза?

— Не.

— Бяхме малки. Майка ни току-що бе починала. Не спирах да плача. И ти ми каза, че никога няма да ме изоставиш. Но после Клавдий те канеше някъде и ти напълно забравяше за мен. И аз оставах у дома, в голямата стара къща, и плачех, защото дори и тогава

знаех, че съм сам. — Той я перва по носа. — Следващите няколко часа ще покажат що за човек си, сестрице. Нямам търпение да видя какво се крие под всичкото това самохвалство.

Той идва при мен и ми отпуска намордника. Дори и когато съм на колене, пред моята физика той изглежда като джудже. По-тежък съм с петдесет килограма. Присъствието му е като морето: странно, грамадно и тъмно, изпълнено със скрити дълбини и мощ. Мълчанието му е рев. Сега виждам в него баща му. Той ме измами и сега се боя, че всичките ми дела се разпадат.

— И ето ни пак тук — казва той. Не отговарям. — Да ти изглеждат познати? — Той прокарва стилуса си надолу по ребрата, вградени в бронята му, и се приближава, за да различа детайлите. — Скъпият ми баща смяташе, че човека го изграждат делата му. Аз мисля по-скоро, че го изграждат враговете му. Харесва ли ти? — Той идва още по-близо. Върху едното от ребрата е изобразен шлем с шипове като слънчеви лъчи. Върху друго ребро — глава в ковчеже.

Украсата на Чакала са ребрата на Фичнър.

Гняв изригва в мен и аз изревавам, хвърлям се да захая лицето му, рева като ранено животно и стряскам Мустанга. Мъжете едвам удържат напора ми, треперя от гняв, докато Чакала ме гледа как се гърча. Касий е забил очи в земята и избягва погледа на Мустанга. Гласът ми се изтръгва от мен хрипливо, сякаш е чужд. Онзи дълбоко стаен в мен демон, който само Чакала може да призове.

— Ще те одера! — казвам.

Отегчен от мен, той завърта очи и щраква с пръсти.

— Сложете му пак намордника! — Тарс ми запушва устата. Чакала разтваря ръце, сякаш посреща на празненство двама отдавна загубени приятели.

— Касий! Антония! — възкликва той. — Героите на деня! Скъпа моя... какво се е случило? — пита, щом забелязва лицето на Антония. По време на пленничеството ми те бяха любовници. Понякога усещах нейния аромат по него, когато идваше при мен и заставаше пред сандъка. Или пък на минаване тя прокарваше нокът по врата му. Сега той се приближава до нея, прихваща челюстта ѝ, накланя главата ѝ да огледа уврежданията. — Дароу ли ти го стори?

— Сестра ми — поправя го тя, този преглед не ѝ се нрави. По време на нашия плен тя жалеше за лицето си повече, отколкото за

смъртта на родната си майка. — Тази кучка ще си плати. А лицето ще си го оправя, не се безпокой. — Тя отдръпва глава от него.

— Спри! — отсича Чакала. — Защо да го оправяш?

— Отвратително е.

— Отвратително? Скъпа моя, белезите отразяват твоята същност. Те разказват твоята история.

— Тази история е на Виктра, не е моята.

— Ти пак си красива. — Той нежно придърпва брадичката ѝ и деликатно я целува по устните. Няма чувства към нея. Както каза Мустанга, за него ние сме просто торби с месо. Но макар и да не съм срещал по-покварено същество от Антония, дори тя иска да бъде обичана. Ценена. И Чакала знае как да използва това.

— Този беше на Барка — казва Антония и подава на Чакала пистолета на Севро. Чакала прокарва пръст по виещите вълци, гравирани по приклада.

— Фина изработка — казва той, сваля собственото си оръжие от магнитния кобур и го подхвърля на един от телохранителите, а после го заменя със Севровото. Разбира се, той взема пистолета на приятеля ми като трофей.

Дейтападът му просветва и той вдига ръка за тишина.

— Да, Императоре?

Във въздуха пред Чакала се появява гротескният Властелин на пепелта във формата на гигантска глава без тяло. Тъмnozлатисти очи се взират изпод двойния гъсталак на веждите му. Челюстта му е надвиснала над високата черна яка на униформата.

— Август, врагът идва насам. Предвождат го кораби-факли.

— Те идват за него — казва Касий.

— Колко са? — пита Чакала.

— Повече от шейсет. Половината — със знака на червената лисица.

— Желаш ли да захлопна капана?

— Все още не. Аз ще поема командването на корабите ти.

— Знаеш уговорката.

Широката уста на мъжа се превръща в права линия.

— Знам. Ти по план продължаваш и отиваш при Суверена. Придружаваш Рицаря на утрото и неговия товар до Цитаделата. Там дъщерите ми го поемат под своя грижа. Каквито и маневри да е

подготвил, трябва да знаем какво мисли. Оракулите ще разнищят ума му. А сега дерзай. За Златните!

— За Златните!

Главата изчезва.

Чакала поглежда Обсидиановите, които ме смъкнаха по товарната рамка.

— Роби, погрижете се за Претор Лицен на мостика. Повече не сте нужни. — Обсидианите потеглят без въпроси. Щом изчезват, той оглежда трийсетимата от Костната конница. — Рицарят на утрото ни даде възможност днес да спечелим тази война! Телеманите ще дойдат за сестра ми. Виещите и Синовеите на Арес — за Жътваря. И няма да ги получат. Ние сме натоварени да ги доставим на Суверена и нейните стратегии в Цитаделата.

Обръща се към Антония и Касий:

— Зарежете дребните си дрязги. Днес ние сме Златни. Можем да водим кавги, когато Въстанието се обърне на пепел. Повечето от вас живяха в мрака на пещерите заедно с мен. Застанали до мен, гледахте как тази... твар открадна онова, което бе наше. Те ще ни отнемат всичко! Домовете ни. Робите ни. Правото ни на власт. Днес ние ще се бием, за да запазим своето! Днес ще се бием, за да не умре нашата Епоха!

Те се вслушват внимателно в думите му, чакат жадно неговите заповеди. Ужасяващо е да виждаш какъв култ е изградил около себе си. Взел е нещичко от мен, от моя говор и го е наложил върху поведението си. Продължава да се развива.

Чакала се извъръща, когато Лайлат донася обратно моя Секач, нажежен до червено от топлината на двигателя, и му го подава с дръжката напред.

— Лайлат, ти ще останеш с флотилията.

— Сигурен ли си?

— Ти си моята застраховка.

— Да, господарю мой.

Антония не е сигурна за какво говорят, но то ни най-малко не ѝ се харесва. Чакала завърта бръснача ми в ръка. А после, загледан между мен и Мустанга, му хрумва една мисъл:

— Касий, колко време беше пленник на Дароу?

— Четири месеца.

— Четири месеца. Тогава съм убеден, че ти трябва да му окажеш честта. — Той подхвърля нажежения до червено бръснач на Касий, който умело го улавя за дръжката. — Отрежи ръката на Дароу.

— Суверенът го иска...

— Жив, да, да. И той ще е жив. Но тя не иска той да дойде в нейния бункер и ръката, с която борави с меча, да е все тъй прикрепена към тялото му, нали така? Трябва да му отнемем всичките оръжия. Скопи звяра и да потегляме. Освен ако... има някакъв проблем?

— Няма проблем. — Касий излиза напред и вдига високо бръснача. Металът пулсира нажежен.

— В това ли се превърна ти? — пита Мустанга. Касий се измъчва под погледа ѝ, срам е залял лицето му. — Погледни ме, Дароу — казва Мустанга. — Погледни ме.

С воля се принуждавам да забравя острието. Да я гледам, да черпя сили от нея. Но когато свръхзагрятият метал се врязва в кожата и костта на дясната ми китка, аз забравям за нея. Изпищявам от болка и гледам там, където бе ръката ми, и виждам чукан, от който през обгорените капиляри лениво капе кръв. Димът от изгарящата ми плът се издига във въздуха. И в агонията виждам как Чакала вдига ръката ми от земята и я провесва във въздуха. Най-новият му трофей.

— *Nic sunt leones* — казва той.

— *Nic sunt leones* — повтарят като ехо бойците му.

ДРАКОНОВАТА ПАСТ

Мисля за чичо си, прегърнал овъгления остатък от дясната си ръка, и тръпна от болка. Дали сега са заедно с моя баща? Дали седи до Ео край огъня и слуша песента на птиците? Дали ме гледат? Кръвта сълзи през почернялата плът на китката ми. Болката ме заслепява. Превзема цялото ми тяло. Завързан съм до Мустанга на седалка сред трийсет души от Костната конница, насядали на двата успоредни реда в дъното на военния нападателен кораб. Лампата над нас пулсира в чуждоземно зелено. Турбуленцията разтърсва кораба. На Луната бушува буря. Мощни гръмотевици захлупват градовете. Черни кули пронизват мрачните облаци. Край покривите танцуват светли петънца — лампите по каските на Оранжеви и висшеЧервени, моите собствени братя, полагащи робски труд под военното иго — те подготвят оръжия, които ще повалят марсианските им сродници. Военните обекти са осветени с по-ярки прожектори. Черни силуети, обрамчени от злокобни червени лъчи, се стрелкат и се реят между кулите — ескадрони от цепоКрили патрулират в небето и Златни в гравиБотуши прескачат между кулите, разделени от километри разстояние, и проверяват защитите, подготвят се за задаващата се отгоре буря, мълвят последни думи на приятели, съученици, любими.

Прелитайки покрай Елорийската опера, виждам редица от Златни, покачени на най-високите й зъбци и зареяли погледи в небето, от величествените им бойни шлемове стърчат рога — приличат на прикрепена там трупа Гаргойли, мълниците очертават силуетите им в очакване да се посипе пъклен огън.

Летим към вихъра от облаци над най-високите небостъргачи. Под облачния слой преплетената тъкан на градския пейзаж тъне в тишина и мрак в очакване на бомбардировки от орбита, само вени от пламък кървят на хоризонта — бунтове кипят в Изгубения град. Примигващи аварийни кораби се гмурват към пламъците. Градът е стаил дъх от часове, от дни, само още мигове, и ще издиша, шевовете му се изпъват и дробовете му са издути до пръсване.

Кацаме на кръгла летателна площадка върху кулата на Суверена. Там ни посрещат Айя и кохорта от Преторианци. Костната конница излита с гравиБотуши още преди да кацнем и прикрива кораба, докато се спуска на площадката. Касий излиза и ме влачи с ръце, оковани на гърдите ми. С другата си ръка мъкне Севро като труп на елен. Антония бута Мустанга. Умореният зимен дъжд, сипещ се над града спътник, се стича по тъмното лице на Айя. От яката ѝ се вдига пара и бляскава бяла усмивка разсича нощта.

— Рицарю на утрото, добре дошъл у дома. Суверенът те чака.

На километър под повърхността на Луната големият гравиАсансьор, известен само от военните митове като Драконовата паст, спира и се отваря със свистене към мъждиво осветен бетонен коридор, водещ към още една врата с емблемата на Пирамидата на Обществото. Там синя светлина сканира ирисите на Айя. Пирамидата се пропуква по средата, бръмват зъбчати колела и огромни бутала. Технологиата тук е по-стара и от Цитаделата горе, древна, от времената, когато Земята е била единственият известен враг на Луната и великите американски релсови оръдия са били страшилище за всички Лунородени. Свидетелство за архитектурата и дисциплината на Преторианците е, че грамадният бункер на Суверена не се е налагало да бъде променян значително вече повече от седемстотин години.

Питам се дали Фичнър е знаел за него. Съмнително е. Изглежда ми като тайна, която Айя би пазила ревностно. Но се чудя дали дори и тя знае всички тайни на това място. Тунелите вляво и вдясно от тесния коридор, по който вървим, отдавна са се срутили и няма как да не се запитам кой ли е минавал по тях, кой ги е срутил и защо.

Вървим покрай строго охранявани стаи, в които сияят холограми. Синхронизирани Сини и Зелени лежат на технокойки с включени в телата им системи и данни струят през мозъците им чрез сателитни възли, вградени в черепите им, а погледите им са зареяни към някаква далечна равнина. Това е централната нервна система на Обществото. Октавия може да води от тук война дори и цялата Луна да се руши около нея.

Обсидианите тук носят черни шлемове, оформени като драконови глави, и тъмнопурпурни доспехи. Златни букви изписват по

късите мечове, закачени отстрани на телата им, думите *cohors nihil*. Нулевият легион. Никога не съм чувал за тях, но виждам какво пазят: една последна врата от солиден метал без украса, най-дълбокото убежище на Обществото. Тя се разтваря със скърцане и едва тогава, година и половина след като скочих от задната част на нейната нападателна совалка, съзирам силуета на Суверена.

Патрицианският ѝ глас отеква по коридора:

— Янус, кого го интересуват цивилните жертви? Случва ли се солта в морето да привърши? Ако предприемат Железен дъжд, отстреляйте ги, на всяка цена! Последното, което ни се иска, е орда от Обсидиани да се изсипе тук и да се свърже с бунтовете в Изгубения град...

Владетелката на всичко, против което някога съм се борил, стои в центъра на просторна сиво-черна стая, обляна в синя светлина. Заобикалят я холографските изображения на Преторите и Властелина на пепелта. Повече от четирийсет души са наредени в полукръг, ветераните от нейните войни. Безжалостни създания, които ме наблюдават как влизам в стаята с мрачното самодоволство на статуи в катедрала, сякаш винаги са знаели, че ще се стигне дотук. Сякаш са заслужили моя край, а не просто им е дошъл като късмет, точно както на късмет са се родили.

Те знаят какво означава моето пленяване. Излъчват го нонстоп до моята флотилия. Опитват се да превземат комуникациите ни с хакерски атаки, за да разпространят вестта по моите кораби. Да я разпространят и по Земята, за да потушат въстанията там, да излъчат сигнала и към цялото Ядро, за да предотвратят още граждански вълнения. Същото ще направят и с моята екзекуция. Същото — и с мъртвото тяло на Севро. И може би и с Мустанга въпреки сделката, която Касий си мисли, че е сключил. Вижте какво сполетява онези, които въстават против нас, ще кажат. Вижте как дори и тези могъщи зверове падат пред Златните. Кой друг може да застане срещу тях? Никой!

Хватката им ще се затегне.

Властта им ще се укрепя.

Ако днес загубим, ново поколение Златни ще се надигне с мощ, невиджана от падането на Земята. Те ще прозрат заплахата за своя народ и ще отглеждат твари като Айя и Чакала с хиляди. Ще построят

нови Институти, ще разширят войската и ще задушат народа ми. Това е възможното бъдеще. Бъдещето, от което Фичнър най-много се боеше. Онова, от което се боя аз, идва, докато гледам как Чакала ме подминава на влизане в стаята.

— Неговите Обсидиани не са обучени за междупланетен бой — казва един от Преторите.

— Защо не го кажеш на Фабии? — пита Суверенът. — Или може би на майка му? Тя е с другите Сенатори, които се наложи да затворя в Камарата, преди да са побягнали като мушици и да са отмъкнали и корабите си със себе си.

— Страхливци политици... — мърмори някой.

Освен светещите холограми в стаята има и множество Златни военни. Повече, отколкото очаквах. Двама Рицари Олимпийци, десет Преторианци и Лисандър. Вече десетгодишен, той е пораснал с цяла педя, откакто го видях за последен път. Носи дейтапад, за да си води многословни бележки за разговорите на баба си, и се усмихва на Касий, когато влизаме, а мен разглежда с предпазливия интерес, с който бихте наблюдавали тигър през дуростъкло. Кристалните му Златни очи забелязват оковите ми, Аяя и липсващата ми ръка. Сигурно се чуди дали стъклото е достатъчно дебело да го предпази.

Двамата Рицари Олимпийци тихо поздравяват Касий, щом влизаме, та да не пречат на инструктажа, воден от Суверена, макар и тя да е отбелязала присъствието ми с равнодушен поглед. И двамата Рицари са в тежки доспехи, готови да защитят своя Суверен.

Над Суверена хологлобус властва под сводестия таван на залата и изобразява Луната в идеални подробности. Флотилията на Властелина на пепелта се е разпростряла като екран с формата на вдлъбнат щит, за да защити тъмната страна на спътника, където се намира Цитаделата. Битката отдавна тече. Но моите войски няма как да знаят, че Чакала само чака да заобиколи техния фланг и да ги смачка върху наковалнята на Властелина на пепелта. Само да можем да се свържаме с Орион, тя би намерила начин да спаси положението.

Чакала тихо заема едно място отстрани и търпеливо наблюдава как Властелинът на пепелта дава инструкции на една сфера от корабифакли.

— Касий, хрътко кръвогадна! — възкликва с плътен баритон Рицарят на истината. Очите му са дръпнати, азиатски. Той е от Земята,

по-дребен и стегнат от нас, марсианците. — Това наистина ли е той?

— От плът и кръв. Взех го от флагманския му кораб — отвръща Касий, изритва ме да коленича и ме дръпва назад за косата, та да видят лицето ми. Хвърля Севро на земята и те инспектират плячката. Рицарят на радостта клати глава. По-слаб е от Касий и два пъти по-аристократичен, от старо венерианско семейство. Веднъж го срещнах на дуел на Марс.

— И Август ли? Всичкият късмет на света е твой! А Айя видя сметката на Обсидиана. Страхът и Любовта ще хванат Виктра и оная Бяла вещица...

— Готов съм да убивам, за да спипам Виктра! — казва Рицарят на истината и ме обикаля. — Какъв танц ще е само! Касий, я кажи, ти вече докопа ли я?

— Никога не споделям интимни подробности. — Касий посочва с кимване битката. — Как се справяме?

— По-добре от Фабии. Упорити са. Трудно е да ги приклешиш, все се опитват да се приближат, та да пуснат в действие техните Обсидиани, но Властелинът на пепелта ги държи на разстояние. Флотилията на Чакала ще е ножът, който ще спечели тази битка. Вече заобикалят по фланга. Виждаш ли? — Рицарят поглежда с копнеж холограмата. Касий забелязва.

— Винаги можеш да се включиш — казва той. — Поръчай совалка.

— Ще отнеме цели часове — отвръща Истината. — Вече четирима от Рицарите участват в сражението. Някой трябва да пази Октавия. А моите кораби ги държат в резерва, за да пазят светлата страна. Ако се втурнат да кацат, което на този етап е съмнително, ще ни трябват военни на земята. Трябва да му измием лицето.

— Какво?

— Лицето на Барка. Цялото е в кръв. Скоро ще направим излъчването, ако пак не ни хакнат. Саботьори осуетяваха операции. Пак от момчетата на Живака. Всякаква технодемократична измет с мания за величие. Но снощи ударихме едно от свърталищата им с отряд мелези.

— Най-добрият начин да спреш един хакер? Горещият метал — додава Рицарят на радостта.

— Врагът е храбър, ще им го призная — казва Властелинът на пепелта в средата на стаята, холограмата му отново е два пъти по-широка от съседните. — Отрязахме пътя им за изход, обаче те пак не отстъпват. И ние търпим загуби, обаче те виждат дебелия край. — Той се намира на корвет в края на флотилията си и сигналът му се пренасочва през десетки други кораби. Флотилията на Властелина на пепелта се движи с прекрасна прецизност и нито за миг не позволява на корабите ни да се приближат на повече от петдесет километра.

Рок го беше грижа за жертвите. Грижеше се да не унищожи прекрасните тристагодишни кораби, пленени от мен. Властелинът на пепелта няма такива задръжки. Той варварски смазва корабите, тъй че нищо не остава от тях. По дяволите тяхното наследство, по дяволите живите хора, по дяволите разходите, той е унищожител. Тук, притиснат до стената, той ще победи на всяка цена. Боли ме, като гледам как страда флотилията ми.

— Докладвайте, като пак имате новини — казва Суверенът. — Искам Даксо ау Телеман жив по възможност. Всички останали можем да прежалим, включително баща му и онази Юлии.

— Да, господарке моя! — старият убиец отдава чест и изчезва. С уморена въздишка Суверенът се обръща да погледне своя Рицар на утрото и протяга ръце, сякаш посреща отдавна загубено дете.

— Касий! — След като той се покланя, тя го прегръща и го целува по челото със същата фамилиарност, както някога проявяваше към Мустанга. — Сърцето ми се сломи, като чух какво се е случило на леда. Мислех, че са те погубили.

— Айя бе права да мисли така. Но съжалявам, че ми отне толкова дълго време да се върна от оня свят, господарке моя. Имам тук дела за довършване.

— Виждам — казва Суверенът, без да я е грижа за мен. Вместо това се съсредоточава върху Мустанга. — Вярвам, че вече спечелихте войната, Касий. Вие двамата. — Тя кимва на Чакала, без да се усмихне. — С твоите кораби тази битка ще е кратка.

— За нас е удоволствие да служим — отвръща Чакала с многозначителна усмивка.

— Да — отвръща Суверенът със странен, почти носталгичен тон. Пръстите ѝ проследяват белезите по широкия врат на Касий. — Бесиха ли те?

— А, опитаха се. Не се получи съвсем — ухилва се той.

— Напомняш ми на Лорн като млад. — Помня, че някога беше казала на Виргиния, че тя ѝ напомня на самата нея. Привързаността ѝ е по-реална от тази на Чакала към бойците му, но тя при все това е привързаност на колекционер. Използва обичта и верността като щит за своя закрила. Суверенът посочва към мен и набърчва нос при гледката на металния намордник върху лицето ми. — Знаете ли какво крои той? Всичко, което ще компрометира нашия ендшпил...

— Доколкото дочувам, планира да нападне Цитаделата.

— Касий, спри... — отсича Мустанга. — Тя не държи на теб!

— А ти държиш? — пита Суверенът. — Знаем точно на какво държиш, Виргиния. И на какво си способна, за да го получиш.

— По въздуха или по суша? — пита Чакала. — Нападението.

— По суша. Струва ми се.

— Защо не спомена това в Космоса?

— Теб повече те занимаваше отрязването на ръката на Дароу.

Чакала пропуска нападката покрай ушите си.

— Колко ноктоСонди има на Луната?

— Нито една работеща, дори и в изоставените мини — отговаря Суверенът. — Погрижихме се за това.

— Ако е пратил отряд, това ще са Волар и Юлии — казва Чакала. — Те са най-добрите му оръжия и му помогнаха да превземе луноРазбивача.

— Волар е Обсидиановата? — пита Суверенът. — Нали?

— Царицата на Обсидианите — отвърща Мустанга. — Трябва да се запознаеш с нея. Би напомнила на Сефи за майка ѝ.

— Царица на Обсидиановите... Те са се обединили? — пита Суверенът предпазливо Касий. — Вярно ли е това? Моите политици казаха, че обща власт над всички племена е невъзможна.

— И сбъркаха — заявява Касий.

Антония се възползва от момента да изпъкне в очите на Суверена.

— Това важи само за Обсидиановите в лоното на Дароу, господарке моя. Съюз на южните племена.

Суверенът не ѝ обръща внимание.

— Това не ми се нрави. Само в Цитаделата имаме стотици Обсидианови...

— Те са верни — вмята Айя.

— Откъде знаеш? — пита Касий. — Има ли сред тях от Марс? Октавия поглежда Айя за потвърждение.

— Повечето — признава Айя. — Дори и Нулевиет легион. Марсианските Обсидиани са най-добрите.

— Искам да ги изкарат от бункера! — нарежда Октавия. — Веднага!

Един от Преторианците тръгва да изпълни нареждането й.

— И тя ли е толкова страшилище като брат си? — пита Айя Касий.

— Още по-голямо — смее се Мустанга на колене. — Много по-страшна и много по-умна. Бие се начело на глутница жени воители. Дала е кръвна клетва да те открие, Айя. Да изпие кръвта ти и да си направи от черепа ти бокал във Валхала. Сефи идва. И ти не можеш да я спреш.

Айя и Октавия се споглеждат предпазливо.

— Преди да нападнат Цитаделата, първо трябва да кацнат — казва Айя. — А това е невъзможно.

— Как идват насам? — пита ме Касий. Клатя глава и му се присмивам иззад намордника. Айя изритва чукана на дясната ми ръка. Едва не припадам, когато се свивам от болка около раната. — Как идват те? — повтаря Касий. Не отговарям. Той посочва Рицаря на радостта. — Хвани другата му ръка. — Рицарят на радостта сграбчва лявата ми ръка и я изпъва. — Как идват те? — пита той не мен, а Мустанга. — Ще отрежа и другата му ръка, ако не ми кажеш! А след това и ходилата, и носа, и очите му! Как идва Волар?

— Ти и бездруго ще го убиеш! — усмихва се подигравателно Мустанга. — Така че майната ти.

— Колко бавно ще умре, зависи от теб — отвръща Касий.

— Кой каза, че вече не са кацнали? — пита Мустанга.

— Какво?

— Те дойдоха със зърновозите от Земята благодарение на Живака. Кацнаха преди часове. И сега настъпват към Цитаделата. Десетхилядна Обсидианова армия. Не знаеше ли?

— Десет хиляди? — мърмори Лисандър на стола си отстрани на холоплощадката. Бабиният му Скиптър на зората лежи на масата пред него. Еднометровият жезъл от злато и желязо е увенчан с триъгълника на Обществото и лъчисто слънце. — Легионите са заели позиция, за да

прекратят настъплението. Обсидианите ще прегазят защитата ни, преди те да успеят да се върнат.

— Аз ще подготвя Преторианците и ще призова два легиона — тръгва Айя към вратата.

— Не. — Октавия не помръдва, потънала в мисли. — Не, Айя, оставаш с мен. — Тя се обръща към капитана на Преторианците. — Легат, вървете да подкрепите повърхността. Вземете и взвода си. Тук няма нужда от тях. Аз си имам свои рицари. Да се обстрелва всеки кораб, приближил Цитаделата. Не ме интересува, ако ще и да твърди, че на борда му е самият Властелин на пепелта. Разбираш ли?

— Ще бъде сторено. — Легатът и останалите Преторианци се втурват навън и след тях стаята опустява. Остават само Касий, тримата Рицари Олимпийци, Антония, Чакала, Суверенът, трима стражи Преторианци и ние, пленниците. Айя притиска длан върху една конзола до вратата. Портата на светилището се затваря след Преторианците. Втора, по-дебела врата излиза от стената с усукано движение и бавно ни отрязва от света навън.

— Съжалявам, Айя — казва Октавия, щом жената застава пак до нея. — Знам, че искаш да си с твоите бойци, но вече загубихме Мойра. Не мога да рискувам да загубя и теб.

— Знам — отвърща Айя, но разочарованието ѝ си личи. — Преторианците ще се справят с ордата. Да пристъпим към другия въпрос?

Октавия поглежда Чакала и той ѝ кимва едва-едва.

— Север-Юлии, излез напред — казва Октавия.

Антония излиза, изненадана, че са я избрали. Усмивка на надежда разцъфва на устните ѝ. Без съмнение сега ще получи похвала за усилията си днес. Тя стиска ръце зад гърба си и застава в очакване пред своя Суверен.

— Каж ми, Претор Юлии, ти бе призована в Армадата на Меча, когато тя покори Спътниковите владетели през юни тази година, нали?

Антония се намръщва.

— Господарке моя, не разбирам...

— Въпросът е достатъчно прост. Дай ми най-добрия отговор, на който си способна.

— Да, бях. Предвождах корабите на семейството си и Пети и Шести легион.

— Под временното командване на Рок ау Фабии?

— Да, господарке моя.

— Тогава кажи ми как така ти още си жива, а твоят Император — не?

— Аз едва-едва успях да избягам от битката — отвърща Антония, прозряла опасността в насоката на разпита, и гласът ѝ се изменя. — Беше... ужасна беда, господарке моя. Виещите се бяха укрили в Тива и Рок... Император Фабии попадна в двойна клопка, за което той нямаше никаква вина. Всеки би сторил същото. Аз се опитах да спася командването му, да събера корабите ни. Но Дароу вече бе пристигнал на мостика му. Навсякъде около нас горяха кораби-факли. Не знаехме кой е свой, кой — чужд. Той ме преследва в сънищата ми, шумът на Обсидиановите орди, изсипващи се в техните кораби...

— Лъжкиня! — изфучава презрително Мустанга.

— И затова си се оттеглила.

— На тежка цена, да, господарке моя. Спасих колкото можех повече кораби за Обществото. Спасих своите бойци — знаех, че те ще са нужни за предстоящата битка. Само това можех да сторя.

— Благородно е било да спасиш толкова много хора — казва Суверенът.

— Благодаря...

— Поне би било, ако беше вярно.

— Моля?

— Не вярвам някога да съм заеквала, момиче. Вярвам обаче, че ти си избягала от битката и си зарязала и поста си, и своя Император на врага.

— Наричате ме лъжкиня, господарке моя?

— Очевидно — вмята Мустанга.

— Няма да търпя да петнят с клевети честта ми! — кресва Антония на Мустанга и издува гръд. — Това е под моето...

— Кротувай, дете — обажда се Суверенът. — Загазила си дълбоко и около теб кръжат по-едри риби. Виждаш ли, и други са избягали от битката — други, които ни предадоха своите анализи, та да узнаем какво е станало. За да можем да преценим щетите и да видим как Антония Север-Юлии е опозорила името си и заради нея сме загубили, как е изоставила своя Претор, когато той е призовал за

помощ, и е побягнала към пояса да си спасява кожата, където е загубила корабите си.

— Фабии загуби битката, не аз! — заявява тя отмъстително.

— Защото съюзниците му го изоставиха — мърка Айя. — Той можеше все пак да спаси командването си, ако ти не бе запратила бойния му строй в хаоса.

— Фабии допусна грешки — казва Суверенът. — Но той бе благородно създание и верен слуга на своя Цвят. Той дори прояви почтеността да отнеме сам живота си, да приеме провала си и да заплати справедливо за него, и да се погрижи да не бъде разпитван и разменян. Последното му дело — унищожаването на бунтовните докове, бе дело на герой. Железен Златен. Но ти... Ти, цинична страхливке, ти избяга като малко момиченце, опикало рокличката си за Белия ден! Изостави го, за да отървеш кожата! А сега го клеветиш пред всички. Пред приятеля му. — Тя посочва Касий със закрилнически жест. — Твоите бойци са прозрели каква змия се крие в теб и затова се обърнаха срещу теб. Затова загуби корабите си срещу превъзхождащата те твоя сестра.

— Ще се срещна с всеки, отправил тези обвинения, на Кървавото място! — заявява разтреперана от гняв Антония. — Честта ми няма да бъде петнена от безлики завистливи твари! Тъжно е, че те биха изфабрикували доказателства, за да окалят доброто ми име. Несъмнено те имат скрити подбуди. Може би намерения срещу моята компания или моите холдинги, или целят да подкопаят Златните като цяло. Адрий, обясни на Суверена колко нелепо е всичко това!

Но Адрий все така мълчи.

— Адрий?

— Бих предпочел верността на куче пред тази на страхливка! — казва той. — Лайлат бе права. Ти си слаба. И това е опасно.

Антония се оглежда, все едно се дави и усеща как водата залива главата ѝ, подводните течения я дърпат надолу и няма за какво да се залови, няма какво да я спаси. Айя се надига зад нея като черна вълна, а Октавия официално прочита присъдата ѝ:

— Антония ау Север-Юлии, матрона на Дом Юлии и Претор първа класа на Пети и Шести легион, признавам те за виновна в държавна измяна и неизпълнение на дълга във военно време, и поради това те осъждам на смърт!

— Кучко! — изсъсква ѝ Антония и се обръща към Чакала: — Не можеш да си позволиш да ме убиеш. Адрий... Моля те! — Но тя вече няма кораби. Няма и лице. Сълзите текат от подутите очи, докато търси някаква надежда, някакъв изход. Но изход няма и когато среща погледа ми, тя знае какво мисля. *Пожъни каквото си посяла.* Това е за Виктра и за Лея, и за Паламидата, и за всички останали, които тя би жертвала.

— Моля ви... — хленчи тя.

Но милост няма.

Айя сграбчва Антония изотзад за врата. Тя потръпва от ужас, свлича се на колене и дори не се опитва да се съпротивява, когато великанката бавно склучва ръце и започва да я души до смърт. Антония пухти, гърчи се и ѝ трябва цяла минута, докато умре. И когато издъхва, Айя завършва екзекуцията, като с яростно усукване ѝ строшава врата и я мята върху трупа на Севро.

— Каква ненавистна твар! — Суверенът се извързва от тялото на Антония. — Майка ѝ поне имаше гръбнак! Касий, обувките ти са мръсни. — Кръв е полепнала по гумените подметки на затворническите му пантофи и е оплискала крачолите на зеления комбинезон. — Оттатък има комплекс от спални помещения, кухня, душеве. Почисти се. Камериерът ми от часове се опитва да ми натрапи храна. Ще го накарам да ти я сервира тук. Няма да пропуснеш битката. Властелинът на пепелта обеща тя да се проточи най-малко още няколко часа. Лисандър, ще му покажеш ли пътя?

— Няма да се откъсна от вас, господарке моя — отвързва Касий много благородно. — Не и докато това приключи и тези чудовища бъдат повалени! — При това представление Рицарят на истината завърта очи.

— Ти си добро момче — казва тя, а после се обръща към мен. — А сега е време да се разправим с Червения.

61. ЧЕРВЕНИЯТ

Айя ме извлича в краката на Суверена в центъра на холоплощадката. Студената презрителна усмивка на властник е вдълбана в мраморното лице на тирана. Раменете ѝ обаче са уморени, притиснати от тежестта на империята и тъмната грамада на сто години безсънни нощи. Прибраната ѝ в стегната прическа коса е прошарена с дълбоки сиви реки. Сини филизи се вият в зъглчетата на окоото ѝ от повтарящата се клетъчна подмладяваща терапия. Не съм ѝ дал покой. Макар и коленичил и кървящ, ми става хубаво на душата, щом разбирам, че съм тревожил нощите ѝ.

— Махни му намордника! — нарежда тя на застаналата зад мен Айя, която се готви да приложи правосъдието на Суверена. Рицарите на истината и на радостта са застанали от двете страни на Октавия. Касий стои отстрани, над Мустанга, в зелените си затворнически дрехи сред Преторианците, а Чакала гледа от креслото си близо до Лисандър и пие донесеното от камериер кафе. Щом махат намордника, разкършвам челюстта си.

— Представи си свят без наглостта на младите — казва Октавия на своята Фурия.

— Представете си свят без алчността на старите — отвърщам дрезгаво. Айя забива юмука си в слепоочието ми. Светът внезапно потъва в мрак и едва не се прекатурвам.

— Защо му махнахте намордника, ако сте искали да мълчи? — пита Мустанга.

Чакала се смее.

— Справедлива забележка, Октавия!

Октавия го поглежда намръщено.

— Защото миналия път екукутирахме кукла, и по световите го знаят. А този е от плът и кръв. Червеният, който въстана. Искам да са наясно, че падналият е точно той. Да знаят, че дори и най-добрият от тях е нищожество.

— Дай му да говори, и той ще измисли още някой лозунг — предупреждава Чакала.

— Октавия, ти действително ли мислиш, че брат ми няма да те убие? — пита Мустанга. — Той няма да има покой, докато не умреш. Докато не умрете всички. Докато не вземе твоя скиптър и не седне на твоя трон.

— Разбира се, че той иска моя трон — та кой ли не би го пожелал? — казва Суверенът. — Каква е задачата ми, Лисандър?

— Да защитаваш трона си. Да създадеш съюз, в който е безопасно за поданиците да те следват, отколкото да се бият. Това е ролята на Суверена. Да бъдеш обичана от малцина, мнозинството да се бои от теб и винаги да познаваш себе си.

— Много добре, Лисандър.

— Предназначението на Суверена не е да управлява, а да предвожда — казвам.

Без дори да ме чуе, тя се обръща към Рицаря на радостта, който е застанал на управлението на холоплощадката и подготвя излъчването.

— Готово ли е?

— Да, господарке моя. Зелените възстановиха връзките. Ще бъде излъчено на живо в Ядрото.

— Вземи си сбогом с Червения... *Мустанг* — казва Айя и я потупва по главата.

— Дори не можеш сам да го направиш? — питам Чакала. — Що за човек си ти!

— Аз искам да го извърша, Октавия! — заявява внезапно Чакала, става от мястото си и излиза на холоплощадката.

— Рицарите Олимпийци провеждат екзекуциите, за които решение взема властта — казва Айя. — Не ти е мястото тук, АрхиГубернаторе.

— Не помня да съм ти искал позволение! — При тази обида Айя се озъбва, но ръката на Суверена на нейното рамо ѝ възпира езика.

— Нека той го извърши — казва Суверенът. Странна е тази почит на Суверена към Чакала. Не ѝ приляга, но се вписва в необичайните им отношения, които забелязвам в днешния ден. Какво търси той тук, питам се. Не на Луната — това е очевидно. Но защо му е да идва на място, където Суверенът има абсолютна власт над него? Тя всеки момент би могла да го убие. Той трябва да притежава някаква

власт над нея, за да откупи имунитета си. Каква му е играта тук? Усещам, че Мустанга се мъчи да разгадае отговора на същия въпрос, когато Айя се отдръпва от мен. Рицарят на радостта предлага на Чакала пържачка, но Адрий отказва. Вместо това вади от кобура си пистолета на Севро и го завърта около показалеца си.

— Той не е Златен — обяснява Чакала. — Не заслужава бръснач или тържествена смърт. И той ще си отиде като чичо си. Във всеки случай, много бих искал да започна този преход в ролята на ръката на правосъдието. Освен това да пречукам Дароу с пистолета на Севро, е... по-поетично, не смяташ ли, Октавия?

— Много добре. Нещо друго да желаш? — пита уморено Суверенът.

— Не, ти беше изключително любезна. — Чакала заема мястото на Айя до мен, а Суверенът се преобразява пред очите ни. Изтощението се изпарява от лицето ѝ и тя приема ведрото изражение на матрона, с което си спомням как ми казваше „Покорност. Саможертва. Благоденствие“ — отново и отново от холото в Ликос. Тогава Октавия изглеждаше богиня, толкова издигната над смъртните, че бих отдал живота си, за да ѝ угодя, за да се гордее тя с мен. Сега бих дал живота си, за да сложа край на нейния.

Рицарят на радостта кимва на Суверена. Над нея грейва меко сияние, което придава на тази жена яростта и топлината на слънцето. Това е просто прожектор. Припукването на химикалите се разсейва, щом лампата засиява по-силно. Чакала приглажда един блуден кичур от претенциозно сресаната си на път коса и ми се усмихва нежно.

Излъчването започва.

— Мъже и жени от Обществото — начева Октавия. — Говори вашият Суверен. Още от зората на човечеството нашата сага като вид е сага за племенни войни. Сага за изпитания, за саможертва, за дързостта да не признаваме естествените граници на природата. А после, след години труд в пръстта, ние сме полетели към звездите. Оковали сме се в дълг. Изоставили сме собствените си желания и копнежи, за да прегърнем Йерархията на Цветовете — не за да потиснем мнозинството за славата на малцина, както искат да вярват Арес и този... терорист, а за да обезпечим безсмъртието на човешката раса въз основа на принципите на реда и благоденствието. И това

безсмъртие бе обезпечено, преди този мъж да се опита да го открадне от нас.

Тя ме посочва с дълъг, изящен пръст.

— Този мъж, някога благороден слуга на вас и на вашите семейства, трябваше да е най-бляскавият син на своя Цвят. Той се издигна като младеж. Получи почетни награди. Но той избра суетата. Да разпростира своето егo над звездите. Да стане завоевател. Той забрави своя дълг. Забрави причината за реда и пропадна в мрака, повлякъл световите след себе си. Ала ние няма да пропаднем в мрака. Не! Ние няма да се огънем пред силите на злото! — Тя слага длан на сърцето си. — Ние... *ние* сме Обществото. Ние сме Златни, Сребърни, Медни, Сини, Бели, Оранжеви, Зелени, Виолетови, Жълти, Сиви, Кафяви, Розови, Обсидианови и Червени. Връзките, които ни обединяват, са по-мощни от силите, които ни разделят. От седемстотин години Златните са пастирите на човечеството и носят светлина там, където е тъмно, и изобилие там, където има глад. Днес ние носим мир там, където бушува война. Но за да имаме мир, ние трябва без колебание да унищожим този убиец, донесъл война на всеки наш дом!

Тя се обръща към мен с безчувствие, което ми напомня как наблюдаваше моя дуел с Касий. Как би ме оставила да умра, докато си пийва вино и похапва за вечеря. За нея аз съм прашинка, дори и сега. В мислите си тя е над този момент. Над мига, когато кръвта ми изсъхне по пода и ме извлекат за дисекция.

— Дароу от Ликос, с властта, поверена ми от Споразумението, аз те признавам за виновен в заговор за подстрекаване към терористични актове. — Гледам право в обектива на холокамерата и знам, че сега ме виждат безброй души. Безброй очи ще ме гледат дълго след като си отида. — Признавам те за виновен в масово убийство на гражданите на Марс. — Почти не я слушам. Сърцето ми думка в гърдите и разтърсва пръстите на лявата ми ръка. Качва се в гърлото ми. Това е краят! Краят настъпва към мен. — Признавам те за виновен в убийство. — Този миг, тази частица от времето обобщава вкратце живота ми. Той е моят крясък в бездната. — Признавам те и за виновен в измяна срещу твоето Общество...

Ала аз не искам крясък.

Нека той остане за Рок. Нека остане за Златните. На мен ми дайте нещо повече! Нещо, което те не могат да разберат. Дайте ми

гнева на моя народ! Яростта на всички люде в окови! И докато Суверенът декламира присъдата си, а Чакала чака да я изпълни, докато Мустанга коленичи на земята, а Касий ме наблюдава сред Преторианци и Рицари и чака, и докато Айя ме забелязва как гледам високия рус Рицар и пристъпва заплашително напред, защото разбира, че нещо не е както трябва, аз отмятам глава назад и надавам вой.

Вия за своята жена, за своя баща. Вия за своята майка. За Рагнар, за Куин, за Пакс и Нарол. За всички хора, които загубих. За всички, които те ще погубят.

Вия, защото аз съм Пъклолаз от Ликос. Аз съм Жътваря от Марс. И съм платил за достъпа до този бункер със своята плът само за да мога да застана пред Октавия, само за да мога или да умра с приятелите си, или да видя своите врагове, изправени пред правосъдието.

Суверенът кима на Чакала да изпълни присъдата. Той забива дулото в тила ми и натиска спусъка. Пистолетът рита в ръцете му. Огънят руква и обгаря скалпа ми. Оглушителен гръм кънти в дясното ми ухо. Ала аз не се строполявам. Куршум не пробива главата ми. От дулото се вие дим. И когато Чакала поглежда надолу към пистолета, той разбира.

— Не... — Той се дръпва от мен, изпуска пистолета и се мъчи да извади бръснача си.

— Октавия... — изкрещява Айя и се мята напред.

Но точно тогава, при този удар на сърцето, Суверенът чува нещо зад камерата, обръща се и вижда Преториански страж с вдигната глава, пулсПушката му тупва на земята, а от устата му стърчи страшен червен език. Само че не е език, а кървавият бръснач на Касий, влязъл през тила на Преторианеца и излязъл през зъбите му. Той се скрива обратно в устата. Тримата стражи падат, преди Суверенът, кърваво проклетие, да успее да обели и дума. Касий стои зад убитите мъже със сведена глава, с червен бръснач, в лявата му ръка е дистанционното устройство за моите окови и оковите на Мустанга.

— Белона? — Само това успява да промълви Суверенът, преди той да натисне бутона. Стоманената жилетка на Мустанга се откопчава и пада на земята, а след нея — и моята. Тя се хвърля да грабне пулсПушката на единия от мъртвите Преторианци. Свободен от оковите си, аз се изправям, рязко освобождавам ръцете си и вадя ножа,

скрит в металната жилетка. Хвърлям се към Суверена. Тя не успява дори да мигне и аз забивам острието през черния ѝ жакет в меката плът в долната част на корема ѝ. Тя ахва. Очите ѝ са огромни, току срещу моите. Усещам я как лъха на кафе. Усещам пърхането на миглите ѝ, докато я намушквам още шест пъти в корема и още веднъж, за последно, и дръпвам металното острие нагоре към гръдната ѝ кост. Гореща кръв облива пръстите и гърдите ми, когато вътрешностите ѝ се изсипват.

— Октавия! — Айя ме напада.

Успява да мине половината път и тогава коленичилата Мустанг прострелва бронята ѝ отстрани с пулсПушката. Гръм вдига Айя над земята и я мята в другия край на стаята върху дървената маса за съвещания до телата на Севро и Антония. Щом виждат своя Суверен да залита назад с разпрани вътрешности, Рицарите на истината и на радостта нападат вихрено Касий, вадят бръсначи, щитовете им оживяват. Без броня, облечен само с окървавения си затворнически зелен комбинезон, Касий се хвърля напред и пронизва изненадания Рицар на истината в окоето. Острието пробива темето му.

Чакала сваля моя бръснач от бедрото си и замахва към мен. Отстъпвам встрани и го атакувам. Той замахва пак с яростен рев, но аз улавям ръката му и му набивам една глава в лицето, а после му подсичам краката и го събарям на пода. Вземам бръснача си и приковавам лявата му ръка на пода, та да не му остане свободна. Той изпищява. Слюнката му опръсква лицето ми. Рита ме с крака. Удрям го с коляно в челото и го оставям зашеметен и прикован на пода.

— Дароу! — извиква ми Касий, докато се дуелира с Рицаря на радостта. — Зад теб!

Зад мен Айя се надига сред разтрошените останки от масата. В широко разтворените ѝ очи бушува ярост. Побягвам от нея да помогна на Касий и Мустанга — зная, че както съм без дясна ръка, ще ме убие за секунди. Зеленият комбинезон на Касий е потъмнял от кръв. Левият му крак е ранен тежко от бронирания Рицар на радостта, който използва тежестта си и пулсиращата егида на лявата си ръка, за да надделее над Касий. Мустанга грабва два бръснача от един мъртъв Преторианец и ми подхвърля единия. Улавям го на бегом с лявата си

ръка, бутвам щифта на дръжката. Бръсначът мигом се разтяга до убийствена дължина. Касий отново замахва към крака, препъва се в един труп, пада, блокира втория удар с пулсЮмрука и съсипва оръжието. Рицарят на радостта стои с гръб към мен. Той усеща, че идвам, но е късно. Мълчаливо скачам във въздуха, описвам огромна примка с бръснача и го стоварвам върху него изотзад, и лявата ми ръка се забавя, щом среща туптящата съпротива на пулсЩита на сантиметри от бронята, а после отскача, когато острието разсича небесносиния му нагръдник, мускулите и костите. Разрязвам тялото му по диагонал от лявото рамо до десния хълбок и то се свлича на земята.

В залата цари тишина, трупове се сипят по пода.

Мустанга изтичва до мен. Тя отмята назад златната си разрошена коса, трескава усмивка играе на лицето ѝ. Помагам на Касий да стане от земята.

— Как се проявих като актьор? — пита той и потръпва.

— Не си чак толкова добър, колкото с меча — отвръщам, загледан в трупове около него. Той се ухилва — в битка е по-жив, отколкото навсякъде другаде.

Пронизва ме болка — зная, че винаги е трябвало да бъде така. Липсват ми дните, когато яздехме заедно сред планините и се преструвахме на господарите на цялата земя. И аз му се ухилвам, ранен и кървав, но почти пълноценен човек за пръв път, откакто се помня.

— Още не сме приключили — обажда се Мустанга.

Рамо до рамо с нея се изправяме срещу най-смъртоносното човешко същество в Слънчевата система. Тя се е свела над тежко ранената Октавия, която е изпъзляла до ръба на холоплощадката, лежи по гръб и се задъхва, притиснала корема си с две ръце. Октавия е бледа и трепери. Сълзи текат по лицата на Айя и на Лисандър, който е дотичал да помогне на баба си.

— Айя! — пици Чакала от пода. — Убий ги! Отвори вратата или ги убий! — Той е обезумял. Мята се насам-натам и се опитва да достигне до щифта на бръснача, за да го превърне в камшик. Не успява. — Отвори! — скърца той със зъби от болка.

Но за да отвори вратата, тя трябва да стигне до нея. А за да стигне, трябва да мине през мен и приятелите ми, а после да застане с

гръб към нас, докато набере кода. Тя е в клопка — докато умрем или ние, или тя.

— Айя, дай ни Суверена. Тя трябва да си получи заслуженото — казвам аз и зная какъв ще бъде отговорът на Айя, но помня, че холоапаратурата още работи, продължава да излъчва, докато кръвта на Златните изтича по пода. Айя не се обръща, за да ни погледне. Още не. Грамадните ѝ длани гаят лицето на Октавия. Прегръща старата жена като майка детето си.

— Не умирай! — казва ѝ тя. — Ще те измъкна от тук. Обещавам. Само не умирай, Октавия!

Октавия кимва немошно. Лисандър докосва Айя по ръката.

— Побързай, моля те!

— Изтощи я — казва ми Мустанга. — Тя е тази, чийто часовник тиктака.

— Не се оставяй да те притисне в ъгъла — казвам. — Движи се странично, както е по план. Касий, можеш ли още да се прицелваш?

— Едвам се държа на крака — отвръща той.

Айя изправя гръб и се надига в цял ръст — мрачна грамада от мускули и броня, най-великата ученичка на най-великия майстор на бръснача, познат някога на Обществото. Лицето ѝ е тъмно и неразгадаемо. По тъмносинята броня на Рицаря Протей се вият морски дракони. Плещите ѝ не отстъпват на Рагнарските. Искра ми се да можех да доведа Сефи тук. Метър и половина убийствено сребро се издига във въздуха пред Айя и тя заема зимната позиция от Пътя на върбата, вдигнала мечка като факла отстрани, левият ботуш — изнесен напред, приклепнала с леко превити колене. Дватамата с Мустанга се раздалечаваме и заемаме позиция отляво и отдясно. Касий, в момента най-добре владеещият мечка сред нас, застава по средата. Жадният поглед на Айя поглъща слабостите ни. Тя вижда провлечената походка на Касий, липсващата ми дясна ръка, ръста на Мустанга, подредбата на препятствията по пода. И напада.

При боя с неколцина противници има две стратегии. Първата е да използваш единия срещу другия. Но в боя ние с Касий винаги сме действали като един общ ум, а Мустанга се приспособява лесно. Затова Айя избира втората възможност: мощна атака срещу мен, преди Касий или Мустанга да успеят да ми се притекат на помощ. Нарочила ме е за най-слабия враг. И е права. Камшикът ѝ изплющява към лицето ми

толкова бързо, че не успявам да замахна нагоре. Отскачам назад и едва не оставам без око. Губя равновесие. Тя ме атакува с твърдо острие, обладана от поетично безумие. Нанася ми пробощащ удар с внимателно премислени движения. Иска да ми избие бръснача, като изпълни маневрата на Лорн, наречена „Крило на скалпа“. Опитва се да пъкне острието си над моето, да докосне с него рамото на ръката, с която държа оръжието си, а след това да замахне надолу към външната страна на китката ми, разрязвайки мускулите и сухожилията. Отскачам пъргаво назад и я лишавам от необходимата ѝ опора. Снова между труповете зад мен, докато Касий и Мустанга се приближават към Айя. Касий атакува твърде прибързано и се надценява.

Но Айя не използва бръснача си. Тя скоростно задейства гравиБотушите и се нахвърля върху него — двеста килограма броня и плът, тласкани от гравиБотуши, се врязват в тялото му. Почти се чува как скелетът му пращи. Той се обвива около нея, челото се удря в бронираното ѝ рамо. Свлича се и пада, а тя го промушва и го приковава към земята. Мустанга се втурва по фланга ѝ, за да ѝ попречи да доубие Касий. Но Айя очаква това и използва Касий, за да я примами. Замахва и нанася плитък напречен разрез, който едва не разсича корема на Мустанга.

Мятам отзад бръснача си по Айя. Тя успява някак да чуе или да усети как той лети към нея, навежда се настрана, острието я подминава и се забива в стената на холоплощадката, отделяща я от седящите места нагоре. Кракът на Айя се стрелва към Мустанга, изритва я в коляното и то се огъва. Не мога да определя дали е изкълчено, но Мустанга залита назад с протегнат бръснач, а Айя се извъръща отново към мен, защото съм невъоръжен.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — изсъсквам и хуквам към Преторианците да взема един от техните бръсначи.

Докопвам пулсПушка и стрелям на сляпо назад. ПулсЩитът на Айя поглъща зарядите и тупти в тъмночервено, тя се втурва към мен и избива оръжието от ръката ми. Пак избягвам — търкулвам се назад, поемам изгарящ удар отзад по подколennите си сухожилия, но си намирам бръснач и изскачам от кръга на холоплощадката към седалките, които са издигнати на около метър над нея. Тя грабва един пулсЮмрук и стреля по мен. Навеждам се и тя не улучва. Стоманеният

таван над мен кипва и металът започва да капе. Изтърколвам се настрана.

Остри бръсначи свистят на площадката. Изпълзявам обратно към ръба ѝ, за да се върна в боя. Айя направо ни разбива. Ако побягна, това само ще ѝ позволи да връхлети отново върху Касий и Мустанга. Тя напада Касий — разчита на накуцването му и на прясната рана на рамото му. Преди да го съсече обаче, Мустанга я напада в гръб, но когато замахва, Айя се привежда. Тя се движи така, сякаш вече е гледала този бой и добре го е изучила.

Няма да я повалим, осъзнавам аз. Точно от това се страхувахме. И да изгубя ръката си, също не влизаше в плана. Един по един, тя ще ни избие.

За кратко се обнадеждавам, когато Мустанга и Касий най-сетне приклещват Айя помежду си. Скачам долу, за да помагам. Жената се върти и усуква като върба, попаднала между три смерча. Тя знае, че ударите ни ще отскочат от бронята ѝ, но кожата ни не може да отблъсне нейните. Нанася плитки удари и методично ни обезкървява, цели се в подколнените сухожилия и ръцете, както ни е учил Лорн и двамата. Мъдрец, който изкопава корените.

Острието ѝ се врязва дълбоко в китката ми, разрязва ставите на пръстите и отсича крайчето на кутрето ми. Надавам яростен рев, но яростта не стига. Инстинктите ми не стигат. Твърде изтощени сме, твърде смазани от нейната чудовищност. Лорн я е обучил твърде умело. Тя се завърта и нанася пробощащ удар с две ръце от дясната страна на гръдния ми кош. Светът ми се разлюлява. Със страшен рев тя ме вдига във въздуха. Краката ми увисват на половин метър над пода. Касий я напада и тя измъква върха на бръснача си от мен, за да парира атаката му. Стоварвам се на пода и ми се струва, че гърдите ми хлътват навътре. Задушavam се, не мога да си поема дъх. Касий и Мустанга застават между Айя и мен.

— Не го докосвай! — изсъсква Мустанга.

Острието не е засегнало органите ми — заседнало е между двете подсилени ребра, дело на Мики, но кръвта ме залива целия. Опитвам се да се изправа, лазя по пода. Чакала ме гледа, проснат на земята, изтощен от опитите си да се освободи. Хили се въпреки ужаса от пръснатите около нас трупове — знае, че Айя ще ме убие. Лицето на Суверена е безстрастно и помръкнало, тя също гледа, подпряна на

издигнатия край на холоплощадката, ръцете на Лисандър я обгръщат. Айя я поглежда със страх — знае, че не ѝ остава много да живее.

— Как можахте да изберете него пред нас? — крясва разярената Айя на Мустанга и Касий.

— Лесно — отвръща Мустанга.

Касий вади спринцовка от кобура на крака си и ми я подхвърля.

— Давай, преди да ни е убила, човече!

Изправям се с олюляване и побеснялата Айя се опитва да ме докопа, но на Касий и Мустанга им е останала достатъчно сила да я отблъснат. Тя изревава ядосано. И тримата се подхлъзват на кръвта. Моите приятели, застанали насреща ѝ, не копнеят за такъв свят. Добирам се до края на холоплощадката, срещу Суверена и с мъка стигам до тялото на Севро.

— Не можеш да избягаш! — крещи Айя. — Ще ти избода очите! Няма къде да избягаш, Ръждив страхливецо!

Но аз не бягам. Падам на колене до Севро. Гърдите му са истински хаос от лабораторна кръв и разкъсана тъкан от раните, нанесени му от Касий при екзекуцията. Разрязвам ризата му с бръснача си. Шест фалшиви дупки се вторачват в мен от гърдите му, парчетата Изваяна плът изглеждат тъй истински. Лицето му е кротко и спокойно. Но покоят не му е в природата, а и още не сме го заслужили. Отварям спринцовката, пълна със змийската отрова на Холидей. Достатъчна да вдигне мъртвите от гроба. Дори и тези, които се преструват на заспали вечния си сън с помощта на адския коктейл на Нарол с екстракт от хемант.

— От сън дълбок се събуди, Гоблине! — казвам, щом вдигам високо спринцовката и отправям безмълвна молитва сърцето му да издържи. Забивам я право в гърдите на най-добрия си приятел. Той облещва очи.

— Маааааамицата му!

62.

OMNIS VIR LUPUS

Изскочил взривно от комата, предизвикана от хемантовото масло в манерката, от която пиеше, преди да освободим Касий, той се хвърля покрай мен, изправя се на крака и се оглежда наоколо с див, налудничав поглед и разтреперани ръце. Хваща се за сърцето и се задъхва болезнено като мен, когато Триг и Холидей ме изведоха от моя затвор. Последното, което е видял, е лицето ми в затвора, а сега се свестява тук и се озовава в битка сред кръвта и труповете, осеяли пода. Втренчва в мен влудените си кървясали очи и сочи корема ми.

— Кървиш! Дароу! Тече ти кръв!

— Знам.

— Къде ти е ръката? Ебаси, нямаш ръка!

— Знам!

— Кърваво проклятие! — Погледът му се стрелка наоколо и забелязва прикования Чакал, Октавия на земята, как Айя отблъсква назад Касий и Мустанга. — Успя! Успя, ебаси! Ей, тъпунгер, трябва да помогнем на Златочелите! Ставай! *Ставай!* — Той ме изправя на крака и ми набутва бръснача в ръката, втурва се на холоплощадката с ужасния боен вой, който надавахме като деца сред замръзналите борове. — Ще те убия, Айя! Ще те смачкам, ще те убия!

— Това е Барка! — изпищява Чакала на земята. — Барка е жив!

Тичайки, Севро наgrabва пулсЮмрука на един мъртъв Преторианец и прегазва тялото на Чакала, настъпва лицето му и без да се спира, наgrabва бръснача, приковал младия АрхиГубернатор за земята. А после полетява към Айя, стреляйки с пулсЮмрука, луднал от наркотиците и нахлулия в ноздрите му мирис на победата.

ПулсЗарядите преминават като вълна по щита на Айя и разливат тъмночервено сияние около силуета ѝ, размазват образите пред очите ѝ и тя най-сетне се оставя Касий да промуши защитата ѝ с бръснача си. Но все пак се извърта и острието само ранява рамото ѝ. После обаче Севро я връхлита и я намушква два пъти под кръста. Тя сумти от болка и отстъпва назад. Щом Айя се отделя от тях и продължава да отстъпва

заднишком, олюлявайки се, аз също се връщам в боя. Но след себе си по земята тя оставя нещо, което малцина човеци са виждали: тънка струйка кръв. Тя покрива бръснача на Севро и той я избърсва от върха на острието и я размазва между пръстите си.

— Ха-ха-ха! Я гледай ти! *Вярно* ти тече кръв! Я да видим колко още ти е останала!

Той се привежда като животно и се устремява към нея, а Мустанга, Касий и аз я приклещваме между нас, образуваме квадрат около най-великия Рицар Олимпиец. Ние сме като вълча глутница, нападнала грамадна горска пантера. Приближаваме се към нея. Когато тя напада, ние отвърщаме и ѝ отрязваме пътя за бягство. Обезкрвяваме я. Ние сме затвор от четирима души. Севро свисти с бръснача във въздуха и вие като бесен.

— Млък! — крясва Айя и замахва към него.

Но Севро отскача пъргаво назад, а Касий и аз се стрелваме напред и мушкаме с бръсначите си. Тя парира удара на Касий към шията си и следващите му два замаха, но не успява навреме да контрира моя. Преструвам се, че се готвя да я пробода в корема и вместо това разрязвам пищяла ѝ, раздирам бронята. Металът искри, кръв залива острието ми. Мустанга я пронизва в прасеца. Отново я нападам, щом тя се завърта към мен, и я карам да протегне ръка, та Севро да атакува пак. И той яростно прерязва ахилесовото сухожилие на десния ѝ крак. Айя изсумтява и залита, а после замахва към него, но той отскача назад.

— Ще умреш! — изсъсква Севро злобно. — Ще умреш!

— Млък!

— Това е за Куин! — съска той, щом Касий прерязва сухожилията на лявото ѝ коляно. — Това е за Рагнар! — Пробождам с подъл удар дясното ѝ бедро. — Това е за Марс! — Мустанга отрязва ръката ѝ от лакътя. Айя гледа как отсеченият ѝ крайник се въргала по земята и сякаш се пита неин ли е.

Но отсрочка не ѝ се полага. Севро захвърля пулсЮмрука си, вдига от земята бръснача на Рицаря на истината и подскача във въздуха, за да забие и двете си остриета в гърдите ѝ. Той увисва във въздуха на една стъпка от земята. Айя се свлича на колене и Севро отново стъпва на крака.

— *Omnis vir lupus.*

Той я целува по носа, изважда бръсначите си от гърдите ѝ и те се увиват отново като камшици около китките му. С протегнати ръце той отстъпва назад от умиращата Рицар Протей, най-великата от рицарите на своята епоха, а последната ѝ кръв шурти на тласъци по студения под. Погледът на Айя безнадеждно се отправя към Суверена, жената, станала майка на нейните сестри, отгледала я, обичала я тъй истински, колкото може да обича един владетел на Слънчевата система, и сега умираща заедно с нея.

— Съжалявам... господарке моя — издава влажни хрипове Айя.

— Никога не съжалявай — промълвява Октавия от мястото си на земята. — Ти пламтеше ярко, Фурийо моя. Самото време... ще те запомни.

— А, не, сигур' няма — отсича Севро безжалостно. — Лека ти нощ, Грим!

И той отсича главата ѝ и я изритва в гърдите. Тялото ѝ пада назад и се строполява на пода, а той скача върху него на четири крака и надава вой. Дълбок стон се откъсва от устните на Суверена, щом вижда ужасната гледка. Тръгваме към нея, а тя затваря очи и от тях потичат сълзи. С Касий куцукаме редом, ръката му обгръща раменете ми, за да намали тежестта върху тътрещия се подире му крак. Мустанга ни следва. Севро обездвижва Чакала, като сяда на гърдите му и започва да жонглира с бръснач над главата му.

Облян от кръвта на баба си, Лисандър грабва бръснача на Октавия от земята и ни прегражда пътя.

— Няма да ви позволя да я убиете!

— Лисандър... недей — промълвява Октавия. — Късно е.

Очите на момчето са подути от плач. Бръсначът трепери в ръцете му. Касий прави крачка напред и протяга ръка.

— Хвърли оръжието, Лисандър. Не искам да те убивам.

Споглеждаме се с Мустанга. Октавия го забелязва и от погледите ни сигурно ѝ се разтреперва душата. Лисандър знае, че не може да ни излезе насреща. Разумът надделява над скръбта, той пуска бръснача, отстъпва назад и вторачва в нас невиждащ поглед.

Очите на Октавия са зареяни в далечината, потъмнели, вече на половината път към онзи свят, където тя няма власт. Мислех, че накрая ще се изпълни със злоба, ще се моли като Викс или Антония. Но дори и сега в нея няма капка слабост. Накрая идват само тъга и загубена

обич. Не тя е създала йерархията, но по своето време бе неин пазител. И заради това трябва да ѝ се потърси отговорност.

— Защо? — пита Октавия Касий и трепери от мъка. — Защо?

— Защото ти излъга — отвръща той.

И той безмълвно изважда малкия холокуб, триъгълна призма, колкото палец, от пояса си с боеприпаси и го пъха в окървавените ѝ ръце. Изображения танцуват по страните му, а после излитат във въздуха над дланите на Суверена. Разиграва се сцената на смъртта на Касиевото семейство, окъпва я със синя светлина. Сенки плъзват по коридора и се превръщат в мъже със скарабКожи. Те посичат леля му, продължават нататък и миг по-късно се появяват, повлекли деца, колят ги с бръсначи и ги стъпкват с ботуши. И още тела са довлечени и струпани накуп, а после запалени, та никой да не оцелее. Повече от четирийсет деца и небелязани членове на семейството са загинали в онази нощ. Мислели са, че могат да струпат греха на гърба на един победен мъж. Но това е дело на Чакала. Той е приключил войната между Белона и Август, и съдействието и мълчанието на Суверена са били неговата цена за моя Триумф.

— Питаш ме защо? — гласът на Касий почти преминава в шепот. — Защото ти си безчестна! Аз дадох клетва като Рицар Олимпиец да почитам Споразумението, да нося справедливост на човешкото Общество! И ти си дала същата клетва, Октавия. Ала си забравила какво значи тя. Всички са забравили. И затова този свят е разрушен. Може би следващият ще е поне мъничко по-добър.

— По-добър от този свят не можем да изградим — прошепва Октавия.

— Ти действително ли вярваш в това? — пита Мустанга.

— С цялото си сърце.

— Тогава ми е жал за теб! — заявява Мустанга.

А Касий додава:

— Моето сърце, това бе моят брат. И аз вече не вярвам в един свят, който твърди, че той е бил твърде слаб, та да заслужава да живее. Той щеше да повярва в нея, в надеждата за нещо ново. — Касий поглежда към мен. — Заради Юлиан в нея мога да повярвам и аз.

И той ми подава още два холокуба от кесията си. Първият съдържа убийството на моите приятели на моя Триумф. Вторият е за Периферията — когато видят това, те ще разберат, че аз нанасям този

удар и от тяхно име. Няма почивка за политиката. Пъхам двата холокуба в ръцете на Суверена при първия. Пред нея сияе Рея — синьо-бяла луна, великолепна до братята й Хиперион и Титан, обикалящи на орбита около великана Сатурн. После по Северния полюс на спътника мънички чертици, почти незабележими, примигват невинно няколко пъти и огнени гъби разцъфват по повърхността на синьо-бялата планета.

Докато ядреният огън пламти в очите на Суверена, Мустанга се дръпва настрана, та да мога да се сведа над умиращата жена и да заговоря тихо, за да узнае тя, че накрая я е застигнало не отмъщението, а правосъдието. Тя гледа Луната над рамото ми — там моята армада продължава да приземява кораби въпреки потопа от оръдеен огън откъм повърхността.

— Моят народ има една легенда за същество, което пази пътя, водещ към отвъдния свят. То отсъжда кой е лош и кой — добър. Името му е Жътваря. Аз не съм това същество. Аз съм само човек. Но скоро ти ще срещнеш Жътваря. И скоро той ще те съди за всичките ти грехове.

— Грехове? — Октавия поклаща глава, загледана в трите холокуба с танцуващи изображения в ръцете си. Те са само капки в нейния океан от грехове. — Това са жертви. Цената на властта. — Тя стисва шепи около тях. — Те са мои, както са мои и победите ми. Ще видиш. И ти ще бъдеш същият, Завоевателю.

— Не, няма.

— Щом няма слънце, има само мрак. — Тя вече трепери от студ. Потискам порива да я завия с нещо. Тя знае какво остава след нея. Щом умре, ще започне борбата за наследяване. И тя ще разпокъса Златните. — Някой... някой трябва да властва или след хиляда години децата ще попитат: „Кой е разрушил световите? Кой е угасил светлината?“, а родителите им ще кажат, че си бил ти.

Ала аз вече го знам. Знаех го и когато попитах Севро как ще свърши всичко това. Аз няма да заменя тиранията с хаос. Но не й го казвам. Тя преглъща болезнено, тежко й е дори да диша.

— Ти трябва да го спреш! Трябва да... спреш Адрий...

Това са последните думи на Октавия ау Лун. И докато заглъхват, пожарът на Рея изстива в очите й, животът изтича и оставя студени

зеници, обрамчени в злато и взрени в безкрайния мрак. Затварям й очите. Изстинали от нейната смърт, нейните думи, нейния страх.

Суверенът на Обществото, властвала шейсет години, е мъртва.

А аз не усещам нищо освен ужас, защото Чакала се тресе от смях.

63.

ТИШИНА

Смехът му гърми из залата. Лицето му е бледо под сиянието на холото, което показва Луната и биещите се в мрака флотилии. Мустанга е спряла излъчването от холоплощадката и вече проучва центъра за данни на Суверена, Касий е тръгнал към Лисандър, а аз се изправям над тялото на Октавия. Раните изгарят тялото ми.

— Какво искаше да каже тя с това да го спреш? — пита ме Касий.

— Не знам.

— Лисандър?

Момчето е толкова шокирано от ужаса наоколо, че не може да говори.

— Видеозаписът е излъчен до корабите и планетите — казва Мустанга. — Хората гледат смъртта на Октавия. Таблата за комуникета преливат. Не знаят кой е поел контрола. Трябва да се махнем веднага, преди да са се обединили зад някого.

Двамата с Касий отиваме при Чакала.

— Какво си направил? — пита Севро и разтърсва дребосъка. — За какво говореше тя?

— Разкарай псето си от мен! — изломотва Чакала изпод коляното на Севро. Дръпвам приятеля си от него. Той започва да крачи около Чакала и продължава да трепери от адреналина.

— Какво си направил? — питам.

— Няма смисъл да се говори с него — казва Мустанга.

— Няма смисъл? Защо според вас Суверенът ме допусна в нейно присъствие? — пита Чакала от земята. Надига се на коляно, стиснал ранената си ръка. — Защо не се боеше от пистолета на бедрото ми, освен ако не е била притисната от по-голяма заплаха?

И той ме поглежда изпод рошавата си коса. Очите му са спокойни въпреки устроената от нас касапница. Въпреки че ни въведе тук и сега е прикован на пода.

— Спомням си чувството да се намираш под земята, Дароу — заговаря бавно той. — Студеният камък под дланите ми. Членовете на моя Дом Плутон около мен, прегърбени в мрака. Парата от дъха им, погледите им. Спомням си колко се боях от провала. От дългата си подготовка, от тъй ниското мнение на баща си за мен. Целия си живот претеглих в тези мигове. Той целият ми се изплъзваше. Бяхме напуснали нашата крепост, бягахме от Вулкан. Те нападناха толкова бързо. Щяха да ни поробят. Последните от нашия Дом още тичаха през тунела, когато заредих мините и ги взривих заедно с тези от Вулкан. Чувах гласа на баща си. Чувах го как ми заявява, че не е изненадан, дето толкова бързо съм се провалил. Седмица след взрива нищо не чувах. Чак седмица по-късно убихме едно момиче и изядохме краката ѝ, за да оцелеем. Тя ни молеше за пощада. Умоляваше ни да изберем някой друг. Но тогава, в онзи миг, научих, че ако никой не се жертва, никой няма да оцелее.

Леден страх се надига в мен от дълбините на стомаха ми и плъзва нагоре.

— Мустанг...

— Те са тук — мълви тя ужасено.

— Какво става? Кое е тук? — съска Севро.

— Дароу... — прошепва уморено Касий.

— Атомните бомби не са на Марс — казвам аз. — На Луната са.

Усмивката на Чакала се разтяга. Той бавно се изправя на крака и нито един от нас не смее да го докосне. Всичко се подрежда на мястото си. Напрежението между него и Суверена. Заплахите. Дързостта му да дойде тук, в центъра на нейната власт. Способността му да се подиграва с Айя без последствия.

— Мамка му. *Мамка му, мамка му, мамка му!* — Севро си скубе гребена. — Мамка му.

— Никога не съм искал да бомбардирам Марс с ядрени оръжия — казва Чакала. — На Марс съм роден. Той по рождение е мое притежание, трофеят, от който произтича всичко. Неговият хелий е кръвта на империята. Но тази Луна, този скелет, е също като Октавия — дърта вероломна вещица, която изсмуква жизнените сили на Обществото и вие за миналото, а не за потенциалното бъдеще. И Октавия ми позволи да изнудвам Луната със заплахи. Точно както ще

постъпиш и ти, защото си слабак и не научи в Института каквото трябваше. За да спечелиш, трябва да жертваш.

— Мустанг, можеш ли да намериш бомбите? — питам. — Мустанг!

Тя е онемяла.

— Не. Той би маскирал сигнатурите на радиацията. Дори да можехме, не бихме могли да ги обезвредим... — Тя посяга към комуникатора, за да извика флотилията ни.

— Ако се обадиш, ще започна да взривявам по една бомба на всяка минута — казва Чакала и почуква по ухото си, където е имплантиран малък комуникатор. Лайлат сигурно слуша и спусъкът е у нея. Това искаше да каже той. Тя е неговата застраховка. — Щях ли действително да ви посветя в моя план, ако можехте с нещо да му попречите? — Той пригласява косата си и избърсва кръвта от бронята си. — Бомбите бяха инсталирани още преди седмици. Синдикатът прекара контрабандно устройствата през цялата Луна. Достатъчно са, че да предизвикат ядрена зима. Втора Рея, ако щете. Когато ги монтирах, съобщих на Октавия за това и я уведомих за условията си. Тя да продължи да заема поста Суверен до потушаването на Въстанието, но след това... нещата взеха изненадващ обрат... очевидно. В деня на победата тя трябваше да свика Сената, да абдикира от Трона на утрото и да ме посочи за свой наследник. В замяна аз нямаше да унищожа Луната.

— Затова Октавия бе събрала Сената — казва отвратено Мустанга. — За да станеш ти Суверен?

— Да.

Отстъпвам от него, усещам тежестта на битката върху плещите си, отслабналото ми от напрежението тяло, загубата на кръв и сега това... Това зло. Тази себичност е съкрушителна.

— Кърваво проклятие, ти си луд! — възкликва Севро.

— Не е — казва Мустанга. — Ако беше луд, бих могла да го простя. Адрий, на този спътник има три милиарда души. Ти не искаш да бъдеш убиецът им.

— На тях не им пука за мен! Защо на мен да ми пука за тях? — пита той. — Всичко това е игра. И аз я спечелих.

— Къде са бомбите? — пита Мустанга и пристъпва заплашително към него.

— Опааа! — сгълчава я той. — Ако и косъм падне от главата ми, Лайлат ще взриви бомба.

Мустанга се вбесява.

— Това са хора! В твоя власт е да дариш на три милиарда души живота, Адрий. Тази власт надхвърля всичко, за което някой нявга би мечтал. Имаш шанса да станеш по-добър от баща ни. По-добър от Октавия...

— Ти, снисходителна малка кучко! — подсмива се той невярващо. — Ти наистина си мислиш, че все още можеш да ме манипулираш. Тази е на твой гръб! Лайлат, взриви бомбата в южното Море на яснотата.

Всички поглеждаме холограмата на Луната над главите си с отчаяната надежда, че това е някакъв блъф. Че някак си съобщението няма да бъде предадено. Но върху хладната холограма светва червена точица и разцъфва — малка анимацияка, покрила десет километра от града. Мустанга се втурва към компютъра.

— Ядрен взрив! — прошепва тя. — В този район има над пет милиона души.

— Имаше — поправя я Чакала.

— Ти бе, изрод! — изпищява Севро и се втурва към Чакала. Касий му прегражда пътя и го събаря назад. — Махни ми се от пътя!

— Севро, успокой се.

— По-полека, Гоблине! Има още стотици! — казва Чакала.

Севро е смазан, стиска се за гърдите там, където е сърцето, и се гърчи от наркотиците.

— Дароу, какво да правим?

— Покорете се — казва Чакала.

— Какво искаш? — принуждавам се да попитам.

— Какво искам ли? — Той увива със зъби парче плат около кървящата си ръка. — Искам да се превърнеш в онова, към което винаги си се стремял, Дароу. Искам да си като жена си. Мъченик. Да се самоубиеш. Тук. Пред сестра ми. В замяна на това три милиарда души ще живеят. Не си ли искал винаги това? Да станеш герой? Умри и аз ще бъда коронясан за Суверен. И ще има мир.

— Не! — извиква Мустанга.

— Лайлат, взриви още една бомба. Този път в Морето на змията. Още един червен цвят изригва на монитора.

— Спри! — извиква Мустанга. — Моля те, Адрий!

— Ти току-що изби шест милиона души — казва Касий неразбиращо.

— Те ще си помислят, че сме ние — подхилва се Севро.

Чакала потвърждава.

— Всяка бомба изглежда като част от инвазия. Това ще оставиш след себе си, Дароу. Помисли си за децата, които сега изгарят. Помисли си за пиццистите им майки. И колко много хора можеш да спасиш, като просто дръпнеш спусъка.

Приятелите ми ме гледат, но аз съм някъде далеч и слушам как стене вятърът в тунелите на Ликос. Усещам уханието на росата по машините рано сутрин. Знам, че Ео ще ме чака, щом се прибера. Както и сега ме чака в края на калдъръмения път, където ме чакат и Нарол, и Пакс, и Рагнар, и Куин, а също, надявам се, и Рок, Лорн, Такт и останалите. Смъртта няма да е краят. Тя ще е началото на нещо ново. Трябва да вярвам в това. Ала моята смърт ще остави тук, в този свят, Чакала. Ще му остави властта над обичните ми хора, над всичко, за което съм се борил. Винаги съм мислил, че ще умра преди края. Влачих се напред и знаех, че съм обречен. Но моите приятели ми вдъхнаха любов, вдъхнаха отново в костите ми вяра. Накараха ме да поискам да живея. Да поискам да градя. Мустанга ме гледа с изцъклени очи и зная, че тя иска да избере живота, не би избрала вместо мен.

— Дароу? Какъв е отговорът ти?

— Не! — Забивам юмрук в гърлото му и той изхърхря. Не може да диша. Събарям го долу и скачам върху него, приковавам с колене ръцете му на земята и притискам главата му между краката си. Забивам юмрук в устата му. Погледът му става див. Краката му ритат. Зъбите му се връзват в юмука ми и потича кръв.

Последния път, когато го приковах, не избрах правилното оръжие. Какво са ръцете за твар като него? Цялото си злодейство, всичките си лъжи той изплита с езика си. И затова аз го стисвам за езика с ръката си на Пъклолаз, притискам го с палеца и показалеца си като мъничка месеста пъклена пепелянка — каквато всъщност е.

— Не с писъците ти. Не с твойта ярост. А с мълчанието ти.

И с едно мощно дръпване изтръгвам езика на Чакала.

Той пици под мен. От разкъсания корен в гърлото му шурти кръв и плиска по устните му. Той се мята. Блъсвам го и се изправлям, обладан от черна ярост, стиснал кървавия инструмент на моя враг, а той надава вопли на земята, усещам как омразата кипва в мен и виждам слисаните погледи на приятелите си. Не пипам комуникатора в ухото му, та Лайлат да чуе воплите му, отивам при холоуправлението и търся кораба на Виктра. Лицето ѝ изплува и щом ме зърва, очите ѝ се отварят широко.

— Дароу... ти си жив... — мълви тя. — Севро... Бомбите...

— Трябва да унищожите „Лъвът на Марс“ — казвам. — Лайлат взривява бомби, заложили по повърхността. В градовете са скрити още стотици. Унищожете този кораб!

— Той е в центъра на тяхната формация — протестира тя. — Ще съсипем флотилията си в опити да се доберем до него. Ако изобщо успеем, това ще отнеме часове.

— Можем ли да заглушим сигнала им? — пита Мустанга.

— Как? В момента около нас хвърчат милиони сигнали.

— Електромагнитни импулси? — пита Севро и застава зад гърба ми. Щом го зърва, лицето на Виктра грейва, а после тя поклаща глава.

— Имат щитове — казва.

— Използвайте електромагнитни импулси върху бомбите, за да предизвикате късо съединение в радиотрансмитерите им — нареждам. — Изстреляйте Железен дъжд и обсипете градовете с електромагнитни импулси, докато ги обезвредите.

— И да върнем три милиарда души в Средновековието? — пита Касий.

— Ще ни изтребят — казва Виктра. — Не можем да пуснем Дъжд. Ще загубим армията си. А Златните ще си задържат Луната.

Още една бомба се взривява, този път — близо до Южния полюс. После и четвърта — на Екватора. Знаем какви са последиците от всяка.

— Лайлат не знае какво точно се е случило с Адрий — казва бързо Касий. — Доколко му е вярна? Всичките ли ще взриви?

— Не и докато той още хленчи — казвам. Поне това ми е надеждата.

— Извинете — обажда се тих гласец. Обръщаме се и виждаме застаналия зад нас Лисандър. Сред хаоса и ужасите сме забравили за

него. Очите му са зачервени от плач. Севро вдига пулсЮмрук, за да го застреля. Касий му избива оръжието.

— Обадете се на кръстника ми! — казва храбро Лисандър. — Обадете се на Властелина на пепелта. Той ще се вслуша в разума.

— Да, бе, друг път! — възкликва Севро.

— Току-що убихме Суверена и неговата дъщеря — казвам. — Властелинът на пепелта...

— ... унищожих Рея, да — прекъсва ме Лисандър. — И това и досега го преследва. Обадете му се и той ще ви помогне. Баба ми би искала той да ви помогне. Луната е нашият дом.

— Той е прав! — Мустанга ме избутва от конзолата. — Дароу, помести се. — Тя е попаднала в онази затворена зона на съсредоточението, неспособна да изкаже мислите си, и започва да отваря преки канали за свързка със Златните Претори във флота. Грамадните мъже и жени изникват около нас като сребристи призраци, изправят се между труповете на хората, които са наблюдавали как убиваме. Последен се появява Властелинът на пепелта с лице, изкривено от ярост. И дъщеря му, и господарката му паднаха мъртви под нашите ръце.

— Белона, Август! — изръмжава той, щом вижда Лисандър сред нас. — Не е достатъчно...

— Кръстнико, нямаме време за обвинения! — казва Лисандър.

— Лисандър... Ти си жив!

— Моля те, изслушай ги. От това зависи нашият свят!

Мустанга излиза напред и заговаря със силен глас:

— Претори от флота, Властелине на пепелта! Суверенът е мъртва. Ядрените взривове, които виждате да рушат нашия дом, не са дело на Червените. Те идват от собствения ви арсенал, окраден от моя брат. Неговият Претор Лайлат може да детонира повече от четиристотин ядрени бойни глави от мостика на „Лъвът на Марс“ и те ще продължат да избухват, докато тя не издъхне. Мои сънародници Ауреати, прегърнете промяната — или прегърнете забравата. Изборът е ваш.

— Ти си предателка... — изсъсква един от Преторите.

Лисандър напуска холоплощадката и отива до масата, където седеше по-рано, взема бабиния си скиптър и се връща, докато Преторите обсипват Мустанга със заплахи.

— Тя не е предателка — казва Лисандър и ѝ подава скиптъра. —
Тя е нашата завоевателка.

64. СЛАВА!

Лъвът на Марс умира с позорна смърт, обстрелван от всички страни и от лоялисти, и от бунтовници. Гледката на избухващите по повърхността на Луната ядрени взривове успя да потуши конфликта между двете флотилии по-ефективно от всяко споразумение, сключвано някога. Малцина са тези, които действително обичат да гледат как красотата изгаря. Но тя все пак изгаря. Преди „Лъвът“ да бъде приспан, се взривяват повече от дванайсет бомби и издълбават нови градове от огън и пепел сред градовете от стомана и бетон. Луната е в смут.

Златната армада — също. След новините за смъртта на Суверена и бомбените взривове Обществото се тресе под нозете ни. Богати Претори се качват на личните си кораби и хукват към дома — към Венера, Меркурий или Марс. Не се сплотяват, не знаят каква позиция да заемат.

Шейсет години Октавия е управлявала. За повечето живи тя е единственият познат им Суверен. Цивилизацията ни се олюлява на ръба. Електричеството е прекъснато по целия спътник. Бунтове и паника се ширят, докато ние се подготвяме да напуснем светая светих на Суверена. Спасителен кораб има, но няма как да избягаме от това, което сме сторили. Изтръгнаха сме сърцето на Обществото. Ако напуснем, какво ли ще се появи на неговото място?

Ние знаехме, че никога не бихме могли да завоюваме Луната с оръжие. Но и целта ни никога не е била такава. Точно както и желанието на Рагнар не беше да се бие, докато всичките Златни погинат. Той знаеше, че ключът е Мустанга. Винаги е била. Затова и рискувахме живота си и пуснахме Касий. Сега Мустанга стои под холограмата на ранената Луна и чува беззвучните писъци на града също тъй остро, колкото и аз. Заставам до нея.

— Готова ли си? — питам.

— Какво? — тръсва глава тя. — Как можа той да стори това?

— Не зная — отвърщам. — Но ние можем да го поправим.

— Как? На Луната ще се възцари пандемониум — казва тя. — Десетки милиони загинали! Какво опустошение...

— А ние можем да я построим отново. Заедно.

Думите ми я изпълват с надежда, сякаш едва сега си е спомнила къде се намираме. И какво сме постигнали. И че сме заедно. Тя тихо примигва и ми се усмихва. После поглежда ръката ми, там, където преди бе дясната ми длан, и ме докосва нежно по рамото:

— Как още се крепиш на крака?

— Защото още не сме приключили.

Пребити и кървави, ние се присъединяваме към Касий, Лисандър и Севро пред вратата, извеждаща от светая светих на Суверена. Касий набира Олимпийския код и портите се отварят. Той се бави, души въздуха.

— Каква е тази миризма?

— Мирише на отходен канал — казвам.

Севро се вира напрегнато в бръсначите, които взехме от Айя, включително и онзи, принадлежал на Лорн.

— Аз мисля, че мирише на победа.

— Да не си се насрал в гащите? — Касий присвива очи и се вира в него. — Насрал си се!

— Севро... — изпъшква Мустанга.

— Това е неволна мускулна реакция в резултат на фалшива екзекуция, когато се нагълташ с огромни количества хемантово масло! — тросва се Севро. — Мислите ли, че бих го направил нарочно?

С Касий се споглеждаме.

Аз свивам рамене.

— Ами може би.

— Всъщност да.

Той ни показва среден пръст и разкривява физиономия, усуква устни, така че накрая все едно аха-аха ще изгърми.

— Какво става? — питам. — Да не би да... има и още...

— Не! — той ме замерва с бутилката си с вода. — Ей, задник, ти ми заби игла с адреналин в гърдите! В момента преживявам инфаркт. — Опитваме се да му помогнем, но той ни перва по ръцете. — Нищо ми няма, нищо ми няма! — Хрипти, а после се изправя с гримаса.

— Сигурен ли си, че ти е примно? — пита Мустанга.

— Лявата ми ръка е изтръпнала. Сигурно ми трябва лекар.

Прихваме. Приличаме на ходещи трупове. Единственото, което ме крепи, са стим пакетите, които намерихме у Преторианците. Касий куца като старец, но държи Лисандър до себе си — той наложи вето върху предложението на Севро да сложим край на рода Лун още тук и сега, като той му тегли бръснача.

— Момчето е под мое покровителство! — усмихва се саркастично Касий и сега то върви с нас като знак на нашата легитимност.

— Обичам всички ви! — казвам, щом вратата със скърцане се открява. Нагласям безчувствения Чакал, когото съм нарамил като трофей. — Без значение какво ще се случи отгук нататък.

— Дори и Касий? — пита Севро.

— Мен особено, днес — отвръща Касий.

— Не се разпръсквайте — нарежда ни Мустанга.

Първата голяма врата се разтваря. Мустанга стисва ръката ми. Севро трепери от страх. После и втората се открява с грохот и разкрива коридор, пълен с Преторианци и Обсидиани от *cohors nihil* с извадени оръжия, прицелени във входа на бункера. Мустанга излиза напред с двата символа на властта, по един във всяка ръка.

— Преторианци, вие служите на Суверена. Суверенът е мъртва!

Тя продължава да върви към тях и отказва да спре, щом приближава тяхната редица от настръхнал метал. Струва ми се, че един млад Златен с яростен поглед може и да натисне спусъка. Но старият му капитан слага длан върху оръжието на младежа и го избутва надолу.

И те се разделят пред нея. Един по един отстъпват встрани и свалят оръжие. Отстъпват назад, за да й сторят път. Никога не съм виждал жена, по-величествена и могъща от нея сега. Тя е спокойното око на бурята и ние вървим подире ѝ. Издигаме се мълчаливо с асансьора Драконовата паст. Повече от четирийсет души са се качили с нас.

Заварваме Цитаделата в хаос. Прислуга разграбва стаите, стражи напускат постовете си по двойки и по тройки, разтревожени за семействата или за приятелите си. Обсидианите, които казахме, че ще дойдат, все още са на орбита. Сефи е в Космоса. Тази уловка измислихме само за да отстраним мъжете от залата. Но явно вестта е плъзнала. Суверенът е мъртва. Обсидианите идват.

Сред хаоса има само един водач. И докато вървим през застланите с черен мрамор коридори на Цитаделата, покрай извисяващи се статуи на Златни, войници се събират зад нас и ботушите им тропат по мраморните коридори, и се струпват подир Мустанга — единствения символ на власт и смисъл, останал в сградата. Тя вдига високо във въздуха и двете си емблеми на властта — който вдигне оръжие срещу нас, ги вижда, вижда и двама ни с Касий и все по-нарастващата маса от войници зад гърба ни, и разбира, че се бори с помитащата приливна вълна. Или се присъединяват към нас, или побягват. Някои стрелят по нас или се втурват напред на малки банди, за да спрат напредването ни, но ги съсичат още преди да са стигнали и на десет метра от Мустанга.

Когато пристигаме пред грамадната, бяла като слонова кост порта на Камарата на Сената, където Преторианци вардят достъпа до Сенаторите, вече ни следва армия от стотици души. А само тънка редица Преторианци ни прегражда пътя към Камарата. Двайсет на брой.

Еlegantен Златен Рицар излиза напред — водачът на охраната. Той оглежда стотиците зад нас, вижда поддръжниците, с които се е сдобила Мустанга, Обсидианите, Сивите, мен. И взема решение. Той отсечено отдава чест на Мустанга.

— Брат ми има трийсет бойци в Цитаделата — казва Мустанга. — Костната конница. Открийте ги и ги арестувайте, капитане. Ако окажат съпротива, убийте ги.

— Да, *господарке моя!* — Той щраква с пръсти и потегля с шепа войници. Двамата Обсидиани на стража пред портата я разтварят пред нас и Мустанга прекрачва прага на Камарата на Сената.

Залата е просторна — фуния от бял мрамор на етажи. В центъра ѝ, на дъното, има подиум, от който Суверенът председателства над десетте етажа на Камарата. Влизаме откъм северната страна и предизвикваме безредици. Стотици мънистени очички на титулувани Политици се обръщат към нас. Гледали са излъчването. Видели са как Октавия умира. Видели са бомбите, разрушаващи тяхната Луна. А някъде в залата майката на Рок ще се изправи от мястото си на мраморната пейка и ще изпъне шия, за да види как нашата кървава банда слиза с тропот по мраморното стълбище, подминава Сенатори

вляво и вдясно и разстила край себе си тишина вместо крясъци и протести. Лисандър следва Касий.

Чува се продраното паническо дишане на Говорителя на Мнозинството в Сената, докато Розовите му помощници помагат на повехналото му тяло да слезе от подиума, където е ръководел обсъждането на някакъв въпрос от огромна важност. Гласували са. Тук и сега, напред хаоса. Изглеждат като деца, изловени да бъркат в буркана с курабийките. Разбира се, те дори не биха и заподозрели, че Преторианската им стража ще подкрепи бунтовниците. Или че бихме могли да излезем безпрепятствено от бункера на Суверена. Но те са създали Общество на страха, в което мъжете и жените, за да оцелеят, трябва да се прикрепят към някоя изгряваща звезда. Точно това се случва сега. Простата човешка директива, която позволява на този преврат да сполучи.

Мустанга превзема подиума, останалите сме се строили от двете ѝ страни. Захвърлям Чакала на земята, та Сенатът да види какво го е сполетяло. Той е в несвяст, пребледнял от загубата на кръв. Мустанга ме поглежда. Никога не е желала този миг. Но приема своето бреме точно както и аз приех своето като Жътваря. Виждам как това я тревожи. Ще съм ѝ нужен, така както тя ми бе нужна. Но аз никога не бих могъл да застана на нейното място и да държа това, което е в ръцете ѝ. Не и без да унищожа до крак всички в тази зала. Те никога не биха го приели. Ако аз съм мостът към низшеЦветните, то тя е мостът към висшите. Само заедно можем да свържем тези хора. Само заедно можем да донесем мир.

— Сенатори на Обществото! — обявява Мустанга. — Аз стоя пред вас — Виргиния ау Август, дъщеря на Нерон ау Август от Лъвския дом на Марс. Вие може и да ме познавате. Преди шейсет години Октавия ау Лун застана пред вас с главата на тиран в ръце, с главата на баща си, и обяви, че заема поста Суверен на това Общество.

Острият ѝ поглед обхожда щателно залата.

— Сега аз стоя пред вас с главата на тиран в ръце. — Тя вдига лявата си ръка и показва главата на Октавия. Единият от двата предмета, осигурил ни достъп до тук. Златните уважават само едно нещо. И за да се променят, те трябва първо да бъдат усмирени именно чрез това нещо. — Старата епоха предизвика ядрена разруха в сърцето на Обществото. Милиони изгоряха заради алчността на Октавия.

Милиони изгарят сега заради алчността на моя брат. Трябва да се спасим от самите себе си, преди човешкото наследство да се обърне на пепел! Днес обявявам началото на нова епоха! — Тя ме поглежда. — С нови съюзници. Нови пътища. Зад гърба си имам Въстанието. Един флот, съставен от велики Златни Домове, който държи на орбита Обсидиановата орда. Пред вас стои избор. — Тя захвърля главата на каменния подиум и вдига другата си ръка. В нея е Скиптърът на зората и той дарява на онзи, който го държи, правото да властва над Обществото. — Да се огънете. Или да се пречупите.

Тишина изпълва залата. Тъй огромна, та чак ми се струва, че може да ни погълне и войната да започне отново. Никой Златен няма пръв да се огъне. Аз бих могъл да ги накарам. Но по-добре аз да се огъна вместо тях. Падам на коляно пред Мустанга. Поглеждам я в очите, полагам ръката с отрязаната китка на сърцето си и усещам как ме помита невъзможната радост на този миг.

— Слава на Суверена! — казвам.

После и Касий пада на коляно. И Севро. После и Лисандър ау Лун, и Преторианците, а след това, един по един, и Сенаторите падат на колене, докато най-сетне всички, освен петдесет души, коленичат и в един глас разцепват тишината с буен вик:

— Слава на Суверена! Слава на Суверена!

Седмица след възцаряването на Мустанга аз стоя до нея и гледам как окачват брат ѝ на бесилото. Освен Валии-Рат и още десетина души, всички от Костната конница на Чакала са открити и екзекутирани. Сега водачът им минава покрай мен на препълнения с хора площад на Луната. Косата му е сресана и пада като пера. Затворническият му комбинезон е жълто-зелен. НизшеЦветните около нас гледат в мълчание. Лек снежец се сипе от тънкия слой сиви облаци. Гади ми се от лекарствата против радиация. Но дойдох заради нея, както и тя дойде заради мен да гледа как погребваме Рок. Тя мълчи до мен спокойна. Лицето ѝ е бледо като мрамора под нозете ни. Телеманите стоят до нея и безстрастно наблюдават как Чакала се изкачва по стълбището на металния ешафод, където го чака една жена — Белия палач.

Тя прочита присъдата. Тълпата дюдюка и се присмива. Една бутилка се пръска в краката на Чакала. Камък разцепва челото му. Но той дори не мигва, не помръдва. Стои гордо и суетно, докато надяват примката на врата му. Искане ми се това да можеше да върне Пакс при нас. Куин и Рок, и Ео да оживеят отново — ала този мъж е издълбал дирята си сред света. Чакала от Марс никога няма да бъде забравен.

Бялата посяга към лоста, сняг се сипе по косите на Адрий. Мустанга преглъща. И капакът се отваря. На Марс гравитацията е слаба и за да се строши вратът, трябва нозете да се издърпат. Това предоставят на любимите хора. На Луната е дори още по-слаба. Но никой от тълпата не излиза напред, когато Бялата призовава за това с ръка. Нито един не помръдва и пръст, когато краката на Чакала започват да ритат във въздуха и лицето му става мораво. Наблюдавам гледката в някакво вцепенение, сякаш съм на милион километри от тук. Не мога да изпитвам състрадание към него. Не и сега. Не и след всичко, което стори. Ала зная, че Мустанга страда за него, че това разкъсва душата ѝ. И затова леко стисвам ръката ѝ и я повеждам напред. Тя крачи в снега зашеметена и обгръща нозете на брат си. Поглежда нагоре към него, сякаш всичко това е насън. Прошепва нещичко, свежда глава и дръпва надолу. Показва му, че е бил обичан дори и в сетния си час.

65. ДОЛИНАТА

През седмиците след бомбардировката на Луната и възкачването на Мустанга на власт светът се е променил. Милиони загубиха живота си, но за пръв път надежда има. Вследствие на речта ѝ пред Сената десетки Златни кораби се вляха във войските на Орион и Виктра. Властелинът на пепелта положи всички усилия да обедини своя флот, но Луната пламтеше, флотилията му се разцепваше, а Мустанга вече бе Суверен. Той не може да направи друго, за да спаси собствените си кораби, освен да се оттегли на Меркурий заедно с най-верните си последователи.

В негово отсъствие Мустанга си осигури съдействието на голяма част от военните, особено на Сивите легиони и Обсидиановите рицари роби. Използва политически мускули, за да предприеме първите стъпки към демонтиране на Йерархията на Цветовете и разхлабване на Златната хватка върху военните сили. Сенатът бе разпуснат. Съветът за Качествен контрол — разформирован. Хиляди бяха обвинени в престъпления срещу човечеството. Правосъдието няма да възтържествува толкова бързо, както с Чакала, нито ще действа толкова чисто, но ще направим всичко по силите си.

Мислех си, че ще мога да си почина след смъртта на Октавия, но не сме останали без врагове. В Периферията са Ромул и Спътниковите владетели. Властелинът на пепелта цели да обедини Меркурий и Венера. Златните военачалници започнаха да предявяват претенции. А самата Луна е същинско бедствие. Навсякъде бунтове, недостиг на храна и радиация. Ще оцелее, но се съмнявам някога да изглежда същата, независимо колко обещания сипе Живака да построи града наново и да го издигне до още по-големи висини.

Собственото ми тяло постепенно се възстановява. Мики и Вирани ми пришиха ръката обратно — взех си я от совалката на Чакала, когато кацна на Луната. Ще минат месеци, докато отново мога да пиша с нея, а камо ли да завъртя меч. Но се надявам в идните дни да нямам толкова причини да го правя.

На младини си мислех, че бих унищожил Обществото. Бих премахнал обичаите му. Бих разкъсал веригите и нещо ново и прекрасно просто би израсло от пепелта. Обаче в света нещата не стават така. Тази компромисна победа бе най-доброто, на което можеше човечеството да се надява. Промяната ще дойде по-бавно, отколкото се иска на Танцъора и на Синовете, но ще дойде не с цената на анархия.

Така се надяваме.

Под надзора на Холидей Сефи замина за Марс, за да започне бавния процес на освобождаване на остатъка от своя народ. Тя вече обхожда полюсите с лекарства вместо с оръжие. Спомням си колко мрачни бяха очите ѝ, когато на живо оглеждаше един от ядрените кратери на Чакала. Засега е прегърнала наследството на брат си и смята да се засели в по-топли земи, заделени за народа ѝ на Марс. Макар и да ѝ се иска да държи хората си далеч от чуждите им градове. Мисля, че дълбоко в душата си тя е наясно, че няма да може да ги овладее. Обсидианите ще напуснат затворите си. Ще ги обладае любопитство, ще се разселят и ще се смесят с останалите. Техният свят никога повече няма да бъде същият. Нито пък светът на моя народ. Скоро ще се върна на Марс, за да помагам на Танцъора да поведе миграцията на Червените към повърхността. Мнозина ще останат и ще продължат да живеят както си знаят. Но за другите ще има шанс за живот под небето.

Сбогувах се с Касий в предпоследния ден, преди да напусне Луната. Мустанга искаше той да остане и да ни помогне да създадем нова и по-справедлива съдебна система. Но политиката му е дошла до гуша.

— Не е нужно да заминаваш — казах му, докато стоях с него на летателната площадка.

— За мен тук няма нищо освен спомени — отвърна той. — Твърде дълго живях заради другите. Искам да видя какво още има по света. Не можеш да ме виниш за това.

— А момчето? — кимнах аз към Лисандър, който се качи в кораба с чанта с багаж. — Севро смята, че е грешка да го оставим жив. Какво каза той? „Все едно да оставиш яйце на пъклена пепелянка под седалката си. Рано или късно, все ще се излюпи.“

— А ти как мислиш?

— Мисля, че светът е вече друг и затова трябва да се държим подобаващо. Във вените му тече кръвта на Лорн — не само тази на Октавия. Не че кръвта вече има значение.

Високият ми приятел се усмихна нежно.

— Той ми напомня на Юлиан. Има добра душа въпреки всичко. Ще го отгледам както трябва. — И той протегна ръка не за да стисне моята, а за да ми даде пръстена, който свали от пръста ми в нощта, когато Фичнър и Лорн загинаха. Аз склочих шепата му около него.

— Той принадлежи на Юлиан — казах.

— Благодаря ти... братко. — И там, на летателната площадка на Цитаделата, в някогашното сърце на Златната власт, Касий ау Белона и аз се ръкувахме и си взехме сбогом почти шест години след деня на първата ни среща.

Седмици по-късно гледам как вълните се плискат край брега и чайка се стрелва надолу от небето. Бели гребени се носят по тъмните води, разбиващи се в скалните стълбове край северния бряг. С Мустанга кацнахме с малкия си двуместен флайер на изток-североизток от Тихоокеанското крайбрежие, в края на тропическа гора на един огромен полуостров. Мъх расте по скалите и по дърветата. Въздухът е свеж и хладен и виждаме парата от дъха си. За пръв път идвам на Земята, но се чувствам така, сякаш духът ми си е дошъл у дома.

— Ео щеше да се влюби в това място, нали? — пита ме Мустанга. Облечена е с черно палто, с придърпана около шията яка. Новите ѝ телохранители — Преторианци, седят сред скалите на половин километър от тук.

— Да, щеше — казвам. Място като това е живото сърце на нашите песни. Не топъл плаж или тропически рай. Тази дива земя е пълна с тайни и ги съхранява ревностно под тежки мъгли и воали от борови иглички. Радостите ѝ, също като тайните ѝ, трябва да се заслужат. Тя ми напомня за моя сън за Долината. Пушекът от огъня, който си запалихме от плавей, се издига по диагонал над хоризонта.

— Мислиш ли, че ще е траен? — пита ме Мустанга, загледана във водата от нашето място сред пясъка. — Мирът.

— Ще е за първи път — казвам.

Тя се мръщи и се сгушва в мен, затваря очи.

— Поне ще имаме това.

Усмивам се и се сещам за Касий, когато един орел прелита ниско над водата, а после се издига в мъглата и изчезва сред дърветата, стърчащи от върха на скален стълб.

— Издържах ли твоето изпитание?

— Моето изпитание? — пита тя.

— Откакто ти попречи на кораба ми да излети от Фобос, ме изпитваш. Мислех, че сред леда издържах, но ти не престана.

— Забелязал си — казва тя дяволито. Усмивката ѝ гасне и тя отмята косата от очите си. — Извинявай, че не можех просто да те последвам. Трябваше да видя умееш ли да градиш. Да видя дали твоят народ ще може да живее в твоя свят.

— Не, това го разбирам — казвам. — Но има и нещо повече. Нещо се промени, когато видя майка ми. И брат ми. Нещо в теб се откри.

Тя кимва, без да откъсва очи от водата.

— Трябва да ти кажа нещо. — Поглеждам я. — Ти ме лъга близо пет години. От мига на нашата среща. В тунела в Ликос разруши онова, което имахме с теб. Чувството на близост, което изградихме. Възстановяването му изисква време. Трябваше да видя дали можем да открием загубеното. Нужно бе да видя мога ли да ти се доверя.

— Знаеш, че можеш.

— Вече знам — казва тя. — Но...

Намръщвам се.

— Мустанг, ти трепериш.

— Само ме остави да довърша. Не исках да те лъжа. Но не знаех как ще реагираш. Как ще действаш. Имах нужда да направиш избора да бъдеш нещо повече от убиец — не само заради мен, а и заради още някого. — Тя се взира в синьото небе зад мен, където един кораб каца лениво. Затулвам с ръка очи от есенното слънце, за да наблюдавам приближаването му.

— Компания ли очакваме? — питам предпазливо.

— Нещо такова. — Тя се изправя, а след нея и аз. Вдига се на пръсти да ме целуне — нежна и дълга целувка, която ме кара да забравя пясъка под обувката ни, уханието на бор и сол, довяно от бриза. Допирът на носа ѝ до моя е студен, зачервила е бузи. Цялата

тъга и цялата болка от миналото правят този миг още по-сладък. Ако болката е тежестта на битието, то любовта е неговата цел.

— Искам да знаеш, че те обичам. Повече от всичко. — Тя се отлепя от мен и ме дърпа след себе си. — Почти.

Корабът прелита ниско над вечнозелената гора и каца на брега. Крилете му се прибират назад, все едно каца гълъб. Двигателите му разпръскват пясък и сол. Рампата се спуска. Софокъл изтичва на плажа и хуква към група чайки. Подире му еква гласът на Кавакс и сладкият смях на дете. Краката ми се подкосяват. Поглеждам объркано Мустанга. Тя ме дърпа нататък с нервна усмивка. Кавакс слиза от кораба заедно с Танцъора. С тях са Виктра и Севро, които ми махват, а после поглеждат с очакване нагоре към рампата.

Мислех, че нишките на живота около мен се протриват, защото моята е твърде силна. Сега разбирам как когато сме вплетени заедно, изтъкваме нещо нерушимо. Нещо, което ще го има и дълго след края на този живот. Моите приятели изпълниха бездната, зейнала в мен след смъртта на жена ми. Отново ме направиха цял. Сега и майка ми излиза след тях на рампата заедно с Кийран, за да стъпи за пръв път на Земята. Тя се усмихва също като мен, щом усеща мириса на сол. Вятърът развява посивялата ѝ коса. Очите ѝ сякаш са стъклени, изпълнени с радостта, която винаги е искал да ѝ дари баща ми. А на ръце носи засмяно златокосо дете.

— Мустанг? — питам с разтреперан глас. — Кой е това?

— Дароу... — усмихва ми се Мустанга. — Това е нашият син. Името му е Пакс.

ЕПИЛОГ

Пакс се родил девет месеца след Лъвския дъжд, докато съм лежал на каменната маса на Чакала. От страх, че враговете ни ще издирят момчето, ако знаят за съществуването му, Мустанга запазила в тайна бременността си на борда на „Дейа Торис“, докато най-сетне родила. Сетне оставила детето на жената на Кавакс в астероидния пояс да го пази и се върнала на война.

Мирът, който възнамерявала да склучи със Суверена, не бил само заради нея и нейния народ, а и заради сина ѝ. Тя искала за него свят без войни. Няма как да я намразя заради това — заради това, че го запази в тайна от мен. Страхувала се е. Не само че не би могла да ми се довери, но и че не съм готов да бъда бащата, който моят син заслужава. Това било нейното изпитание през цялото време. В Тинос насмалко щяла да ми каже, но след като го обсъдила с майка ми, се отказала. Майка ми знаела — ако разбере, че имам син, няма да съм способен да свърша онова, което е нужно за свършване.

Моят народ имал нужда от меч, не от баща.

Но сега за пръв път в живота си мога да съм и двете.

Войната не е приключила. Жертвите, които дадохме, за да завоюваме Луната, ще преследват нашия нов свят. Зная го. Но вече не съм сам в тъмното. Когато за пръв път прекрачих прага на Института, на плещите ми тегнеха тегобите на света. И те ме смазваха. Сломиха ме, ала приятелите ми ме изградиха отново. Сега всеки от тях носи в себе си частица от мечтата на Ео. Заедно можем да създадем нов свят, достоен за сина ми. И за бъдните поколения.

Аз мога да бъда и строител, не само разрушител. Ео и Фичнър го прозряха, когато аз все още не бях способен. Повярвах в мен. И затова, независимо дали ме чакат в Долината или не, аз ги нося в сърцето си, чувам ехото им да тупти по всички светове. Виждам ги в сина си и когато той порасне достатъчно, ще го сложа на коляно и двамата с майка му ще му разказваме за яростта на Арес, за силата на Рагнар, за честта на Касий, за обичта на Севро, за верността на Виктра

и за мечтата на Ео, момичето, което ме вдъхнови да живея за нещо по-голямо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.